

MINISTERUL EDUCAȚIEI
ȘCOALA GIMNAZIALĂ COMUNA DRĂGĂNEȘTI
Localitatea Drăgănești, județul Prahova, cod SIRUES 637839, CF 29055470
Telefon/fax: 0244 465050/0244 465994; e-mail: scoala_draganesti@yahoo.com
UNITATE CU PERSONALITATE JURIDICĂ

GRĂDINIȚA P.N. DRĂGĂNEȘTI

JUDEȚ PRAHOVA

LUCRĂRILE SIMPOZIONULUI NAȚIONAL

**„TENDINȚE MODERNE
ÎN EDUCAȚIA PARENTALĂ -
ARTA DE A FI PĂRINTE”**

**Ediția a VIII-a
28 iunie 2024**

ȘCOALA GIMNAZIALĂ COMUNA DRĂGĂNEȘTI

Localitatea Drăgănești, județul Prahova, cod SIRUES 637839, CF 29055470
Telefon/fax: 0244 465050/ 0244 465994; e-mail: scoala_draganesti@yahoo.com

UNITATE CU PERSONALITATE JURIDICĂ

PRIMĂRIA COMUNEI DRĂGĂNEȘTI
JUDEȚUL PRAHOVA

Casa Corpului
Didactic
Prahova

CENTRUL NAȚIONAL ISSN BIBLIOTECA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

Lucrările Simpozionului „Tendințe moderne în educația parentală”
ISSN 2559 - 6098, ISSN-L = 2559 - 6098

COORDONATORI ȘI REALIZATORI:

Inspector Școlar Învățământ Preșcolar ISJ Prahova - Prof. Dr. Ilie Mariana

Profesor învățământ preșcolar - Mereu Nicoleta

Prahova - Ploiești, 2024

Fiecare autor poartă răspunderea pentru originalitate și corectitudinea materialului
trimis pentru publicare.

CUVÂNT ÎNAINTE

Educația copiilor pentru cetățenie sistemică

De ce avem nevoie de pedagogia sistemică?

De-a lungul experienței acumulate în învățământul preșcolar, în contexte diverse, în medii diferite, am identificat elemente cheie lipsă în procesul educațional și o inconsecvență, o stagnare, o linie dreaptă în trasabilitatea informațiilor și derularea proceselor. Și am gândit astfel, atunci când aplicăm principiile pedagogiei sistemice, când privim cu viziune sistemică, realitatea devine clară, obiectivă, iar educația devine un proces natural și de mare impact.

Pedagogia sistemică se bazează pe conceptul de întreg, în organizarea, vizualizarea și înțelegerea sa. Astfel, acest tip de pedagogie invită părinții în educația copiilor lor prin crearea unei legături între mediul familial și școală. Astfel, triunghiul pedagogic compus atât acasă, cât și la școală, părinții și profesorii ajută la construirea unei predări diferite, complexe, cu mult sprijin și iubire în care sunt acceptate și punctele slabe și abilitățile încă nedezvoltate corespunzător și greșeala ca parte din procesul de învățare. Părinții au responsabilitatea de a-și educa copiii cu valori, tradiții și principii, iar profesorii transmit cunoștințele, ținând cont de realitățile și abilitățile lor. Astfel, un *cadru didactic sistemic mijlocește relațiile între elementele care înconjoară copilul și mediul său familial.*

Prezint mai jos câteva câștiguri ale abordării sistemice pe care le observăm în sala de clasă:

- Reducerea conflictelor la nivel de grup sau de organizație;
- Nivel de integrare vizibil între viața de familie și mediul educațional;
- Creșterea atitudinii pozitive față de învățare și dezvoltare personală;
- Creșterea sentimentului de apartenență la grup sau organizație (grădiniță, școală, comunitate);
- Utilizarea informațiilor fenomenologice ale sistemului ca resurse pentru integrare și dezvoltare;
- Identificarea și evaluarea blocajelor în dezvoltare și învățare;
- Crearea propriilor strategii și instrumente de învățare, folosind teoria dinamicilor sistemice.

În acest sens, **GRĂDINIȚA P.N. DRĂGĂNEȘTI**, sub îndrumarea doamnei Inspector Școlar Mariana Ilie, a venit în întâmpinarea cadrelor didactice cu invitația de a participa la **Simpozionul "TENDINȚE MODERNE ÎN EDUCAȚIA PARENTALĂ - ARTA DE A FI PĂRINTE"**, ediția a VIII-a, 28 iunie 2024.

*Prof. Mereu Nicoleta
Grădinița Drăgănești, jud. Prahova*

2024
Ediția a VIII-a
Participanți: 120

2023
Ediția a VII-a
Participanți: 88

2022
Ediția a VI-a
Participanți: 155

2021
Ediția a V-a
Participanți: 139

2020
Ediția a IV-a
Participanți: 88

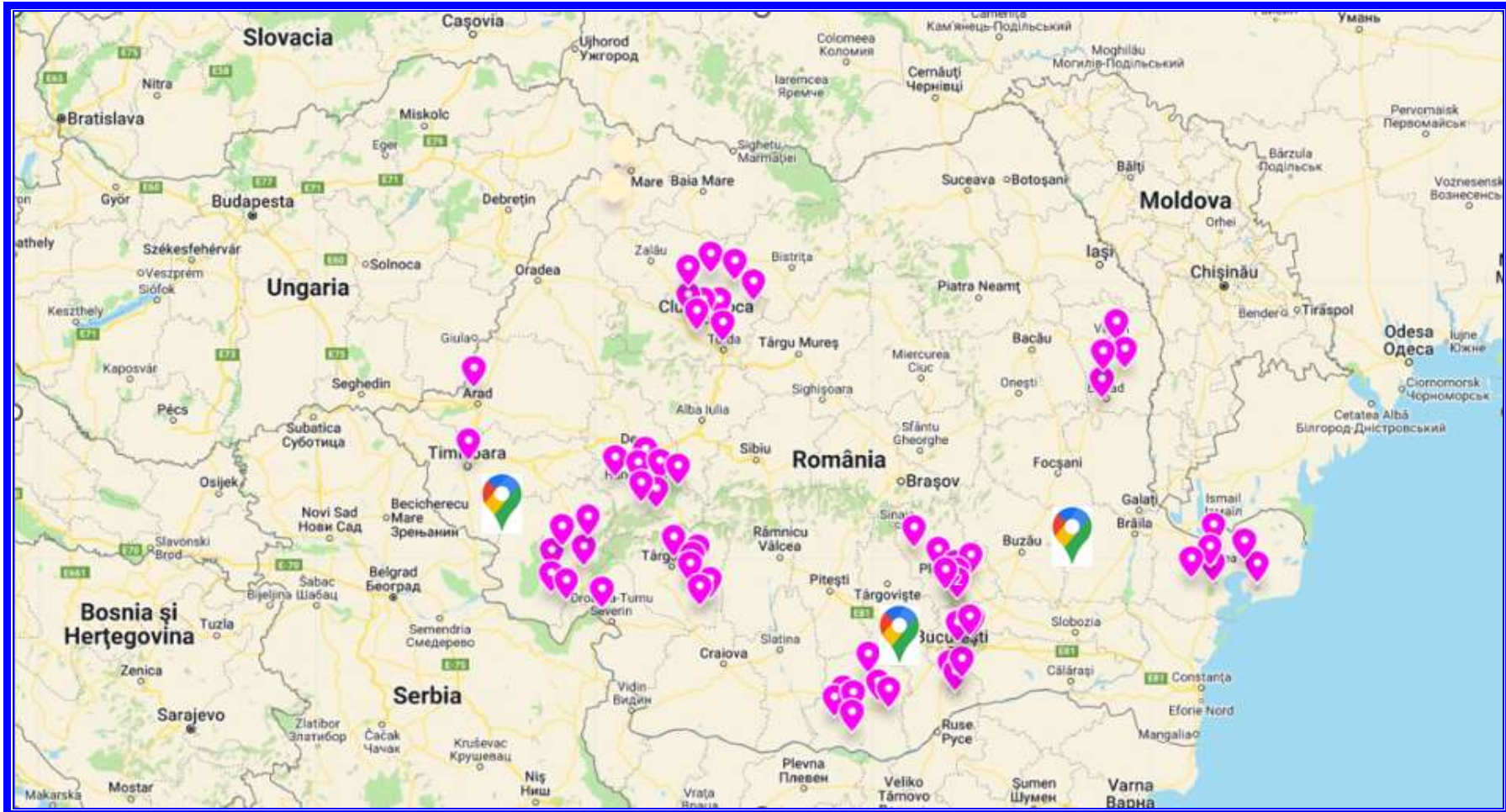
2019
Ediția a III-a
Participanți: 64

2018
Ediția a II-a
Participanți: 46

2017
Ediția I
Participanți: 42

2024 - DISTRIBUȚIE LA NIVEL NAȚIONAL

https://padlet.com/meru1nicoleta/2024_simpozion-na-ional-tendin-e-moderne-n-educa-ia-parental-

CUPRINS

1	<i>Inspector Școlar General ISJ Prahova, prof. RIZEA ILONA CORNELIA</i>	13
2	<i>Inspector Școlar Învățământ Preșcolar ISJ Prahova, prof. dr. ILIE MARIANA</i>	15
3	<i>Inspector Școlar Învățământ Preșcolar ISJ Prahova, prof. GRIGORE LILIANA MARA</i>	17
4	<i>Director Casa Corpului Didactic Prahova, prof. CAZACU DANIELA MARIANA</i>	20
5	<i>Director Departamentul pentru Pregătirea Personalului Didactic, Universitatea Petrol-Gaze din Ploiești, conf. univ. dr. BADEA MIHAELA</i>	23
6	<i>Director Școala Gimnazială Drăgănești, prof. NEAGU LAURA</i>	25
7	<i>Director Adjunct Școala Gimnazială Drăgănești, prof. VÎLCEA MIHAELA</i>	26
8	<i>Hülya OCAK Expert Pre-school Teacher ETWINNING PROJECT PARTNER, TURKEY</i>	28
9	<i>Anton Ana Școala Gimnazială „Alexandru Ioan Cuza” Sat Potigrafu, comuna Gorgota, jud. Prahova</i>	32
10	<i>Aviana Anca Elena Grădinița M.Ap.N. nr. 1, București</i>	34
11 12	<i>Badea Dana Elena, Grădinița cu P.N. Crivina, jud. Prahova Ion Maria Gabriela</i>	37
13	<i>Balacă Ana Ramona Colegiul Național Pedagogic „Regina Maria” Ploiești, jud. Prahova</i>	40
14	<i>Bar Andreea-Ionela, Prof. Consilier școlar C.J.R.A.E. Bihor, jud. Bihor</i>	43
15	<i>Băjan Floriana Mirela Grădinița cu Program Prelungit nr. 5, Mizil, jud. Prahova</i>	45
16	<i>Băjenaru Marian-Alexandru, Prof. Consilier Școlar Școala Gimnazială Drăgănești, C.J.R.A.E. Prahova, jud. Prahova</i>	47
17	<i>Băloiu Alina-Mihaela Școala Gimnazială nr. 1 Catina, jud. Buzău</i>	49
18	<i>Bociat Petronela Grădinița cu Program Normal nr. 2 Oțelu Roșu, jud. Caraș-Severin</i>	51
19	<i>Boru Svetlana Grădinița cu P.P. ”Dumbrava Minunată” Reșița, jud. Caraș-Severin</i>	53
20	<i>Bratosin Cătălina</i>	56

	Grădinița cu Program Normal și Program Prelungit Băicoi, jud. Prahova	
21	Brânda Florina, Prof. Consilier Școlar Școala Gimnazială "Dimitrie Cantemir" Oradea, C.J.R.A.E. Bihor, jud. Bihor	58
22	Bucur Evelina Ioana Grădinița Step by Step cu P.P. "Dumbrava Minunată" Ploiești, jud. Prahova	61
23	Budea Mihaela Liceul Tehnologic „Stefan Hell” Sântana, jud. Arad	62
24	Butnaru Elena-Condina Grădinița cu Program Prelungit „Sfântul Mucenic Mina” Ploiești, jud. Prahova	65
25	Călugăreanu Daniela Cristina Grădinița cu P.N. nr. 51 Ploiești, jud. Prahova	67
26	Cimpoieșu Cristina Grădinița cu P.P. nr. 35 Ploiești, jud. Prahova	70
27	Ciulei Florentina Grădinița cu P.P. nr. 32 Ploiești Structura Grădinița cu P.N. Căsuța cu Povești, jud. Prahova	72
28	Cojanu Cristina Dorina Grădinița cu P.P. nr. 32 Ploiești, jud. Prahova	76
29	Cojocariu Amalia Roxana, Prof. Psihopedagog Centrul Școlar pentru Educație Incluzivă Arad	79
30	Constantin Viorica Școala Gimnazială, Com. Poienarii-Burchii, jud. Prahova	81
31	Constantinescu Steluța, Grădinița cu Program Prelungit Inocența - Găești	83
32	Nedelcu-Matei Gheorghita, Grădinița cu Program Prelungit Inocența - Găești, jud. Dâmbovița	
33	Conțescu Carmen Marcela	86
34	Bejenariu Anca Georgeta Grădinița cu Program Prelungit „Riki-Priki” Reșița, jud. Caraș-Severin	
35	Cozari Stratenia, Școala Gimnazială Săcălaz, structura Beregsău Mare, jud. Timiș	90
36	Nedici Iadranca Nada, Școala Gimnazială Săcălaz, structura Beregsău Mare, jud. Timiș	
37	Croitoru Iuliana Gianina Grădinița Step by Step cu P.P. și P.N. „Licurici” Ploiești, jud. Prahova	91
38	Cursaru Elena Daniela Grădinița “Căsuța Magică” Măneciu, jud. Prahova	93
39	Dascălu Maria Roxana	96
40	Toma Anca Gabriela	

	Grădinița cu Program Prolungit nr. 28 Ploiești, jud. Prahova	
41	David Elena Liceul Toretic „TRAIAN VUIA” Făget, jud. Timiș	99
42	Dinu Adeline-Georgiana Grădinița cu Program Prolungit nr. 32 Ploiești, jud. Prahova	103
43	Dobre Zoica Grădinița cu P.P. Scufița Roșie Ploiești, jud. Prahova	105
44	Dragomir Valentina Grădinița cu P.P. și P.N. „Crai Nou” Ploiești, jud. Prahova	108
45	Enache Clara-Elena Grădinița nr. 4 Otopeni, jud. Ilfov	111
46	Ene Cristina-Andreea Școala Gimnazială Drăgănești - Grădinița cu P.N. Drăgănești, jud. Prahova	115
47	Erofei Claudia-Aurelia Grădinița cu P.P. nr. 3 Tulcea, jud. Tulcea	116
48	Fenechiu Eva Colegiul de Muzica Sigismund Toduta / Colegiul Tehnic de Transporturi Transilvania, Cluj Napoca, jud. Cluj	118
49	Filip Alina Viorela Grădinița cu P.P. și P.N. „Crai Nou” Ploiești, jud. Prahova	120
50 51	Filipoiu Mădălina-Ramona Grădinița cu P.N. nr. 1 Vălenii de Munte, jud. Prahova Drăgănoiu Mariana Grădinița cu P.N. „Academia Prichindeilor” Izvoarele, jud. Prahova	122
52 53	Gabor Adriana Mihai Alina Maria Grădinița cu P.P. și P.N. “Crai Nou” Ploiești, jud. Prahova	126
54	Grădinaru Gabriela Grădinița cu P.P.”Sfântul Mucenic Mina” Ploiești, jud. Prahova	128
55	Grigore Mădălina Gabriela Grădinița cu P.P. nr. 5 Mizil, jud. Prahova	130
56	Hadade Virginia - Silvia Liceul Teoretic ”Lucian Blaga” Oradea, jud. Bihor	133
57	Ilie Ștefania Școala Primară Drăgănești, jud. Prahova	135
58	Ion Gabriela Sanda Grădinița cu P.P. nr. 3 Tulcea, jud. Tulcea	136
59	Ion Georgiana	140

	Școala Primară Drăgănești, jud. Prahova	
60	Ion Maria Gabriela Școala Gimnazială, sat Potigrafu, com. Gorgota, jud. Prahova	142
61	Ioniță Cristina Mihaela Școala Gimnazială „Alexandru Ioan Cuza”, sat Potigrafu, jud. Prahova	145
62	Jurj Ioana Școala Gimnazială nr. 1 Rieni, jud. Bihor	147
63	Klimpa Gianina Larisa Școala Gimnazială Nr. 1 Balc, Structura G.P.N. nr. 4 Săldăbagiu de Barcău, jud. Bihor	150
64 65	Lupu Nicoleta Vodă Adina Școala Gimnazială ”Sfinții Împărați” Balta Doamnei, jud. Prahova	152
66	Manea Elena-Mihaela Grădinița cu Program Normal Ologeni, Școala Gimnazială, Comuna Poienarii-Burchii, jud. Prahova	155
67	Marinof Cristina Grădinița cu P.N. Olarii Vechi, jud. Prahova	157
68	Matei Marilena Liceul Tehnologic ”Prof Ilie Gavrilă” Cioranii de Jos, jud. Prahova	159
69	Mereu Nicoleta Școala Gimnazială Drăgănești - Grădinița cu P.N. Drăgănești, jud. Prahova	161
70	Micșescu Florentina Gabriela Școala Gimnazială nr. 6 Timișoara, jud. Timiș	166
71	Mihăilescu Irina-Florența Grădinița cu Program Prelungit nr. 40 Ploiești, jud. Prahova	168
72	Mihet Claudia Florentina Grădinița P.P. nr. 2 Santana, jud. Arad	169
73	Mocanu Georgiana Grădinița Step By Step cu P.P. ȘI P.N. „Rază de Soare” Ploiești, jud. Prahova	171
74	Moise Ligia-Gabriela Școala Gimnazială „Gheorghe Lazăr” Bărcănești, jud. Prahova	173
75	Moldoveanu Andreea-Claudia Grădinița cu P.P. și P.N. “Crai Nou” Ploiești, jud. Prahova	176
76	Moldoveanu Ioana Mihaela Grădinița step by step cu P.P. si P.N. Licurici Ploiești, jud. Prahova	179
77	Nedea Iuliana	181

78	Liceul Tehn. Tiu Dumitrescu Mihăilești, jud. Giurgiu Micu Mihaela Liceul Tehn. Tiu Dumitrescu Mihăilești, jud. Giurgiu	
79	Nica Dorina Grădinița cu P.P. „Dumbrava minunată” Tulcea, jud. Tulcea	184
80	Nițescu Tatiana Geanina Liceul Teoretic Nr. 1 Periș, jud. Ilfov	187
81	Nițu Oana Adriana Liceul Teoretic Nr. 1 Periș, jud. Ilfov	189
82	Oargă Daniela Grădinița cu P.P. nr.1 Sânnicolau Mare, jud. Timiș	191
83 84	Olteanu Mariana Simion Manona Adriana Grădinița Step by Step cu P.P. și P.N. „Licurici” Ploiești, jud. Prahova	193
85	Pârvu Eugenia Dana Grădinița cu P.P. nr. 47 Ploiești, jud. Prahova	197
86	Păuna Maria Ramona Grădinița cu Program Normal sat Strejnicu, Structură a Școlii Gimnaziale, sat Strejnicu, jud. Prahova	200
87	Petcu Aurelia Școala Primară comuna Drăgănești, jud. Prahova	202
88 89	Petre Florentina Potocea Daniela Veronica Grădinița Step by Step cu PP și PN „Rază de Soare” Ploiești, jud. Prahova	204
90	Petruț Mădălina Școala Primară comuna Drăgănești, jud. Prahova	207
91	Preda Oana-Maria Grădinița cu P.P. „Sf. Stelian” Ploiești, jud. Prahova	209
92	Purice Florentina Alina Grădinița cu P.P. și P.N. „Crai Nou” Ploiești, jud. Prahova	210
93	Radu Ramona Beatrice Grădinița cu P.N. și P.P. Târgșoru Nou, jud. Prahova	212
94	Râb Liliana-Argentina Liceul Tehnologic „Crișan” Crișcior, jud. Hunedoara	214
95	Rotaru Florica Grădinița Nr. 274, sector 6, București	217
96 97	Rotaru Ștefania Școala Gimnazială, comuna Filipeștii de Târg, jud. Prahova	220

	Dinu Raluca, Școala Gimnazială, comuna Filipeștii de Târg, jud. Prahova	
98	Rus Cristina Liceul Ortodox Episcop Roman Ciorogariu Grădinița cu Program Prelungit nr. 23 Oradea, jud. Bihor	223
99	Șirbu Georgeta Grădinița cu P.P. "Dumbrava Minunată" Tulcea, jud. Tulcea	227
100	Șircă Raluca Grădinița cu P.N. și P.P. Băicoi, jud. Prahova	231
101	Spânu Ramona Grădinița cu P.N. nr. 11 Arad, jud. Arad	234
102	Stan Mihaela Școala Gimnazială Drăgănești - Grădinița cu P.N. Drăgănești, jud. Prahova	236
103	Stanciu Mariana-Alina Grădinița cu Program Normal Numărul 8, Ploiești, jud. Prahova	238
104	Stanciu Mariana-Elena Grădinița nr. 233, București	241
105	State Florentina-Claudia Grădinița cu P.P. nr. 35 Ploiești, jud. Prahova	244
106	Stoica Claudia-Elena Grădinița cu P.P. nr. 23 Ploiești, jud. Prahova	247
107	Tastaman Alina-Gabriela Grădinița cu P.N. „Cezar Petrescu” Bușteni, Structură a Școlii Gimnaziale „Nestor Urechia” Bușteni, jud. Prahova	250
108	Tivu Marinela Grădinița cu P.P. nr. 23 Ploiești, jud. Prahova	252
109 110	Tîmplaru Andreea Cristiana Grădinița Step by Step cu P.P. Dumbrava Minunată, Ploiești, jud. Prahova Ionescu Claudia Camelia Grădinița Step by Step cu P.P. și P.N. Licurici, Ploiești, jud. Prahova	256
111	Toader Maria Școala Primară comuna Drăgănești, jud. Prahova	259
112	Toader Sidonia Oana Grădinița cu P.P. și P.N. “Crai Nou” Ploiești, jud. Prahova	264
113	Trăscău Cristina Ștefania Grădinița cu P.N. Nucșoara de Jos, jud. Prahova	266
114	Trușescu Gabriela Grădinița cu P.P. nr. 3 Tulcea, jud. Tulcea	271

115	Tudorache Angelica Grădinița cu P.P. nr. 32 Ploiești, jud. Prahova	274
116	Vasile Georgeta Grădinița cu P.P. nr. 35 Ploiești, jud. Prahova	276
117	Vlaicu Daniela Grădinița cu P.P. "Dumbrava Minunată" Tulcea, jud. Tulcea	278
118 119	Voina Florica Bainok Bianca-Narcisa Grădinița P.P. "Palatul Fermecat" Reșița, jud. Caraș-Severin	281
120	Vulpe Marcela Ramona Grădinița cu P.P. nr. 2 Filipeștii de Pădure, jud. Prahova	284

PERSPECTIVA EDUCAȚIEI ÎN ROMÂNIA

Prof. ILONA CORNELIA RIZEA
Inspector Școlar General ISJ Prahova

„România Educată” este proiectul național inițiat de **Președintele României** menit să susțină renașterea societății pe valori, dezvoltarea unei culturi a succesului bazate pe performanță, muncă, talent, onestitate și integritate. La intrarea în cel de-al doilea secol de existență ca stat modern și unitar, este important ca educația să dobândească o fundație solidă și predictibilă, pe care să continue drumul către „România Educată”.

Totodată, o parte dintre prevederile Proiectului „România Educată” au fost incluse în Planul Național de Redresare și Reziliență (PNRR).

În cadrul raportului final al Proiectului „România Educată”, sunt incluse domenii prioritare, cu obiective și măsuri specifice. Aceste domenii sunt:

CARIERA DIDACTICĂ: dezvoltarea unui profil de competențe, reforma formării inițiale, creșterea calității și a flexibilității;

MANAGEMENT ȘI GUVERNANȚĂ: îmbunătățirea procesului de elaborare a politicilor publice, adaptarea guvernancei locale la capacitatea autorităților publice locale, profesionalizarea managerilor;

FINANȚAREA SISTEMULUI de învățământ preuniversitar: adaptarea finanțării la nevoile reale, reforma finanțării în educația timpurie, creșterea absorbției fondurilor UE și creșterea nivelului finanțării;

INFRASTRUCTURA sistemului de educație: revizuirea standardelor pentru infrastructură și dotări, adaptarea rețelei școlare la evoluțiile demografice, dezvoltarea infrastructurii Învățământului Profesional și Tehnic în jurul unor poli de dezvoltare, școli verzi;

CURRICULUM ȘI EVALUARE centrate pe competențe. Presupune: proiectare curriculară centrată pe competențe; creșterea flexibilității curriculare; monitorizarea și evaluarea curriculumului; fundamentarea de competențe transversale legate de educația pentru sănătate, pentru sustenabilitate, pentru democrație/societate, inclusiv din sfera educației financiare și juridice. Evaluarea elevilor/studentilor va fi centrată pe competențe, dezvoltarea de standarde și descriptori, creșterea rolului evaluării în formarea cadrelor didactice, digitalizarea evaluării, asigurarea de feedback etc.

EDUCAȚIE INCLUZIVĂ DE CALITATE pentru toți copiii: creșterea accesului la educație a celor proveniți din medii dezavantajate, reducerea ratei de părăsire timpurie a școlii, programe de reintegrare școlară, pedagogie incluzivă, politici pro-echitate, servicii de consiliere;

ALFABETIZAREA FUNCȚIONALĂ: prioritizarea alfabetizării funcționale în cadrul procesului educațional, curriculum bazat pe competențe care facilitează alfabetizarea funcțională. Îmbunătățirea rezultatelor PISA, TIMSS. O atenție specială se va acorda și alfabetizării media, alfabetizării digitale și științifice a elevilor.

PROMOVAREA EDUCAȚIEI STEAM: încurajarea participării elevilor la activități din zona STEAM, pregătirea cadrelor didactice pentru predarea de conținuturi STEAM, asigurarea dotărilor necesare pentru predarea materiilor STEAM, parteneriate externe relevante;

DIGITALIZARE: dezvoltarea competențelor digitale ale elevilor și profesorilor, dezvoltarea unui ecosistem digital de educație, programe și educație pentru siguranța datelor și siguranță cibernetică;

REZILIENȚĂ: mecanisme de adaptare rapidă la situații de criză, creșterea calității serviciilor școlare în zone dezavantajate, dezvoltarea de abilități privind reziliența/stima de sine între elevi și studenți, pregătirea elevilor pentru schimbări sociale și economice, combaterea bullying-ului.

Să educăm copiii cu blândețe și iubire!

Bibliografie:

România Educată, Proiect al Președintelui României, Klaus Iohannis - Viziune și strategie 2018 - 2030.
www.romaniaeducata.eu

PĂRINTELE ȘI NEVOILE COPILULUI

Prof. dr. ILIE MARIANA
Inspector Școlar Învățămint Preșcolar ISJ Prahova

Este calitatea de părinte o adevărată profesie care trebuie învățată?

Profesia se asimilează în mod organizat, sistematic, se deprind și se perfecționează cu timpul, presupunând efort continuu de autoinstruire și de autoperfecționare, se exercită o vreme îndelungată și implică o responsabilitate socială și morală, ambele se bazează pe știință și artă, presupun o anumită vocație și, în orice caz dragoste față de „obiectul” activității desfășurate.

Traian Cosma consideră că „pentru ca o familie să-și exercite rolul educativ, ea trebuie să-și îndeplinească patru condiții minimale: un anumit nivel intelectual, valori morale, autoritate, cadru material de viață” (Traian Cosma, 1991, pag 17).

Rezultatele se pot evalua atunci când familia:

- a) asigură copiilor, în familie, condițiile necesare unei dezvoltări armonioase a personalității (climat, existență materială, un regim adecvat de muncă și învățatură);
- b) reușesc să-și cunoască copilul în toate etapele dezvoltării sale și sub toate aspectele;
- c) formulează cerințe unitare față de copil;
- d) colaborează sistematic cu grădinița și urmăresc permanent evoluția copiilor;
- e) determină copiii să-și asume responsabilități în cadrul familiei, pe măsura puterii lor.

Părinții trebuie să răspundă nevoilor copilului, în special celor emoționale, care se concretizează în dorința de a fi ascultați, îngrijiți și apreciați. În funcție de vârsta și nivelul de dezvoltare al acestuia, atitudinea părinților trebuie să fie corespunzătoare. Din păcate, atitudinile parentale duse la extreme (respingere, supraprotecție, adorație, autoritarism), au consecințe nefaste asupra dezvoltării personalității copilului. Atitudinea unor părinți de a respinge copilul, de a-l proteja insuficient dezvoltându-l, de multe ori, o slabă evaluare a nevoilor și dorințelor infantile, sau chiar o intoleranță față de ipostaza de copil, al cărei caracter dezordonat, zgomotos nu este suportat.

În unele cazuri copilul este perceput de părinți ca o sarcină care le limitează libertatea sau ca o sursă de frustrare care nu le aduce nici o bucurie. Opusul respingerii, supraprotecția este caracterizată de o indulgență excesivă manifestată de părinți prin tendința de a nu se despărți niciodată de copil, de a-l scoate în evidență, de a-l valoriza, de a-l răsfăța, de a-i acorda tot

felul de privilegii, de a da o importanță exagerată trebuințelor sale fizice și de a-l feri împotriva oricărui risc. Părinții care folosesc autoritate în educarea copilului lor, consideră că acesta trebuie dirijat, educat cu mână de fier, respectiv dresat. Copilul trebuie să asculte cu strictete de ordinele și de interdicțiile părintești, altfel este pedepsit. Toate activitățile lui sunt controlate exagerat, unele jocuri sau prietenii fiindu-i refuzate fără motiv sau discuție. Părinții idolatri își adoră copilul și îi acordă tot soiul de privilegii. Această atitudine, care se aseamănă cu supraprotecția, se manifestă printr-o toleranță excesivă, printr-o admirație fără margini. Copilul este „vedeta” familiei, a cărei viață se organizează în funcție de capriciile lui, este teribil de răsfățat și are mereu dreptate.

În concepția psihologului Albu Gabriel cele mai importante categorii de nevoi ale copilului pe care nici un părinte nu le poate ignora dacă ține la sănătatea lui mentală și dacă dorește să aibă un copil împlinit, de valoare sunt: (Albu Gabriel 2009, pag. 183-188).

□ *Nevoia de dragoste și securitate*

Este cea mai importantă nevoie care nu dispare nici mai târziu. Ea oferă baza viitoarelor relații pe care le are copilul în familie cu părinții și frații, prietenii și colegii și cu propria familie mai târziu.

□ *Nevoia de noi experiențe*

Așa cum hrana bună dată la timp și în cantitate suficientă este importantă pentru creșterea fizică, experiențele sunt esențiale pentru dezvoltarea cognitivă a copilului. Pentru evoluția lui intelectuală cele mai importante sunt jocul și dezvoltarea limbajului.

□ *Nevoia de recunoaștere a capacităților și de a fi apreciat*

Mai mic sau mai mare copilul are nevoie de încurajare și de răsplată. Ele sunt necesare pentru ca el, copilul să depășească dificultățile inerente dezvoltării și interrelaționării. Încurajările și cererile rezonabile sunt importante și utile. Ele stimulează copilul să încerce, să caute, îl ajută la formarea stimei de sine și îi dă încredere în forțele proprii.

□ *Nevoia de responsabilități, creșterea independenței copilului*

Copilul nu poate depinde de ceilalți la nesfârșit. Responsabilitățile sale cresc odată cu vârsta. Asumându-și responsabilități copilul învață reguli, de ce se face un lucru într-un anumit fel, și ce îi este permis și ce nu.

Părintele răspunde nevoilor copilului sigur, ca să exploreze lumea dar și blând ca să îi umple rezervorul emoțional al copilului. susține copilul cu brațele deschise, pentru a-l ocroti, a se bucura de el și ai organiza emoțiile, susține explorarea copilului prin supraveghere, îl ajută și se bucură alături de el.

“Meseria de părinte” ocupă primul loc între cele mai dificile meserii. Această artă se învață cel mai greu. Chiar înaintea momentului concepției un părinte trebuie să conștientizeze responsabilitatea lui față de copil (Bonchiș; E., 2011, pag., 69-70).

PĂRINȚII ÎN COLABORARE CU CADRUL DIDACTIC PRIVIND EDUCAȚIA PREȘCOLARULUI

Profesor GRIGORE LILIANA-MARA
Inspector Școlar Învățământ Preșcolar ISJ Prahova

Metodele de promovare a parteneriatelor eficiente cu părinții și modelul de consiliere comportamentală combinată sunt sugerate de Filosofia celor 8P, prin care Sandra Christenson și Susan Sheridan susțin cu tărie parteneriatele și pun la dispoziție resurse excelente pentru dezvoltarea acestor relații. De exemplu, Christenson și colegii (de exemplu, Esler și colab., 2008) schițează ceea ce ei înțeleg prin “filosofia celor 8P” pentru o colaborare eficientă familie-școală:

- Parteneriatul ca prioritate
- Planificarea efortului
- Proactivă și persistentă în comunicare
- Pozitiv
- Personalizat
- Pragmatismul sugestiilor
- Program monitorizat
- Participare la Procesul de construire a relațiilor cu familiile

Uneori adoptarea acestei perspective are loc în condiții mai puțin favorabile și ar putea să întâmpine dificultăți în încercarea de a-i implica pe părinți în intervenții bazate pe colaborare. Acest fapt nu înseamnă că intervențiile bazate pe colaborare sunt nerealizabile, ci doar că ar putea presupune mai mult timp și un efort considerabil ca să fie stabilite.

Prochaska ne propune etape de schimbare pentru aplicarea în cadrul familiilor, expunându-ne faze pe care le traversează unii părinți în colaborarea cu cadrul didactic privind educația copilului.

Precontemplarea se referă la etapa în care părintele nu ia încă în considerare o schimbare de comportament și nu conștientizează încă faptul că se confruntă cu o problemă sau că există o strânsă legătură între comportamentul său și cel al copilului său. În acest caz cadrul didactic va oferi un feedback evaluativ, de exemplu, îl va întreba cum diferă comportamentul copilului său de cel al semenilor lui (ca prognoză fără intervenție) și informații referitoare la legătura dintre comportamentul părinților și cel al copilului; în aceeași măsură cadrul didactic validează lipsa de

pregătire a părintelui pentru schimbare și subliniază că decizia finală pentru schimbare este a părintelui, încurajându-l pe părinte să-și reevalueze comportamentul și să înceapă autoexplorarea (de exemplu, "Relația cu copilul tău este așa cum sperai?").

Contemplarea este o etapă de conștientizare crescută a nevoii de schimbare a comportamentului la modul abstract, dar are sentimente contradictorii legate de schimbare, iar acțiunea nu este considerată iminentă. Acum cadrul didactic validează lipsa de pregătire a părintelui și nesiguranța schimbării și subliniază că decizia îi aparține purtând o discuție obiectivă despre avantajele și dezavantajele schimbării de comportament. Se discută așteptările cu privire la rezultate (de exemplu, "Dacă iei decizia să faci o schimbare, uite cum ați putea să profitați tu și copilul tău ...").

Pregătirea este etapa prin care părintele este pregătit să facă o schimbare și se poate ca el însuși să experimenteze schimbări în propriul comportament. Cadrul didactic verifică dacă părintele are competențele necesare să întreprindă o schimbare (de exemplu, observă o interacțiune copil-părinte pentru a evalua abilitățile de implicare, de stabilire a limitelor, dând instrucțiuni eficiente, întăriri sociale). Cadrul didactic ajută la rezolvarea problemei demontând posibilele obstacole, ajută pe părinte să identifice pașii următori (de exemplu, "Dacă ești interesat, ți-aș recomanda să te uiți la acest videoclip despre stabilirea limitelor" sau "Dacă ai vrea, am putea planifica să ne întâlnim pentru două sau trei ședințe pentru a discuta despre un plan de conduită"), încurajând pe părinte să gândească la scară mică (de exemplu, "Știm că vrei să petreci constructiv mai mult timp alături de copilul tău, dar ar putea fi prea mult să încerci să mergi cu el în fiecare zi în parc. Ce-ai spune dacă ați sta împreună zilnic, câteva minute, acasă, ca să vă jucați în voie?").

Acțiunea este etapa în care părintele a făcut schimbări și a început să adopte noul comportament pentru o scurtă perioadă de timp (de exemplu, 3-6 luni) iar cadrul didactic ajută pe părinte să identifice și să se implice în suportul social care va facilita progresul continuu (de exemplu, să participe la întâlniri cu prietenii / familia sau cu grupurile de sprijin parental, să programeze o pauză / o perioadă de timp pentru sine însuși). Se colaborează cu părintele să facă față obstacolelor și încercărilor într-un mod din ce în ce mai independent (de exemplu, punând în practică abilitățile dobândite pentru a aborda noile probleme de comportament ale copilului).

Menținerea reprezintă etapa în care părintele a integrat schimbarea comportamentală în rutina să zilnică pentru o lungă perioadă de timp (de exemplu, > 6 luni) și dorește să continue cu noul său repertoriu de abilități și educatorul poartă o discuție despre posibilele tipuri de ajutor permanent (de exemplu, scurte întâlniri de remotivare, alte surse de informare și sprijin).

Acum se evidențiază recompensele interne și autoîntărirea pentru susținerea progresului continuu, se anticipează recidivarea și se moderează exagerarea (de exemplu, "Este extraordinar că ai făcut toate aceste schimbări și că ai fost atât de receptiv față de copilul tău. Nu ar fi deloc neobișnuit ca noi probleme să apară sau să întâmpini dificultăți în a folosi aceste noi abilități parentale în anumite situații stresante. Hai să vorbim despre ceea ce ai putea face dacă ți se întâmplă asta.").

Recidivarea este o etapă evident nedorită, după o perioadă de schimbare în care părintele revine la vechiul său comportament, probabil după o perioadă anume de stress sau după ce s-a confruntat cu un nou set de probleme comportamentale ale copilului său, moment în care se discută ceea ce nu a funcționat și care au fost factorii declanșatori, reevaluând motivația și obstacolele și consolidând strategiile de coping viitoare.

În acest fel, dezvoltarea relațiilor de colaborare dintre părinți și cadrul didactic se realizează printr-un parteneriat real, autentic bazat pe o încredere reciprocă și mai ales pe asigurarea confidențialității.

Bibliografie:

- Agabrian, M., *Parteneriate școală-familie-comunitate*, București, Ed. Institutul European, 2005.
- Ciohodaru, E., *Succesul relației între părinți și copii acasă și la școală*, Ed. Humanitas Educațional, București, 2004.
- Gary Chapman, Ross Campbello - *Cele cinci limbaje de iubire ale copiilor*, ed.5, 2022.
- James O. Prochaska- Prochaska, JO, Norcross, JC & DiClemente, CC, 1994. *Schimbarea spre bine. Terapia transteoretică: către un model mai integrator de schimbare.*
- Sandra Christenson și Susan Sheridan - *Școli și familii: crearea de conexiuni esențiale pentru învățare*- Guilford Publications, 2001.

EDUCAȚIA PARENTALĂ, DIMENSIUNE A EDUCAȚIEI PERMANENTE

Profesor CAZACU DANIELA MARIANA
Director Casa Corpului Didactic Prahova

Educația parentală este un set de activități și metode care sprijină familiile să își dezvolte abilități și cunoștințe pentru a oferi îngrijire, hrănire și protecție. Este adaptat copiilor de la naștere până la 18 ani, nevoilor lor variate și ale părinților sau îngrijitorilor lor.

Experiența internațională a UNICEF și cele mai bune practici implementate în România au dovedit că programele de parenting contribuie la o participare mai mare la școală: absenteismul școlar a scăzut cu 61% în urma orelor de parenting; îmbunătățirea comunicării părinte-copil; creșterea încrederii în sine a părinților, datorită interacțiunii cu ceilalți participanți, într-un context care îi valorifică pe aceștia și experiențele lor pozitive; îmbunătățirea comunicării dintre părinți și școli, în special pentru că educatorii parentali sunt adesea profesori locali.

Există două categorii mari de programe de educație parentală. Programele de educație și sprijin pentru părinți nu includ doar servicii care îi ajută pe părinți în rolul lor, ci pot include și informații despre alte aspecte (de exemplu, formarea profesională sau alfabetizarea adulților). Programele de sprijin parental sunt cele care se concentrează, în primul rând, pe parenting. Aceste două tipuri sunt diferențiate datorită implicațiilor lor asupra politicii și stabilirii punctelor de intrare adecvate pentru furnizarea de servicii. De exemplu, protecția socială și asistența medicală ar putea oferi un punct de intrare pentru educația părinților și programele de sprijin.

Peisajul programelor de parenting este destul de complex și poate fi diferențiat pe mai multe dimensiuni care au fost asociate cu rezultatele copilului. Varietatea și complexitatea acestor servicii și provocările în identificarea modelelor parentale eficiente sunt evidențiate mai jos.

Unele programe sunt menite să îmbunătățească cunoștințele și practicile părinților legate de îngrijirea, nutriția și sănătatea copilului, în timp ce altele se concentrează pe educația și învățarea timpurie. Există, de asemenea, programe centrate pe reducerea educației dure și a violenței la domiciliu și o serie de programe care au un design mai cuprinzător sau mai integrat, de exemplu, Managementul integrat al bolilor infantile – Îngrijire pentru dezvoltare. Există, de asemenea, un set de programe în care educația parentală, deși abordată, nu este principalul obiectiv (de exemplu, protecție socială sau programe de alfabetizare a adulților).

Programele pot fi diferențiate și prin numărul de generații care sunt beneficiarii țintă. Programele cu o singură generație sunt concepute pentru a servi direct mamelor și/sau taților, în timp ce programele multigeneraționale deservește fie părintele și copilul, fie întreaga familie.

De asemenea, programele pot diferi în ceea ce privește stadiul de dezvoltare vizat. Unele se concentrează pe părinții cu copii de la naștere până la 3 ani, iar altele sunt concepute pentru părinții cu copii de la 3 ani în sus. De obicei, programele care se concentrează pe grupa de vârstă mai mică au un accent pe sănătate, nutriție și/sau stimulare, iar cele pentru copiii mai mari au un accent social, de învățare și educație.

Programele pot fi diferențiate și prin gradul de standardizare în cadrul curriculum-ului lor. Unele urmează un curriculum foarte structurat, cu planuri săptămânale de lecții și un scenariu detaliat pentru furnizorii de servicii, în timp ce alții sunt mai puțin formali, cu subiecte generate pe baza nevoilor și intereselor participanților.

Acest peisaj complex al programelor de educație parentală este reprezentat prin modele programatice fie ca un singur site, fie ca intervenții demonstrative, fie ca programe naționale susținute de sectoare specifice, cum ar fi sănătatea, educația, afacerile femeilor sau bunăstarea.

Bune abilități parentale prioritizează siguranța, securitatea și bunăstarea fizică și emoțională a copilului. Aceste abilități îl ajută pe copil să crească pentru a avea o valoare de sine ridicată, un stil de atașament sănătos, compasiune, autocompasiune și încredere în lumea din jurul său. Cu alte cuvinte, bunele abilități parentale îi ajută pe copii să devină adulți sănătoși, bine adaptați, care se tratează bine pe ei înșiși și pe ceilalți.

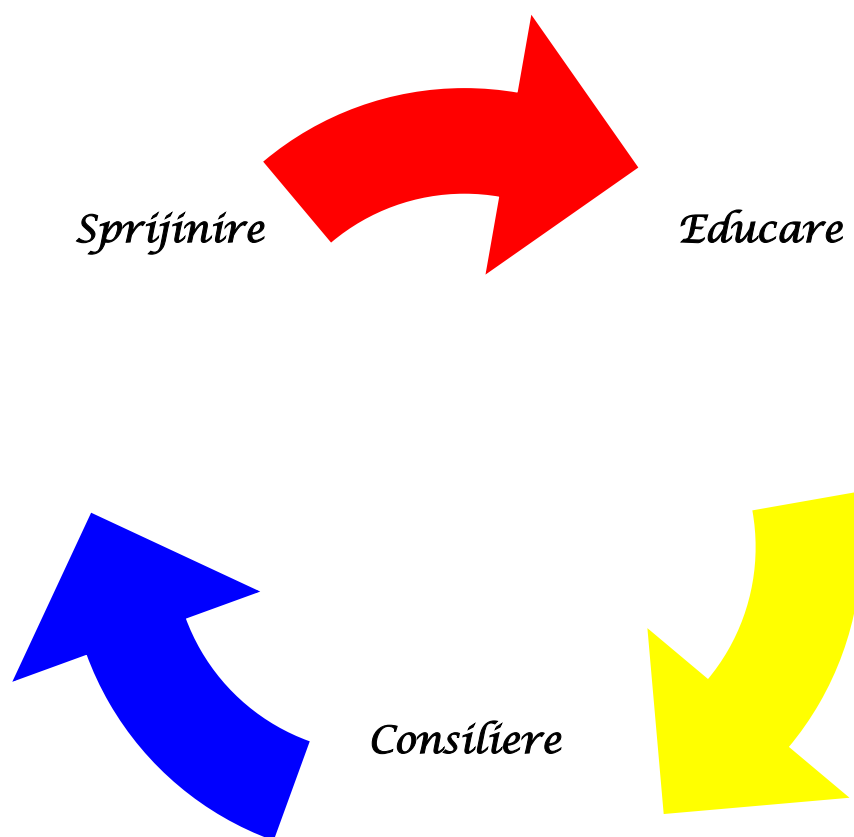
Cercetările arată că bunele abilități parentale îi ajută pe adolescenți să aibă o sănătate mintală mai bună și o mai mare stimă de sine. În plus, parentingul priceput poate împiedica adolescenții să experimenteze cu droguri și alcool.

Exemplele de abilități parentale includ capacitatea de a stabili limite, de a ști să vorbești cu un adolescent și de a face față unor adolescenți sfidătoare. În plus, abilitățile bune de parenting includ și îngrijirea de sine, cum ar fi găsirea unor modalități de a rămâne calm atunci când se confruntă cu provocările parentale.

Din perspectiva unei analize sistemice, educația parentală apare ca un element al sistemului de educație, fiind, în același timp și o dimensiune a educației permanente. Deoarece educația adulților, cu excepția unor programe de promovare profesională, nu poate deveni obligatorie, ea trebuie să se adapteze nevoilor diferitelor categorii de adulți și să acorde celor ce studiază condiții de autoeducație și autoevaluare, de alegere a conținuturilor și metodelor, a locului și timpului de învățare.

În România, există programe de educație a părinților care se desfășoară prin mai multe filiere: în școli și grădinițe, prin intermediul cadrelor didactice pregătite în mod special pentru oferirea de astfel de cursuri destinate părinților, în unitățile medicale (destinate în mod special mamei gravide sau tinerelor mame), în serviciile sociale (destinate diferitelor categorii particulare de părinți care se confruntă cu anumite probleme și sunt direct sau indirect beneficiari ai serviciilor sociale).

Având în vedere interesul național și european pentru asigurarea egalității de șanse tuturor copiilor, indiferent de statutul socio-economic al familiei, de mediul de rezidență, etnie, sex, este necesară crearea unui cadru extern familiei de pregătire, sprijinire, educare, consiliere a părinților sau a reprezentanților legali ai copiilor și viitorilor părinți.

Bibliografie:

Strategia Națională Educație Parentală

https://edu.ro/Strategie_Nationala_Educatie_Parentala_ME_2022

<https://www.unicef.org/romania/ro/educa%C8%9Bia-parental%C4%83-%C3%AEnrom%C3%A2nia>

Strategia Națională Pentru Susținerea Părinților 2024 – 2030

https://www.edu.ro/sites/default/files/Proiect_SNSP_2024_2030.pdf

https://www.ise.ro/wp-content/uploads/2015/03/Parteneriat_scoala-familie_ISE.pdf

PARENTING ȘI DEZVOLTAREA INTELIGENȚEI EMOȚIONALE

Conf. univ. dr. BADEA MIHAELA
Director Departamentul pentru Pregătirea Personalului Didactic
Universitatea Petrol-Gaze din Ploiești

Dragi educatoare și dragi invitați,

Bine ați venit la acest simpozion care, iată, a ajuns la ediția a opta prin eforturile colectivului de la Grădinița cu P.N. Drăgănești, în special al doamnei Inspector Ilie Mariana și al doamnei profesor Nicoleta Mereu, lucru pentru care le suntem cu toții recunoscători.

Sunteți aici pentru a explora cum se transformă rolul părinților în lumea contemporană și pentru a împărtăși idei și strategii care să ne ajute să creștem copii fericiți și echilibrați.

Într-o eră a schimbărilor rapide, parentingul a devenit o artă complexă. Tehnologia, cercetările psihologice și schimbările sociale au creat un context nou în care părinții trebuie să navigheze. Aș vrea să subliniez câteva dintre tendințele moderne în educația parentală, analizând cum putem aplica aceste principii pentru a deveni părinți mai buni.

Una dintre cele mai semnificative tendințe în educația parentală este accentul pus pe dezvoltarea inteligenței emoționale. Studiile arată că abilitățile emoționale ale copiilor sunt la fel de importante, dacă nu chiar mai importante, decât abilitățile academice. Așadar, este esențial să învățăm copiii cum să-și gestioneze emoțiile, să-și dezvolte empatia și să comunice eficient.

Tehnologia joacă un rol central în viața copiilor noștri, oferind oportunități extraordinare, dar și provocări semnificative. Ca părinți, trebuie să fim ghizi în această lume digitală, învățând cum să echilibrăm timpul petrecut în fața ecranelor cu activitățile fizice și sociale. Este esențial să fim modele de utilizare responsabilă a tehnologiei și să învățăm copiii să navigheze în siguranță pe internet.

O altă tendință emergentă este parentingul bazat pe atașament, care subliniază importanța construirii unei relații puternice și sigure între părinte și copil. Acest stil de parenting se bazează pe încredere, respect reciproc și comunicare deschisă, promovând o dezvoltare emoțională sănătoasă și o legătură profundă între părinte și copil.

Un alt aspect esențial este educația pentru autonomie. Este vital să le oferim copiilor noștri oportunități de a lua decizii și de a învăța din propriile experiențe. Acest lucru nu doar că le dezvoltă abilitățile de gândire critică și rezolvare a problemelor, dar și încrederea în sine și independența.

În zilele noastre, mulți părinți adoptă o abordare holistică a educației, care nu se limitează doar la dezvoltarea intelectuală, ci include și aspectele fizice, emoționale și sociale ale copilului. Acest tip de educație recunoaște că fiecare copil este unic și că dezvoltarea lor trebuie sprijinită în mod echilibrat.

În concluzie, arta de a fi părinte în era modernă implică o adaptare continuă la noile cunoștințe și practici. Învățarea și aplicarea tendințelor moderne în educația parentală nu doar că ne ajută să creștem copiii mai fericiți și mai sănătoși, dar ne și îmbogățește pe noi ca părinți. Să fim deschiși, empatici și flexibili, mereu dispuși să învățăm și să ne ajustăm metodele pentru a oferi copiilor noștri cele mai bune șanse în viață.

***Inspirație și noi perspective în minunata și complexa artă de a fi
părinte și educator!***

VIZIUNE ÎN SISTEMUL DE EDUCAȚIE

Profesor NEAGU LAURA
Director Școala Gimnazială Drăganești, județ Prahova

Educația începe cât mai devreme în viața unui copil și continuă pe tot parcursul vieții sale.

În contextul declinului demografic, concomitent cu îmbătrânirea populației, trebuie să motivăm și să ajutăm fiecare copil în demersul de a-și maximiza potențialul. Investiția în educația timpurie este esențială pentru dezvoltarea armonioasă a personalității fiecărui om, pentru succesul său educațional, împlinirea și integrarea sa socială. Ea devine cu atât mai importantă pentru copiii care provin din medii dezavantajate sau comunități sărace, cărora le lipsesc alternativele de dezvoltare personală. De aceea, oportunitățile de înscriere a copiilor într-o formă de educație timpurie, atât pentru nivelul ante-preșcolar, cât și cel preșcolar, sunt esențiale în dezvoltarea sustenabilă pe termen lung a comunităților. În același timp, copiii și tinerii trebuie sprijiniți pentru a putea finaliza învățământul secundar superior, fie pentru a urma un traseu de învățământ terțiar, fie pentru a obține o calificare pentru integrarea lor ulterioară pe piața muncii și în societate. Prin educație, se formează cetățenii activi și informați, cei care vor duce mai departe România Educată.

Conform Viziune și Strategie România Educată, Proiect al Președintelui României, p. 12, în armonie cu aceste valori, o abordare incluzivă, de calitate, a întregului parcurs educațional este esențială și poate fi facilitată de eliminarea barierelor de acces și participare pentru copiii din categorii dezavantajate. Pentru a reduce părăsirea timpurie a școlii este nevoie de măsuri care să permită identificarea, din timp, a situațiilor de risc, dar și de instrumente flexibile pentru corectarea acestora. În scopul atingerii acestor deziderate, se asigură o infrastructură adecvată și suficientă, care să respecte cel puțin un set minimal de standarde (care includ nu doar caracteristicile spațiului interior, ci și ale spațiului exterior, dotările, personalul etc). Se adoptă un curriculum gândit în succesiune logică de la nivelul ante-preșcolar până la cel universitar, coerent și adecvat profilului divers al copiilor și specificului etapelor de dezvoltare a acestora, pentru întreg sistemul de educație. Este esențială asigurarea personalului didactic format astfel încât să poată aplica acest curriculum în diferite comunități și situații, pentru a răspunde adecvat unei mari diversități de elevi/studenți, cu profiluri, nevoi și aspirații proprii.

IMPORTANȚA ACTIVITĂȚILOR EXTRACURRICULARE INTERNAȚIONALE ȘI DE COLABORARE, ÎN EDUCAȚIA PREȘCOLARĂ ȘI ȘCOLARĂ

Prof. înv. primar VÎLCEA MIHAELA
Director Adjunct Școala Gimnazială Drăganești, județ Prahova

Activitățile extracurriculare reprezintă un aspect esențial al educației moderne, aducând o valoare adăugată procesului de învățare formală. Proiectele internaționale precum Erasmus+ și eTwinning, alături de simpozioul dedicat educației parentale, sunt exemple de inițiative care contribuie semnificativ la dezvoltarea holistică a preșcolarilor și elevilor din unitatea noastră de învățământ. Aceste activități nu doar că îmbogățesc experiența educațională, dar promovează și colaborarea între cadre didactice, părinți și comunități internaționale.

IMPACTUL PROIECTELOR ERASMUS+

Proiectele Erasmus+ sunt recunoscute pentru facilitarea schimbului de bune practici între instituții educaționale din diferite țări. Aceste inițiative contribuie la:

- **Diversificarea experienței educaționale:** Participanții au oportunitatea de a explora diferite metode de învățare și de a participa la activități educaționale variate, care îmbogățesc curriculumul tradițional.
- **Dezvoltarea abilităților interculturale:** Interacțiunea cu colegi și educatori din alte țări ajută la dezvoltarea unei înțelegeri mai profunde a diversității culturale, stimulând empatia și respectul față de alte culturi.
- **Îmbunătățirea competențelor lingvistice:** Elevii beneficiază de ocazia de a-și practica și perfecționa abilitățile de comunicare în limbi străine, esențiale în contextul globalizării.

Aceste proiecte contribuie la pregătirea elevilor pentru o lume interconectată, oferindu-le competențe esențiale pentru succesul în viitorul academic și profesional.

BENEFICIILE PLATFORMEI ETWINNING

eTwinning reprezintă o rețea europeană care permite colaborarea între școli prin intermediul platformelor online. Participarea la proiecte eTwinning aduce multiple avantaje:

- **Îmbunătățirea colaborării între școli:** Permite dezvoltarea de parteneriate internaționale și realizarea de proiecte comune, care promovează schimbul de cunoștințe și resurse între școli.

- **Acces la resurse educaționale:** Educatorii pot accesa și împărtăși resurse și bune practici cu colegii lor din întreaga Europă, îmbunătățind metodologiile de predare.
- **Dezvoltarea competențelor digitale:** Activitățile de colaborare online ajută elevii să dezvolte abilități digitale, esențiale într-o societate tehnologică în continuă schimbare.

Aceste inițiative nu doar că îmbogățesc oferta educațională, dar sprijină și dezvoltarea competențelor necesare pentru viitorul profesional al elevilor.

ROLUL SIMPOZIOANELOR DE EDUCAȚIE PARENTALĂ

Simpozioanele dedicate educației parentale sunt evenimente valoroase care aduc laolaltă educatori, părinți și specialiști pentru a discuta și împărtăși strategii și bune practici în educația copiilor. Aceste evenimente contribuie la:

- **Îmbunătățirea colaborării între părinți și școală:** Facilitează dialogul și colaborarea între părinți și educatori, ajutând la dezvoltarea unor strategii comune pentru sprijinirea educației copiilor.
- **Promovarea unei educații mai integrate:** Părinții învață despre importanța educației și despre cum pot contribui activ la succesul școlar al copiilor lor, ceea ce duce la o educație mai coerentă și integrată.
- **Oferirea de suport și resurse:** Simpozioanele oferă părinților instrumentele și cunoștințele necesare pentru a sprijini dezvoltarea și învățarea copiilor acasă.

Prin implicarea părinților și a educatorilor în astfel de evenimente, se creează un mediu educațional mai suportiv și mai eficient pentru dezvoltarea copiilor.

IMPACTUL ASUPRA DEZVOLTĂRII COPIILOR ȘI ELEVILOR

Activitățile extracurriculare de tip Erasmus+, eTwinning dar și simpozioanele cu tema *educație parentală* au un impact pozitiv considerabil asupra dezvoltării copiilor și elevilor:

- **Dezvoltarea abilităților sociale și interculturale:** Interacțiunea cu colegi și educatori din diferite culturi contribuie la dezvoltarea unor abilități sociale esențiale și la creșterea empatiei.
- **Îmbunătățirea motivației și implicării:** Experiențele internaționale și colaborative sunt stimulante și pot crește motivația elevilor pentru învățare și implicare activă.
- **Pregătirea pentru un viitor globalizat:** Prin dezvoltarea competențelor lingvistice și digitale, elevii sunt mai bine pregătiți pentru provocările unui viitor globalizat și tehnologizat.

Activitățile extracurriculare internaționale și de colaborare, aduc un plus de valoare în educația preșcolară și școlară. Aceste inițiative contribuie la dezvoltarea competențelor globale ale copiilor și elevilor, sprijină colaborarea între educatori și părinți și promovează o educație integrată și diversificată. Implicarea în astfel de activități îmbogățește experiența educațională și pregătește elevii pentru succesul în viitorul academic și profesional.

A GENERAL OUTLOOK ON SCHOOL PARENTS COOPERATION IN TURKEY

Hülya OCAK
Expert Pre-school Teacher,
ETWINNING PROJECT PARTNER, TURKEY

eTwinning is the community for schools in Europe

SUMMARY

Nursery School education, having been changed structurally and contextually through out years, has an important place in individuals' educational life and also influences other achievements they get in other grades. The cooperation between schools and parents in this grade could be observed in students' behavioral changes.

In this article, A general Outlook on nursery school education in Türkiye is being tried to be gained by highlighting the significance of the cooperation between the schools and the parents. This article also aims to identify the influence of school parents cooperation on pupils, parents, teachers and school principals by explaining the importance of family in nursery school education in Türkiye.

Key words: Nursery School Education , School parents cooperation.

INTRODUCTION

Children ,from infancy to school age, get their first education in their families. When they start school they bring those pre-learnings to school. Those pre-learnings are combined with the

activities done at school and bring out new gains. In this case, Parents' contribution to school life gains importance. Parents involvement can be defined as the cooperation between parents and school to have the pupils continue their educational life salubriously in relation with their developmental traits (Kozu ve Elaldı 2024).

The relation between the school and family is very important for the pupil's development and school success. The institutions where the relationship between the parents and the teachers are nursery schools. It is possible for the children to feel safe at school and to support their developments healthily by a strong communication between the parents and the teachers (Ünveren, Hız, İmre ve Aydoğdu Gül, 2024). By putting school in the centre, the teacher, the student and the parents constitute a triangle.

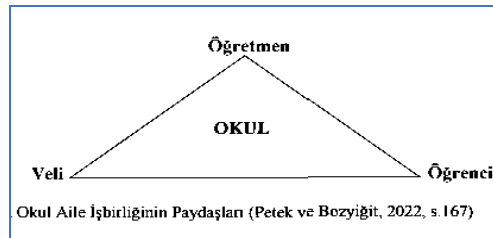

İllustration 1. The elements of School Parents Cooperation

At school, the teachers and the parents contribute pupils' achievement by using the information they get from each other and thus the pupils' achievements increase (Tosun, 2023).

Nursery School Education in Türkiye

The nursery schools in Türkiye include independent nursery schools, nursery schools in Primary school buildings and nursery schools for practice in Vocational Girls high schools. (Aral, Kandır ve Can Yaşar, 2002; Ural ve Ramazan, 2007). Nursery school education in Türkiye was defined as a master framework programme and the planning was prepared by Nursery school teachers until 1900s. The first draft programme was prepared and put into practice in 1953 (MEB, 2024). Since then, six different nursery school education programmes have been put in to practice and at last 2024 nursery school education programme has been prepared and put into practice (MEB, 2024).

The attendance to nursery school education in Türkiye is increasing day by day. According to 2022-2023 statistics by National Educational Ministry, schooling rate for 3 year-olds is 16,85%, for 4 year-olds it is 41,37%, for 5 year-olds it is 87,17% (https://sgb.meb.gov.tr/www/icerik_goruntule.php?KNO=508). Since the attendance to nursery school education increases, the significance of school family cooperation increases.

By stressing the importance of family in nursery school education programmes, in the last updated programme the importance of the family is stressed in article 21, the importance of family in

education system is clearly defined. In that article , the effect of family life on student’s learning is obvious. In addition, the involvement of family and the environment to education progress is clearly defined (MEB, 2024). Starting from this point, family involvement activities are being done in nursery school education. These activities can be defined as various activities which are prepared by the teacher and the school to contribute the education of the pupils (Kozu ve Elaladı, 2024).

Family involvement and cooperation is among the main purposes in 2023 Educational Vision. Family is described as a tree and the child is described as a branch of that tree. Simplified data bases have been constructed to encourage families to involve in education system and to attend the activities at schools. EBA (Educational IT Network) prepared by National Ministry of Education prepares some family involvement activities parallel to the activities in Student’s books and explains the principles to involve these activities online (Çukurova, Çakmaklı, Parin, Aydın, 2023). By this way, parents informing according to the activities done at school and strenghtening the school family relationship are targeted.

Family Involvement Activities (Lüleburgaz, Kırklareli, 2024).

Conclusion and Recommendations

It is known that school family cooperation contributes pupils' developments in many ways. In a survey done by Özçelik, Yıldız ve Yolcu (2023) school principals were asked what they did to understand the parents' demands with the options of observation, technological communication means, survey, suggestion boxes and the most frequent answer was meeting. In the same survey the school principals were asked what they did to form a team spirit among the teachers, students, parents and administration with the options of out-of-school activities, constituting an organizational culture, surveys, forms, staff meetings, seminars, family involvement activities and the most frequent answer was out-of-school activities. A strong communication between the school, the teacher and the parents acts as a bridge for the pupils' achievement. Continuing the communication with cooperation to support the development of the pupil and embrace school more easily is the milestone to constitute the foundations of the future.

REFERENCES:

- Aral, N., Kandır, A. ve Can Yaşar, M. (2002). *Okul öncesi eğitim ve okul öncesi eğitim programları*. İstanbul: YAPA Yayınları, 28-49.
- Çukurova, P., Çakmaklı, T., Parin, C. & Aydın, M. (2023). 20. Millî Eğitim Şura Kararlarının Okul Öncesi Eğitim Kademesi Açısından İncelenmesi. *Asya Studies-Academic Social Studies / Akademik Sosyal Araştırmalar*, 7(23), 87-98.
- Kozu, A., Elaldı, Ş. (2024). Okul Öncesi Öğretmenlerinin Aile Katılım Çalışmalarına Yönelik Tutumlarının İncelenmesi, *Sosyal Bilimler Ekev Akademi Dergisi*, Sayı, 97 (2024).
- MEB, (2024). Okul Öncesi Eğitim Programı, Temel Eğitim Genel Müdürlüğü, Ankara (2024) <https://tegm.meb.gov.tr/dosya/okuloncesi/guncellenenokuloncesiegitimprogrami.pdf>.
- Özçelik, N., Yıldız, H., Yozcu, İ., (2023). Okul Öncesi Eğitimde Öğretimsel Lider Olarak Okul Yöneticilerinin Velilerle İletişimi, *Düzce University Journal of Sports Science / Düzce Üniversitesi Spor Bilimleri Dergisi Year: 2023 - Volume: 3- Issue: 1- Pages: 100-105*.
- Ünveren, C., Hız, A., İmre, Ö., Aydoğdu Gül, H., (2024). Okul Öncesi Öğretmenlerinin Velilerle Yaşadığı Problemler. *International Journal of Original Educational Research*, 2(1), 14-30.
- Tosun, E., (2023). Okul-Aile İşbirliğinin Öğrenci Başarısına Etkisi, *Derleme Makalesi*, (2023).

TENDINȚE FUNDAMENTALE ÎN EDUCAȚIA PARENTALĂ

**Profesor pentru învățământ primar Anton Ana
Școala Gimnazială „Alexandru Ioan Cuza”,
Sat Potigrafu, comuna Gorgota, jud. Prahova**

Într-o lume marcată de schimbări rapide și tehnologii în continuă evoluție, educația parentală a devenit o provocare complexă. Părinții de astăzi se confruntă cu o serie de întrebări și dileme pe care generațiile anterioare nu le-au avut. În acest context, arta de a fi părinte implică mai mult decât asigurarea bunăstării fizice a copiilor; necesită o abordare holistică care integrează dezvoltarea emoțională, socială și intelectuală a copiilor într-un mediu sigur și iubitor.

I. Comunicarea deschisă și empatică

Una dintre tendințele fundamentale în educația parentală modernă este importanța comunicării deschise și empatică. Cercetările arată că părinții care comunică eficient cu copiii lor reușesc să construiască relații mai puternice și să promoveze o dezvoltare emoțională sănătoasă.

Ascultarea activă: În loc să ofere soluții rapide, părinții sunt încurajați să practice ascultarea activă, reflectând asupra sentimentelor și gândurilor copilului. Aceasta construiește încredere și validează emoțiile copilului.

Discuții despre emoții: Educația emoțională joacă un rol crucial. Părinții moderni sunt învățați să recunoască și să discute despre emoții, atât ale lor, cât și ale copiilor, pentru a promova inteligența emoțională și capacitatea de a gestiona situațiile stresante.

II. Educația bazată pe valori și etică

Într-o lume în care valorile sunt adesea contestate, transmiterea unui set solid de valori devine esențială.

Modelarea comportamentului: Părinții sunt invitați să fie modele de comportament pentru copiii lor, demonstrând prin acțiuni concrete valori precum empatia, responsabilitatea și integritatea.

Discuții deschise despre etică: Încurajarea discuțiilor despre dileme etice și morale în contextul vieții de zi cu zi ajută copiii să dezvolte un simț critic și să își formeze propria busolă morală.

III. Utilizarea tehnologiei în mod responsabil

Tehnologia joacă un rol semnificativ în viața copiilor de astăzi. Părinții trebuie să învețe cum să gestioneze utilizarea tehnologiei pentru a maximiza beneficiile și a minimiza riscurile.

Educația digitală: Încurajarea competențelor digitale, cum ar fi alfabetizarea media și siguranța online, este esențială pentru protejarea copiilor într-un mediu digital complex.

Gestionarea timpului de ecran: Stabilirea unor reguli clare privind timpul de ecran și promovarea activităților offline ajută la menținerea unui echilibru sănătos între activitățile digitale și cele fizice.

IV. Abordarea personalizată a educației

Recunoașterea și respectarea individualității fiecărui copil este o tendință esențială în educația parentală modernă.

Înțelegerea stilurilor de învățare: Părinții sunt încurajați să recunoască diferitele stiluri de învățare ale copiilor lor și să adapteze metodele educaționale pentru a se potrivi nevoilor individuale.

Dezvoltarea talenteleor unice: Încurajarea intereselor și abilităților unice ale fiecărui copil promovează o dezvoltare holistică și ajută la crearea unei identități puternice.

V. Învățarea prin experiență și joc

Metodele tradiționale de învățare sunt completate de abordări inovatoare care implică învățarea prin experiență și joc.

Jocul ca metodă de învățare: Integrarea jocului în procesul de învățare promovează curiozitatea și creativitatea, contribuind la dezvoltarea cognitivă și socială.

Experiențe practice: Învățarea prin experiențe practice, cum ar fi excursiile educaționale și proiectele de grup, oferă oportunități pentru explorare și învățare activă.

VI. Sănătatea mintală și bunăstarea

Sănătatea mintală a copiilor este o preocupare majoră în educația parentală modernă.

Promovarea sănătății mintale: Părinții sunt încurajați să recunoască importanța sănătății mintale și să creeze un mediu de susținere care promovează bunăstarea emoțională.

Intervenția timpurie: Recunoașterea semnelor timpurii ale problemelor de sănătate mintală și accesul la resursele necesare pentru intervenție sunt esențiale pentru prevenirea și gestionarea acestor probleme.

Concluzie:

Arta de a fi părinte în secolul XXI implică o adaptare continuă la provocările și oportunitățile pe care le aduce lumea modernă. Educația parentală nu mai este doar o chestiune de tradiție, ci o combinație de inovație, empatie și abordare personalizată. Prin adoptarea acestor tendințe moderne, părinții pot construi o bază solidă pentru viitorul copiilor lor, echipându-i cu abilitățile și valorile necesare pentru a naviga cu succes printr-o lume în continuă schimbare.

BIBLIOGRAFIE:

1. Susanna Isern – „Destinație: copii fericiți. Ghid practic pentru a fi părinți mai buni”, Editura Corint, 2024;
2. Silvia Souca – „A fi părinte. Artă și provocare”, Editura Creator, 2017.

EDUCAȚIA PARENTALĂ

Prof. înv. preșc. Aviana Anca Elena
Grădinița M.Ap.N. Nr. 1
București

Educația parentală urmărește reducerea gradului de vulnerabilitate a persoanelor și presupune un transfer de competențe eficiente, de la specialist la familie, pe termen lung.

Programele de educație parentală pornesc de la câteva idei fundamentale:

- ✚ Toate familiile au nevoie de sprijin și susținere în creșterea copiilor, indiferent de nivelul veniturilor, al educației sau de tipul de familie/părinte despre care este vorba în această perioadă în care conștientizarea importanței stimulării dezvoltării copilului, începând de la naștere, este din ce în ce mai răspândită. Capacitatea familiei de a căuta ajutor și de a se lăsa susținută de servicii sau profesioniști reprezintă un punct forte al acesteia.
- ✚ Fiecare familie este unică. În perioada pe care o trăim, familiile se definesc printr-o diversitate în compoziție, statut economic, mediu cultural, valori și credințe la care aderă sau practici pe care le urmează. Familiile sunt susținute cu cele mai bune rezultate când se arată respect și apreciere față de diferențe, iar mediul de educație în care este înscris copilul reflectă această specificitate.
- ✚ Părinții sunt recunoscuți drept primul educator al copilului, iar sistemele de educație sunt interesate, pe de o parte, să contribuie la sporirea competențelor părinților, atâta timp cât în prima perioadă de viață (în cele mai multe cazuri, primii doi-trei ani de viață) ei sunt cei care interacționează cu copiii (iar prezența profesioniștilor este cel mai adesea din domeniul medical și social), iar, pe de altă parte, să poată colabora consistent și adecvat la intrarea în instituția de educație timpurie.

Actualmente, societatea noastră se confruntă cu fenomene care afectează familia și pun copilul sub semnul vulnerabilității: numărul sporit al divorțurilor și al familiilor monoparentale, creșterea șomajului în rândul părinților, creșterea numărului mamelor și al copiilor maltratați, sporirea numărului de copii lăsați în grija bunicilor sau altor categorii de adulți. Toate acestea pun în evidență necesitatea formării competențelor parentale prin diverse mijloace și servicii.

Educația părinților este o formă de intervenție a acestora, în favoarea educației copiilor lor; este un set de măsuri educative și de sprijin care ajută părinții pe următoarele dimensiuni:

- Înțelegerea propriilor lor nevoi (fizice, sociale, emoționale, psihologice);
- Cunoașterea și acceptarea nevoilor copiilor lor;
- Construirea punții de legare între părinți și copii.

Ea presupune, de asemenea, și crearea unor rețele de servicii de sprijin, aparținând comunității locale, și care ajută părinții și familia să folosească serviciile existente și să se implice în viața comunității.

Ce trebuie să facă părinții și educatorii

La aceasta grupă de vârstă, părinții, cadrele didactice și ceilalți adulți din preajma copiilor trebuie să îi ajute pe micuți să își dezvolte aptitudinile de a se înțelege cu ceilalți după reguli clare. Trebuie să li se explice pe înțelesul lor care sunt consecințele unor fapte. Copiii trebuie încurajați și obișnuiți să își ceară iertare atunci când greșesc, chiar și neintenționat. De multe ori este benefic să li se solicite copiilor nu doar să își ceară scuze, ci și să repare, dacă este posibil, ce au stricat, cum ar fi, de exemplu, un castel din cuburi. În plus, eforturile lor de a-și schimba comportamentul în bine trebuie laudate și apreciate corespunzător. Pe de altă parte, copiii trebuie încurajați să le mărturisească adulților dacă cineva îi amenință în vreun fel sau îi face să se simtă neplăcut, dar și dacă sunt martori la astfel de lucruri. "În cazul copiilor violenți, trebuie să înțelegem care sunt scopurile urmărite de ei și să îi ajutăm să și le îndeplinească în mod util. Dacă vor atenție, să o primească și acasă, și în cadrul unor activități. Dacă urmăresc să aibă putere sau să se distreze, pot fi îndrumați către un sport sau către activități în care să se simtă puternici.

De foarte multe ori, un copil agresiv este un copil foarte activ, care are foarte multă energie, oarecum impulsiv, și atunci un sport îl poate ajuta pentru că își poate consuma într-un mod pozitiv energia. Trebuie văzut și altfel: agresorul poate a fost, la rândul lui, și victimă, și atunci poate are nevoie de încurajări, de o intervenție. Pe copilul-victimă îl pot ajuta în primul rând părinții. Să stea de vorbă cu el, să se obișnuiască să comunice, să îi povestească despre problemele pe care le-au avut și ei, să îi ceară părerea și abia după ce îl ascultă să îi ofere părerea lor. În felul acesta îi dau foarte multă încredere pentru că vede și el că are un cuvânt de spus. De foarte multe ori e foarte important ca victima să aibă o "voce", să poată să spună 'Nu!', să poată să spună 'Stop!'. Și mai apoi să fie mult mai obișnuit cu relațiile sociale. Să meargă în diverse grupuri, nu neapărat la școală, să aibă alte activități de grup, în care să simtă că poate relaționa", a mai spus psihoterapeutul. Întrebata dacă este bine ca părintele să încerce să rezolve singur problema, ducându-se la părinții agresorului sau la educatoare, Anda Pacurar a răspuns: "Aceasta e cea mai proastă soluție și, din păcate, de cele mai multe ori, părintele așa face: când aude de o problemă devine el cel care vrea să o rezolve". "Asta nu face decât să îi scadă și mai mult puterile copilului-victimă, el e pus într-o poziție de inferioritate și, mai mult, se simte umilit. Sunt copii care nu spun părinților că au fost agresați de teama că părinții să nu reacționeze și să nu îi umilească astfel", a adăugat aceasta.

Sugestii generale pentru părinți

- Construiți o relație bazată pe încredere și afecțiune cu copilul. Dacă ne implicăm în viața copilului, îl încurajăm, îl protejăm scade incidența problemelor legate de agresivitate.
- Asigurați-vă că tânărul este cât mai mult timp supravegheat. Ca părinți, este bine să cunoaștem anturajul copiilor și să încurajăm permanent implicarea lui în diferite activități extrașcolare.
- Oferiți modele de comportament. Copiii învață mai mult prin imitarea de modele. Unii dintre noi încurajăm comportamente agresive fără să ne dăm seama.
- Este important să laudăm copilul atunci când rezolvă problemele constructiv, fără violență.
- Stabiliți reguli clare și urmăriți respectarea lor.
- Așteptările noastre față de copil este util să le explicăm clar. De asemenea, copilul trebuie implicat în formularea regulilor, cunoscând, în același timp, consecințele nerespectării unora dintre ele.
- Monitorizați aspectele de violență cu care intră în contact copilul prin media.

În acest caz se impune o atenție sporită și respectarea unor reguli de bază:

- ❖ Limitarea timpului petrecut de copil la TV (o oră, maximum două ore);
- ❖ Cunoașterea conținutului programelor urmărite de copii;

Bibliografie:

1. Convenția Internațională cu privire la drepturile copilului, adoptată la Adunarea Generală ONU (22 noiembrie 1989)
2. Suportul de training- Fără de palme – pentru lucrul cu familia care educă copii cu vârsta 0-6, ani, Programul Educațional Pas cu Pas
3. Suportul de curs pentru formatorii locali în domeniul lucrului cu părinții elevilor în prevenirea abuzului și violenței (Centrul de informare și documentare privind drepturile copilului, 2013)
4. Setul de broșuri informaționale- Jucați-vă cu copilul dumneavoastră, Exersați gândirea critică împreună cu copilul dumneavoastră, Comunicați cu copilul dumneavoastră, Citiți împreună cu copilul dumneavoastră, Programul Educațional Pas cu Pas.

FAMILIA MEA, UNIVERSUL MEU

Prof. înv. preșc. BADEA DANA ELENA, GRĂDINIȚA CU P.N. CRIVINA
Prof. înv. primar ION MARIA GABRIELA

„Spune-mi și am să uit. Arată-mi și s-ar putea să-mi amintesc. Implică-mă și voi înțelege”
(Confucius C 440, i.e.n.)

Din dorința de implicare , acum mai mult ca oricând, după o pauză îndelungată cu activitățile desfășurate on-line, am căutat prin diverse modalități să fim împreună cu familiile copiilor, aceștia fiind cei mai importanți, chiar primii educatori ai copiilor. Am desfășurat diverse activități folosind resursele comunitare, cultura familiei cu scopul de a îmbogăți experiențele de dezvoltare și învățare ale copiilor și astfel familiile vor fi mai aproape de grădiniță.

Prin intermediul acestor activități am avut oportunitatea de a oferi informații , idei, practici părinților, membrilor familiei, s-a realizat schimbul de idei cu alți părinți, referitoare la crearea unui mediu optim și stimulat acasă cât și în grădiniță, ceea ce contribuie la ridicarea nivelului de competență al copilului.

„Legume și fructe zămbitoare la a noastră șezătoare” - activitate practică cu expoziție de lucrări realizate din fructe și legume, vânzare cu licitație, cu dansuri , jocuri ritmice alături de părinți.

„Ceasul fluturașilor”-activitate cu discuții, păreri , jocuri, propuneri la activitățile desfășurate în grădiniță. Astfel am descoperit despre ceea ce cred părinții că noi desfășurăm la grădiniță, în funcție de program.

”Simfonia emoțiilor”- metoda Batti Strauss realizată de copii și părinți în cadrul activității
”Povești fără violență.”

„Familia mea, Universul meu” o activitate realizată cu ajutorul părinților care a debutat cu ritualul de salut al părinților exact așa cum o faceau cei mici la sosirea în grădiniță.

La această activitate fiecare familie a creat ceva , fie un desen împreună cu copilul, pe care l-au discutat, o poezie, un cantec, o poveste, un dans, un joc, o dramatizare cu umbre.

Copiii si-au manifestat curiozitatea, interesul pentru experimentarea și învățarea în situații noi, au interacționat frumos cu adulții și- au integrat ajutorul primit pentru realizarea sarcinilor de lucru , acolo unde întâmpinau dificultăți. Părinții alături de copii au manifestat creativitate în activitățile artistico-plastice, muzicale și practice, în conversații și povestiri creative. Au demonstrat simț muzical ritmic, armonios prin cantec, joc cu text și cânt.

Cercetările recente au investigat relația dintre caracteristicile temperamentale ale copilului, tipul de atașament, dezvoltarea socio-emoțională și cognitivă ulterioară, confirmând astfel ceea ce se cunoștea la nivel empiric, și anume complexitatea factorilor ce contribuie la o dezvoltare sănătoasă din punct de vedere psiho-social.

Unul dintre acești factori de o importanță supremă în dezvoltarea copilului este legată de caracteristicile parentale. „Maturizat de propriile sentimente pentru copilul său, părintele se autoperfecționează în procesul educării acestuia, astfel încât copilul își construiește un univers de reprezentări bazat pe modelele parentale“. (Golu,2010, p. 119).

Copiii sunt diferiți, pot fi sociabili, prietenoși, afectuoși și pot reacționa la situații noi cu multă curiozitate. Alți copii pot fi timizi, precauți față de situațiile noi sau necooperanți. Părinții și educatorii pot să-i ajute pe preșcolarii să înțeleagă și să-și stăpânească emoțiile și să aibă așteptări adecvate privind comportamentul lor. Acest lucru îi ajută pe preșcolari să dobândească mai multă încredere în formarea prietenilor și să se implice în jocuri cu semenii lor.

Competențele socio-emoționale se vor păstra la copil pe durata întregii vieți.

BIBLIOGRAFIE:

1. Kuzma, K. Înțelege-ți copilul. București: Editura Viață și Sănătate. (2006).
2. Osterrieth, P. Copilul și familia. București: Editura Didactică și Pedagogică.(1973).
3. Golu, P., Verza, E., Zlate, M. (1998). „Psihologia copilului. Manual pentru clasa a XI-a școli normale”. Editura Didactică și Pedagogică. București

CUM SĂ FIU UN PĂRINTE BUN?

Prof. Balacă Ana Ramona
Colegiul Național Pedagogic „Regina Maria” Ploiești

A fi părinte este o artă și este cea mai importantă menire.

Din păcate nu toată lumea reușește să se achite de această sarcină dificilă, care ne definește pe noi, pe familia noastră.

Care este diferența dintre un părinte bun și un părinte care nu reușește să îndeplinească această misiune așa cum și-ar dori?

Încă înainte de apariția unui copil pe lume, un părinte responsabil începe să își pună întrebări: mă voi ridica la înălțimea misiunii pe care o am de îndeplinit? Voi reuși să fiu un bun părinte pentru copilul meu?

Educația unui copil începe în familie. Se spune că un copil e oglinda familiei sale, lucru care într-un procentaj foarte mare, este adevărat. Limbajul, comportamentul, atitudinea față de lucruri, plante, animale, comunitatea din care face parte, sunt achiziții pe care copilul le formează în familie, în primii ani de viață. Părinții sunt fundamentul familiei și al copilului lor.

Intrarea în colectivitate, în jurul vârstei de trei ani, reprezintă primul test pentru familie, pentru a afla dacă ce a făcut pentru copil până în acel moment a fost corect. Mediul de viață și educația sunt factori esențiali în dezvoltarea copilului. Educatorul reprezintă acel observator obiectiv, specialistul, care poate da un feedback corect părinților. Cadrul didactic, printr-o comunicare eficientă, blândă, trebuie să transmită părinților observarea unor probleme în comportamentul copiilor. Atitudinea părinților față de aceste recomandări sunt cruciale pentru parcursul copilului la școală și în viață.

Ce trebuie să facă un bun părinte? Un bun părinte colaborează cu școala, cu profesorul care se ocupă de copilul lui. Dacă părintele înțelege și cooperează, există șanse foarte mari ca elevul să poată avea un parcurs încununat de succes, să fie îndreptat spre un drum corect în viață. Dacă părintele reacționează negativ la recomandările cadrului didactic, neacceptând situația unor probleme, lucrurile se vor înrăutăți în evoluția copilului.

Pentru o bună educație, copiii au nevoie de iubire, grijă și multă atenție. Din păcate, trăim într-o lume în care părinții nu mai au timp de copiii lor. Părinții sunt distrași de probleme, program încărcat, sarcini de serviciu, așa că de educația copilului se ocupă un dispozitiv (televizor, tabletă sau telefon). Astfel, copilul stă liniștit, iar părintele își vede de problemele lui.

Educația se face prin comunicare, socializare, exemplu, încercări, eșuări, amuzament și multă grijă și iubire. Doar astfel pot obține părinții rezultatele pe care le doresc. A fi părinte e o slujbă cu normă întreagă, nu poți să o faci doar ocazional, dacă vrei să obții cele mai bune rezultate. Educarea unui copil e o sarcină complexă, de durată, care consumă timp și răbdare. A fi părinte și a-ți suma toate sarcinile care decurg din acest rol nu e o sarcină ușoară pentru nimeni.

Un părinte model trebuie să fie răbdător. Să citească, să se informeze, să acționeze din suflet. Nu orice lucru se potrivește copilului tău. Un părinte care își cunoaște bine copilul, știe să aleagă, să îl îndrume corect. Un parcurs greșit e însoțit de frustrări, consum de timp, tensiune. E foarte important ca un copil să se simtă în siguranță alături de părinții lui, să nu fie certat, pentru că altfel va începe să își ascundă adevăratele gânduri, nu va mai comunica, va deveni interiorizat. Autoritatea părintească nu se realizează prin forță, ci prin comunicare, concesi, zâmbete și multă iubire. Conflictele trebuie evitate cât mai mult, trebuie să existe un echilibru în tot ceea ce face un bun părinte.

Stresul e o componentă a vieții de părinte. Pentru a fi părinți buni, abordarea eficientă a stresului e foarte important. Reacționând corect, vom constitui un exemplu pentru copiii noștri.

Un părinte eficient este un părinte care impune reguli necesare, care ține evidența respectării lor și nu face concesii, pentru a forma la copii comportamente corecte. Copilul trebuie implicat în realizarea și negocierea regulilor. Disciplinarea pozitivă, care se bazează pe învățare și încurajarea comportamentelor dezirabile, e foarte important pentru copii. Limitele îi ajută pe copii să se simtă în siguranță. Neexistența regulilor îi face nesiguri, anxioși, rebeli. Existența unor reguli conduce la construirea autorității și respectului față de părinte, la o comunicare mai bună.

Fiecare copil e unic și se dezvoltă în ritmul său. Când un părinte va înțelege acest lucru, se va liniști și își va continua munca de educare fără presiunea celor din jur. Înțelegerea procesului de dezvoltare a copilului ajută părinții să își aprecieze mai bine copilul și să aibă așteptări realiste de la acesta. A compara propriul copil cu altul (frate, coleg) este o mare greșeală, care va inhiba pe viitor dezvoltarea copilului și va produce suferință în sufletul lui.

Un bun părinte va acorda atenție dezvoltării empatiei la copii, prin exemplul personal, prin exemplele și poveștile pe care i le reproduce copilului, prin implicarea lui în diverse activități. Un copil dezvoltat emoțional se va adapta rapid la situații noi, va avea prieteni, va avea un bun management al emoțiilor negative, va comunica bine și va recunoaște emoțiile celor din jur.

„Nu vă transformați copiii în neputincioși, făcându-le viața ușoară” (Robert A. Hainlein). Copiii trebuie să experimenteze, cu ajutorul părinților. Aceștia trebuie să le creeze condiții în care să exerseze diferite situații, să le ofere sprijin, să-i provoace, să le ofere situații-problemă pentru a-i intriga. Copilul va învăța din propriile greșeli, exersând. El trebuie să fie implicat în deciziile și activitățile care îl privesc, încă de la cea mai fragedă vârstă.

Copilul trebuie să simtă că părerea lui este la fel de importantă ca a unui adult, trebuie încurajat să își asume responsabilități.

În educarea unui copil e foarte importantă calitatea și cantitatea de timp petrecută alături de părinții lui. Să găsești o activitate comună pe care să o realizezi cu copilul tău, să luați masa în familie în fiecare zi, să îl implici în pregătirea ei, pot aduce zâmbete și fericire în relația părinte-copil. Acest timp reprezintă o investiție pentru viitor. A-l asculta cu atenție, a-l implica în realizarea bugetului, a-l întreba despre opiniile lui, reprezintă cărămizi care contribuie la construirea zidului încrederii pentru copil. Un copil fericit e un copil care se va adapta ușor la școală și în societate.

Un părinte responsabil știe că el este principalul modelator al copilului său. Dezvoltarea abilităților pozitive de părinte e un proces continuu, care nu se încheie niciodată și care necesită reinventare permanentă. Colaborarea cu școala reprezintă atitudinea potrivită pentru a reuși în acest drum anevoios, dar frumos, al educării unui copil, pentru că nimic nu se compară cu bucuria de a fi părinte!

Bibliografie:

1. Faber, A., Mazlish, E., Cum să vorbim copiilor dacă vrem să ne asculte și cum să-i ascultăm pentru ca ei să ne vorbească, , București, Editura Teora, 2008
2. Faber, Adele, Mazlish, Elaine, Comunicarea eficientă cu copiii – acasă și la școală, București, Editura Curtea Veche , 2010
3. Robu, Maria, „Empatia în educație”, Didactica Publishing House, București, 2008
4. https://www.parintisipitici.ro/cum-sa-devii-un-parinte-mai-bun-pentru-copilul-tau_34.html

PĂRINȚI DE PITICI - CUCU-BAU GRĂDINIȚĂ

**Prof. consilier școlar Bar Andreea-Ionela
CJRAE BIHOR**

Auzisem înainte de a fi mamă ideea conform căreia devii părinte pe măsură ce crești odată și alături de copilul tău. Facem tot ce putem să le fim alături și învățăm prin încercare-eroare uneori. Sigur că putem face mai bine și ne putem educa prima oară pe noi, însă copiii nu vin la pachet cu un manual de utilizare universal valabil. Astfel, ne trezim că multe informații citite, podcasturi și cursuri nu ne sunt folositoare pentru x situație. În cadrul unei conferințe am auzit răspunsul la întrebarea de ce nu ai făcut altfel în educarea copilului? Pentru că nu știu. Pentru că nu am mai fost mama unui copil de 2 ani înainte și nu m-am mai confruntat cu adaptarea la creșă/grădiniță până acum din perspectiva părintelui. A avut foarte mult sens pentru mine și s-a simțit revelatoare și cât se poate de adevărată această informație. Concret, natural, real, nu am mai fost până acum mama unui copil de 2 ani care plânge dimineața când îl duc la grădiniță și se agață de mine. Încerc, caut variante și fac în fiecare zi tot ce pot mai bine pentru a-i fi de folos copilului meu și pentru a-i face tranziția mai lină. Se poate mai bine? Cu siguranță, dar cel puțin încerc tot ceea ce știu.

Totuși, integrarea copilului în grădiniță vine după o perioadă esențială în care copilul deja a fost format în cadrul familiei. În funcție de particularitățile fiecărei familii, aceștia se pliază mai mult sau mai puțin eficient pe ceea ce înseamnă programul și activitățile din grădiniță. Aceste piedici în integrarea copilului în clasă pot fi depășite dacă familia este deschisă și implicată într-o legătură strânsă cu cadrul didactic de la grupă. Impedimentul care poate să apară este strâns legat de modul de abordare al copilului în ceea ce privește disciplinarea acestuia în familie. Sunt copiii care nu au avut reguli, limite, clar trasate și explicate și atunci când ajung în grupă, sunt total debusolați și revoltați cu privire la noul mod de organizare. Continuitatea este esențială, pentru ca, cel mic să își formeze un obicei și un ritm de viață potrivit.

Părinții tind să le ofere celor mici foarte multă libertate și în principiu li se satisfac toate poftele, ceea ce se va vedea în comportamentul său din mediul formal. Aici intervine măiestria cadrului didactic de a trece peste aceste impedimente și de a ajuta copilul să se organizeze adecvat, pentru a avea interacțiuni pozitive cu colegii săi și pentru a asimila cât mai multe cunoștințe și deprinderi în urma parcurgerii procesului instructiv-educativ. (Cojocaru, Bunea, Clicinschi și Zăgan, 2015)

Sunt de părere că de cele mai multe ori, cadrele didactice se lovesc de o reticență a părinților cărora le e greu să le impună celor mici limite, din prea multă dragoste, un concept cunoscut de noi toți, care nu înseamnă neapărat că dragostea pentru copiii noștri are o limită maximă, însă există situații în care părintele face orice pentru ca odrasla lor să nu plângă și să nu fie supărat. Acest lucru

nu îl ajută pe copil, deoarece toleranța lor la frustrare este foarte scăzută și incertitudinea și reticența părintelui este transmisă insesizabil copilului.

În capitolul „Principii de educație și date psihologice”, J. Piaget definește adaptarea ca un echilibru între două mecanisme indisociabile – asimilarea și acomodarea, echilibru a cărui cucerire durează în tot cursul copilăriei și al adolescenței și definește structurarea proprie a acestor perioade ale existenței (Adăscăliței, 2018).

În literatura psihologică sunt luate în considerare diferite caracteristici semnificative ale procesului de adaptare, și se disting tipurile și nivelurile sale. În studiile sunt distinse trei niveluri de adaptare la învățământ: înalt, mediu și scăzut. Fiecare nivel presupune un anumit grad de dezvoltare a următoarelor caracteristici ale conținutului: atitudinea generală față de școală, interesul pentru activitățile de învățare, caracteristicile comportamentului, statutul (ierarhia) în clasă (Coman, 2018).

Deci, cu un nivel înalt de adaptare, din punctul de vedere al cercetătorului, copilul aflat în grupele mici are o atitudine pozitivă față de grădiniță, el ia cerințele în mod adecvat; materialul educațional este diligent, ascultă cu atenție cadrul didactic; execută cerințe fără un control suplimentar. La nivelul mediu de adaptare, copilul privește pozitiv mediul educațional, vizita nu-i provoacă experiențe negative; înțelege materialul educațional, în cazul în care cadrul didactic îl expune în detaliu și în mod clar; asimilează conținutul principal al programelor de formare; rezolvă independent problemele tipice; este concentrat numai atunci când este ocupat cu ceva interesant pentru el; îndeplinește sarcini publice cu bună-credință; este prieten cu mulți colegi de grupă. Acei copii cu un nivel scăzut de adaptare, are o atitudine negativă și indiferentă față de grădiniță, adesea plânge și nu dorește să participe la activități. Este dominat de o dispoziție anxioasă, și percepe separarea de părinți ca pe o tragedie. Inevitabil apar încălcări ale disciplinei, deranjarea colegilor, nu este atent la informațiile oferite de cadrul didactic.

Aceste comportamente îngreunează activitatea cadrului didactic însă cooperarea și sprijinul părinților pot duce la o schimbare semnificativă și asigurarea unui program comun de abordare al acestuia. Astfel, cu timpul ajungem la integrarea adecvată a celui mic și promovarea unor comportamente dezirabile care să-l ajute în relațiile cu cei din jur, încă de la o vârstă fragedă.

Bibliografie:

1. Adăscăliței, C. (2018). Prevenirea dificultăților de adaptare în mediul școlar. In *Materialele Conferinței Republicane a Cadrelor Didactice* (Vol. 5, pp. 12-17).
2. Cojocaru, Ș., Bunea, O., Clicinschi, A., & Zăgan, I. (2015). *Abordarea pozitivă a comportamentelor copilului*.
3. Coman, L. (2018). Adaptarea copiilor la școală ca problemă psihologică. In *Perspectivelor și Problemele Integrării în Spațiul European al Cercetării și Educației* (Vol. 2, pp. 38-41).

DESPRE EDUCAȚIE...

Prof. Băjan Floriana Mirela
Grădinița cu Program Prelungit nr. 5, orașul Mizil

Despre educație sunt multe de spus. Plecând de la nenumăratele teorii legate de creșterea și educarea tinerei generații putem face multe afirmații.

Dacă ne raportăm la educația pentru bine, frumos și adevăr practică de vechii greci, ne dăm seama că am parcurs un drum lung care ne-a cam deturnat de la valorile din antichitate. Vom vedea că de multe ori este greu să transmitem aceste valori în zilele noastre. Copiii sunt cei care duc mai departe gândurile, valorile, tradițiile unui popor. Ar trebui să se dea o importanță deosebită acestui transfer către viitoarea generație.

De-a lungul istoriei se pare că s-au făcut eforturi pentru educația copiilor, eforturi care par acum banale. Nu se mai dă o importanță deosebită educației formale, aceasta ajungând să fie luată ca un drept, nu ca o obligație.

Educația implică efort. Educația implică timp alocat studiului. În epoca vitezei, a timpului care „nu mai are răbdare cu noi”, să ceri timp pe care să îl petreci studiind, este deja un lux. Sunt mulți cei care vor teme cât mai scurte, texte prescurtate, să vadă filmul, nu să citească romanul care l-a inspirat, pentru că nu mai au răbdare, pentru că așa nu mai au timp să „stea” pe rețelele de socializare, care, mai degrabă îi fac pe oameni să nu mai știe să socializeze, să nu mai știe să comunice cu adevărat. De aici probabil și dificultățile părinților de a-și educa proprii copii.

Pe rețelele sociale se impun regulile, se dă moda, se propune trendul. Copiii nu mai învață pentru a se forma, pentru a-și dezvolta o bază la care să se raporteze de-a lungul vieții, învață numai ceea ce este cool, numai dacă profesorul care predă este cool și le cere puțin și, dacă e posibil, amuzant. Se predă pe ritm de rapp, se predă vizual, pentru că așa rețin mai ușor copiii.

Să ne înțelegem, starea de bine a copilului este un concept obligatoriu pe parcursul educării acestuia, însă starea în care „copilul este cel care conduce” învățarea, educația, starea în care copilul dictează direcția, este total greșită.

Au existat teorii legate de educația pozitivă, educația pe care „o fac părinții”, nefăcând nimic, educația fără reguli, fără limitări, în care copilul se dezvoltă haotic, iar părintele este martor, nu participant activ. Am văzut rezultatele acestei tendințe. Am preluat copii care proveneau din astfel de familii. Cu o parte din ei a fost ușor să interacționăm, copiii erau ușor de modelat, grea a fost perioada de acomodare a acestora cu noi, însă lucrul cu ei nu a fost greu. Copiii au învățat că există reguli și au început să le urmeze. Mai grea a fost acomodarea părinților cu regulile noastre.

Pentru o parte din ei a fost de neconceput ideea de regulă, pentru că acasă în continuare nu impuneau reguli. Copiii se trezeau la ce oră doreau, se duceau la culcare la ce oră doreau, aveau acces la telefonul sau telefoanele părinților la orice oră. De aici porneau crizele de tantrum ale copiilor, furia, violența asupra altor copii atât la grădiniță cât și la locurile de joacă.

Este adevărat că un părinte nu primește un manual în momentul în care devine părinte, dar este la fel de adevărat că uneori intuiția, alteori sfatul unui părinte, al unui prieten sau al unui coleg poate ajuta. De cele mai multe ori părinții se informează tot de pe rețelele de socializare. Acestea urmăresc de cele mai multe ori viralul, nu aspectele de normalitate. Normalul, corectitudinea, frumosul nu sunt virale, nu câștigă like-uri.

Este greu să educi frumos un copil, este greu pentru că unui copil indiferent cât este de dragălaș, uneori trebuie să îi spui și NU. Da, copilul va încerca să depășească acea limită impusă de părinte sau de educator, dar de aceea suntem în permanență acolo, lângă copil, pentru a-i repeta acea regulă până și-o va interioriza.

Suntem în perioada Olimpiadei de vară de la Paris. Suntem toți impresionați de eforturile și de rezultatele sportivilor. Cu siguranță pot deveni modele atât pentru copii cât și pentru părinții acestora. Olimpismul este acel liant care ne apropie de educația din Grecia antică. Motto-ul olimpic propus de Pierre de Coubertin la crearea Comitetului olimpic internațional în 1894: *citius, altius, fortius*, (*mai rapid, mai înalt, mai puternic*), poate deveni un motto pentru viața de zi cu zi. Latinii au continuat ideile grecilor și au promovat ca valoare sportul, viața sănătoasă; *mens sana in corpore sano!*

Poate că valorile olimpismului, traseul peste timp al flăcării olimpice, ne mai dau o șansă la transmiterea valorilor fundamentale de bine, frumos și adevăr propuse tot de vechii greci.

Educația prin modele este cea mai eficientă. Cu siguranță prestațiile sportivilor nu s-au obținut fără limite, fără reguli. Rezultatele vin după ani de efort, după ani de pregătire, după ani de respectarea unui program strict și a unei diete sănătoase. De aici putem pleca în strădania noastră care are ca scop pregătirea generației viitoare. Acesta poate fi un punct care poate fi atins la una dintre ședințele cu părinții. Pentru ca educația copilului să fie un succes, trebuie să existe un parteneriat între educatori și părinți, un pact care să ducă la atingerea acelui potențial al copilului prin respectarea unui set de reguli de bază.

Poate că părinții nu au primit un manual în momentul în care au devenit părinți, însă noi, educatorii am primit aceste manuale, avem cunoștințele, cunoaștem principiile, avem harta care ne ghidează în hățișul acesta vast al educației, hartă pe care o putem da mai departe o putem pune la dispoziția părinților cu care colaborăm.

CREȘTEREA ȘI DEZVOLTAREA COPILULUI ÎN CONTEXTUL EDUCAȚIEI PARENTALE

**Prof. consilier școlar Marian-Alexandru Băjenaru
Școala Gimnazială Drăgănești, C.J.R.A.E. Prahova**

Dezvoltarea globală a personalității copilului apare atunci când el beneficiază de dragoste și securitate, de experiențe noi, de apreciere și de stimă, de responsabilitate și autonomie. Literatura de specialitate recomandă 10 principii legate de educarea unui copil:

1. Oferiți copilului îngrijiri permanente, coerente, iubitoare, ceea ce este de o importanță fundamentală pentru sănătatea spiritului, la fel cum alimentația corectă este esențială pentru sănătatea corpului.
2. Oferiți copilului o mare din timpul și din înțelegerea dumneavoastră – jocul cu copilul, lectura sunt mult mai importante decât un menaj bine făcut.
3. Copilul are nevoie de experiențe noi și de comunicare permanentă, ceea ce îi asigură dezvoltarea spirituală.
4. Copilul va fi stimulat să se joace, singur sau cu alți copii, ceea ce permite explorarea, imitația, construcția și creația.
5. Atunci când eforturile copilului sunt încununare de succes, el trebuie felicitat, apreciat.
6. Părinții trebuie să-i dea copilului responsabilități din ce în ce mai mari, deoarece simțul responsabilității se dezvoltă doar prin activități practice.
7. Fiecare copil este unic în felul lui, astfel că părinții trebuie să-și adapteze comportamentul la caracteristicile acestuia.
8. Atunci când nu suntem de acord cu comportamentul copilului, manifestarea dezaprobării trebuie să țină cont de temperament, vârsta și capacitatea de înțelegere a copilului.
9. Copilul nu trebuie amenințat cu pierderea dragostei sau cu abandonul; părinții pot respinge comportamentul copilului, dar nu-și pot respinge propriul copil.
10. Părinții nu trebuie să aștepte recunoștință, deoarece eu și-au dorit copilul.

Educând părinții, se va realiza și o schimbare în mentalitatea lor despre copil. Părinții trebuie să fie informați și să accepte că orice copil: este personalitate cu anumite caracteristici, speciale, diferite, în concordanță cu gradul de dezvoltare; are drepturi egale care trebuie recunoscute de către societate și în special de către părinți; copilul are o personalitate individualizată.

Parteneriatul școală-familie-comunitate are o largă componentă de educație parentală, orientată spre formarea și îmbunătățirea abilităților educaționale și de lider ale părinților, precum și

spre oferirea unui suport profesionist familiei, devenind o componentă esențială în dezvoltarea școlii și a comunității.

Familia uită că nevoile cele mai mari ale copiilor sunt de siguranță, de dragoste, de comunicare, de satisfacerea propriilor lor dorințe, de bucurie. Ei sunt modelul pe care copilul îl urmează, îi oferă acestuia condițiile optime de viață, securitatea afectivă, educația de bază. Implicarea părinților în activități de educație parentală: lectorate, psihoterapie individuală, consiliere psihologică, dezvoltare personală, consiliere parentală, ajută la consolidarea familiei, la o mai bună legătură între părinte și copil, inclusiv din punct de vedere emoțional, alături de o mai bună înțelegere a nevoilor fiecăruia și de îndeplinire a acestora.

Misiunea școlii este de a ajuta părinții să conștientizeze imensul impact pe care îl are atitudinea lor, comportamentul lor, modul lor de a-și trăi propria viață în formarea și modelarea copilului. În funcție de toate acestea copilul lor va deveni un adult care se valorizează, care are încredere în forțele proprii, care-și asumă răspunderea deciziilor sale, care se adaptează și devine capabil să-și imagineze viitorul.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI PARENTALE ASUPRA COPILULUI

Prof. înv. primar Băloiu Alina-Mihaela
Școala Gimnazială nr. 1 Comuna Catina, jud. Buzău

Educația copiilor e obligația primordială a părinților. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament (respect, politețe, cinste, sinceritate, decență în vorbire și atitudini, ordine, cumpătare, grijă față de lucrurile încredințate). Răspunsul la întrebarea: „Cum îmi voi educa propriul copil?” este adesea „Nu știu!”

Există motive pentru care școala și familia trebuie să stabilească legături: părinții sunt juridic responsabili de educarea copiilor lor, învățământul nu este decât o parte din educația copilului, o bună parte a educației se petrece în afara școlii. Cercetările pun în evidență influența atitudinii parentale asupra rezultatelor școlare ale elevilor, în special asupra motivațiilor învățării.

Având în vedere schimbările rapide care se petrec astăzi în lume, diversitatea mediului în care trăim, necesitatea ca orice părinte să fie activ, bine informat și în relații bune cu copiii, se impune realizarea unui nou model de educație pentru a fi un părinte responsabil. Este un fapt demonstrat că lipsa timpului alocat comunicării cu copiii, maturizarea precoce a acestora, diferențele de mentalități, de opinii, duc la o distanțare față de copii și la apariția unor conflicte ce impun găsirea unor soluții practice. Educația pentru părinți trebuie să fie o dimensiune atât a educației formale, cât și a educației informale, iar în societatea în care trăim se impune ca fiecare părinte să aibă dreptul la o astfel de educație, pentru a-i ușura comunicarea cu copilul.

Modelul parental ajută cel mai mult, părintele este un exemplu pentru copil. Familia îl îndrumă să fie sociabil, să fie bun coleg și prieten. Fiecare părinte pornește de la modelul de educație primit de el de la părinții săi, fără a mai ține cont de schimbările survenite în mediul în care trăim, de tentațiile care apar la tot pasul și care nu fac întotdeauna bine copiilor. Părinții trebuie să țină pasul cu aceste schimbări, să se adapteze pentru a înțelege nevoile propriilor copii. Dacă luăm în calcul și faptul că unii părinți nu cunosc preocupările copiilor, modelele lor, idealurile lor, prăpastia dintre ei se adâncește în timp, iar relația părinte -copil devine una rigidă, protocolară și nu una de prietenie cum ar fi normal și cum doresc copiii. Pentru ei, părintele ar trebui să fie un prieten căruia să i se confeseze, care să le asculte problemele și care să vina cu soluții, cu sprijin moral și nu numai material, cum consideră unii părinți că e suficient.

Părinții trebuie să controleze atât timpul pe care copilul îl petrece în fața televizorului, cât și emisiunile pe care le urmărește. În unele familii, preocuparea pentru cultura estetică a copilului lipsește cu desăvârșire, iar în altele aceasta este exagerată.

Familia trebuie să fie „un colectiv sănătos”, părinții trebuie să fie un bun exemplu.

În relațiile dintre părinți și copii se impune necesitatea unui simț al măsurii ce presupune cunoașterea temeinică de către părinți a structurii de personalitate a copilului pentru a-și adecva atitudinea și comportamentul acestei structuri. Așadar, ca părinți vom fi mai exigenți cu copilul comod și cu cel îndrăzneț și mai puțin indulgenți cu copilul harnic, timid și cu cel mai puțin dotat. De la aceste așteptări neîmpărtășite sau neînțelese se ajunge la conflicte din care au de suferit ambele părți, dar mai ales copiii al căror psihic este mai fragil.

Pe baza experimentului am realizat o multitudine de activități care au avut ca scop consolidarea familie cu școala, părintele având numeroase roluri:

- părintele ca profesor – oferă cadre de referință pentru abordarea valorică a copiilor săi;

Astfel, am ajuns la următoarele constatări:

- părinții își iubesc foarte mult copiii;
- părinții își cunosc cel mai bine copiii;
- nu există o rețetă unică de a fi părinte sau copil mai bun.

Fiecare trebuie să găsească soluții individuale în fața solicitărilor rolului de părinte, dar deschiderea față de ideile noi și învățarea unor metode diferite îi pot ajuta să îmbunătățească propriile abilități parentale.

IMPORTANȚA SPORTULUI ÎN DEZVOLTAREA ARMONIOASĂ A COPILULUI

Prof. Bociat Petronela
Grădinița cu Program Normal Nr. 2 Oțelu Roșu, jud. Caraș-Severin

Practicarea unui sport organizat oferă numeroase beneficii. Sportul pentru copii este esențial, activitățile individuale și cele de echipă le oferă acestora șansa de a se concentra pe atingerea unor obiective, de a căpăta rezistență treptat, de a înțelege mai bine cine sunt și ce vor să facă.

Sportul pentru copii este o parte importantă a dezvoltării acestora. Părinții joacă un rol cheie în ghidarea copiilor prin viață, iar identificarea unui sport care să le fie pe plac este o misiune complexă. Interesul pentru o activitate sportivă trebuie cultivat și întreținut prin experiențe pozitive, distracție și activități relaxante, lipsite de presiune și obligativitate.

Care sunt implicațiile sportului pentru copii?

Sportul pentru copii are mai multe implicații psihologice și sociale decât activitatea fizică propriu-zisă. Cu cât sunt dezvoltate și antrenate abilitățile de lucru individuale și în echipă, alături de alți copii și de adulți, cu atât cresc șansele ca viitorul adult să fie mai pregătit să gestioneze mai bine problemele întâlnite în viață.

Importanța sportului în viața omului este privită dintr-o perspectivă diferită de adult față de copii, dar beneficiile sportului sunt incontestabile la orice vârstă. Pentru cei mici activitatea fizică este o modalitate de descoperire a mediului înconjurător. Când mai cresc sunt interesați de unele activități sportive organizate. Competitivitatea sportivă nu trebuie inoculată copiilor de mici, ea este utilă și îi ajută pe copiii mai mari să gestioneze munca fizică în cadrul competițiilor sportive. Spiritul sportiv și implicarea activă a părinților în sportul pentru copii ar trebui să aibă în vedere, în primul rând, plăcerea acestora și nevoia lor de a profita la maxim de pe urma unui eveniment care să îi stimuleze și să îi bucure, deopotrivă. În plus, sportul practicat în familie oferă satisfacții majore și consolidează relația părinți-copii.

Beneficiile sportului pentru copii

Dezvoltare fizică armonioasă

Sportul pentru copii vine în întâmpinarea nevoilor lor de a dezvolta o mai bună coordonare a mișcărilor motorii, de a percepe distanțele între obstacole și de a putea obține rezistența sporită în timp. Practicarea unui sport aduce multiple beneficii sănătății copiilor:

- dezvoltarea și menținerea sănătoasă a oaselor, mușchilor, articulațiilor;
- un bun control al greutatei corporale;
- coordonare și echilibru mult îmbunătățite;
- postura corectă;

- odihnaă de calitate;
- întărirea imunității;
- echilibrarea sistemului endocrin.

Importanța practicării unui sport devine vitală, sportul pentru copii previne apariția bolilor cronice, a problemelor legate de hipertensiunea arterială, a afecțiunilor cardiovasculare sau a celor legate de instalarea obezității. Prin sporirea interesului pentru activitățile organizate se poate ajunge de la pasiune la practicarea unor activități la nivel profesionist.

Printre beneficiile sportului se numără și eliminarea sedentarismului și a inactivității care începe să își pună amprenta asupra tinerei generații pasionată mai degrabă de timpul petrecut în fața dispozitivelor moderne decât de mișcarea în aer liber. Reducerea inactivității contribuie la creșterea nivelului energetic și deci la o mai mare dorință de a practica exerciții fizice în mod organizat, regulat.

Menținerea sănătății mintale

Beneficiile sportului se extind și la nivelul sănătății mintale a celor mici. Sportul pentru copii oferă o mai mare încredere în forțele proprii, prin extinderea abilităților personale și sociale, o mai bună cooperare și chiar favorizează apariția primelor noțiuni de leadership.

Bibliografie:

”Revista învățământul preșcolar”, nr.2/2007

AJUTĂ-ȚI COPILUL SĂ AIBĂ ÎNCREDERE ÎN EL

Prof. BORU SVETLANA
Grădinița P.P. ”Dumbrava Minunată” Reșița,
jud. Caraș-Severin

Vă recunoașteți copilul în următoarea descriere?

1. Se simte mereu inferior și fără putere. Abandonează ușor în anumite situații care presupun un efort intens (are voința slabă).
2. Se simte vinovat de fiecare dată când nu reușește ceva. Se compară mereu cu alte persoane semnificative din viața lui și orice piedică i se pare un eșec.
3. Nu-și exprimă des părerea, preferă să asculte ideile altora și să le urmeze. De aceea nu-i place să pună întrebări sau să raspundă atunci când e întrebat.
4. Lăsat singur aproape că nu știe ce să facă, este mereu nemulțumit de ceea ce realizează.
5. Se adaptează greu la o situație nouă. Se teme să încerce ceva nou chiar atunci când un adult se oferă să-l ajute.
6. Este retras, nu se încumetă să inițieze un joc cu alți copii sau se teme să se joace într-un grup de teamă ca nu va reuși să câștige.
7. Și-a stabilit standarde prea înalte pe care greu le poate atinge.
8. Își poate exterioriza frustrările sau își atinge scopurile printr-un comportament agresiv (față de alți copii sau față de sine), poate apela la minciună, furt.
9. Este extrem de preocupat pentru a fi plăcut și acceptat de ceilalți.
10. Nu este chiar un singuratic, este dependent de prezența altor persoane din jur chiar dacă uneori se mulțumește să stea deoparte.
11. Este gelos atunci când atenția adulților este îndreptată către alt copil.
12. Nu se apară atunci când este certat sau agresat fizic.
13. Are tendința de a percepe doar partea neplăcută a lucrurilor sau situațiilor “Nu vreau în excursie pentru că acei copii nu mă plac”.

Cum încurajăm copilul?

Dacă se subapreciază, are o percepție negativă asupra propriei persoane, atunci.

- Scoateți în evidență calitățile sale. Caracteristici ale aspectului fizic, calități morale. S-ar putea ca el să se fi obișnuit să-și cunoască doar defectele sau să se simtă incapabil de a reuși datorită lipsei de încredere și apreciere a persoanelor importante din viața lui. Copilul are o imagine despre sine așa cum este văzut de către ceilalți.
- Încurajați reușitele copilului în mod corect chiar dacă sunt minore. De exemplu: “Astăzi ai vorbit frumos cu vânzatoarea. Bravo.” Nu exagerați cu laudele și nu generalizați. Dacă de exemplu a spus corect poezia la grădiniță, îi spunem: “Ai reușit să reciti foarte frumos la

serbare” nu exagerăm spunându-i “Ești cel mai talentat copil de la grădiniță. Vei ajunge artist”.

- Fiți atenți la sentimentele de gelozie și rivalitate dintre frați. Apreciind prea des realizările unui copil acesta se va simți în curând superior fratelui sau altui copil din casă. Încurajați în mod egal realizările fiecărui copil și subliniați faptul că fiecare este unic în felul lui, cu calitățile și defectele sale.

Dacă se arată învins înainte de a începe ceva, nu finalizează ceea ce și-a propus, atunci....

- Asigură-l de dragostea ta și atunci când greșește. Nu-l amenința cu retragerea iubirii și nu-l umili atunci când a greșit.
- Încurajează-l să încerce realizarea unor activități care-i plac și pentru care are aptitudini. Descoperă ce talente are copilul tău. Orientează-l spre domeniile mai puțin competitive în care are șanse mai mari de reușită. Încercând să facă ceea ce-i place va finaliza mai ușor ceea ce a început și se va bucura de apreciere.
- Dacă greșește nu-l descuraja. Destul se învinovățește singur pentru fiecare greșeală. Explicați-i ce importante sunt greșelile în învățare. Părinții au experiența vieții, pot vedea în ansamblu situația. De aceea trebuie să le explice și copiilor că o simplă greșeală nu înseamnă sfârșitul drumului.
- Încurajează-i activitățile intelectuale, curiozitatea de explorare. Cu fiecare experiență nouă copilul învața ceva în plus și știind mai multe se va simți în stare să rezolve mai bine ce și-a propus. De multe ori copilul se simte nesigur și incapabil de a finaliza o activitate pentru simplul motiv că nu are cunoștințele necesare pentru a aborda situația respectivă.
- Dacă refuză să realizeze o sarcină spunând “Nu pot” sau “Nu știu” atunci explică-i copilului că nu-i nimic rușinos în a nu cunoaște anumite lucruri. Învăță-l cum se procedează, fii modelul lui, roagă-l să te ajute dându-i indicații precise.
- Încearcă să comunici cu el, întreabă-l care sunt motivele pentru care nu poate să facă un lucru. Poate și-a pierdut interesul, poate nu se simte în stare, poate e prost dispus sau obosit.
- Dă-i și a doua șansă. Ajută-l să încerce din nou.

Dacă refuză să se integreze într-un grup, preferă să stea deoparte și să privească, atunci...

- Lasă-i timp să se obișnuiască cu persoanele noi. Fii alături de el dacă are nevoie de prezența ta până se simte în siguranță. Dacă nu se dezlipește de tine, atunci acordă-i un timp (de exemplu 10 minute) și anunță-l că după expirarea timpului trebuie să pleci. Precizează-i și când te întorci. Respectă ce ai promis.
- Învăță-l cum să înceapă o conversație cu un copil. Mergeți la un copil mai mic sau mai singuratic și începe tu discuția.
- Copilul este dornic să relaționeze cu alți copii dar nu se simte în stare. Își imaginează că orice încercare de a intra în vorbă cu copiii sau de a se juca se va termina prost. Dacă intră în joc

vrea să câștige cu orice preț și se teme de eșec. De aceea, antrenează-l în jocuri care nu presupun competiție. Încurajează participarea la joc și colaborarea cu ceilalți.

- Dacă nu îndrăznește să pună întrebări aflându-se într-un grup, deși are neclarități, atunci întinde-i o mână de ajutor: “Am impresia că vrei să întrebi ceva” sau atunci când în sfârșit își face curaj și întreabă ceva, îi spunem: “E foarte interesantă întrebarea ta, am să mă gândesc la asta”.
- Chiar dacă copilul nu are încredere ca va reuși în stabilirea de relații sociale (să-și facă prieteni noi, să se integreze în grupa la grădiniță) totuși noi, părinții, nu trebuie să ne descurajăm și să-l ținem pe copil deoparte de mulțimea de copii. Invită copiii de vârsta lui la o aniversare, invită prieteni de familie cu copii mici.
- Învăță-l să se apere atunci când este atacat verbal sau fizic. Imaginați-vă diverse scenarii și repetați-le acasă, printr-un joc de rol. Ce faci atunci când cineva îți vorbește urât? Sau te lovește?

Dacă manifestă tulburări de comportament când nu-i reușește ceva (se trănțește pe jos, țipă, lovește, trișează, se pedepsește singur) atunci...

- Nu te lăsa impresionat de manifestările violente ale copilului. Atrage-i atenția doar că depășește anumite limite.
- Ignoră-i comportamentul deficitar dar nu și sentimentele. Lasă-l să-ți povestească ce s-a întâmplat, ce simte el. Poate să spună: “Sunt supărat că nu am câștigat eu. Altădată nu mai joc”. Povestește-i și tu o experiență asemănătoare, prin care ai avut un eșec și cum ai reacționat atunci. “Înțeleg foarte bine ce simți, și mie mi se întâmplă să mă supăr tare atunci când nu reușesc ceva. Uite cum fac eu să mă simt mai bine”. Explică-i că este firesc să și pierzi într-un joc dar ce contează este de fapt plăcerea jocului.
- Ajută-l să-și exteriorizeze furia în mod verbal evitând astfel descărcarea nervoasă într-un comportament agresiv față de sine sau de alții.
- Ajută-l să comunice, să se facă înțeles. Copilul apelează la forța fizică sau la minciună atunci când nu se simte capabil să-și atingă scopurile altfel. Mai ales copiii care încă nu reușesc să se exprime verbal foarte bine simt că nu se pot integra într-un grup de copii și atunci se impun prin agresivitate.
- Îndreaptă-i atenția către o activitate pozitivă cu șanse mari de reușită care să-i consume energia fizică.

În final...

Nu te lăsa cuprins de furie și nu-ți pierde cumpătul. Chiar dacă o palmă dată copilului ne face să ne simțim mai bine, acest gest nu are nici un rol educativ. Dimpotrivă, copilul va învăța de la noi că autoritatea o deține cel care are forța fizică mai mare și nu va ezita să fie agresiv în viitor cu copiii mai mici (de exemplu).

TEAMA DE ABANDON - ACOMODAREA LA GRĂDINIȚĂ

Prof. Bratosin Cătălina

Grădinița cu Program Normal și Program Prolungit Băicoi, jud. Prahova

Personalitatea fragilă a copiilor poate fi modelată discret, cu mult tact și mai ales cu argumentele cele mai raționale de care dispunem. Orice amestec brutal în sufletul copilului, îi creează resentimente și-l îndepărtează de părinți sau de educator.

Prima schimbare importantă din viața unui copil este perioada când se desparte de mediul familiar în care și-a petrecut primii ani din viață și merge la grădiniță.

Ce presupune adaptarea la grădiniță?

În ceea ce privește grădinița, întâi trebuie să menționăm acomodarea cu blândețe. Este un concept foarte important atât pentru copil, dar și pentru părinți. Această acomodare cu blândețe presupune o perioadă de 2-3 săptămâni, în care, de obicei, mama își ia concediu și duce copilul la grădiniță în fiecare zi, o ora sau două, în funcție de cum reacționează cel mic. În unele cazuri, mamele așteaptă în afara grădiniței, în cazul în care ar fi nevoie să ia copilul acasă.

Adaptarea la grădiniță poate fi mai ușoară, dacă, înainte, copilul a mers la creșă. Deja știe la ce se așteaptă și îi este mai ușor. În cazul în care nu a mers la creșă și copilul are peste 3 ani, acomodarea va fi mai grea.

Pentru ca acomodarea la grădiniță să fie mai ușoară, se pot face următoarele lucruri:

- jocuri despre grădiniță ;
- ilustrații și planse cu grădinița;
- comunicarea cu copilul despre drumul până la grădiniță , ce înseamnă exact grădinița;
- se pot face și jocuri de rol, în care se va explica în detaliu ce va face la grădiniță și cât va sta acolo.
- Se poate apela la discuțiile cu un alt preșcolar ce frecventează grădinița.

Toate acestea sunt importante pentru a elimina anxietatea de separare și teama de abandon. Uneori, copiii au impresia că au fost abandonați de părinți la grădiniță și de aceea este important să li se explice în detaliu când vor veni părinții să îi ia, pentru ca nu au noțiunea timpului, la fel ca adulții. Se recomandă ca acomodarea pentru colectivitate să se realizeze cu minim jumătate de an înainte, prin expunerea copilului la cât mai multe situații sau locuri unde poate interacționa cu alți copii, deoarece fiecare copil reacționează diferit.

Dacă nu a fost posibilă adaptarea înainte de începerea grădiniței , se poate iniția oricând. Copilul deja va ști ce se întâmplă și, prin joc, își va putea transmite sentimentele, iar părintele poate interveni pentru a-l adapta.

Cum se adapteaza mamele la intrarea copilului în colectivitate?

Acomodarea la colectivitate nu este dificila doar pentru copil, ci și pentru părinți, în special pentru mame. De cele mai multe ori, acestea transmit copilului stările și anxietățile lor. Mamele au diverse temeri și nu lasă copiii să se descurce singuri, așa că îi ajută la diverse. Este bine, totuși, ca mamele să își depășească aceste temeri, deoarece trebuie să facă tot ce este mai bine pentru copil.

Ce se întâmpla când copilul nu vrea la grădiniță?

Indiferent de colectivitatea în care copilul refuză să meargă (creșă, grădiniță, școală), este important ca părintele să fie consecvent și determinat și să nu cedeze rugămintelor copilului. Situația poate fi gestionată prin validarea sentimentelor copilului, prin a-i spune ca îl înțelege, dacă nu dorește să meargă la grădiniță. Bineînțeles, nu vorbim despre cazuri grave, în care copilul refuza să meargă deoarece a fost agresat sau s-a întâmplat altceva negativ la grădiniță ci doar de refuzuri în perioada de adaptare.

Dacă părintele va ceda și va lăsa copilul să stea acasă, acesta va ști că poate sta oricând acasă și va refuza să mai meargă. În niciun caz nu trebuie aplicate pedepse, deoarece acestea nu vor rezolva problema. Este important să îi fie validate sentimentele și să fie ajutat în acest proces de adaptare.

Care sunt semnele acomodării la colectivitate?

Singurul semn hotărâtor, care spune că adaptarea la colectivitate este completă, este când totul se simte ca o normalitate. În momentul în care copilul merge la grădiniță cu drag și se simte foarte bine când este preluat de părinte după încheierea programului, iar acasă este din nou liniște, se poate spune că acomodarea este completă. Fiecare părinte știe când copilul este calm și când întreaga situație intră din nou în normalitate.

Părintele este pentru copil și un bun educator, el trebuie să-i stimuleze efortul, spontaneitatea, fantezia, inițiativa, independența, încrederea în sine.

ȘCOALĂ - FAMILIE - COMUNITATE / PARTENERIATELE ÎN VEDEREA FORMĂRII TINERILOR

**Profesor consilier școlar BRÂNDA FLORINA
CJRAE BIHOR- Școala Gimnazială Dimitrie Cantemir, Oradea, jud. Bihor**

Funcția fundamentală a educației este aceea de a pregăti omul pentru integrarea socială. Educația nu vizează formarea unui om abstract, ci a omului necesar societății respective, potrivit cerințelor acesteia. Funcția axiologică reprezintă educația pentru și prin valori.

Elevul trebuie să înțeleagă că societatea în care trăiește se conduce după anumite reguli și norme, pe care el trebuie să le cunoască, să le aplice și să le respecte printr-un comportament corespunzător specific vârstei, prin valori sociale și atitudini morale care să ducă armonia comunității și la progresul acesteia. Aceasta s-ar putea realiza prin readucerea emoției și a trăirii afective a narațiunii în care este implicat elevul în spațiul școlar.

Rolul școlii este acela de formare a persoanelor capabile să utilizeze o bază de informații tot mai largă, să se adapteze flexibil la noile medii și condiții, să lucreze în mod efectiv în echipă, să aibă o atitudine empatică autentică față de alte grupuri și culturi și să rezoneze moral în mod responsabil la noile provocări și influențe distructive.

Oricât de bine ar fi pregătit un elev, nu se va integra în viața socială dacă nu practică un comportament civic (activ, liber, responsabil, deschis, tolerant, comunicativ, reflexiv, autoevaluativ), unele atitudini și valori morale (cinstea, corectitudinea, sinceritatea, respectul față de prieteni, părinți, oameni în general, față de școală, muncă).

Parteneriatele școală- familie-comunitate au la bază ideea că profesorii, elevii, părinții ceilalți membri ai comunității sunt parteneri în educație. Dacă în trecut aceste parteneriate erau activități cu caracter opțional și țineau mai mult în domeniul relațiilor publice, în prezent ele au un rol esențial în procesul de educație al elevilor, deoarece îi ajută să-și dezvolte competențe și abilități sociale încă din primii ani ai copilăriei, pregătindu-i să aibă succes la școală și mai târziu, în viață și în carieră.

În jurul elevilor se creează o comunitate de support care începe să funcționeze în contextual în care părinții, elevii și ceilalți membrii ai comunității se consideră unii pe alții parteneri.

Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi.

Acestea nu mai sunt de mult considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natură relațiilor publice. În fiecare țară din Uniunea Europeană există structuri formale organizate de participare a părinților în sistemul educațional. Legislațiile și proiectele de reformă educațională a anilor 90 au definit în majoritatea țărilor noi legi referitoare la participarea parentală în sistemele educaționale. Autonomia școlilor și participarea părinților la gestiunea lor se afla în centrul dezbaterilor și legislațiilor actuale.

În ceea ce privește relația școală- familie se impun deschideri oferite părinților privind aspectele școlare, psihopedagogice, pe lângă aspectele medicale, juridice etc. Se cunosc următoarele forme mai importante de organizare (instituționalizată) a educației părinților și a colaborării școală-

familie: asociații ale părinților și profesorilor) care au o largă libertate de inițiativă (au apărut pentru prima dată în Statele Unite ale Americii în secolul trecut); școli ale părinților (inițiate în Franța în perioada interbelică) și școli ale mamelor (inițiate în Germania); consilii de administrație școlară formate exclusive sau în majoritate) din părinți, cu rol informațional, consultative și decisional (ființează în Belgia, Danemarca, Olanda și alte țări occidentale); comitete de părinți pe clase și școli, fără rol decisional, care sprijină școala în rezolvarea unor probleme (în țările est-europene).

Se recomandă, în general, o restrângere a programului de educație a părinților pe probleme ce satisfac nevoile specifice (de regulă, exprimate de părinți) îmbinându-se aspectele îngrijirii fizice, medicale, cu aspectele psihospeciale și psihopedagogice.

Programul trebuie să țină seama de rețeaua instituțiilor ce pot corela oferta cu cererea de educație exprimată - ceea ce impune înțelegerea lui pe cercetări sistematice.

Problemele relației școală- familie pot fi de ordin comportamental (întâlnite atât între părinți, cât și la profesori și administrator școlari) sau de ordin material (relația școală- familie cere un surplus de efort material și de timp). Dificultățile pot rezulta din ideile divergente privind: responsabilitatea statului și a familiei privind educația copiilor; libertatea de alegere a școlii de către părinți sau unicitatea învățământului; impactul mediului familial asupra rezultatelor școlare ale copilului, randamentul pedagogic și datoria parentală; participarea părinților la gestionarea și procesul decizional din instituția școlară. Se consideră, în general, că problema este de atitudine: este dificil de pretins, atât la părinți, cât și la profesori, că relația de colaborare școală- familie (nu) este doar un drept de opțiune.

Punctele negative referitoare la părinți față de colaborarea cu școala sunt: apatia (nu vin la reuniuni anunțate); lipsa de responsabilitate (așteaptă inițiativa profesorilor); timiditate (lipsa încrederii în sine), participare cu ingerințe (critică cu impertinență școală); preocupări excesive (exclusive) pentru randamentul școlar (notele copilului), rolul parental rău definit (nu înțeleg corect funcțiile și rolurile în educația copilului), contacte limitate cu școala (numai în situații excepționale, de criză în comportarea copilului), conservatorism (reacții negative la idei noi), activitatea cu părinții are un caracter neorganizat, sporadic și la întâmplare sau este ignorată în multe școli.

În școlile ce privește profesorii privind colaborarea cu familiile elevilor reproșurile sunt similare, inclusive privind: dificultăți de a stabili relația cu adulții (tratează părinții ca pe copii și nu ca parteneri în educația copilului, decizând autoritar la reuniunile cu părinții); definirea imprecisă a rolului de profesor (oscilează între autonomia tradițională și perspectivele noi ale parteneriatului); lipsa pregătirii privind relația școală-familie.

1. Ședințe lunare cu aceștia, consultații bilunare, ori când se ivesc diferite probleme.
2. Vizite la domiciliul lor.
3. Corespondența cu părinții.
4. Lectorate pedagogice organizate pe cicluri de învățământ sau pe seriile aceleași clase, în cazul claselor paralele.

5. La gimnaziu și liceu se mai pot adăuga și alte forme noi de realizare a legăturii cu părinții, ca de pildă: adunări commune cu elevii și părinții, reuniuni, excursii, manifestări cultural- distractive etc.

Informarea și formarea părinților în ceea ce privește școlaritatea copilului presupune, cel puțin, ca fiecare părinte să cunoască obligațiile legale în ceea ce privește educația copilului, drepturile de care ispune pentru educația copilului, metodele de colaborare cu școala. În acest scop este necesar un dialog între profesori și părinți; profesorii trebuie să primească o pregătire în materie de relație cu părinții iar competența lor în această materie trebuie considerată ca o aptitudine profesională; părinții trebuie să fie pregătiți pentru a juca rolul lor educative în cooperare cu profesorii; școlile trebuie să asigure (asociațiilor) părinților asistența necesară.

Cooperarea profesor-părinte în beneficiul elevului individual nu se poate substitui participării părinților la gestiunea școlii, din mai multe motive: părinții sunt responsabilii legali a educației copiilor lor, deci trebuie să aibă posibilitatea de a influența natura acestei educații; modelele participative pot ajuta la coordonarea eforturilor educative și la orientarea adaptării școlii la schimbările din societate; este necesară o influențare pe plan local asupra rezolvării problemelor locale și luarea deciziilor la nivelul cel mai de jos cu putință; este necesară contrabalansarea îndepărtării (indiferenței) guvernamentale, cei care sunt afectați de o decizie trebuie să poată avea o influență asupra ei.

Există două teorii importante privind relația școală- familie:

- Teoria profesionalismului care consideră ca un element esențial serviciul făcut altora, fără a gândi la avantaje personale; criteriile acestei teorii sunt: competența, servirea clienților, un cod de etică profesională;
- Teoria schimbului care consideră acțiunea umană în funcție de un câștig personal; se consideră privilegiile tradiționale ale profesorilor: un grad de autonomie, un salariu asigurat, o competiție restrânsă.

Din această perspectivă se pune întrebarea: ce câștigă profesorul într-o cooperare cu familia? Se apreciază ca acest câștig poate fi un statut revalorizator în ochii societății; cooperarea cu familia poate fi un test profesional și poate fi considerată ca făcând parte din datoria profesională a profesorului deoarece: părinții sunt clienți ai școlii; eficacitatea învățământului (evaluată la școli și profesori) poate fi ameliorată prin cooperarea între școală și familie; părinții sunt responsabili legali de educația copiilor lor și pot avea exigențe de a evalua rezultatele activității școlare.

Bibliografie :

1. Agabrian, M. (2005). Parteneriate familie-școală-comunitate; Editura Institutului European; Iași;
2. Baron Pescaru, A. (2004). Parteneriat în educație: școală- familie-comunitate. Editura Aramis; București;
3. Chiru, M. (2003). Cu părinții la școală- ghid pentru profesori. Editura Humanitas Educațional; București;

CUM AM PUTEA REZOLVA PROBLEMELE PE CARE LE ÎNTÂMPINĂM CU COPIII?

**Prof. înv. Preșc. Bucur Evelina Ioana,
Grădinița Step by Step cu PP Dumbrava Minunată, Ploiești, Prahova**

Se poate spune că familia este un sistem legat la alte sisteme mai ample, cum ar fi societatea, universul. În interiorul acesteia trebuie totuși să existe un schimb bogat de informații și comunicare între membri, astfel încât să se stabilească o adaptare continuă la orice variație internă sau externă. Atunci, fiecare îi influențează pe ceilalți și este la rândul său influențat, astfel încât, când un eveniment major afectează un membru, afectează întreg sistemul familial. O familie este sănătoasă atunci când în ea triumfă o anumită elasticitate și nu se agață de vechile roluri rigide. Exemplul perfect poate veni de la dilema porcului spinos, numită astfel de către Leopold Bellack în înțeleapta sa povestioară asupra condiției umane. *Într-o seară înghețată de iarnă, doi porci spinoși înfrigurați s-au strâns unul în altul pentru a se încălzi, dar și-au dat seama că se împungeau cu acele. Au încercat și au reîncercat, până când cele două animale au reușit să găsească acea distanță justă care să le permită să se încălzească fără să se rănească.*

Această povestioară se pretează bine la considerațiile despre om și intimitatea lui. Până la ce punct putem să stăm alături fără să ne deranjăm unii pe alții? De câtă căldură avem nevoie? Ce anume este necesar pentru a trăi alături fără a ne răni unul pe celălalt? Aceasta este dilema porcului spinos, dar și o problemă de fond în orice familie, cheia oricărei conviețuiri, secretul fericirii în familie, punctul de întâlnire între știință și bun simț.

De multe ori, situațiile de viață din relația cu proprii noștri copii ne depășesc, datorită multitudinii problemelor de natură socială și familială. Căutăm rezolvări imediate, dar obținem uneori, efecte nedorite.

Dorim să fim părinți model, să le oferim copiilor tot ce este mai bun și să-i orientăm pe căi sigure. Pe scurt, să le facem viața mai ușoară și mai frumoasă și pentru aceasta ne raportăm acțiunile la experiența propriei vieți, este suficient, o să reușim? Dacă situațiile nu evoluează cum ne-am propus? Atunci ne întrebăm unde am greșit și ce este de făcut? O primă problemă a relației familiale de tip părinte-copil o constituie încredințarea așteptărilor noastre care uneori au fost prea mult devansate în timp și devin pentru copii o povară. Această situație denotă insuficiența cunoaștere sau insuficiența raportare la aptitudinile și interesele lor. Aceste lucruri provoacă suferințe copiilor care, uneori nu sunt observate la timp de părinți, altele sunt bine ascunse de copii.

Din această situație se desprinde concluzia că trebuie să găsim timp pentru a ne educa proprii copii, să învățăm cum să realizăm educația lor și să perfecționăm instrumentele educației în favoarea acestora, în primul rând, dar și pentru o mai mare satisfacție a reușitei personale.

Comunicarea în relația părinte-copil are rolul său. Secretul constă în modul cum emitem cerința și o adresăm celui vizat. Anunțarea din timp și, în anumite condiții, în mod repetat, a încetării activității în curs de desfășurare și trecerea la o altă, de asemenea anunțată, va diminua atitudinea de împotrivire a copilului și-l va determina să vă urmeze cerința fără convulsii atitudinal-comportamentale și/sau deschiderea unui conflict. În timp, numărul de repetări ale cerinței pe care i le adresăm se vor diminua, și nu trebuie să uităm, să îl apreciem în aceste situații. De asemenea, trebuie să implicăm copilul în luarea deciziilor, în special a acelor care-l privesc.

ȘCOALA PĂRINȚILOR

Prof. înv. primar Budea Mihaela
Liceul Tehnologic „Stefan Hell” Sântana, jud. Arad

Pedagogul italian G. Callo considera: „*a orienta înseamnă a educa*”. Nu poți să educi, spune Callo, dacă nu educi atitudini, interese, trăsături de caracter și nu poți să instruiști dacă nu orientezi pe fiecare om în direcția semnalată de trăsătura specifică a personalității sale.

A crește și a educa un copil este o artă care cere, înainte de toate, multă înțelegere, dedicare, apreciere și dragoste (aceasta nu înseamnă că ea nu impune și rațiune, bazată pe cunoștințe precise). Copilul pe care noi îl creștem și educăm nu este la fel ca toți ceilalți, el este unic pentru noi și de aceea educația pe care i-o oferim ar trebui adaptată personalității lui.

Copilul are nevoie acasă de un cadru general de viață în care să se simtă în siguranță. Pentru aceasta el are nevoie de părinți calmi, înțelegători, afectuoși, destul de maleabili în raporturile cu copilul fără a da dovadă de slăbiciune. Copilul are nevoie să fie ajutat, apărat, călăuzit, are nevoie să se simtă important pentru cei din jurul său.

Copilul crește diferit în funcție de ambianța favorabilă sau defavorabilă a mediului familial. Această ambianță, acest climat, poate să-l ajute sau să-l împiedice să se dezvolte normal și răspunderea o purtăm noi, educatorii și părinții lui. El are nevoie să simtă că părinții se ocupă de el, că iau parte la micile lui necazuri și la problemele care îl interesează și că nu se dezinteresează de ceea ce se întâmplă la școală. Dar în același timp el are nevoie de un cadru de disciplină destul de ferm pentru a nu-l lăsa să-și închipuie că libertatea lui este fără margini și, totodată, să știe că părinții săi împărtășesc același nivel de exigență.

ROLUL PĂRINȚILOR ÎN ORIENTAREA ȘCOLARĂ ȘI PROFESIONALĂ

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta prin modele de conduită oferite de membrii familiei, precum și prin climatul psiho-social existent în cadrul familiei. Este recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor social și moral.

În urma cercetărilor s-a ajuns la concluzia că **stimularea intelectuală în primii ani de viață**, încurajarea și suportul parental continuu sunt factori determinanți în dezvoltarea personalității copilului.

Modelele de conduită oferite de părinți – pe care copiii le preiau prin imitație și învățare – precum și climatul socio-afectiv în care se exercită influențele educaționale (“cei șapte ani de acasă”) constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepțiilor lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor socio-moral.

Așadar, familia oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul social și afectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale.

Părinții ar trebui să se asigure că-l vor sprijini pe copil, pe tânăr să ia o decizie liberă, conformă cu aspirațiile acestuia și să nu-și impună punctul de vedere sau profesia ca model. În sprijinirea copiilor în vederea alegerii carierei, părinții ar trebui:

- să cunoască temerile, ezitățile, succesele copiilor;
- să ofere sugestii dar să nu le impună;
- să-și trateze copiii cu respect și să aibă încredere în aspirațiile și interesele lor;
- să fie informați în ceea ce privește ofertele de educație, formare, angajare;
- să pună la dispoziție și să încurajeze copiii să citească reviste, ziare ce conțin informații despre anumite profesii;
- să încurajeze copiii în conturarea intereselor profesionale;
- să evite inocularea de idei preconcepționate și stereotipuri cu privire la anumite profesii;
- să ofere un suport afectiv propriilor copii;
- să-și îndrume copiii spre un consilier vocațional.

Teoria **dezvoltării identității vocaționale** formulată de Ginzberg (1972) susține că decizia privind cariera se conturează în trei etape:

1. **Fantezia**

Copilul de la 3 la 10 ani își formează primele opțiuni privitoare la profesie în urma contactului cu mediul său familial și social. La această vârstă, el imită comportamentele celor din jur sau personajele preferate și-și exprimă opiniile: dorește, pe rând, să fie doctor, pompier, aviator etc. Principalele surse de învățare la aceasta vârstă sunt jocul și modelarea (urmarea modelelor). Ei exersează deja primele abilități prin joc și reproduc comportamente, atitudini, acțiuni.

2. **Perioada tatonărilor**

În perioada școlii gimnaziale, copilul își formează propriile impresii bazate pe experimentarea practică a diferitelor activități și prin observare. El își exprimă mai întâi interesele vocaționale, apoi își testează propriile capacități și devine mai conștient de abilitățile sale; pe la 15-16 ani începe să ia în considerare și valori sau principii de viață.

Acum se iau deciziile intermediare, însă cum perioada adolescenței se caracterizează prin instabilitate, încercare și eroare, deciziile pot fi modificate de mai multe ori.

Rolul părinților este accentuat și în această perioadă, ei își pot susține copiii din cel puțin trei direcții: analizarea variantelor de carieră, susținerea practică în vederea 90 alegerii și informării cu privire la liceul ales, completarea documentelor necesare înscrierii.

Informațiile primite de la părinți se ajustează în această perioadă cu opiniile și sugestiile venite de la profesori sau de la specialiști în domeniul orientării vocaționale. Mai pot fi abordați și cunoscuți ce au diferite profesii, întrucât părinții pot avea lacune în legătură cu diverse domenii. Spre exemplu, părinții cu studii superioare cunosc mai puține detalii despre meseriile tehnice sau vocaționale. Tot așa, părintele cu profil vocațional s-ar putea să cunoască mai puține detalii despre structurile academice sau despre filierele profesionale.

3. Realismul (18-25 ani)

Se caracterizează prin cristalizarea identității vocaționale. Factorii luați în considerare sunt mai amplii, decizia privind cariera este în mod normal una argumentată. Se clarifică profilele ocupaționale, tânărul se proiectează în diferite posturi profesionale. Părinții joacă un rol mai mic sau mai mare în luarea deciziei privind alegerea unei forme de învățământ sau a unei direcții de carieră. În unele cazuri, adolescentul preia necritic valorile și expectanțele altora, ale părinților, colegilor sau altor persoane de influență. În alte cazuri, adolescentul este confuz, întrucât se găsește într-un conflict interior între ce-și dorește și ce poate să facă sau între ce-și dorește el și ce-și doresc ceilalți și atunci recurge la amânare ca formă de rezolvare a conflictului. În cazul unui adolescent cu identitate conturată, acesta este capabil să facă propriile alegeri, el și-a analizat resursele, abilitățile, este conștient asupra competențelor sale, are o listă proprie de valori după care se ghidează, cunoaște detalii despre domeniul dorit.

Să conduci către maturitate o ființă umană nu este deloc simplu; eforturile, descurajările, slăbiciunile fac drumul greu. Dacă pe acest drum părinții și copiii vor găsi sprijin din partea noastră a cadrelor didactice, mai târziu, peste ani, efortul ne va fi răsplătit.

COMUNICAREA, UN ACT IMPORTANT ÎN EDUCAȚIE

Prof. înv. Preșcolar Butnaru Elena-Condina
Grădinița cu Program Prelungit „Sfântul Mucenic Mina” Ploiești, jud. Prahova

Să fii părinte este experiență cea mai dificilă, solicitantă și generatoare de satisfacții pe care o oferă viața. Este o mare responsabilitate să crești un copil care să devină o persoană sănătoasă și care să-și ocupe locul sau în generația următoare. Viitorul lumii se află în mâinile oamenilor care vor ieși din copiii noștri. Educația de acasă și de la grădiniță este esențială în primii 7 ani, pentru ca copilul să crească armonios și sănătos.

Există ceva mai important decât copiii, există ființe pe care să le iubim mai mult? Merită să avem succes în toate celelalte domenii și să eșuăm în cel esențial? Educația copiilor trebuie să fie o prioritate absolută pentru părinții din ziua de astăzi, părinți care, în multe cazuri, au o bună situație economică și profesională, dar care au curențe în relația cu cei mici și în demersurile educative de care aceștia vor avea parte.

Comunicarea cu copiii poate să ne învețe multe lucruri despre comunicare în general. Majoritatea dintre noi am ajuns la stadiul de adult învățând să vorbim și să scultam suficient de bine că ceilalți oameni să ne înțeleagă. Foarte important este să alegem cuvintele potrivite în comunicarea cu copiii, dar și modul cum le rostim. Pentru copii, cuvintele au o mare însemnătate și din fericire există diferite metode de a spune lucrurile într-o manieră încurajatoare, folosind cuvinte și fraze specifice care sunt mult mai potrivite pentru acest scop.

Ca și educatoare dar și părinte încerc să comunic cât mai eficient cu copiii, într-o manieră pozitivă și încurajatoare, care să îi ajute pe copii să depășească frica, nesiguranța, să capete încredere în sine. Foarte important cum facem îndrumările, să fie într-o manieră pozitivă, nu una negativă. Copilul are mai multă încredere în el atunci când simte că poate să aleagă singur ce dorește să facă. Alegerea cuvintelor și tonul vocii îl fac pe copil să aibă încredere și să se simtă în siguranță, nu vinovat sau rușinat.

Relația dintre părinte-educatoare trebuie să fie una deosebită, comunicarea să fie deschisă, amabilă va duce la o relație extraordinară între copil și educatoare. Un părinte se poate considera împlinit atunci când împreună cu grădinița reușesc să educe copilul astfel încât el să aprecieze munca, să fie util în societate.

O importantă deosebită o are comunicarea și cooperarea în cazul copiilor cu CES și integrarea acestora în învățământul de masă. creându-le acestora sentimentul de apartenență, crescând încrederea în forțele proprii și ajutându-l să devină un viitor adult independent. Familiile copiilor cu cerințe educative speciale sunt îndrumați să participe în diferite activități extrașcolare astfel încât să observe cu răbdare și înțelegere progresul copiilor lor. Incluziunea se caracterizează prin promovarea egalității în drepturi și responsabilități, flexibilitatea programelor școlare, implicarea activă a comunității în programele școlii, parteneriat cu familia. Pentru un act educațional incluziv de calitate îi revine familiei, care joacă un rol important. Relația familie-grădiniță se bazează pe încredere și comunicare eficientă , asigurând încrederea reciprocă. Pentru că această comunicare să fie eficientă cadrele didactice trebuie să apeleze la bune deprinderi de ascultare.

Ascultând atent părintele se poate stabili o relație deschisă cu sprijin reciproc.

A ști să ascuți înseamnă a fi capabil să creezi premisele colaborării.

Ascultarea activă înseamnă a fi cu adevărat activ.

AUTONOMIA COPILULUI PREȘCOLAR ȘI IMPORTANȚA ACESTEIA ÎN EDUCAȚIA TIMPURIE

**Profesor pentru învățământ preșcolar Călugăreanu Daniela Cristina
G.P.N. nr. 51, Ploiesti**

Autonomia unei persoane reprezintă capacitatea acesteia de a acționa liber, independent, de a lua decizii potrivit dorințelor, scopurilor și valorilor proprii, fără a încălca normele generale și cerințele legii.

Dobândirea autonomiei de către copiii de vârstă mică reprezintă una dintre finalitățile educației lor. Ea se realizează prin urmărirea unor scopuri ca: formarea și dezvoltarea comportamentelor de autoservire (igienă personală, sănătate, hrană), cunoașterea mediului social (familie, grădiniță, societate), cunoașterea și respectarea regulilor de comportare în grupul social, respectarea celorlalți, dezvoltarea încrederii în sine, exercitarea și asumarea unor responsabilități acasă și la grădiniță, afirmarea inițiativei personale și implicarea în luarea deciziilor.

Educația din grădiniță, ca o continuare a educației primite în familie și în colaborare cu aceasta, are ca scop formarea și dezvoltarea autonomiei copiilor prin organizarea și desfășurarea sistematică a activităților care au ca obiective încurajarea independenței, inițiativei proprii, alegerii liberă și asumării responsabilității, toate acestea ținând cont de particularitățile de vârstă și individuale ale copiilor.

În urma desfășurării activităților educative atât în grădiniță, dar și în familie, copiii reușesc treptat să manifeste comportamente autonome, fie că ele aparțin domeniului cognitiv (libera exprimare a ideilor și opiniilor, formularea de întrebări, luarea deciziilor independent), fie domeniului afectiv (detașarea față de familie, creșterea încrederii în sine, stabilirea de scopuri proprii).

În funcție de raportarea comportamentelor autonome la persoană sau la mediul său social, se poate vorbi despre două forme ale autonomiei, și anume, *autonomia personală* și *autonomia socială* (G. Farcaș, 2019, p.88).

Autonomia personală (termen întâlnit cu precădere în psihopedagogia persoanelor cu deficiențe și preluat din acest domeniu) se referă la capacitatea copilului de a se comporta autonom exercitând comportamente de autoservire ce au legătură cu hrana, igiena personală, îmbrăcămintea și încălțăminte, folosirea tacâmurilor și a veselei, locuința personală, precum și comportamente de autonomie personală în legătură cu activități desfășurate în familie, activități gospodărești.

În ceea ce privește **autonomia socială**, aceasta se referă la capacitatea copilului de a manifesta comportamente autonome în ceea ce privește cunoașterea mediului său social, mediul școlar, normele de comportament social civilizate, adaptarea și integrarea în grupul social.

Această clasificare a comportamentelor autonome este de folos atât educatorilor, cât și părinților în planificarea celor mai eficiente acțiuni educative îndreptate spre dezvoltarea fiecăruia în parte.

Familia este primul mediu de socializare a copilului, și cel mai important factor, în același timp. Mediul familial, prin caracteristicile sale, își pune amprenta pe dezvoltarea globală a copilului din toate punctele de vedere: fizic, intelectual și afectiv. Familia poate influența pozitiv sau negativ calitatea interacțiunilor sociale la această vârstă. Dacă în copilăria mică copilul are nevoie de medierea mamei în interacțiunile cu altcineva din afara familiei, treptat, va învăța să inițieze aceste rapoarte din proprie inițiativă, autonom. Și frații, mai mari sau mai mici decât copilul preșcolar, contribuie la socializarea acestuia, oferindu-le modele de comportament.

Familia este cea care oferă copilului afecțiune, dar și control, transmite valori, comportamente, modele practice care influențează întreaga dezvoltare a personalității sale.

Măsura în care un părinte se implică și acționează în viața copilului său definește *stilul parenta* (stilul permisiv, stilul autoritar, sau democratic).

Modelul de acțiune al părinților îndreptat spre control, sau spre sprijinirea independenței copilului, determină gradul de dezvoltare al comportamentelor autonome.

Un alt factor care influențează educația primită de copil și dezvoltarea autonomiei sale este **atmosfera familială** în care acesta crește. Modul în care părinții se înțeleg, comunică, colaborează, ascultă și valorizează opiniile copilului, discută și rezolvă eventualele conflicte, își manifestă autoritatea parentală, se reflectă în comportamentele copilului, inclusiv în cele de autonomie.

Pentru a sprijini dezvoltarea autonomiei personale, părinții trebuie să-i asigure copilului un mediu sigur, libertate de acțiune, să ofere modele personale de acțiune și să creeze apoi contexte de exersare a acestor acțiuni de către copil, să-i permită să încerce să rezolve singur problemele cu care se confruntă, să încurajeze asumarea de către copil a unor responsabilități potrivit vârstei și posibilităților sale. În ceea ce privește dezvoltarea autonomiei sociale, părintele trebuie să acționeze în direcția aprecierii și încurajării reușitelor copilului, să-i acorde respect, să-i înțeleagă sentimentele și emoțiile, să-i construiască un atașament securizant, să nu-l controleze excesiv și inutil, să folosească metode de disciplinare pozitivă.

Copilul este influențat de atitudinile, comportamentele, limbajul și relațiile din familia sa, iar de specificul acestora depinde evoluția sa socială în etapa următoare, a grădiniței. Familia are un rol decisiv în adaptarea copilului la grădiniță.

Grădinița constituie al doilea factor important de socializare a copilului la vârsta preșcolară. Începerea frecventării grădiniței este momentul în care în viața copilului apare educatoarea, un adult care va juca un rol aproape la fel de important ca și mama. Ea este cea care va sprijini și ajuta copilul în adaptarea sa la acest nou mediu, cu afectivitate, dar și cu autoritate recunoscută chiar de către copil, este modelul care influențează întreaga sa dezvoltare, inclusiv dezvoltarea comportamentelor autonome.

Apar reguli noi, rutine specifice grădiniței, iar copiii învață să le respecte și să le îndeplinească singur, lărgindu-și treptat autonomia personală și socială, trecând ușor de la dependență la independență și autonomie.

Jocul, atât de iubit de copii la această vârstă, constituie contextul cel mai potrivit pentru dezvoltarea comportamentelor de tip autonom ale copilului în grădiniță, fie că e vorba de jocul liber sau jocul dirijat de către educatoare. Jocurile copiilor organizate și desfășurate în grădiniță constituie un bun prilej de exersare a autonomiei și autocontrolului.

De aceea, atât cadrele didactice, cât și părinții trebuie să folosească ocaziile oferite de activitatea ludică a copilului în scopul dezvoltării comportamentelor de autonomie personală și socială ale acestuia. Modelele pe care copiii le au în jur (părinții, educatoarea), precum și modelele indirecte cu care copilul intră în contact prin intermediul poveștilor, filmelor și desenelor animate, manifestă acțiuni, inițiative, comportamente pe care copiii le observă și le imită. Astfel, modelele oferite copilului au impact decisiv în dezvoltarea comportamentelor autonome ale copilului.

Bibliografie:

- Dumitrana, M. (2011). Cum crește un pui de om. Etape și repere psihologice în dezvoltarea copilului. București: Editura Compania
- Farcaș, G. (2019). Autonomia copilului de vârstă mică. Iași: Editura Polirom
- Ionescu, M. (coord.). (2010). Repere fundamentale în învățarea și dezvoltarea timpurie a copilului de la naștere la 7 ani. București: Editura Vanemonde

TENDINȚE MODERNE ÎN EDUCAȚIA PARENTALĂ ÎN CADRUL GRĂDINIȚEI

Prof. înv. preșcolar Cimpoieșu Cristina
Grădinița cu P.P. Nr. 35 Ploiești

Educația parentală a evoluat semnificativ în ultimii ani, în special în contextul grădiniței, unde formarea și dezvoltarea copiilor sunt esențiale. Metodele tradiționale de parenting sunt îmbogățite acum de noi strategii și abordări care reflectă schimbările sociale și tehnologice ale vremurilor moderne. În acest articol, vom explora câteva dintre aceste tendințe moderne în educația parentală, care se concentrează pe colaborarea între părinți și educatori, utilizarea tehnologiei și promovarea unui mediu educațional incluziv și holistic.

1. Colaborarea strânsă între părinți și educatori

Una dintre cele mai importante tendințe în educația parentală este accentul pus pe colaborarea strânsă între părinți și educatori. Această abordare integrată este crucială pentru asigurarea continuității și coerenței în educația și dezvoltarea copiilor. În grădinițe, această colaborare se manifestă prin întâlniri periodice, sesiuni de feedback, și programe de implicare parentală. Prin menținerea unui dialog constant, părinții și educatori pot împărtăși informații valoroase despre progresul copilului și pot dezvolta strategii comune pentru a aborda eventualele dificultăți.

2. Utilizarea tehnologiei în educația parentală

Tehnologia joacă un rol din ce în ce mai important în educația parentală modernă. Aplicațiile mobile, platformele online și grupurile de social media dedicate parentingului oferă părinților acces la resurse educaționale, sfaturi de specialitate și oportunități de networking. În cadrul grădiniței, tehnologia facilitează comunicarea între părinți și educatori prin intermediul platformelor de management educațional, unde părinții pot urmări progresul copiilor, pot primi actualizări în timp real și pot participa la activități virtuale. Această accesibilitate sporită la informații și resurse contribuie la o implicare mai activă și informată a părinților în educația copiilor.

3. Educația parentală bazată pe știință

O tendință semnificativă în educația parentală modernă este utilizarea cercetărilor și studiilor științifice pentru a fundamenta metodele de parenting. Părinții sunt din ce în ce mai interesați să înțeleagă stadiile de dezvoltare ale copiilor și să adopte strategii bazate pe dovezi pentru a-i sprijini. Această abordare include tehnici precum disciplinarea pozitivă, dezvoltarea inteligenței emoționale și încurajarea jocului liber. Prin integrarea acestor practici în viața de zi cu zi, părinții contribuie la crearea unui mediu de învățare sănătos și stimulatив pentru copii.

4. Promovarea diversității și incluziunii

În educația parentală modernă, un accent deosebit este pus pe diversitate și incluziune. Grădinițele contemporane încurajează părinții să îmbrățișeze și să promoveze diversitatea culturală, etnică și de gen. Activitățile educaționale și jocurile sunt concepute pentru a reflecta această diversitate și pentru a învăța copiii să respecte și să aprecieze diferențele. Părinții sunt încurajați să participe la aceste eforturi prin discuții deschise despre diversitate și prin implicarea activă în evenimente și activități multicultural organizate de grădiniță.

5. Focus pe sănătatea mentală și emoțională

O altă tendință modernă este creșterea conștientizării importanței sănătății mentale și emoționale a copiilor. Educația parentală modernă pune accent pe dezvoltarea abilităților de gestionare a emoțiilor, empatiei și rezilienței. Părinții sunt încurajați să sprijine aceste aspecte prin tehnici precum mindfulness, comunicare deschisă și jocuri terapeutice. Grădinițele oferă, de asemenea, suport prin programe de consiliere și activități menite să dezvolte abilitățile emoționale ale copiilor.

Educația parentală în cadrul grădiniței este în continuă evoluție, adaptându-se la nevoile și provocările societății moderne. Prin colaborare strânsă între părinți și educatori, utilizarea tehnologiei, aplicarea metodelor bazate pe știință, promovarea diversității și incluziunii și focusul pe sănătatea mentală și emoțională, se creează un mediu de învățare holistic și incluziv. Aceste tendințe moderne asigură că părinții sunt bine echipați pentru a sprijini dezvoltarea armonioasă și succesul pe termen lung al copiilor lor.

FORMAREA ȘI DEZVOLTAREA COMPORTAMENTELOR ȘI ABILITĂȚILOR SOCIO-EMOȚIONALE ALE PREȘCOLARILOR

- STUDIU DE SPECIALITATE -

Prof. învă. preșcolar CIULEI FLORENTINA

Grădinița cu P.P. nr. 32, Ploiești

Structura Grădinița cu P.N. Căsuța cu Povești

Debutul preșcolarității, atrage după sine o diversificare și o îmbogățire a stărilor afective. Mediul de apartenență al copilului lărgindu-se (familie, grădiniță, mediul stradal) se va amplifica și lumea sa interioară, iar eforturile de adaptare la cerințele noi sociale vor spori. Adesea, situațiile sociale diverse în care copilul este implicat devin surse de neliniște și nervozitate din cauza ineditului. Ne aflăm într-o etapă de *instabilitate a trăirilor afective*, cu explozii emoționale, adică treceri bruște de la o stare pozitivă la una negativă și invers.

Întreaga dezvoltare afectivă este pusă pe seama procesului *identificării*. Modelele umane cele mai apropiate fiind cele parentale copilul se străduiește inițial să se identifice cu cei doi părinți ai săi. Cercul persoanelor cu care se identifică lărgindu-se, educatoarea devine una dintre acestea, cu rezonanță puternică pentru copii, câmpul afectiv îmbogățindu-se astfel cu noi trăiri. Contradicția dintre trebuința de autonomie și interdicțiile impuse de adult nasc trăiri emoționale care îmbracă forma *crizei de opoziție* manifestată printr-un evantai de rivalități față de cei mari. În consecință, satisfacerea trebuinței de independență va declanșa conduite pozitive, după cum blocarea ei va genera stări emoționale negative.

În preșcolaritate se înfiripă trecerea spre sentimente, ca stări afective stabile și generalizate. Astfel, vor apărea unele *sentimente morale* precum rușinea (când este muștrat pentru ceea ce contravine normelor de conduită), mulțumirea atunci când este lăudat pentru o faptă bună, atașamentul și dragostea către frați, prietenia (preferința de a se juca cu anumiți copii).

Dacă la 3 ani copilul cunoaște starea de vinovăție și la 4 ani pe cea de mândrie, la 6 ani apare *criza de prestigiu*, cu precădere în situația unor muștrări publice.

După 4-5 ani reușitele de autocontrol (stăpânirea de sine), dublate de creșterea încrederii în forțele proprii pe fondul achizițiilor făcute în plan psihomotor și cognitiv, determină reacții de mulțumire de sine și chiar mândrie. Se conturează o dispoziție de fond mai calmă și receptivă cu manifestarea rezistenței la frustrare și amânare și diminuarea negativismului brutal și a minciunii intenționate ca forme de protest.

Cercul persoanelor cu care se identifică lărgindu-se, educatoarea devine una dintre acestea, cu rezonanță puternică pentru copii, câmpul afectiv îmbogățindu-se astfel cu noi trăiri.

Stăpânindu-și emoțiile, copilul poate manifesta acum o serie de reticente afective: nu plânge când cade, refuză să fie mângâiat, precum « unul mititel », în fața prietenilor etc., de asemenea se conturează și o disponibilitate afectivă mult mai mare, cu o adâncire și o nuanțare a trăirilor afective. Dacă la 3 ani nu era prea impresionat de plânsul unui alt copil, la 5 ani el manifestă atenție și protecție față de copilul care plânge (îl mângâie, îi vorbește, îi oferă jucării etc.) Frecventarea grădiniței va conduce inevitabil la conturarea unui autentic comportament interrelațional, grupul de copii din grădiniță generând un climat psihosocial în care fiecare copil este în același timp *spectator* și *actor* al tuturor întâmplărilor care au loc aici. Pe măsura acceptării și conștientizării unor reguli și norme de conviețuire și „emoțiile sunt mediate de analiza situațiilor prin prisma valorilor morale, ceea ce constituie un nivel superior de socializare emoțională”.

Sub influența relațiilor sociale are loc o continuă *structurare a identității*. Se conturează mai pregnant imaginea și conștiința de sine a copilului și, mai ales, conștiința lui morală. Copilul devine mai deschis la însușirea unor reguli și norme comportamentale, mai receptiv față de habitusurile din familie sau din grădiniță, ceea ce conduce la disciplinarea conduitei dezirabile din punct de vedere social. Achiziționarea unor deprinderi alimentare, igienice, de îmbrăcare etc. sporește gradul de autonomie a copilului.

În ceea ce privește *teoria dezvoltării socio-emoționale* descrisă de E.Erikson (1963) și care precizează că rezolvarea conflictelor apărute între posibilitățile de relaționare ale persoanei și cerințele mediului social determină noi achiziții psiho-sociale, situăm preșcolarul în cel de-al treilea stadiu de dezvoltare din cele opt menționate : copilul trăiește *conflictul dintre inițiativă și vinovăție*. Depășirea cu succes a conflictului încurajează creativitatea și curiozitatea copilului, ceea ce va genera o atitudine viitoare pozitivă față de studiu, interrelaționare, muncă. Sau, dacă nu sunt încurajați să întrebe și să investigheze realitatea, vor dezvolta un sentiment de vinovăție pentru înclinația lor în acest sens. Preșcolarul traversează etapa cunoașterii prin lărgirea contactului cu mediul socio-cultural din care asimilează modelele de viață care determină integrarea tot mai activă a copilului la condiția umană.

Recunoașterea și exprimarea emoțiilor.

În perioada preșcolară, copilul denumeste și recunoaște emoțiile proprii și ale persoanelor din jur, acest lucru permițându-i să răspundă adecvat la propriile trăiri emoționale, cât și la ale celorlalți. La vârsta de 3 ani, copilul denumeste și recunoaște emoții precum: bucuria, furia, frica și tristețea, ajungând ca la vârsta de 5-6 ani această paletă de etichete verbale să fie mult mai amplă, fiind incluse de exemplu și rușinea, vinovăția sau jena.

În perioada preșcolară, limbajul emoțiilor câștigă rapid în acuratețe, claritate și complexitate și, ceea ce este cel mai semnificativ, raportarea la posibilele cauze ale sentimentelor oamenilor este din ce în ce mai frecventă. Din moment ce sunt capabili să vorbească despre emoții înseamnă că pot avea o

viziune mai obiectivă asupra emoțiilor, pot să încerce să înțeleagă propriile emoții și să asculte ce spun alții despre emoțiile lor. Limbajul emoțiilor are așadar implicații semnificative pentru dezvoltarea emoțională a copilului.

În eforturile lor de a înțelege cauzele emoțiilor, preșcolarii încep să asocieze diferite sentimente cu situații tipice cum ar fi, de exemplu, recunoașterea faptului că ceva care te împiedică să-ți îndeplinești scopurile sau pierderea a ceva drag te va face trist . Ei realizează așadar asocierea între emoții, pe de o parte, și gânduri și așteptări cu privire la evenimente, pe de altă parte.

Sesizarea conexiunilor dintre sentimente și gânduri la vârsta preșcolară este reflectată și în înțelegerea faptului că emoțiile pot fi evocate și prin intermediul gândurilor despre evenimente trecute. De exemplu, până la vârsta de cinci ani copiii înțeleg faptul că cineva poate să fie trist când vede un caine care îi amintește de cainele pe care ea/el tocmai l-a pierdut. O tendință interesantă care se observă la preșcolari este faptul că ei înțeleg mult mai bine cauzele emoțiilor negative decât a celor pozitive.

Înțelegerea emoțiilor de către preșcolari este totuși încă limitată. Ei au dificultăți în înțelegerea modului în care emoțiile se pot baza pe credințe/gânduri false. Putem ilustra acest lucru cu un experiment foarte cunoscut în literatura de specialitate despre testarea diferenței dintre aparență și realitate, o variantă a testului bazat pe credințe false . Un experimentator îi arată unui copil o cutie debomboane și îl întreabă ce crede că se află înăuntru. Copilul răspunde că sunt bomboane și este foarte surprins când i se arată că sunt de fapt creioane. Copilul este întrebat apoi cum consideră că s-ar simți un alt copil când ar vedea cutia (înainte să afle ce e de fapt înăuntru) - de regulă, pe la 3 ani copilul spune că acesta din urmă va fi surprins, la fel cum a fost și el, și nu bucuros (cum ar trebui să fie, pentru că încă nu cunoaște conținutul real al cutiei). Pe măsură ce copiii cresc, discuțiile despre emoții sunt integrate în conversațiile zilnice, în citirea poveștilor, în discuții despre evenimente ce urmează să se întâmple, în istorii personale etc. Rolul acestor conversații pentru înțelegerea emoțiilor derivă din:

- creșterea competențelor lingvistice, care oferă un fundament lexical pentru împărtășirea experiențelor psihologice care sunt, de altfel, foarte dificil de definit, înțeles și comunicat celorlalți;
- faptul că adulții vorbesc cu copiii despre oameni. Astfel, ori de câte ori un copil întreabă "de ce?" despre sentimente sau comportamente pe care le observă la alții, ei sunt învățați implicit despre cum funcționează mintea.

Conversațiile educator/părinte-copil despre dorințe, sentimente, comportamente și gânduri îi ajută pe copii să înțeleagă mecanismele psihice - cuvintele categorizează experiența psihologică dându-i coerență și criterii pentru înțelegerea acesteia. Mai mult decât atât, conversațiile despre emoții oferă un cadru de transmitere a valorilor culturale, evaluărilor morale, atribuirilor cauzale și a altor sisteme de credințe ale părinților și educatorilor.

Cu privire la acest aspect, în comparație cu regulile explicite date de părinți copiilor, referirile la sentimente și emoții sunt un predictor mult mai important pentru dezvoltarea timpurie a conștiinței la copii.

În concluzie, vârsta preșcolară este o perioadă a descoperirilor, a socializării, a conturării conștiinței de sine.

BIBLIOGRAFIE:

1. CINCILEI, I., OLEVSCHI, O. 2015, *Dezvoltarea socio-emoțională a copiilor*. Ed.Epigraf.
 2. COJOCARU-BOROZAN, C., STRATAN, N., 2014, *Pedagogia culturii emoționale*. Chișinău, ISBN 978-9975-46-214-3.
 3. COȘELEVA, A. ,2006, *Dezvoltarea afectivă a preșcolarului*. Cluj.
 4. JELESCU, R., JELESCU, P., 2004, *Valorificarea și exersarea experienței afective la copiii de vârstă preșcolară mare și școlară mică*. Chișinău: UPS „Ion Creangă”.
- JOIȚĂ, E., 2004, *Didactica aplicată*. Craiova.

COMUNICAREA ÎNTRE MEMBRII FAMILIEI

**Prof. Înv. Preșcolar COJANU CRISTINA DORINA
GRĂDINIȚA CU P.P. NR. 32 PLOIEȘTI**

În foarte, foarte multe cazuri, problemele unui cuplu pot fi rezolvate și se poate împiedica destrămarea familiei prin tact și conversație. Unul dintre membrii familiei, indiferent că o face intenționat sau nu, poate să-i închidă gura celuilalt neimplicându-se în conversație sau, și mai adesea, neascultând ce are celălalt de spus. Pentru a educa niște copii care să reușescă, părinții trebuie să învețe să comunice între ei și cu copiii lor.

La o privire superficială, totul pare extrem de simplu, dar în mare grabă în care trăim, se pare că ne găsim timp pentru toate, dar pentru conversații sănătoase de modă veche, nu.

Fără îndoială, una dintre cele mai triste imagini, este imaginea efortului disperat al multor copii de a fi băgați în seamă, doar pentru a fi și mai ignorați după aceea.

Ce se întâmplă cu acești copii mai târziu, în viață? Pentru că acum sunt mari și, probabil, au propriile familii: oare nu cumva și ei îi ignoră copiii?

Vorbitul la timp

Specialiștii susțin faptul că informațiile pe care le furnizăm copilului încă de la naștere au o enormă influență asupra comportamentului lor ulterior. De aceea se leagă și conversația, care are un impact extraordinar asupra reușitei educării unor copii fericiți și bine orientați.

Atunci când aude discuții vesele, intime și afectuoase între părinții săi, copilul se simte în siguranță. Simte că aparține unei familii iubitoare.

În discuțiile cu copiii noștri trebuie să răspundem pe cât posibil cu „Da” și cu „Nu” doar atunci când este absolut necesar.

Răspunsul afirmativ dă încredere și îi face pe copii să înțeleagă că sunt demni de încredere. Când spunem „Nu” comunicăm ideea că nu sunt prea sigur dacă pot avea încredere în implicarea copilului sau dacă lucrul respectiv este spre binele lui.

De multe ori, copiii ne testează. Ei ne verifică autoritatea și încearcă să vadă dacă cedăm sau îi lăsăm să obțină ce-și doresc. Și totuși, odată ce regulile și limitele sunt stabilite ferm, copiii le acceptă și chiar sunt recunoscători că există.

Tonul pe care spunem ce să facă sau îi refuzăm este extrem de important. Întâi de toate, vocea noastră, care este mijlocul de comunicare cel mai eficient, trebuie să inducă prin ton și inflexiune autoritatea, dar în același timp și dragostea și grija față de copii. E necesară multă muncă, sensibilitate și disciplină din partea noastră, iar aceasta este încă un motiv pentru care avem nevoie de niște minți cât mai concentrate asupra a ceea ce se întâmplă acasă și de niște oameni cât mai iubitori.

Când copilul înțelege că într-adevăr vrem să spunem „Da” atunci când este posibil și este spre binele lui, va fi mult mai înțelegător și vor accepta cu mai mare ușurință hotărârile noastre.

Când spunem „Nu”, nu trebuie să facem aluzie la lipsa de discernământ sau de maturitate a copilului. Asta i-ar distruge imaginea de sine.

Când trebuie să răspundem „Nu”, să nu lăsăm în nici un caz impresia că ne face plăcere să refuzăm. În felul acesta, o să ne perceapă drept o pacoste și o să ne considere de cealaltă parte a baricadei.. Suntem și trebuie să fim de partea copilului.

În comunicarea cu copiii, cea mai gravă greșală făcută de părinți constă în intensitatea vocii..

Comunicarea politicoasă este molipsitoare la nivelul familiei. Când copiii ne cer ceva ce e bine să le impunem să fie precedat de „te rog”. În felul acesta alăturăm cuvântul faptei și noi vom proceda la fel: „Te rog, fă-ți părul!” sau „Te rog, stai liniștit!”. După ce copilul ne ascultă îi spunem „Mulțumesc!”. Asta înseamnă politețe fără a ne compromite autoritatea și-l învățăm pe copil să mulțumească de fiecare dată când cineva face ceva pentru el.

Asta ne învață, de fapt, că disciplina este o poartă prin care cunoașterea dar și iubirea pot pătrunde în mintea copilului.

Comunicarea este totul.

Comunicăm cu copiii noștri în fel și chip. Limbajul trupului spune indirect multe și comunicăm direct prin cuvântul rostit și prin timpul pe care îl petrecem cu ei. Comunicările cele mai eficiente, dar și cele mai dăunătoare au loc atunci când părinții vorbesc cu copiii lor. Ceea ce sunt de fapt părinții față de copil iese adesea la iveală în discuțiile din prezența copiilor sau când aceștia nu acută ce se spune. Copiii cred că au auzit din întâmplare această conversație și reacționează ca atare.

Sunt părinți care-și fac copiii monștrii sau tâmpiți. Sau părinți atât de plini de răutate și nesăbuiță, încât declară: „Când nu a reușit să ia examenul din clasa I am știut că o să avem probleme cu el și că niciodată nu o să fie un elev bun. Face numai tâmpenii la școală, dar asta nu ne miră. Pentru că tâmpenii face și acasă.”

Puteți fi sigur că ceea ce aude copilul că spunem despre el va fi luat ca atare, în schimb se va îndoii lesne de ceea ce îi spunem direct. De aceea adevăratele sentimente și abordări ale copilului sunt extrem de importante. În cazul în care copiii aud din greșală că spunem lucruri bune despre ei, că le facem complimente, ei vor socoti că așa gândim de fapt și vor reacționa ca atare. Putem să ne amăgim uneori copiii, dar nu o viață întreagă, adevăratele sentimente vor ajunge la ei.

Să ascultăm

Ingredientul principal din comunicarea în cadrul familiei este să ascultăm. Cheia este să ascultăm, să ascultăm cu adevărat. Când copiii sau părinții simt că sunt ascultați, sunt în stare să îi respecte pe cei care îi ascultă, având în vedere că ceea ce spun ei are valoare. Astfel îi ajutăm pe copiii noștri să-și formeze o imagine pozitivă despre sine.(Zig Ziglar, 2000 pp. 148-150)

Atunci când copilul ne abordează cu o problemă, primul nostru răspuns ar trebui întotdeauna să fie: „spune-mi ce s-a întâmplat”. În acest fel, se comunică faptul că îl ascultați că sunteți interesat de ce are de spus. Apoi puteți să-i solicitați să găsească singur câteva soluții de rezolvare luând în calcul consecințele. Numai după discuții lungi și după ascultare îndelungată ar trebui să puneți întrebări precum:” Ai avea nevoie de ajutor pentru a găsi și alte opțiuni?”(Sweetland D, Stolberg R, 2018, p.46)

EDUCAȚIA PĂRINȚILOR CU ELEVI CU NEVOI EDUCAȚIONALE SPECIALE - PROVOCARE ȘI REALITATE

Prof. psihopedagog, Amalia Roxana COJOCARIU
Centrul Școlar pentru Educație Incluzivă Arad

Având o experiență de peste 20 de ani în învățământul special, consider că educația parentală pentru copiii cu deficiențe mintale reprezintă o provocare semnificativă și necesită o abordare adaptată și bine informată. Deficiențele mintale, care includ tulburări cognitive variate, afectează dezvoltarea globală a copilului și necesită strategii parentale speciale pentru a asigura o creștere și o integrare socială optimă. Părinții joacă un rol crucial în dezvoltarea copiilor lor, iar adaptarea educației parentale la nevoile specifice ale acestora este esențială. Educația parentală reprezintă piatra de temelie a dezvoltării unui copil, iar pedagogia acesteia joacă un rol crucial în formarea unor părinți capabili și conștienți. Înțelegerea și aplicarea principiilor pedagogice în educația parentală sunt esențiale pentru a asigura o creștere sănătoasă și echilibrată a copiilor.

Unul dintre principiile fundamentale ale educației parentale pentru copiii cu deficiențe mintale este *adaptabilitatea*. Fiecare copil are nevoi unice, iar părinții trebuie să-și ajusteze metodele și strategiile în funcție de aceste nevoi. De exemplu, un copil cu autism poate necesita structuri și rutine clare pentru a se simți în siguranță, în timp ce un copil cu sindrom Down poate beneficia de abordări educaționale bazate pe repetiție și suport vizual.

Empatia și răbdarea sunt de asemenea vitale. Părinții trebuie să creeze un mediu în care copilul se simte înțeles și susținut emoțional. Tehnicile de comunicare empatică, care includ ascultarea activă și exprimarea clară a emoțiilor, pot ajuta la construirea unei relații puternice și pozitive între părinte și copil.

Stabilirea unor obiective realiste și adaptate capacităților copilului este crucială pentru progresul său. De exemplu, un copil cu deficiențe intelectuale poate avea nevoie de obiective mici și tangibile, cum ar fi învățarea unor abilități de autoservire sau dezvoltarea unor abilități de comunicare de bază. Monitorizarea progresului și ajustarea obiectivelor în funcție de realizările copilului ajută la menținerea unui traseu de dezvoltare pozitiv.

Tehnicile comportamentale și cognitive, cum ar fi terapia comportamentală aplicată (ABA), sunt esențiale în dezvoltarea comportamentelor adaptive. ABA poate fi utilizată pentru a învăța copilul să răspundă adecvat în diferite situații sociale și pentru a reduce comportamentele problematice. De asemenea, colaborarea cu profesioniști din educația specială și utilizarea resurselor educaționale specializate sunt esențiale pentru a oferi copilului cele mai bune șanse de succes academic și social.

Provocările moderne în educația parentală sunt diverse, de la impactul tehnologiei și al mediului digital până la presiunile sociale și stresul cotidian. Soluțiile la aceste provocări includ

crearea unui echilibru sănătos între viața profesională și cea personală, precum și implicarea comunității și a rețelelor de suport în sprijinirea părinților. Provocările specifice educației parentale a copiilor cu deficiențe mintale sunt numeroase și pot include stresul parental și epuizarea. Este crucial ca părinții să aibă acces la rețele de sprijin, cum ar fi grupurile de suport pentru părinți, unde pot împărtăși experiențe și soluții. De asemenea, tehnicile de auto-îngrijire, cum ar fi practicarea meditației sau a exercițiilor fizice regulate, sunt esențiale pentru menținerea sănătății mentale și fizice a părinților.

Educația parentală, susținută de principii pedagogice solide, joacă un rol crucial în dezvoltarea echilibrată a copiilor. Programele de educație parentală, bine structurate și adaptabile, pot avea un impact profund asupra competențelor și încrederii părinților în rolul lor.

Educația parentală adaptată pentru copiii cu deficiențe mintale este esențială pentru dezvoltarea lor sănătoasă și integrată. Empatia, adaptabilitatea și suportul educațional specializat sunt pilonii care susțin acest proces. Pe măsură ce continuăm să cercetăm și să dezvoltăm noi strategii educaționale, este vital să avem politici publice și suport comunitar care să sprijine aceste familii. Va fi esențial să continuăm cercetarea și dezvoltarea de noi metode pedagogice pentru a face față provocărilor emergente și pentru a sprijini părinții în misiunea lor esențială. Numai astfel putem asigura că toți copiii, indiferent de capacitățile lor, au oportunitatea de a-și atinge potențialul maxim.

Bibliografie:

- Florin Colceag, *Copilul tău este un geniu*, Tikaboo București, 2016
- Lynn Kern Koegel, Claire LaZebnik, *Overcoming Autism: Finding the Answers, Strategies, and Hope That Can Transform a Child's Life*, Penguin Books, 2005
- Irina Holdevici, *Psihoterapia copilului și adolescentului*, Editura Trei, 2011
- Daniel J. Siegel, Tina Payne Bryson, *The Whole-Brain Child: 12 Revolutionary Strategies to Nurture Your Child's Developing Mind*, Random House Publishing, 2012
- Mircea Miclea, *Psihologie cognitivă. Modele teoretico-experimentale*, Polirom, Iași, 1999

TENDINȚE MODERNE ÎN EDUCAȚIA PARENTALĂ- ARTA DE A FI PĂRINTE

Prof. înv. preșcolar Constantin Viorica

Școala Gimnazială, Com. Poienarii-Burchii, Prahova

Întotdeauna am afirmat că între familie și instituția de învățământ în care învață copilul trebuie să fie o strânsă legătură bazată pe bună înțelegere, respect și colaborare. Această punte creată din ambele părți, face mediul educațional mai sigur și mai eficient în procesul de educație al copilului. Când aceasta nu se întâmplă, în prăpastia creată se află chiar copilul spre care se întind mâini binevoitoare din ambele părți, însă de cele mai multe ori fără rezultate remarcante.

Am întâlnit de-a lungul anilor, comportamente nu tocmai bune de urmat, în rândul părinților și mai apoi la propriii lor copii (de aceea se spune că educația copilului trebuie începută cu 20 de ani înainte de a se naște...). Se încearcă evitarea situațiilor de criză prin activitățile de consilierea părinților, dacă aceștia conștientizează problemele copiilor și doresc cu adevărat să fie sprijiniți în rezolvarea lor. Însă de cele mai multe ori, părinții aleg să acopere și să justifice în favoarea copilului, orice mod de manifestare, fără să ia în calcul formarea unor obiceiuri nesănătoase, care să accentueze și perpetueze conflictele create de copil. Vorbim aici de la cele mai puțin sesizabile aspecte din viața copilului, până la acelea care stau la baza formării personalității lor. De pildă, abordăm adesea subiectul respectării regulilor stabilite la grupă, în privința gustării servite la grădiniță (igienă, conținut, valoare nutrițională etc.), iar schimbările produse, întârzie să se vadă. Răspunsurile părinților sunt tipice: am încercat, nu îi place, asta preferă.

Am decis să organizez cât mai des activități gospodărești în care să pregătesc împreună cu copiii diverse gustări și am constatat că unii dintre ei sunt deschiși la explorare și diversificare, chiar dacă pe părinți îi refuzaseră categoric. Atunci am înțeles că modul de abordare al părinților trebuie să fie unul categoric, insistent și justificat. Aceasta a fost motivația alegerii ca una din temele parcurse în cadrul proiectului Școala Parentală, după parcurgerea cursului promovat de Fundația World Vision, să fie dedicată nutriției și alimentației sănătoase a copiilor preșcolari.

Am structurat această activitate în patru secvențe, care au cuprins: joc de “spargerea gheții”, prezentare PPT a importanței alimentației și valorii nutriționale a alimentelor, pregătirea unei “farfurii sănătoase” pentru propriul copil și concluziile parcurgerii acestei activități.

Am debutat activitatea cu un joc de cunoaștere prin care fiecare părinte prezent, să noteze pe un postit alimentul/preparatul preferat și să descrie motivul alegerii acestuia, după care, să așeze postitul pe un afiș.

Prezentarea materialelor informative in format PPT, au adus în atenția parinților modul cum se formează obiceiurile și preferințele alimentare, precum și soluții pentru eventuala corectare a acestora. De asemenea, planșa cu Piramida alimentelor a evidențiat importanța și proporția fiecărui aliment, pentru o alimentație completă și echilibrată, care să-i asigure copilului o dezvoltare armonioasă din punct de vedere fizic, psihic și cognitiv. Ca feedback al înțelegerii conținutului teoretic, fiecare părinte a putut deduce dacă alimentul/preparatul scris pe postit este sănătos sau nu. Partea aplicativă a fost însă surpriza zilei, deoarece le-am asigurat părinților o gamă diversificată de alimente de bază, aparate de gătit și ustensile de bucătărie necesare pregătirii unei farfurii care să îndeplinească proporțiile corecte ale diferitelor grupe de alimente, pentru o masă sănătoasă oferită propriului copil.

Entuziasmul și imaginația cu care au pregătit mâncarea copiilor, au vorbit de la sine despre reușita acestei activități, iar feedback-ul primit de la copii a fost reflectat în schimbările din meniul gustării cu care veneau de acasă. Părinții au conștientizat că pentru o alimentație sănătoasă, mai importante sunt calitatea și echilibrul decât cantitatea alimentelor consumate

Consider această experiență, o dovadă a faptului, că și prin astfel de mijloace educative putem repara punțile rupte dintre familie-copil-grădiniță și ne vom putea bucura împreună de progresele realizate de copil, de pașii corect parcurși în formarea personalității preșcolarului.

PROIECT DE EDUCAȚIE PARENTALĂ ”ȘI PĂRINȚII MERG LA GRĂDINIȚĂ!”

**Prof. Constantinescu Steluța, Grădinița cu Program Prelungit Inocența - Găești,
jud. Dâmbovița**

**Prof. Nedelcu-Matei Gheorghîța, Grădinița cu Program Prelungit Inocența - Găești,
jud. Dâmbovița**

ARGUMENT:

Provocările societății contemporane, caracterizată de schimbări rapide, conduc la nevoia oamenilor (și a părinților) de a se dezvolta permanent pentru a se adapta diferitelor solicitări –proces care atrage după sine nevoia de a achiziționa cunoștințe, deprinderi și valori pe toată durata vieții. Din această perspectivă, educația părinților este un tip de educație atât formală, cât și nonformală și își propune (ca parte integrantă a educației permanente) sprijinirea familiilor în ceea ce privește îmbunătățirea competențelor parentale.

Reușita educației nu depinde numai de părinți și de capacitatea acestora de a exersa aceste competențe multiple, ci și de voința instituțiilor chemate să valideze și să valorizeze responsabilitățile și autoritatea parentală, de a fi alături de părinți și de a-i susține în misiunea lor educativă în contextul învățării permanente, al învățării de-a lungul întregii vieți. Susținerea formării și dezvoltării competențelor parentale devine una dintre misiunile pe care statul trebuie să și le asume, dacă dorim ca educația copiilor și tinerilor să devină o acțiune coerentă, eficientă și care să ofere șanse egale tuturor. A susține părinții în interesul superior al copilului înseamnă a crea o nouă cultură familială, bazată pe dialog, cunoaștere și participare, pe de o parte, și a facilita cooperarea între profesioniști, părinți și autorități publice, care contribuie la educația și dezvoltarea copilului, pe de altă parte.

Am inițiat acest proiect pentru a contribui la îmbunătățirea și dezvoltarea competențelor parentale, astfel încât părinții să perceapă grădinița ca partener, care îi sprijină și le oferă siguranță și încredere, în crearea unei personalități de succes pentru viitorii adulți. Tot prin intermediul acestui program, părinții vor învăța să-și cunoască copilul, personalitatea lui, răspunzând individualizat nevoilor sale, astfel încât acesta să poată atinge potențialul său maxim.

SCOP:

Proiectul urmărește implementarea metodelor și strategiilor necesare dezvoltării armonioase a copilului și crearea premiselor pentru siguranța copiilor (siguranță rutieră, siguranță online, prevenirea victimizării lor, în general). Are ca motivație îmbunătățirea procesului de educație în relația educatoare-copil, părinte-copil, copil-copil, educatoare-părinte.

OBIECTIVE:

- **Siguranța copiilor și siguranța părinților – ca premisa a siguranței propriilor copii**
- **Identificarea și aplicarea unor strategii eficiente de educație pozitivă**
- **Încurajarea și stimularea comportamentelor adecvate ale preșcolarilor în familie și în grădiniță.**

TEME ABORDATE: cursul cuprinde teme privind dezvoltarea cognitivă, motivațională și emoțională a copilului prin următoarele activități:

1. Managementul timpului
2. Metode de corectare și eliminare a comportamentelor indezirabile/ de bullying
3. Educație rutiera
4. Pericolele în mediul on-line –ricuri și vulnerabilități ale copiilor
5. Metodele de eliminare a riscului de dispariție sau pierdere a copilului în zonele aglomerate
6. Educație timpurie cu privire la alimentele sănătoase sau nocive pe care copii le pot consuma
7. Încurajarea și stimularea comportamentelor adecvate ale copiilor
8. Dezvoltarea armonioasă a copilului
9. Adaptarea copilului la mediul grădiniței
10. Securitatea și starea de bine a copiilor din perspectiva religioasă

GRUP TINTĂ: Părinții/reprezentanții legali ai copiilor Grădiniței cu Program Prolungit Inocența Găești

BENEFICIARI:

- direcți – părinții Grădiniței cu Program Prolungit Inocența Găești
- indirecti – preșcolarii Grădiniței cu Program Prolungit Inocența Găești, cadrele didactice, comunitatea

LOC DE DESFĂȘURARE:

Proiectul va fi implementat în **Grădinița cu Program Prolungit Inocența Găești**

PARTENERI:

- Poliția Orașului Găești
- Biserica Sfântul Ilie Găești

INVITATI:

- I SJ Dâmbovița
- ISU Dâmbovița

INDICATORI DE EVALUARE / Cantitativi și calitativi:

- Număr de sesiuni de informare organizate în cadrul proiectului;
- Număr de părinți participanți la fiecare sesiune din proiect;
- Număr de ore alocate sesiunilor de formare;
- Materiale educative, elaborate de echipa de proiect în vederea susținerii activităților propuse;
- Feed-back din partea părinților, în sensul aprecierii că informațiile prezentate pe parcursul programului răspund nevoilor lor de informare;
- Dorința părinților de a participa la etapa de evaluare a cunoștințelor acumulate.

REZULTATE AȘTEPTATE:

1. *Creșterea gradului de informare a părinților, cu privire la:*

- Metodele prin care pot preveni pericolele care pot apărea la preșcolari;
- Modalitățile de cunoaștere a propriului copil;
- Importanța unei comunicări eficiente între părinte-copil; copil-educatoare; copil-copil și educatoare-părinte;

- Disciplinarea pozitivă a preșcolarilor cu scopul încurajării comportamentelor dezirabile și aplicarea setului de reguli comune în grădiniță și familie.

2. Schimbări survenite în comportamentul copiilor în familie și în grădiniță:

- Creșterea gradului de implicare a familiei în activitatea grădiniței în scopul asigurării stării de bine a copilului.

3. Conștientizarea importanței religiei aplicate în viața copilului

RISCURI : Lipsa timpului care poate determina neparticiparea părinților la toate sesiunile de formare

MONITORIZARE ȘI EVALUARE:

Monitorizarea activităților se va efectua de către Grădinița cu Program Prelungit Inocența Găești, prin centralizarea activităților, discuțiilor, etc.

Evaluarea activităților: rapoarte de evaluare finală

- Evaluare continuă (pe parcursul derulării proiectului): aplicarea de chestionare părinților, la finalul sesiunilor de formare;
- Evaluare finală (la finalul programului de formare): completarea ”Jurnalului părintelui”;
- Participarea la o dezbatere interactivă pe o anumită temă
- Elaborarea unui ghid de bune practici

PROMOVARE/MEDIA TIZARE/DISEMINARE

Lansarea și promovarea proiectului ”**Și părinții merg la grădiniță! Împreună pentru o viață de calitate**” pe site-ul Grădiniței cu Program Prelungit Inocența

<https://gradinitacuppinocenta.ro/index.html>, pagina de facebook

<https://www.facebook.com/GradinitainocentaGaesti/> , în cadrul cercurilor pedagogice;

RESURSE FINANCIARE/ MATERIALE/ IMAGINE:

- donații, sponsorizări
- pliante, flyere, calculatoare, vidoeprojector, laptopuri
- presa locală și județeană

BIBLIOGRAFIE:

- Albulescu Ion, Morală și educație, Cluj Napoca, Editura Eikon, 2008
- Pânișoară Ovidiu, Pânișoară Georgeta, Cele șapte medalii ale succesului , Iași, Editura Polirom, 2012
- Vărășmaș Ecaterina, Intervenția socio-educățională ca sprijin pentru părinți, București, Editura Aramis, 2008

PROIECT EDUCATIV (*nivelul: județean*) - CU DRAG LA GRĂDINIȚĂ -

Prof. Conțescu Carmen Marcela
Prof. Bejenariu Anca Georgeta
Grădinița cu Program Prelungit „Riki-Priki” Reșița

INFORMAȚII DESPRE PROIECT

Titlul proiectului **Cu drag la grădiniță**

Tipul proiectului : consiliere și orientare a părinților -proiect parteneriat educațional în cadrul Programului Național de educație a părinților “Educați așa!”

Domeniul în care se încadrează proiectul :Interdisciplinar

Perioada de desfășurare : septembrie 2022-ianuarie 2023

PREZENTAREA PROIECTULUI

Argument justificare, context: Grădinița este primul pas al copilului în colectivitate, într-un mediu nou, este primul loc în care copilul va merge singur fără prezența permanentă a părinților. Pentru a se putea adapta la grădiniță, copilul trebuie să se poată despărți de părinții săi, să poată pleca de acasă deoarece absența capacității de separare conduce adesea la refuzul copilului de a mai merge la grădiniță, la o stare de angoasă și disconfort, la o retragere a sa și la lipsa unei relații cu spațiul, colegii, educatoarea, jucăriile. Copilul rămâne undeva la intrare, între casă și grădiniță.

Grădinița nu este un simplu loc de joacă, ci spațiul în care începe procesul de socializare a copilului. Trecerea de la mediul familial la intrarea într-o colectivitate de copii și adulți necunoscuți presupune un efort de adaptare din partea copilului. grădiniță. Din dragoste pentru ea, micuțul va înțelege că grădinița este un lucru bun și chiar va începe să-i placă.

Scopul proiectului : Dezvoltarea capacității de adaptare la mediul grădiniței

Obiectivele specifice ale proiectului :

- dezvoltarea capacității de înțelegere a procesului de educație și dezvoltarea sentimentelor de siguranță, încredere în privința mediului educațional;
- consolidarea relațiilor interpersonale cu grupuri și persoane aparținând altor medii cu vârste și experiențe diferite.
- formarea deprinderilor practice - gospodărești, respectarea unor reguli sociale elementare;
- să-și formeze atitudini active și responsabile care să permită crearea unui mediu educațional propice dezvoltării unei conduite adecvate a preșcolarilor în relația cu mediul;
- întărirea relațiilor de parteneriat cu părinții și comunitatea.
- manifestarea disponibilității de a participa la acțiuni cu caracter educativ, respectând interesele

copiilor;

-creșterea implicării părinților și a altor membri ai comunității în activitățile din grădiniță.

Descrierea grupului țintă căruia i se adresează proiectul : În cadrul proiectului vor participa părinții preșcolarilor , cadre didactice , logoped și consilier școlar

Beneficiarii direcți și indirecti

Beneficiari direcți: părinții copiilor

Beneficiari indirecti: preșcolarii

Durata proiectului : 5 luni

CALENDARUL ȘI DESCRIEREA ACTIVITĂȚILOR PROIECTULUI EDUCATIV

A 1. Denumirea activității: Lansam proiectul

A 1.1. Data/Perioada desfășurării : septembrie 2022

A 1.2. Locul desfășurării: sălile de clasă ale grupelor implicate în proiect

A 1.3. Elevi participați : ----

A 1.4. Responsabili (cadre didactice) : echipa de proiect

A 1.5. Parteneri (invitați): educatoarele/părinții preșcolarilor

A 1.6. Scurtă descriere a activității : Cadrele didactice implicate în proiect discută și stabilesc modalitățile de realizare a temelor propuse, împreună cu părinții preșcolarilor

A 1.7. Activitatea este cu participare : directă indirectă online

A 1.8. Evaluarea activității : realizarea hărții proiectului

A 2. Denumirea activității: SA NE CUNOASTEM

A 2.1. Data/Perioada desfășurării : septembrie 2022

A 2.2. Locul desfășurării: sălile de clasă ale grupelor mici

A 2.3. Elevi participați : *preșcolarii grupelor mici*

A 2.4. Responsabili (cadre didactice) : cadrele didactice de la grupele mici

A 2.5. Parteneri (invitați): părinții preșcolarilor de la grupele mici

A 2.6. Scurtă descriere a activității : Se organizează o petrecere pentru deschiderea anului școlar, cu personaje din povești. Cadrele didactice se vor costuma în personaje îndrăgite de copii, astfel le va fi mai ușoară desprinderea din brațele părinților.

A 2.7. Activitatea este cu participare : directă indirectă online

A 2.8. Evaluarea activității : Fotografii

A 3. Denumirea activității: SUNTEM ALĂTURI

A 3.1. Data/Perioada desfășurării : octombrie 2022

A 3.2. Locul desfășurării: Grădinița P.P.Riki-Priki

A 3.3. Elevi participați (*clasele participante*) : 3 grupe de copii

A 3.4. Responsabili (cadre didactice) : Lungu Daniela, Bejenariu Anca

A 3.5. Parteneri (invitați): logop.Radu Loredana. Consilier Canabas Georgeta

A 3.6. Scurtă descriere a activității : Întâlnirea părinților cu reprezentanții CJRAE, discuții și dezbateri libere, soluții întâmpinate cu micii preșcolari.

A 3.7. Activitatea este cu participare : directă indirectă online

A 3.8. Evaluarea activității : Chestionar adresat părinților, foto

A 4. Denumirea activității: ÎMPREUNĂ NE ESTE MAI BINE

A 4.1. Data/Perioada desfășurării : noiembrie 2022

A 4.2. Locul desfășurării: unitățile școlare implicate

A 4.3. Elevi participați (*clasele participante*) : toți preșcolarii

A 4.4. Responsabili (cadre didactice) : echipa de proiect

A 4.5. Parteneri (invitați): Părinții și bunicii

A 4.6. Scurtă descriere a activității : Sîrbătoarea Recoltei este o acțiune cu tradiție în grădiniță, a antrenând părinții să se implice de la începutul anului școlar în activitățile copiilor, aceștia simțindu-i mai aproape.

A 4.7. Activitatea este cu participare : directă indirectă online

A 4.8. Evaluarea activității : lucrări, foto, mesaje video

A 5. Denumirea activității: BUCURIA CRĂCIUNULUI

A 5.1. Data/Perioada desfășurării : decembrie 2022

A 5.2. Locul desfășurării: unitățile școlare implicate

A 5.3. Elevi participați (*clasele participante*) : toți preșcolarii

A 5.4. Responsabili (cadre didactice) : echipa de proiect

A 5.5. Parteneri (invitați): Părinții și bunicii

A 5.6. Scurtă descriere a activității : Atelier de lucru de Crăciun. Părinții și bunicii vor lucra alături de copii pentru a crea materiale și decorul de iarnă.

A 5.7. Activitatea este cu participare : directă indirectă online

A 5.8. Evaluarea activității : lucrări, foto, mesaje video

A 6. Denumirea activității: ÎNTREBĂRI MICI ȘI RĂSPUNSURI MARI

A 6.1. Data/Perioada desfășurării : ianuarie 2023

A 6.2. Locul desfășurării: Grădinița P.P.Riki-Priki și școlile partenere

A 6.3. Elevi participați (*clasele participante*) : preșcolarii grupelor implicate în proiect

A 6.4. Responsabili (cadre didactice) : echipa de implementare

A 6.5. Parteneri (invitați): Părinții copiilor grupelor

A 6.6. Scurtă descriere a activității : Părinții sunt invitați la o masă rotundă, pentru a discuta, dezbate probleme nerezolvate pe parcursul primelor luni de grădiniță, probleme de adaptare acolo unde mai sunt, a găsi soluții și rezolvări împreună.

A 6.7. Activitatea este cu participare : indirectă directă online

A 6.8. Evaluarea activității : raport de proiect, caietele de observații

MODALITĂȚI DE MONITORIZARE ȘI EVALUARE A PROIECTULUI :

Expoziție fotografie, material video, chestionare adresate părinților

MODALITĂȚI DE ASIGURARE A CONTINUITĂȚII /SUSTENABILITĂȚII PROIECTULUI :

- implicarea comunității locale în vederea organizării unui proiect de educație a adulților
- crearea unui portofoliu de către copii și părinți din activitatea desfășurată acasă.

MODALITĂȚI DE PROMOVARE / MEDIATIZARE ȘI DISEMINARE A PROIECTULUI :

*Posibilitatea de dezvoltare a proiectului prin atragerea de noi parteneri;

*Utilizarea materialelor realizate în cadrul altor activități (cerc pedagogic, cursuri formare);

PARTENERI IMPLICAȚI ÎN PROIECT ȘI DESCRIEREA PARTENERIATULUI DENUMIREA PARTENERULUI

Grădinița P.P. Floarea Soarelui Reșița, prof. Gianina Miloș

Grădinița P.N. Gherteniș, prof. Hrubu Diana

Grădinița P.P. Bocșa, Prof. Miloș Luminița

Asociația de Părinți ai Grădiniței Riki Priki Reșița, Șuștrean Diana

CJRAE Caraș-Severin, logop. Radu Loredana, cons.scolar Canalas Georgeta

BIBLIOGRAFIE:

- Dumitrescu Mariana, Consiliere parentală în grădiniță - 40 de sugestii de teme posibile, București, Editura Diana, 2015
- Grama Filofteia, Aplicații ale noului curriculum pentru învățământul preșcolar, București, Editura Didactica Publishing House, 2010
- *** https://www.edu.ro/sites/default/files/Curriculum%20ET_2019_aug.pdf

DEZVOLTAREA ȘI COMPORTAMENTUL COPIILOR ÎN MEDII SOCIALE DIFERITE

P.I.P.P Cozari Stratenia, Școala Gimnazială Săcălaz, structura Beregsău Mare, jud. Timiș
P.I.P.P Nedici Iadranca Nada, Școala Gimnazială Săcălaz, structura Beregsău Mare, jud. Timiș

Uneori eșecul nu înseamnă doar o slabă pregătire, ci și o abilitate scăzută în a ști cum să gestionăm stresul, asta pentru că în școală nu am fost învățați suficient despre managementul stresului și despre cum să reacționăm la eșec.

Rolul nu este de fapt numai al școlii, ci și al familiei. Copilul are nevoie de afecțiune, dar mai ales de siguranță și încredere din partea părinților.

Dr. W. Thomas Boyce, prin cercetările sale, se ocupă de diferențele individuale, de sensibilitatea biologică a copiilor în contexte sociale precum familia, școala, comunitatea. El demonstrează că subcategoria copiilor-orhidee are o susceptibilitate biologică excepțională la condițiile sociale și prezintă riscuri mai mari de îmbolnăvire și de tulburări de dezvoltare într-un mediu în care predomină adversitatea și stresul. Privite în ansamblu, descoperirile sale sugerează că sprijinul acordat copiilor în mediul lor, timpuriu, are efecte semnificative asupra sănătății și bunăstării acestora. Thomas Boyce explorează și subcategoria copilului-păpădie (robust, rezilient, sănătos) care este capabil să supraviețuiască și să înflorească în majoritatea situațiilor.

Copiii-orhidee nu sunt niște păpădii ratate. Sunt o altă categorie de copii, cu sensibilități și calități speciale, care au nevoie să fie crescuți și educați în feluri speciale. Dacă au parte de o susținere adecvată, pot să înflorească la fel de mult, dacă nu chiar mai mult decât alți copii.

Avem un instict al supraviețuirii, dar, de asemenea, unul al altruismului.

Am fost învățați că viața e o luptă, dar Natura favorizează mai degrabă relațiile pozitive. Iar compasiunea vindecă într-un fel în care medicina încă nu o poate face.

Emoțiile și sentimentele au un rol covârșitor în societate, dar ele pot fi controlate, transformate și canalizate astfel încât să ne împlinim spiritual, profesional și familial.

Optimismul și speranța pot fi înăscute, dar pot fi și dobândite și exersate.

Există un interes foarte mare legat de alfabetizarea emoțională, atât din partea dascălilor, cât și al părinților. Sigur că toate cursurile, programele, cărțile pe care le studiem, nu oferă un răspuns la toate problemele. Dar având în vedere crizele prin care trecem noi sau copiii noștri și procentul de speranță dat de aceste cursuri de alfabetizarea emoțională, ar trebui să ne întrebăm: oare n-ar trebui să predăm aceste calități fundamentale de viață fiecărui copil în parte-acum mai mult ca niciodată?"

Cum ar fi să descoperim orhideele sau păpădiile din clasa, familia noastră?

Să identificăm nevoile lor, să le acordăm încredere și sprijin!

Bibliografie:

Dr. Boyce Thomas, "Orhideea și păpădia", București: Publica, 2019

Goleman Daniel, "Inteligența emoțională", București: Curtea Veche Publishing, 2018

Goleman Daniel, "Inteligența socială", București: Curtea Veche Publishing, 2018

TENDINȚE MODERNE ÎN EDUCAȚIA PARENTALĂ

Croitoru Iuliana Gianina
Grădinița Step by Step cu P.P. și P.N. „Licurici”, Ploiești

În ultimii ani, educația parentală a evoluat semnificativ, reflectând schimbările sociale, culturale și tehnologice. Părinții de astăzi sunt mai informați, mai conectați și mai conștienți de importanța rolului lor în dezvoltarea copiilor. Aceste tendințe moderne în educația parentală se manifestă prin mai multe direcții esențiale.

O tendință majoră în educația parentală modernă este **concentrarea pe atașament și pe relația emoțională dintre părinte și copil**. Teoria atașamentului, dezvoltată de John Bowlby și Mary Ainsworth, subliniază importanța unui atașament sigur pentru dezvoltarea sănătoasă a copilului. Părinții sunt încurajați să fie prezenți emoțional, să răspundă prompt și sensibil la nevoile copiilor lor și să construiască o relație de încredere și securitate.

O altă tendință emergentă este **disciplina pozitivă, care se concentrează pe învățarea comportamentelor dorite prin încurajare și suport**, mai degrabă decât prin pedepse. Acest abordare promovează respectul reciproc și empatia. Părinții sunt încurajați să utilizeze tehnici precum timpul petrecut împreună pentru a rezolva conflictele, recompensele pentru comportamentele pozitive și discuțiile deschise despre consecințele acțiunilor.

Educația non-violentă subliniază necesitatea evitării oricărei forme de violență, fie fizică, verbală sau emoțională, în creșterea copiilor. Această tendință este susținută de numeroase studii care arată impactul negativ al violenței asupra dezvoltării copilului. Părinții sunt încurajați să adopte metode blânde de disciplină și să fie modele de comportament respectuos și calm.

Sănătatea mentală a devenit o prioritate în educația parentală modernă. Părinții sunt încurajați să fie atenți la semnele de stres, anxietate sau depresie la copii și să solicite ajutor profesional atunci când este necesar. De asemenea, se pune accent pe crearea unui mediu de acasă care să promoveze bunăstarea emoțională, prin comunicare deschisă, suport emoțional și încurajarea unor activități care reduc stresul.

În era digitală, părinții trebuie să navigheze provocările și oportunitățile pe care le aduce tehnologia. Educația parentală modernă include **ghidarea copiilor în utilizarea responsabilă și sigură a tehnologiei, limitarea timpului petrecut în fața ecranelor și încurajarea activităților offline**. Părinții sunt, de asemenea, încurajați să fie modele de comportament digital adecvat și să creeze reguli clare privind utilizarea tehnologiei în familie.

O altă tendință importantă este **promovarea incluziunii și respectului pentru diversitate**. Părinții sunt încurajați să educe copiii despre importanța acceptării și respectării diferențelor culturale, etnice, religioase și de gen. Aceasta contribuie la creșterea unor copii empatici și deschiși la diversitate, pregătiți să trăiască într-o societate globalizată.

Parentalitatea conștientă se bazează pe principiile mindfulness, implicând **prezența totală și atenția în interacțiunile cu copiii**. Părinții sunt încurajați să fie conștienți de propriile lor emoții și reacții, să practice răbdarea și să creeze un mediu calm și conștient. Aceasta poate duce la o relație părinte-copil mai armonioasă și la dezvoltarea unei atenții și conștiențe sporite la copii.

Un alt aspect modern al educației parentale este **personalizarea învățării și dezvoltării copilului în funcție de interesele și abilitățile sale**. Părinții sunt încurajați să observe ce îi pasionează pe copiii lor și să le ofere oportunități de a-și explora și dezvolta aceste interese. Aceasta poate include activități extracurriculare, hobby-uri sau proiecte specifice, care nu numai că stimulează curiozitatea și creativitatea, dar și îmbunătățesc motivația și performanțele academice.

Rolul tatălui în educația copilului a evoluat semnificativ în ultimele decenii. Modernitatea aduce în prim-plan implicarea activă a tatălui în toate aspectele vieții copilului, de la îngrijire zilnică la educație emoțională și academică. Acest lucru nu doar că îmbunătățește relația tată-copil, dar și promovează un model pozitiv de egalitate de gen.

Flexibilitatea și capacitatea de adaptare la nevoile și situațiile schimbătoare ale copilului sunt trăsături esențiale ale părinților moderni. Aceasta include adaptarea stilurilor de parenting în funcție de personalitatea și stadiul de dezvoltare al copilului, dar și gestionarea eficientă a situațiilor imprevizibile, cum ar fi schimbările majore în viața de familie sau provocările externe precum pandemia COVID-19.

În era digitală, părinții au acces la o gamă largă de resurse online, de la grupuri de suport pe rețelele sociale la forumuri specializate și aplicații pentru părinți. Aceste rețele oferă suport emoțional, sfaturi practice și un sentiment de comunitate. Implicarea în astfel de rețele poate ajuta părinții să se simtă mai puțin izolați și să beneficieze de experiențele altor părinți care se confruntă cu provocări similare.

Educația ecologică și sustenabilitatea devin din ce în ce mai importante în educația parentală modernă. Părinții sunt încurajați să își educe copiii despre importanța protejării mediului, să practice reciclarea, conservarea resurselor și să promoveze un stil de viață sustenabil. Aceasta contribuie la formarea unor adulți responsabili și conștienți de impactul lor asupra planetei.

Părinții moderni sunt încurajați să promoveze gândirea critică și abilitățile de rezolvare a problemelor la copiii lor. Aceasta implică încurajarea copiilor să pună întrebări, să exploreze soluții alternative și să dezvolte capacitatea de a lua decizii informate. Aceste abilități sunt esențiale pentru succesul în lumea complexă și rapid schimbătoare de astăzi.

Selecția de jocuri și activități care promovează diversitatea și incluziunea este o altă tendință modernă. Părinții sunt încurajați să ofere copiilor jucării și materiale educaționale care reflectă diversitatea culturală, etnică și de gen, contribuind astfel la formarea unei perspective globale și incluzive.

Tendențele moderne în educația parentală reflectă o schimbare semnificativă în abordarea creșterii și educației copiilor. De la accentul pe relația emoțională și disciplina pozitivă, la importanța sănătății mentale și utilizarea responsabilă a tehnologiei, aceste tendințe arată un angajament crescut pentru bunăstarea și dezvoltarea holistică a copiilor. Prin adoptarea acestor practici moderne, părinții pot contribui la creșterea unor copii sănătoși, empatici și bine adaptați la provocările lumii contemporane.

PĂRINȚII ÎNVAȚĂ MESERIA DE PĂRINTE

**Prof. învă. preșcolar Cursaru Elena Daniela
Grădinița “Căsuța Magică” Măneciu**

Educația, definită în termeni generali, este un proces al cărui scop esențial este de a conduce la modificarea comportamentului. Părinții sunt primii educatori ai copilului, ei începând educarea lui în mediul familial. Colaborând cu familia, grădinița are rolul ei bine stabilit, intervenind în dezvoltarea primară a copilului. În acest context, educarea părinților după principii științifice de psihopedagogie devine o necesitate.

Părinții sunt primii educatori, educatorii firești ai copilului; istoria doctrinelor educației și învățământului i-a recunoscut ca atare. Jan Amos Komensky scria, în 1628, prima carte de educație a copiilor de până la șase ani, în familie: „Informatorul școlii moderne”. Autorul considera că educația primită de copil în această perioadă, în primul rând de la mama, este determinantă pentru dezvoltarea lui ulterioară. Cu 150 de ani mai târziu, în 1780, Johan Heinrich Pestalozzi oferea meditațiile sale, „Orele de seară ale unui sihastru”, prezentând mama ca educatorul natural, educatorul cel mai bun. Friederich Frobel în „Cântece pentru mama care își mângâie copilul” scrie o pedagogie a vârstei de la 0 la 2 ani, întemeiată pe dragostea maternă și care apelează la cântece, imagini, jocuri de dexteritate, care completează „Cartea mamei” a lui Pestalozzi.

Copilul învață și se dezvoltă într-un mod continuu; învățarea, educația nu se termină la ora 12 sau la ora 18 când copilul pleacă de la grădiniță.

Responsabilitatea care cade pe umerii părintelui este una imensă. El este modelul pe care copilul îl urmează, el îi oferă acestuia condiții de viață, securitate afectivă, educația de bază, etc. Practic, de modul în care părintele își îndeplinește rolul depinde viitorul copilului. O condiție esențială în ceea ce privește relația dintre părinte și copil este comunicarea eficientă, care presupune ca inițiativa comunicării să fie atât a părintelui, cât și a copilului. De asemenea la baza unei comunicări eficiente stă ascultarea a ceea ce dorește să spună interlocutorul.

Tratarea de pe o poziție de egalitate nu înseamnă însă a lăsa copilul să facă ceea ce vrea el sau a ne subordona lui. E bine ca acesta să fie conștient de existența unor limite și a unei ierarhii familiale. Când comunicăm cu copilul nostru, este bine ca acesta să simtă că i se acordă atenție, că nu are de ce să îi fie frică fiindcă spune ceea ce simte și ceea ce își dorește.

O altă condiție care stă la baza unei comunicări eficiente o constituie comunicarea pozitivă, rezultat al gândirii pozitive. De exemplu, atunci când copilul sparge un vas sau vine acasă cu o notă mai mică decât ne-am fi așteptat, un părinte care știe să comunice pozitiv va reuși întotdeauna să găsească elemente demne de apreciat.

Adoptarea unor atitudini greșite – amenințarea, contrazicerea și minimalizarea problemei, critica, etichetarea, indiferența, ironia, învinuirea, nemulțumirea, reproșul și umilirea – duc la

scăderea eficienței în comunicare și uneori chiar predispun la apariția conflictelor. Consecințele negative pot să apară mai devreme sau mai târziu însă, pentru a putea fi preîntâmpinate, este bine ca adultul să acorde o atenție specială comunicării.

Activitățile desfășurate în cadrul grădiniței împreună cu familiile copiilor și în favoarea acestora constituie o parte componentă a unui program eficient de educație timpurie și deci o coordonată a educației preșcolare.

Părinții trebuie sprijiniți să își cunoască copiii, să le identifice nevoile și să sprijine dezvoltarea și creșterea lor armonioasă. Pe de altă parte, activitatea derulată de un program de educație preșcolară, oricât de bine ar fi gândită și sprijinită de mijloace bogate, nu este eficientă dacă nu este cunoscută și de către părinți.

În cadrul activităților desfășurate la grupă cu părinții preșcolarilor, aceștia au răspuns solicitărilor educatoarei, au participat cu interes și s-au convins că își pot cunoaște mai bine copilul în cadrul acestui parteneriat grădiniță – familie. Astfel, disponibilitatea familiei de a colabora cu grădinița a fost evidentă, iar concluziile care s-au tras au venit să întărească ideea potrivit căreia, atitudinile părinților au consecințe durabile asupra personalității în formare a copilului; trăsăturile și coordonatele personalității copilului se cristalizează în raport cu modelul și natura situațională trăită direct, nemijlocit, de copil, în mediul familial.

Nu există nici o rețetă care poate transforma un părinte într-un părinte bun. A fi un părinte bun înseamnă să-ți pese de ceea ce poți face pentru copilul căruia i-ai dat viață. Viitorul copilului stă ascuns în primii trei ani de viață; ceea ce învață în această perioadă este esențial pentru viitorul său. Tot ceea ce un copil experimentează ca nou-născut și apoi în copilărie îi condiționează dezvoltarea pe toate planurile: cognitivă, afectivă, de relaționare.

Părintele bun este părintele încrezător în forțele sale, este părintele care face tot ce este mai bine pentru copilul său, venind în întâmpinarea nevoilor acestuia.

Studiile au demonstrat că părintele bun este acela care reușește să răspundă adecvat nevoilor copilului său, să dezvolte, nu obediența, ci respectul individualității și autonomia de la vârstele cele mai fragede. Astfel, relațiile permissive determină comportamente uneori imprecise, alteori agresive și neascultare; cele autoritare determină supunere și lipsă de inițiativă și de respect de sine, ori agresivitate, iar cele supraprotectoare tind să realizeze comportamente pasive, dependente și lipsă de reacție. În vederea educării copilului sunt necesare și importante anumite cunoștințe și calități pe care părinții trebuie să le dovedească.

Astfel de comportamente ar trebui să:

- Să asigure o autoritate optimă fără a fi supraprotectivi, autoritari în exces sau permisivi în exces;
- Să ofere copiilor dragoste și acceptare și să fie sensibili la nevoile acestora;

- Să manifeste încredere în ceea ce fac și în capacitățile copiilor lor;
- Să formuleze așteptări realiste; să găsească timp pentru a le împărtăși copiilor experiența lor, să mănânce împreună, să se joace, să-și petreacă cu copilul timpul liber;
- Să promoveze un mediu sigur, stabil, cu reguli clare de respectat;
- Să glumească cu copiii, să îndrume activitățile lor și să încurajeze experiența lor liberă;
- Să comunice liber cu copiii, cu sinceritate, să-i asculte și să facă împreună aprecieri;
- Să ia decizii și să accepte responsabilități;
- Să poată stăpâni stresul și să rezolve conflictele;
- Să vadă lucrurile și din punctul de vedere al copilului;
- Să nu permită pedepsele dure și să încurajeze întărirea pozitivă a comportamentelor bune;

Părinții buni au nevoie și de deprinderi practice, de a combina munca profesională cu viața de familie. Părinții buni sunt încrezători în copiii lor și competenți în măsurile pe care le iau în diferite situații. Laudele nu sunt niciodată prea multe, dacă e vorba de stimularea eu-lui emergent al copilului. Lauda generează simțul valorii și al demnității și e de datoria noastră de părinți să încurajăm înflorirea acestui sentiment.

În concluzie, acțiunea educativă a adultului, respectiv a părintelui asupra copilului, făcută cu responsabilitate, seriozitate, exigență și afecțiune este cea mai bună cale de urmat în formarea personalității copilului, în procesul de însușire a unui comportament pozitiv.

Bibliografie:

1. Ina, Bekker; Hans, Janssen, „*Educați așa!*”, București, 2001
2. Liliana, Ezechil, Mihaela Păiși Lăzărescu, „*Laborator preșcolar,*” București 2001;
3. *Revista Învățământul Preșcolar*, nr.3-4/2002, 3-4/2006, 3/2007;
4. Ecaterina, Vrașmas, *Educația copilului preșcolar, Elemente de pedagogie la vârste timpurii*, Ed. Pro Humanitate, București, 1999.

PROBLEMATICA ADAPTĂRII LA GRĂDINIȚĂ

Prof. educație timpurie Dascălu Maria Roxana
Prof. educație timpurie Toma Anca Gabriela
Grădinița cu Program Prelungit nr. 28 Ploiești, jud. Prahova

„Comunicarea empatică este cheia pentru a construi o legătură profundă și înțelegere reciprocă între copii și adulți.”

Maria Montessori

Grădinița este locul în care copilul își satisface nevoia de ceilalți, de socializare într-un mediu mai extins decât cel al familiei. Dacă primii ani de viață copilul simțea nevoia de a fi alături de mamă, identificându-se cu aceasta, după 3-4 ani apare nevoia de independență, de a-și face prieteni, de a împărtăși experiențe.

Părăsirea mediului familial și familiar în același timp în favoarea grădiniței aduce o serie de schimbări asupra tuturor membrilor familiei. Atât părinții, cât și copilul, iar uneori chiar și bunicii sunt implicați afectiv în această perioadă de tranziție. Trecerea de la un mediu predominant afectiv, în care dorințele și solicitările copilului erau, în cele mai multe cazuri, recepționate și îndeplinite cu promptitudine, la un mediu în care predomină regulile și structura mai riguroasă, aduce o serie de schimbări și poate fi sursă a multiple trăiri afective, pozitive și/sau negative.

Pregătirea pentru grădiniță, ca o etapă foarte importantă în adaptarea copilului la mediul preșcolar, este foarte importantă. Ea presupune nu numai pregătirea copilului, dar și a familiei care se confruntă cu diverse temeri, neliniști, anxietăți pe care le poate foarte ușor tranfera copilului. Părinții trec printr-o perioadă complexă, marcată de decizii și acțiuni, dar și emoții și trăiri afective care își pun amprenta asupra întregului proces de adaptare a copilului. De fapt, nu numai copilul se adaptează schimbărilor, ci și părinții învață să facă față acestei noi perioade. Mai concret, ei acționează în vederea căutării și alegerii unei grădinițe potrivite, se documentează – mai mult sau mai puțin – asupra condițiilor materiale și asupra resurselor umane din grădinița aleasă, învață să facă față propriei nesiguranțe și conștientizează importanța relației de cooperare cu personalul grădiniței. Pentru părinții cu mai mulți copii, trecerea aceasta devine mai lină pe parcurs, deși pentru fiecare copil în parte adaptarea este unică și individualizată. Personalul grădiniței ajută foarte mult la înțelegerea și îndepărtarea temerilor părinților, prin tact și empatie putând conduce la crearea unui sentiment de încredere și siguranță pe care părinții îl pot resimți. Comunicarea dintre adulți este, în această fază, extrem de importantă, pentru a se pune bazele unei relații de comunicare și afective pozitive.

În literatura de specialitate au fost identificate câteva semne care arată că un copil are nevoie de grădiniță (Farca și al., 2010, pp. 36-38):

Copilul are manifestări de independență, vorbește la persoana I;

- Copilul poate fi lăsat în spații de joacă fără a fi permanent alături de părinte;
- Copilul își poate exprima verbal nevoile sau dorințele, se poate hrăni și îmbrăca singur;
- Copilul este selectiv cu copiii cu care se joacă, își manifestă preferința pentru anumite persoane străine de familie;
- Copilul poate stabili relații de comunicare cu alți copii și adulți, îi place să fie ca ceilalți, începe să se raporteze la ceilalți, preia formule de politețe, reguli și interdicții pe care și le asumă.

Recomandările autorilor pentru depășirea dificultăților de adaptare a copiilor la grădiniță vizează (Cuciureanu M. și al., 2009, p. 139):

Pentru părinți:

- Pregătirea socio-emoțională a copilului anterioară înscrierii acestuia la grădiniță;
- Intensificarea comunicării părinte-copil și implicit creșterea cantitativă și calitativă a timpului petrecut împreună cu copilul;
- Participarea la consilierea pentru părinți;
- Participarea la cursuri pentru părinți, la diferite programe și activități, anterior înscrierii copilului la grădiniță;
- Implicarea în diferite activități ale grădiniței.

Pentru cadrele didactice:

- Asigurarea calității ambientului și a dotării cu material didactic;
- Înscrierea copiilor pe parcursul întregului an școlar;
- Nedepășirea numărului legal de copii la grupă;
- Creșterea implicării consilierului școlar în integrarea copilului în grădiniță;
- Stimularea comunicării și cooperării dintre părinții de la aceeași grupă prin crearea unui cadru favorabil.

Pentru ambele categorii de parteneri educaționali – responsabilitatea unor acțiuni comune prin organizarea de către grădiniță și implicarea din partea părinților:

- Informarea părinților prin pliante, broșuri, site-ul grădiniței;
- Cunoașterea educatoare-copil/părinte înainte de înscrierea la grădiniță;
- Cunoașterea prealabilă a programului și spațiului;
- Organizarea unei Școli de vară pentru părinții ce vor intra în primul an de grădiniță;
- Asigurarea unui program flexibil, eșalonarea primirii de noi copii, prin înțelegere cu părinții;
- Angajarea unui ajutor de educatoare, dacă numărul de copii depășește numărul legal la grupă.

Empatia și rolul ei în adaptarea copiilor la grădiniță

Încurajarea interacțiunii este una dintre cele mai importante modalități de a-i ajuta pe copii să se adapteze la colectivitate. Astfel ei pot învăța abilități sociale importante, cum ar fi cooperarea,

comunicarea și empatia. Atunci când copiilor li se oferă șansa de a interacționa cu ceilalți, ei învață să se gândească la ceilalți și să înțeleagă că nu sunt singurii care contează.

Michele Borba, autoarea ghidului „De ce copiii empatici au succes în lumea noastră individualistă?” (Why Empathetic Kids Succeed in Our All-About-Me World), explică faptul că *empatia este „o piatră de temelie” pentru transformarea copilului într-un adult fericit, adaptat și plin de succes*. Empatia „îi ajută pe copii să fie mai plăcuți, mai rezilienți, mai conștiincioși, să-și găsească mai ușor un loc de muncă, să ducă o viață mai lungă”.

Empatia este o achiziție importantă și necesară, în procesul de adaptare la colectivitate, este abilitatea de a înțelege și de a împărtăși sentimentele celorlalți. Atunci când copiii învață să fie empatici, ei învață să ia în considerare nevoile și sentimentele celorlalți și astfel ei vor realiza că, prietenii și colegii pot fi afectați de acțiunile lor. Părinții și îngrijitorii îi pot ajuta pe copii să dezvolte empatia, încurajându-i să se gândească la ceea ce simt ceilalți și oferindu-le oportunități de a practica empatia.

Activitățile de grup sunt foarte eficiente în a-i ajuta pe copii să se adapteze la colectivitate. Astfel se creează situații prin care se dezvoltă abilitățile de comunicare și de lucru în echipă, care sunt esențiale pentru a lucra cu ceilalți într-un cadru de grup. Atunci când copiii învață să lucreze împreună pentru un obiectiv comun, încep să înțeleagă valoarea de a face parte dintr-un grup.

Acceptarea diversității are, de asemenea, o mare importanță în a-i ajuta pe copii să se adapteze la colectivitate. Copiii trebuie să învețe că fiecare persoană este unică și că fiecare aduce ceva important în grupul său. Ei trebuie încurajați să accepte și să aprecieze diversitatea colegilor lor și să înțeleagă că fiecare are ceva valoros și merită să fie plăcut, acceptat și iubit pentru ceea ce este.

Adaptarea la colectivitate poate să nu fie ușoară, dar este esențială, astfel copiii învățând să se adapteze și să poată fi capabili să lucreze alături de ceilalți.

Bibliografie:

- Cuciureanu, M. (coord.) (2009). *Educația timpurie – Integrarea copiilor în grădiniță*. Institutul de Științele Educației, Laboratorul Teoria Educației;
- Farca, S. (coord.) (2010). *Începem grădinița! Ghidul părinților și educatoarelor*. Iași: PIM

FAMILIA, ȘCOALA, COMUNITATEA - PARTENERI ÎN EDUCAȚIE

Prof. David Elena

Liceul Toretic „TRAIAN VUIA” FĂGET, jud. TIMIȘ

Motto:

„Școala încearcă să se pună de acord cu noi părinții; noi familia încercăm să ne punem de acord cu școala. Care sunt căile cele mai potrivite?”

Informarea și formarea părinților în ceea ce privește școlaritatea copilului presupune, cel puțin, ca fiecare părinte să cunoască: obligațiile legale privind educația copilului; drepturile de care dispune pentru educația copilului; importanța atitudinii lui pentru reușita școlară a copilului; metodele de colaborare cu școala. În acest scop este necesar un dialog între profesori și părinți; profesorii trebuie să primească o pregătire în materie de relație cu părinții, iar competența lor în această materie trebuie considerată ca o aptitudine profesională; părinții trebuie să fie pregătiți pentru a juca rolul lor educativ în cooperare cu profesorii; școlile trebuie să asigure (asociațiilor) părinților asistența necesară.

Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt de mult considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natura relațiilor publice.

Evoluțiile rapide din viața socială generează o cerere de continuare a proceselor de reînnoire a cunoștințelor, deprinderilor și valorilor pe durata vieții. Școala este un mediu social organizatoric în care universul copilului se extinde depășind constrângerea dependenței materne. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educație pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate.

Relația școală-familie-comunitate este una în care fiecare factor interrelaționează cu ceilalți.

Colaborarea dintre școală și familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ține de orientarea copilului, ci și înarmarea părinților cu toate problemele pe care le comportă această acțiune.

Pentru consolidarea unui set de valori stabil și coerent care sprijină școala în formarea la copii a conduitei favorabile, a unui stil de viață sănătos mintal, emoțional, fizic și socio-moral am urmărit implicarea familiei și a comunității printr-un parteneriat. Familia reprezintă elementul cheie în socializarea copilului cu ceilalți copii din clasă fiind consultată cu privire la activitățile educative(

extracurriculare) și cu privire la activitățile opționale pe care doresc să le desfășoare copiii (literatură pentru copii).

Parteneriatul are un rol deosebit în funcționarea școlii, în îndeplinirea obiectivelor acesteia și se poate realiza astfel:

- Ajută profesorii în munca lor;
- Perfecționează abilitățile școlare ale elevilor;
- Îmbunătățesc programele de studiu și climatul școlar;
- Dezvoltă abilități de lideri ale părinților;
- Facilitează legătura dintre familii, personalul școlii și al comunității;
- Oferă servicii și suport familiilor;
- Creează o atmosferă mai sigură în școală;
- Ajută la managementul școlii.

Scopul creării unor astfel de parteneriate este dorința comună de a ajuta elevii să obțină rezultate foarte bune în acumularea cunoștințelor la școală, ca să poată reuși să pășească pe treptele superioare ale învățării și pentru pregătirea lor de viitori adulți.

Atunci când elevii, părinții, comunitatea devin și se consideră parteneri în educație, în jurul elevilor se formează o comunitate de suport, care poate funcționa ca un angrenaj bine pus la punct. Parteneriatele reprezintă o componentă esențială în organizarea și desfășurarea activității în școală și în clasele de elevi. Ele nu mai sunt considerate doar o simplă activitate opțională sau o problemă de natura relațiilor publice.

Trebuie avut în vedere că școlile de toate gradele sunt organizații responsabile pentru educația formală a copiilor și a adolescenților și au obligația să se achite de această responsabilitate, ca parte a sistemului social ce include și familiile și comunitățile.

Fiecare copil se deosebește de ceilalți, în primul rând prin caracterul său. După cum un tâmplar nu lucrează în același mod și bradul și stejarul, tot așa și noi trebuie să ținem cont de „lemnul” fiului sau fiicei noastre, elevului sau elevei noastre, adică de elasticitatea și rezistența „capitalului său biopsihic” pentru a ști ce putem face din el fără prea multe riscuri. În ziua de azi educația este un fenomen social de transmitere a experienței de viață a generațiilor adulte și a culturii, către generațiile de copii și tineri în scopul pregătirii lor pentru integrarea în societate. Factorii instituționali ai educației sunt școala, familia, biserica ș.a.m.d., totul educă: oamenii, lucrurile, fenomenele, dar în primul rând și în cea mai mare măsură – oamenii. Între aceștia primul loc îl ocupă părinții și educatorii. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv care contribuie pentru formarea unui om apt capabil să participe la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Menirea școlii este nu numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Ajungem și la un alt factor care contribuie la educarea copilului, care este familia. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Primele noțiuni educative pe care copilul le primește sunt cele din familie. În familie se conturează caractere. Atât părinții, cât și educatorii în timpul procesului de învățământ trebuie să intervină în numeroase situații pentru a corecta comportamentul copilului. Odată copilul ajuns la vârsta preșcolară familia împarte într-o bună măsură sarcina educării lui cu dascălii și pedagogii din școală; cei din urmă vor fi chemați să șlefuiască ceea ce a realizat familia, să completeze golurile din procesul instructiv-educativ care au scăpat până la această vârstă și să-l ajute pe copil, în înțelegerea și lămurirea unor probleme așa-zis „delicate”, cum sunt cele legate de sentimentul de dragoste, de viața sexuală, etc. Îmbinarea eforturilor educative din familie și din școală este nu numai recomandabilă, ci și obligatorie, pentru că de multe ori pe măsură ce copiii evoluează, părinții au de înfruntat alte și alte probleme care se ivesc la o altă categorie de vârstă și care se repetă la generațiile următoare.

Dacă cele două medii educaționale – școala și familia – se completează și se susțin, ele asigură într-o mare măsură bună integrare a copilului în activitatea școlară și pe plan general în viața socială. Binefacerea sunt numeroase, începând cu o mai bună cunoaștere reciprocă și depășirea stereotipurilor și continuând cu identificarea intereselor comune în beneficiul copiilor. Cercetările confirmă că indiferent de mediul economic sau cultural al familiei, când părinții sunt parteneri cu școala în educația copiilor lor, rezultatele determină performanța elevilor, o mai bună frecvență a școlii, reducerea ratei de abandon școlar și scăderea fenomenului delincvenței.

Iată câteva principii ale colaborării familie-școală:

- Copiii să se implice ca participanți activi în interacțiunile familie-școală, centrată pe învățare;
- Să ofere tuturor părinților oportunități de a participa activ la experiențele educaționale ale copiilor lor, chiar dacă vin sau nu la școală;
- Colaborarea familie-școală să fie folosită pentru rezolvarea problemelor dificile și, drept cadru de sărbătorire a realizărilor, a performanțelor deosebite;
- Relația dintre cele două instituții atât de importante să constituie fundamentul restructurării educaționale și al reinnoirii comunității;
- Eficiența profesională a cadrelor didactice, a administratorilor și a întregului personal al școlii să fie maximizată prin dezvoltarea unor abilități concrete, esențiale, conexiuni cu părinții și comunitatea.

Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității devin și se consideră parteneri în educație, în jurul elevilor se formează o comuniune de suport, care poate funcționa ca un angrenaj bine pus la punct. Parteneriatele reprezintă o componentă esențială în organizarea și desfășurarea activității în școală și în clasele de elevi. Ele nu mai sunt considerate doar o simplă activitate opțională sau o problemă de natura relațiilor publice.

În relația școală-familie pot apărea dificultăți de ordin comportamental, întâlnite atât la părinți, cât și la profesori și la conducerea școlii, sau de ordin material; relația respectivă cere un surplus de efort din punct de vedere material și de timp. Aceste dificultăți pot apărea din păreri divergente privind responsabilitatea statului și a familiei cu referire la educația copiilor, libertatea de alegere a școlii, de către părinți, impactul familial asupra rezultatelor școlare ale copilului, randamentul pedagogic și datoria parentală, participarea la gestionarea și procesul decizional din școală.

În relația școală-familie, problema profesionalismului cadrului didactic reprezintă un element esențial în cadrul serviciului făcut altora, fără a se gândi la avantaje personale, cu alte cuvinte competența, servirea clienților, un cod de etică profesională.

Din această perspectivă, se pune întrebarea: ce câștigă profesorul într-o cooperare cu familia? Se apreciază ca acest câștig poate fi un statut revalorizator în ochii societății; cooperarea cu familia poate fi un test profesional și poate fi considerat ca făcând parte din datoria profesională a profesorului deoarece:

- Părinții sunt clienți ai școlii; eficacitatea învățământului evaluată la școală și profesori poate fi ameliorată prin cooperare între școală și familie;
- Părinții sunt responsabili legali de educația copiilor lor și pot evalua cu exigență rezultatele activității școlare.

În acest context, se pune întrebarea: de relațiile cu familiile trebuie să se ocupe profesori specializați sau tot profesori? Soluția cea mai potrivită ar fi ca toți profesorii să aibă relații obișnuite de colaborare cu familiile, ei sunt cei care cunosc sușurile sau căderile elevilor, iar consilierii specializați - pentru cazuri dificile.

Educația răspunde atât cererii sociale, cât și nevoilor și aspirațiilor individuale.

Bibliografie:

1. Robu, Maria, *Empatia în educație*, Didactica Publishing House, București, 2008
2. Cerghit, Ioan, Neacșu, Ioan, Negreț Dobridor Ioan, *Prelegeri pedagogice*, Editura Polirom, Iași, 2001
3. Pescaru, Băran, Adina, *Parteneriat în educație*, Editura Aramis Print, București, 2004
4. Nicola, Ioan, *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2000

„ARTA DE A FI PARINTE”

Dinu Adeline-Georgiana
Grădinița cu Program Prelungit Nr. 32, Ploiești

“Arta de a fi părinte” este o combinație complexă de iubire, răbdare, educație și adaptabilitate. Fiecare copil este unic, iar abordarea unui părinte poate varia în funcție de personalitatea copilului, nevoile și circumstanțele familiei. Iată câteva principii și strategii esențiale pentru a excela în arta de a fi părinte:

1. Iubirea Necondiționată

Afecțiune și atenție: Arată-ți iubirea zilnic prin gesturi mici, cum ar fi îmbrățișările, cuvintele de încurajare și timpul petrecut împreună.

Acceptare: Acceptă copilul așa cum este, fără a impune așteptări nerealiste. Fiecare copil are propriul ritm de dezvoltare și propriile talente

2. Comunicare Eficientă

Ascultare activă: Ascultă copilul cu atenție, arătându-i că îi respecti gândurile și sentimentele. Pune întrebări și implică-te în conversațiile cu el.

Explicare și ghidare: Explică-i lucrurile într-un mod accesibil pentru vârsta lui și oferă-i ghidare pentru a înțelege lumea din jurul său.

3. Stabilirea Limitelor și Disciplină Pozitivă

Reguli clare: Stabilește reguli clare și consecvente care să ofere copilului un sentiment de siguranță și structură

Consecințe și recompense: Utilizează consecințele pozitive și negative pentru a încuraja comportamentele dorite și pentru a descuraja comportamentele neadecvate.

4. Încurajarea Autonomiei și Responsabilității

Decizii și alegeri: Permite copilului să facă alegeri potrivite vârstei sale, astfel încât să-și dezvolte capacitatea de a lua decizii și să-și asume responsabilitatea pentru acțiunile sale.

Încredere și sprijin: Oferă-i încredere și sprijin în încercările sale de a fi independent, fără a interveni excesiv.

5. Educație și Învățare Continuă

Stimulare intelectuală: Creează un mediu de învățare stimulativ prin activități educative, lectură și explorare.

Învățare prin exemplu: Fii un model pozitiv pentru copilul tău. Comportamentul și atitudinile tale sunt exemple pe care copilul le va imita.

6. Dezvoltarea Relațiilor și Abilităților Sociale

Interacțiuni sociale: Încurajează copilul să interacționeze cu alți copii și să-și dezvolte abilitățile sociale prin jocuri de grup și activități comunitare.

Empatie și respect: Învăță-l să fie empatic și să respecte sentimentele și perspectivele altora.

7. Gestionarea Provocărilor

Adaptabilitate: Fii pregătit să te adaptezi la nevoile și circumstanțele în schimbare ale copilului. Flexibilitatea este esențială în abordarea provocărilor neașteptate.

Suport emoțional: Oferă-i suport emoțional în momentele dificile și învață-l tehnici de gestionare a stresului și a frustrărilor.

8. Importanța Propriei Bunăstări

Grijă de sine: Asigură-te că ai grijă de tine, atât fizic, cât și emoțional. Un părinte sănătos și echilibrat poate oferi un suport mai bun copilului.

Rețea de suport: Creează o rețea de suport formată din familie, prieteni și profesioniști care te pot ajuta în momentele dificile.

„Arta de a fi părinte” implică învățare continuă și adaptare la nevoile copilului. Este un drum plin de provocări, dar și de satisfacții imense. Cu răbdare, iubire și o abordare echilibrată, poți crește un copil fericit și sănătos, pregătit pentru viața de adult.

PĂRINTELE - PARTENER ÎN EDUCAȚIE

Prof. învă. preșcolar DOBRE ZOICA
Grădinița cu P.P. Scufița Roșie, Ploiești

În demersul pe care doresc să îl dezvolt în cele ce urmează voi porni de la opinia doamnei profesor Ecaterina Vrașmaș exprimată în lucrarea *Educația și consilierea părinților*, referitoare la modelul românesc al familiei: “Demersul de schimbare a practicilor educative în familie ca și a atitudinilor legate de independența copiilor, de opinia lor și de participarea lor la viața familiei este pe de o parte grăbit de modelele preluate din Occident și de modernizarea firească a vieții sociale românești, iar pe de altă parte, de cerințele noilor generații. (...) Părinții au nevoie de un sprijin care să nu le știrbească autoritatea. (...) Trebuie găsit echilibrul între impunere și libertatea de alegere, între sprijin și presiune, protejare și independență, drepturi și responsabilități. Alegerea libertății ca punct nodal în educația tinerei generații trebuie însoțită de responsabilizare.” Rapiditatea transformărilor sociale, democratice, emanciparea din punct de vedere profesional și nu numai a femeii, actualizarea statutului copilului, răspândirea familiei și multe alte cauze au condus la înțelegerea faptului că sistemul de educație din România va fi îngenunchiat dacă va întâlni opoziționismul sau indiferența părinților. Instituțiilor de învățământ le revine o nouă sarcină, aceea de acțiune reglatorie în relația familiei cu grădinița/școala.

Familia a fost dintotdeauna apreciată ca fiind o instituție socială importantă, cunoscut fiind faptul că învățământul reprezintă doar o mică parte din educația copilului, restul având loc în afara școlii, că influența atitudinii părinților asupra rezultatelor la învățătură este majoră și că anumite comportamente parentale pot fi favorizate în urma dialogului cu instituția de învățământ, dezvoltarea unui parteneriat viabil, constructiv între cele două instituții (școală-familie) este mai mult decât necesară.

Părinții sunt adulți și atunci când ne adresăm lor, trebuie să ținem seama de felul în care învață ei și de nevoile lor sociale, altfel nu le vom putea capta și menține atenția, interesul pentru activitățile pe care urmează să le desfășurăm împreună pe parcursul anului școlar, în cadrul parteneriatului încheiat.

Pornim de la faptul că fiecare adult are propria identitate-care este unică-, că fiecare adult are o experiență de viață și că învață practic, urmând modele, am proiectat astfel activitățile încât să le dăm prilejul de a vorbi despre experiențele proprii, despre frământările pe care le au, i-am valorizat prin implicarea în sarcini mai puțin elaborate, dându-le posibilitatea să fie *actori* mai mult decât *spectatori* în acest demers comun de educație timpurie.

Acțiunile concrete întreprinse de noi la grupă se vor roti în jurul celor cinci sensibilități emoționale descrise de dr. în neuroștiințe, David Rock, „butoane” care, odată apăsată pozitiv duc la schimbări comportamentale dezirabile iar relațiile cu cei din jur pot deveni armonioase, indiferent de cultură, sex, vârstă, educație, etnie etc. Este vorba despre: Statut, Predictibilitate, Autonomie, Familiaritate și Corectitudine (SCARF).

Părinții care reușesc să participe la întâlnirile organizate vor fi validați și apreciați pentru interesul și preocuparea pe care le manifestă față de educația micuților (statut). Li se va prezenta pe scurt programul activității ce urmează să se desfășoare, durata și așteptările pe care le avem de la ei legat de sesiunea de lucru (predictibilitate).

Din punct de vedere al respectării autonomiei proprii, părinții au posibilitatea de a alege între: a lucra în perechi, a desena, a decupa, a povesti, a lectura etc, fapt ce conduce la creșterea responsabilității în rezolvarea sarcinilor, (lucru aplicabil și la grupă, nu au posibilitatea de a alege între a face și a nu face, ci aleg modalitatea, ordinea, timpul).

În cadrul fiecărei întâlniri pe care o avem cu părinții suntem permanent atente să îi facem să se simtă ca parte dintr-un grup și că interesul tuturor este unul comun, binele copilului (familiaritate). În vederea creării unui mediu de învățare sigur și primitiv toți părinții sunt tratați cu respect, amabilitate și deschidere, indiferent de etnie, religie, cultură, dizabilitate, în felul acesta și ei sunt „obligați” la rândul lor să-i trateze incluziv pe ceilalți (corectitudine).

Un alt aspect ce poate fi factor hotărâtor în crearea unei atmosfere relaxante, de cooperare este managementul spațiului: măsuțele așezate în careu deschis sau în formă de cerc astfel încât toată lumea să vadă pe toată lumea, ceea ce denotă comunicare liberă, deschisă.

Întâlnirile cu părinții sunt diferite, în funcție de preferințele exprimate:

Discuții libere cu teme precum Ce știi despre nutriția și dezvoltarea sănătoasă a copilului?

Cum îmi comunic emoțiile copilului?

La finalul întâlnirii părintele va conștientiza responsabilitatea pe care o are de a-i oferi copilului alegeri alimentare cât mai naturale și echilibrate; își va propune să adopte cel puțin două sfaturi practice care se potrivesc în familia lui prin care să ajute la formarea obiceiurilor alimentare corecte ale copilului mic; va dori să implementeze **Regula lui cinci**: trei mese principale și două gustări între mese; va conștientiza care sunt riscurile alimentației neadecvate în creșterea și dezvoltarea copilului; va exersa practici de comunicare a propriilor emoții, astfel încât să-și ajute copilul să se dezvolte armonios.

Ateliere de lucru Grădinița este un mediu cu multe resurse de învățare care îl ajută pe copil să se dezvolte rapid din toate punctele de vedere: fizic – învață despre igiena personală, psihosocial-stabilește relații cu alți copii și adulți, cognitiv-este curios și învață lucruri noi, desenează, pictează, cântă, rezolvă sarcini de lucru, învață să asculte și să vorbească folosind cuvinte noi, psihomotric-sare, aleargă, se cațără etc.pregătește copilul pentru școală.

Pentru ca potențialul maxim al copilului să fie atins, grădinița organizează periodic ateliere de lucru părinți-copii, unde cei doi actori, sub îndrumarea cadrelor didactice desfășoară activități variate precum: confecționarea diverselor obiecte/jucării/ decorațiuni, realizează afișe/postere cu diferite ocazii, participă la amenajarea spațiului educational, execută acțiuni de protejare a mediului (colectează și reciclează baterii, capace de bidoane, plantează pomi, flori etc), cântă și dansează alături de copii la evenimentele organizate, sau pur și simplu jocul, în diversele lui forme îi aduc împreună și creează legături puternice.

Sesiuni de informare Unii dintre părinți își doresc cu adevărat să afle lucruri noi legate de educația timpurie și cum pot contribui la susținerea acestui proces educativ și acasă. Descoperă că fiecare copil este unic în felul lui și învață să nu mai compare copiii între ei, nici măcar frații între ei. Părintele va începe să manifeste mai multă răbdare și înțelegere, fiindcă este o perioadă dificilă, iar copilul își dorește mult să poată face singur activitățile iar la încăpățânările copilului să nu răspundă cu ceartă sau cu alt tip de violență; să păstreze pe cât posibil rutinele zilei, fără schimbări totale bruște și nepregătite; să înțeleagă nevoia permanentă de mișcare a copilului și să pună în programul zilnic cel puțin o ieșire în aer liber, în locuri în care copilul poate zburda, fără pericol de accidente (să alerge, să se cațere, să se tăvălească, să se murdărească; să nu se dea în lături de a- fi un partener de joc copilului, lăsând-l să conducă jocul; să aleagă jucării care se pot trage, împinge sau jocuri de construit; să răspundă cu răbdare la întrebări, fiindcă astfel copilul va căpăta un echilibru interior și acesta este modul prin care copilul învață.

Perioada educației timpurii este cea care contează cel mai mult pentru un viitor adult iar rezultatele se văd pe loc, prin ceea ce învață copiii, dar și pe parcurs, odată cu intrarea în școală.

Bibliografie:

1. Vrășmaș, E. Pedagogie, Fundamentări teoretice și demersuri aplicative Educația și consilierea părinților, Ed. Aramis, (2002);
2. Fundația OMV Petrom, World Vision România, Start în educație. Ghidul părinților pentru educația timpurie a copiilor cu vârste între 3 și 6 ani, ediția a 2-a
3. Ise.ro

PARTENERIATUL GRĂDINIȚĂ – COMUNITATE

Prof. Dragomir Valentina, GPP/PN „Crai Nou” Ploiești

Într-o abordare de tip curricular flexibilă și deschisă a problemelor instructiv-educative, parteneriatul educațional devine un concept central.

Conceptul de parteneriat poate fi definit:

- din punct de vedere juridic: o înțelegere legală în care partenerii definesc împreună scopul general al parteneriatului;

- din punct de vedere al beneficiilor pe care le aduce: o modalitate eficientă în realizarea reformei managementului fie prin schimbarea practicilor manageriale, fie prin schimbarea modului în care sunt abordate problemele publice, astfel încât soluționarea lor să devină fezabilă prin parteneriat.

În vederea asigurării unei educații de calitate se impune, ca o necesitate, ca organizația școlară să realizeze un parteneriat autentic cu comunitatea sa. În cadrul parteneriatului educațional școala și comunitatea își oferă sprijin reciproc și își pot găsi soluții pentru problemele cu care se confruntă fiecare dintre ele, constituindu-se o complementaritate a serviciilor sociale oferite de către diverse organizații care activează în comunitate.

Legea educației naționale precizează că la baza parteneriatului școală – comunitate stau următoarele *principii*:

- *principiul echității* — în baza căruia accesul la învățare se realizează fără discriminare;
- *principiul calității* — în baza căruia activitățile de învățământ se raportează la standarde de referință și la bune practici naționale și internaționale;
- *principiul relevanței* — în baza căruia educația răspunde nevoilor de dezvoltare personală și social-economic;
- *principiul eficienței* — în baza căruia se urmărește obținerea de rezultate educaționale maxime, prin gestionarea resurselor existente;
- *principiul descentralizării* — în baza căruia deciziile principale se iau de către actorii implicați direct în proces;
- *principiul răspunderii publice* — în baza căruia unitățile și instituțiile de învățământ răspund public de performanțele lor;
- *principiul asigurării egalității de șanse*;
- *principiul transparenței* — concretizat în asigurarea vizibilității totale a deciziei și a rezultatelor, prin comunicarea periodică și adecvată a acestora;
- *principiul incluziunii sociale*;
- *principiul centrării educației pe beneficiarii acesteia*;

- *principiul participării și responsabilității părinților;*
- *principiul fundamentării deciziilor pe dialog și consultare;*
- *principiul respectării dreptului la opinie al elevului/studentului ca beneficiar direct al sistemului de învățământ.*

Ca promotor al parteneriatului cu comunitatea, școala, potrivit principiul centrării asupra elevului, urmărește cu prioritate:

- transformarea tuturor elevilor în agenți activi ai propriei lor dezvoltări;
- asigurarea flexibilității curriculumului, în acord cu contextul și realitatea;
- multiplicarea și diversificarea activităților extracurriculare în comunitate;
- schimbarea atitudinilor de tip conservator prezente în comunitatea școlară.

Parteneriatul educațional este forma de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional, ce presupune o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative în care sunt implicați toți factorii educaționali.

Parteneriatul educațional se realizează între:

- instituțiile educației: familie, școală și comunitate;
- agenții educaționali: copil, părinți, profesori, specialiști în rezolvarea unor probleme educaționale (psihologi, consilieri psihopedagogi, terapeuți etc.);
- membrii ai comunității cu influență asupra creșterii, educării și dezvoltării copilului (medici, factori de decizie, reprezentanții bisericii, ai poliției etc.);
- influențele educative exercitate la anumite momente asupra copilului;
- programele de creștere, îngrijire și educare a copilului;
- formele educației în anumite perioade.

Conceptul de parteneriat educațional are valoare de principiu în pedagogie și este o extensie de la principiul unității cerințelor în educație. Aceasta presupune nevoia unei comuniuni în ceea ce privește obiectivele propuse actului educativ. El se adresa în principal părinților și profesorilor și se referea la acțiunea în același sens. Ceea ce hotărăște familia trebuie să fie în acord cu măsurile școlare și ceea ce face un părinte să nu fie negat de celălalt.

Conceptul de parteneriat are în vedere o altă relație cu copilul, care este parte a deciziilor educative, după posibilitățile și dimensiunile alegerilor sale. Educația are în sarcinile ei, de la vârstele cele mai mici educarea responsabilizării sociale și luarea rapidă a deciziilor. Relația educator – copil are sensuri noi, este o relație de parteneriat, datorită aspectelor ei de conducere democratică și flexibilității în luarea deciziilor. Nu numai copilul învață și se dezvoltă sub influența educatorului, ci și acesta se formează și se transformă prin relația educativă.

Rezolvarea fiecărei probleme educative adaugă noi competențe educatorului.

Fiecare generație este altfel. Numai un educator de tip reflexiv, flexiv, creator și dinamic, care acceptă schimbarea, va găsi răspuns la noile întrebări.

Sistemul managerial al școlii trebuie să asigure funcționarea și dezvoltare organizației ca un sistem deschis, aflat în relație permanentă cu mediul său exterior, cu comunitatea în care funcționează și nu numai. Acesta influențează în mod semnificativ tipul și calitatea relațiilor parteneriale cu comunitatea. Managerul trebuie să acționeze în vederea extinderii managementului participativ la nivelul organizației școlare formând membrii comunității școlare în domeniul dialogului și parteneriatului. Familiile elevilor au un rol important în calitate de parteneri principali ai școlii. Este necesară identificarea nevoilor specifice de educație din comunitatea locală și încurajarea cooperării cu toți factorii comunitari interesați în dezvoltarea educației urmărindu-se stabilirea unui echilibru între oferta educațională și cererea de educație din comunitate. Școala trebuie să adopte ca obiective dezvoltarea spiritului comunitar, formarea unor buni locuitori ai comunității, cărora să le pese de comunitatea în care trăiesc și de cei din jur, contribuind astfel la creșterea calității vieții din comunitate.

Bibliografie:

- Iurea, Corina, Parteneriatul grădiniță – familie pentru un învățământ de calitate, Ploiești, Editura Universității Petrol-Gaze din Ploiești, 2016.

„TENDINȚE MODERNE ÎN EDUCAȚIA PARENTALĂ - ARTA DE A FI PĂRINTE”

Educator, ENACHE CLARA-ELENA, GRADINITA NR. 4, OTOPENI

Viața familială face întotdeauna parte din viață pur și simplu, și toate incidentele materiale, economice și sociale se repercutează asupra familiei.

P. Osterrieth

După părerea sociologului Riesman, grupurile și indivizii se supun unor determinante diferite, în funcție de epocă, în funcție de societatea din care fac parte. Viața de familie, în speță, se supune unor imperative caracteristice, variabile în funcție de perioada de dezvoltare socială considerată.

Riesman deosebește trei tipuri de societăți: acestea sunt în primul rând, cronologic, societățile cu un puternic potențial de creștere: procentul de nașteri în sânul lor este foarte ridicat, în timp ce resursele sunt mici; țara respectivă nu-și poate deci hrăni corespunzător locuitorii. Dar decese extrem de timpurii, în aceste societăți, în care speranța de viață este foarte mică ”reechilibrează” ca să spunem așa, economia țării. Societatea, obligată să țină cont de aprovizionarea cu alimente foarte limitată, ajunge la o formă de supraviețuire și elimină pe indivizii excedentari. Societățile care se regăsesc în această fază de puternic potențial de creștere ajung la anumite forme de stabilitate, prin a face parte din instituții, din norme, din tradiții.

Dificultatea de a supraviețui întărește obiceiurile.

Există o legătură organică între problemele supraviețuirii pe care le înfruntă societatea și temeinicia cutumelor ei. Individul născut într-o astfel de societate va învăța să se plece, să se supună și nu să inoveze. Familia joacă evident un mare rol: ea este cheia continuității, prin ea se transmit obiceiurile și valorile. Greutatea tradițiilor, forța obișnuinței, identice la toți, determină viața cotidiană. Indivizii sau grupurile mici - cum este familia - efectuează foarte puține alegeri conștiente. Destinele lor sunt legate de cel al marelui grup social care comandă uneori în cele mai mici detalii raporturile după care se conduc soții și soțiile, părinții și copiii.

Societate introdeterminantă, apare o dată cu Renașterea și Reforma în țările occidentale. S-ar părea ca atunci a fost răscolit echilibrul sporului de nașteri și de decese sub determinarea unei mulțimi de factori, acționând unii asupra celorlalți: ameliorarea igienei, a comunicațiilor, perfecționarea metodelor agricole mulțumită căreia pământul poate să hrănească un număr mai mare de locuitori, care la rândul lor vor da naștere unor generații mai numeroase etc. Vechile moduri de existență a societății, determinată până atunci prin supunerea oarbă față de tradiție, au fost astfel profund modificate. Societății caracterizate printr-o mai mare mobilitate, printr-o acumulare rapidă a capitalului, prin expansiunea producției de bunuri și de persoane, prin exploatarea pământurilor noi și colonizarea lor, îi corespunde o nouă formă de adaptare a grupurilor și a indivizilor. **Educația de formă tradițională** nu mai poate fi suficientă pentru a reuși în această lume complexă, în curs de modificare relativ rapidă, oferind vaste posibilități pentru acțiune și solicitând inițiative mai îndrăznețe pentru a face față noilor probleme pe care acesta le ridică.

În climatul familiei introdeterminate apar trăsături caracteristice numai ei: energici, riguroși, părinții îi obligă pe copii să muncească, să facă economii, să păstreze curățenia în casă, să studieze. Părinții se arată exigenți în tot ce se leagă de conduita și munca lor. Fără să fie satisfăcuți de o simplă conformare a comportamentului cum era cazul în familiile tradiționale, părinții introdeterminanți sunt în căutarea unui acord mai subtil, de profunzime. Îl spionează mai mult pe copil, gata să detecteze greșelile lor, dar și simptomele unei aptitudini care n-ar trebui risipită cu nici un preț. Acești părinți, mai puțin pedagogi, au uneori tendința, fără să-și dea seama, să impună propriile lor exigențe copiilor astfel că aceștia sunt întotdeauna "sub presiune". Această nevoie permanentă de a se pune la încercare și de a se autodisciplina, care formează axul personalității lor, modelează întreaga lor viață și ansamblul relațiilor lor cu copiii. Consecința este formarea unui anume tip de caracter: copii crescuți într-o astfel de atmosferă reușesc repede să-și formeze un soi de „impermeabilitate” la dorințele și nevoile celorlalți. Încăpățânați, impenetrabili, ei își îndreaptă toate forțele spre urmărirea unui scop, părând că poartă zale care-i apără împotriva indiferenței și a ostilităților. Acesta este portretul "conchistadorilor" Renașterii dar și al pionieratului Vestului, al primilor bancheri, al burghezilor îndârjiți, ajungând generație după generație la bogăție.

Societatea extrodeterminantă- al treilea tip de organizare socială față-n-față cu care ne aflăm din ce în ce mai mult situați în mijlocul unei perioade de mutație accelerată. Oamenii se bucură de o anumită abundență materială și chiar de timp liber. Ei plătesc acest progres acceptând să trăiască într-o societate centralizată, birocratizată, într-un univers restrâns care zdruncină contactele- accelerate prin industrializare- dintre rase, dintre națiuni, dintre civilizații.

Să reușești astăzi, înseamnă să ai aprobarea celorlalți.

În aceste condiții noi, calitățile care favorizează adaptarea individului la mediul său se schimbă în mod radical. Tenacitatea, curajul, răbdarea devin mai puțin necesare. Problema nu mai constă în modificarea condițiilor pur materiale, ci în relațiile cu ceilalți. Nivelarea indivizilor și a claselor îi obliga pe oameni să coabiteze, să lucreze și să parvină la un anumit grad de înțelegere și de colaborare. Noile căi de reușită necesită deci o comportare armonioasă în cadrul familiei și în cadrul de muncă.

A te adapta cât mai bine oricărei situații.

Acest sentiment de dependență este inoculat de timpuriu copilului de către părinții înșiși, când aceștia, spre exemplu, se străduiesc să favorizeze bunele relații sau prietenii cu cunoștințe de aceeași vârstă. Ca urmare, copilul acordă din ce în ce mai multă importanță părerii semenilor săi, ceea ce este amplificat atât prin presiunea exercitată de școală cât și prin cea emanată de toate mijloacele de informare în masă: televiziune, internet, radio. Individul extrodeterminat are o nepotolită nevoie de aprobare. Cum nu se poate prevedea calitățile ce vor deveni indispensabile în câțiva ani, părinții nu se mai străduiesc să-l mai facă pe copil să adere, în sinea lui la un anumit număr de scopuri clar determinate, cum se întâmplă în familia introdeterminată, ci i se cere mai curînd să fie o "personalitate" bogată în multiple posibilități. Părinții care nu mai sunt în măsură să le ofere copiilor o imagine clară a societății în care vor trăi, pot doar să-i instruiască și să le formeze obișnuința de a face tot ce le stă în putință, oricare ar fi situația considerată. Acest "tot", nu mai depinde direct de ei, de părinți. Definirea lui aparține adesea școlii și grupului de amici care-i vor ajuta pe cei tineri să se orienteze într-o ierarhie socială în transformare.

Căminul, invadat de lumea exterioară, nu mai constituie un adăpost.

Crescut în sânul unei familii puțin numeroase (părinți extrodeterminați tind să nu aibă copii "doriți", pe care vor să-i crească decent), trăind în general într-un mediu urban (urban sau suburbie), copilul extrodeterminat are destul de puține contacte cu tatăl, care pleacă dis-de-diminează și nu se întoarce decât seara târziu, distanțele fiind prea mari pentru a permite un prânz în familie. Casa, căminul nu mai constituie un lăcaș intim în care să te simți la adăpost. Coabitarea cu bunicii practic nu mai există, au apărut instituții private- gen afer-school, grădinițe private, școli private, unde viața copilului extrodeterminat pare mai ușoară, dar nu lipsită de curse. Climatul pare să producă anxioși față-n-față cu adulții lipsiți acum de forță de caracter- față de introdeterminați- slabi, îndoindu-se de ei înșiși, neputincioși să controleze situația și chiar destul de des "manipulați" de proprii lor copii, care-i "învață" noile gusturi, noile mode ale lumii exterioare.

Acest tablou al educației moderne, se prezintă destul de cenușiu. Tendințele globale ale unei societăți, care are propria ei logică internă, nu propune modele de educație. Fiecare societate se adaptează la acești factori: economici, materiali, sociali, medicali iar educația stă la baza tuturor acestor factori.

Cînd copilul crește, el își vede universul cotidian lărgindu-se dincolo de orizontul familiei, mai întâi datorită școlii. Trecerea la starea de elev este dificilă: copilul trebuie să învețe și să capete dorința de a învăța. Chiar dacă școala se străduiește să compenseze în parte ceea ce mediul nu i-a dat copilului, ea nu-i poate da totul.

Astfel că părinții și profesorii trebuie să colaboreze. Apoi, acest copil și înainte și în timpul vârstei școlare leagă relații cu persoane care nu aparțin cercului său de familie: aceștia sunt prietenii care vor juca un rol esențial în socializarea lui, după cum un rol în formarea lui îl vor juca, pe lângă școală, televiziunea, facebook-ul, internetul, aparatura de ultimă generație- mijloacele de informare în masă care-l invadează cu informație mai mult sau mai puțin benefică.

Bibliografie:

- ◆ Vincent, Rose Editura didactică și pedagogică – București, 1972 Cunoașterea copilului,
- ◆ Kuzma, Kay Editura "Viață și sănătate"- București, 2005 Easy Obedience- Teaching Children Self-discipline with Love
- ◆ Lucian, Cristescu Editura "Viață și sănătate"- București, 2010

RELAȚIILE FAMILIALE ȘI IMPORTANȚA LOR ÎN DEZVOLTAREA COPILULUI

**Profesor învățământ preșcolar ENE CRISTINA-ANDREEA
Grădinița cu Program Normal Drăgănești, jud. Prahova**

În universul familial al copilului este necesar ca ambii părinți să-și manifeste, în mod egal iubirea și susținerea, sprijinindu-se unul pe celălalt în intenția și în demersul lor de a dezvolta relațiile cu cel mic și de a contribui la formarea lui ca adult. La vârste fragede, psihicul are nevoie de exemple pe care să le urmeze, părinții fiind primele și cele mai importante modele ale copiilor. În general, comportamentul adulților este copiat întocmai de copil, acesta dându-i valoare de soluție unică pentru abordarea vieții înainte de a-i înțelege semnificația.

Relațiile familiale au impact direct asupra personalității copilului și determină deci comportamentul viitor al acestuia. Atunci când există echilibru, starea copilului este caracterizată de curaj, inițiativă, dorința de a învăța, de a experimenta și de a reveni lângă părinți. Dacă tatăl este prea exigent însă, iar mama excesiv de indulgentă, atunci va fi generată o opoziție accentuată tată-mamă, în defavoarea primului, copilul putând avea stări de neîncredere și confuzie. Dacă ambii părinți sunt severi, aceasta poate provoca riposte impulsive ale copilului față de cei din jur sau, din contră, submisivitate excesivă, lăsându-se pedepsit din orice.

Alte climate familiale defavorabile sunt cele caracterizate de indiferența părinților, generatoare de confuzie pentru copil, asociată și cu sentimentul lipsei propriei valori, dar și cele definite de o mamă autoritară și un tată submisiv, ceea ce poate induce copilului frica față de femei sau ideea că masculinul este lipsit de valoare.

De asemenea, chiar și într-un climat care pare suportiv, dar în care se ține cont doar de dorințele unor părinți care doresc să se împlinescă prin propriii fii, copilul se poate simți sufocat și, prin suprasolicitare, dezvoltă sentimente de culpabilitate, opoziție, lipsă de inițiativă și dorința de a fugi. Pe termen lung, aceste relații familiale provoacă dificultăți de relaționare cu ceilalți în lipsa învățării unui atașament sigur, bazat pe încredere în sine și față de ceilalți, și pe cunoașterea propriei valori. Adultul poate repeta, inconștient, modelul parental sau, dacă atitudinea și comportamentul părinților au fost percepute prea agresive și intruzive, atunci el poate alege, pentru echilibrul său psihic, să neghe acest model. Și această negare presupune riscuri, căci adultul care respinge din conștiința o situație amenințătoare cu care nu vrea să se identifice, construiește din lipsă relațiile cu ceilalți, fiindu-i greu fie în a pune limite, fie de a se separa.

Relațiile familiale sunt repetitive în disfuncționalitate, indiferent dacă, în mod subiectiv și inconștient, alegem modelul sau ne opunem lui. Având grijă, ca adulți, de propria persoană, contribuim la dezvoltarea unor relații emoționale sănătoase cu toți ceilalți și mai ales cu propriii copii, cărora le lăsăm moștenire viața noastră interioară.

PARTICIPAREA FAMILIEI ÎN ACTIVITATEA INSTRUCTIV-EDUCATIVĂ DIN GRĂDINIȚĂ

Prof. înv. preșcolar Erofei Claudia-Aurelia
Grădinița cu PP Nr. 3 Tulcea

Implicarea familiei în cadrul programului Step by Step este esențială pentru fixarea și lărgirea cunoștințelor asimilate în sala de grupă și pentru a se baza pe interesele și cunoștințele însușite acasă. Această reciprocitate dintre mediile de învățare reflectă respectul și cooperarea promovate de program. Psihologul Urie Bronfenbrenner a afirmat că programele care pun un accent deosebit pe implicarea directă a familiilor în activități care influențează dezvoltarea copilului au un impact constructiv la orice vârstă și cu cât astfel de activități sunt începute mai repede și au continuitate în timp, cu atât copiii reușesc să beneficieze mai mult de pe urma acestora. Educatorii din învățământul preșcolar trebuie să recunoască, să încurajeze și să stimuleze atașamentul dintre părinți și copii.

La grupa mică am prezentat părinților la începutul anului școlar beneficiile implicării familiei în activitățile de la grădiniță, ceea ce este în beneficiul copiilor, al membrilor familiilor și al calității programului. Astfel, în cadrul primei întâlniri cu părinții am organizat o „întâlnire de dimineață” folosind metoda „ghemul călător” - părinții s-au prezentat și au împărtășit impresii după prima săptămână de grădiniță, apoi s-au împărțit pe centre prin metoda „mâna oarbă”, unde au avut de realizat diferite sarcini de lucru. Am observat bunădispoziție, colaborare, implicare în rezolvarea sarcinilor și multă bucurie.

În cadrul săptămânii Școala Altfel părinții s-au implicat activ în activitățile de la grupă și nu numai. Proiectul educațional extracurricular „Simfonia toamnei” a fost o provocare frumoasă pentru copii, părinți și cadre didactice. Activitățile de învățare propuse în acest proiect au fost orientate spre explorare, cunoaștere, joc și joacă, activități de tip outdoor, implicarea familiei în activitățile cu copiii, excursii de o zi.

Fiecare copil a realizat acasă împreună cu familia lui un proiect de toamnă pe care l-a prezentat colegilor. Toate proiectele au fost inedite, am observat implicarea deosebită a tuturor membrilor familiilor de la grupă.

Într-una din zile, împreună cu mămica lui Ioan am organizat un atelier creativ cu frunze și flori de toamnă. Copiii au lucrat cu bucurie, s-au jucat cu frunze de diferite culori și forme, au admirat flori de toamnă colorate și parfumate și au realizat tablouri și aranjamente florale inedite. Ioan a fost foarte bucuros și a ajutat-o pe mama în activitate.

Mămica Mieii a participat la o activitate culinară cu fructe de toamnă - a preparat împreună cu copiii o tartă cu prune, folosind făină fără gluten. Copiii au participat cu plăcere la activitate, au observat ingredientele folosite, le-au omogenizat și au așteptat nerăbdători să deguste preparatul. A fost o experiență frumoasă și dulce, iar Mia a fost foarte fericită.

Jocurile de toamnă au fost prezentate copiilor în cadrul unui flashmob de toamnă organizat de mămica Laurei. Copiii s-au distrat și au făcut mișcare pe ritmuri jucăușe atent selecționate de mămica noastră.

La sărbătoarea recoltei mămica lui Alex a prezentat copiilor bogăția anotimpului toamna - fructe și legume proaspete și gustoase, must dulce și parfumat obținut din struguri de diferite soiuri, porumbul auriu, pe care l-au curățat cu bucurie. Ziua s-a încheiat cu un carnaval al toamnei și multă veselie, iar Alex a fost foarte fericit.

Un alt moment în care părinții s-au implicat direct în activitățile instructiv-educative de la grupă a fost în cadrul temei „Îmi aleg o meserie”. Deseori cei mici sunt întrebați ce vor să fie când vor fi mari. Unii visează să fie doctori, artiști, pompieri, alții fotbaliști, stilști, bucătari etc. Discutiile cu cei care practică diverse meserii le pot aduce informații valoroase pentru vârsta lor, care se vor constitui într-un fundament al alegerilor viitoare.

Mămica lui Alex a prezentat copiilor meseria de inginer constructor, le-a arătat echipamentul specific activității de pe un șantier și proiectul unui castel la reabilitarea căruia a participat. Copiii au avut posibilitatea să studieze diferite planuri, să coloreze proiectele aduse, apoi au construit împreună castelul, folosind cuburi de lemn. În timpul activității copiii s-au transpus în mici constructori, au purtat căști de protecție, au folosit diferite utilaje grele și au respectat norme de securitate pe un șantier. Toată activitatea de pe șantier a fost atent supravegheată de inginer.

Pentru a descoperi secretele meseriei de antrenor fitness și aerobic am organizat o vizită la sala de fitness, în cadrul căreia mămica lui Andreas le-a prezentat copiilor echipamente folosite la antrenamente și le-a împărtășit câteva sfaturi despre un stil de viață sănătos.

Pentru a afla secretele meseriei de polițist mămica Evei și mămica lui Eric au organizat o activitate frumoasă prin care le-au prezentat copiilor uniforma unui polițist, obiecte specifice: trusa de amprentare, indicatoare, jaloane, trecere de pietoni, semafor, veste reflectorizante. Copiii au fost activi și atenți să respecte regulile jocurilor propuse- traversarea străzii ca pieton, deplasarea mașinilor pe o stradă cu trecere de pietoni/ semafor, traseu cu obstacole. La finalul activității toți copiii au primit o surpriză dulce și au înțeles că nerespectarea regulilor poate aduce o „amendă”. Mai mulți copii au spus la finalul zilei că vor să fie poliști când vor fi mari.

Grădinița și mediul familial sunt strâns legate între ele și cu cât comunicarea dintre ele este mai eficientă, cu atât mai mult sprijin pot primi copiii pentru a trece printr-o perioadă educațională plină de reușite.

Bibliografie:

- Curriculum pentru educația timpurie, 2019
- Repere fundamentale în învățarea și dezvoltarea timpurie a copilului de la naștere la 7 ani

BENEFICIILE CITIRII BASMELOR COPIILOR MICI DE CĂTRE PĂRINȚI

Prof. Eva Fenechiu
Colegiul de Muzica Sigismund Toduta /
Colegiul Tehnic de Transporturi Transilvania, Cluj Napoca

Introducere

Cititul basmelor de către părinți copiilor mici este o practică veche și răspândită în multe culturi. Acest obicei nu este doar o modalitate plăcută de a petrece timpul împreună, ci și o activitate cu multiple beneficii pentru dezvoltarea copiilor. În acest studiu, vom explora principalele avantaje ale citirii basmelor pentru copiii mici, subliniind impactul pozitiv asupra dezvoltării cognitive, emoționale și sociale.

Dezvoltarea Cognitivă

Cititul basmelor contribuie semnificativ la dezvoltarea cognitivă a copiilor. Cercetările arată că expunerea timpurie la limbaj prin citit îmbunătățește vocabularul, înțelegerea și capacitatea de a gândi critic.

Îmbogățirea Vocabularului

Copiii expuși la citit încă de la o vârstă fragedă dezvoltă un vocabular mai bogat. Basmul introduce cuvinte și expresii care nu sunt folosite în conversațiile zilnice, ceea ce ajută la extinderea cunoștințelor lingvistice ale copilului (Snow, C. E., & Ninio, A., 1986).

Dezvoltarea Abilităților Cognitive

Cititul poveștilor stimulează imaginația și creativitatea copiilor. Înțelegerea intrigii, identificarea personajelor și urmărirea desfășurării acțiunii necesită procese cognitive complexe care contribuie la dezvoltarea gândirii critice (Norton, D. E., 2010).

Dezvoltarea Emoțională

Basmele sunt un instrument excelent pentru dezvoltarea emoțională a copiilor. Ele îi ajută să înțeleagă și să gestioneze emoțiile, să dezvolte empatia și să depășească temerile.

Înțelegerea și Gestionarea Emoțiilor

Poveștile includ adesea situații emoționale intense care îi ajută pe copii să recunoască și să înțeleagă diverse emoții. Acest proces îi învață cum să gestioneze propriile sentimente și să devină mai rezilienți (Bettelheim, B., 1976).

Dezvoltarea Empatiei

Prin identificarea cu personajele și trăirea emoțiilor acestora, copiii învață să simtă empatie. Această capacitate este crucială pentru dezvoltarea socială și relațională (Nussbaum, M. C., 2001).

Dezvoltarea Socială

Cititul basmelor poate influența pozitiv comportamentul social al copiilor. Interacțiunea cu părinții în timpul cititului, precum și lecțiile morale din povești, contribuie la formarea unor valori și norme sociale.

Timp de Calitate cu Părinții

Cititul împreună cu părinții oferă ocazia de a petrece timp de calitate, consolidând legătura emoțională dintre părinte și copil. Această interacțiune este esențială pentru dezvoltarea securității emoționale a copilului (Bus, A. G., & van IJzendoorn, M. H., 1997).

Învățarea Valorilor și Normelor Sociale

Basmele transmit adesea lecții morale care îi ajută pe copii să distingă între bine și rău. Aceste lecții sunt fundamentale pentru dezvoltarea unui comportament etic și responsabil (Zipes, J., 2006).

Concluzie

Cititul basmelor de către părinți copiilor mici este o activitate cu multiple beneficii pentru dezvoltarea acestora. Aceasta îmbogățește vocabularul și abilitățile cognitive, contribuie la dezvoltarea emoțională și stimulează comportamentul social pozitiv. Într-o lume din ce în ce mai digitalizată, păstrarea acestui obicei tradițional poate avea un impact profund asupra formării armonioase a copiilor.

Bibliografie:

1. Bettelheim, B. (1976). **The Uses of Enchantment: The Meaning and Importance of Fairy Tales**. New York: Alfred A. Knopf.
2. Bus, A. G., & van IJzendoorn, M. H. (1997). "Affective Dimension of Mother-Infant Picturebook Reading." **Journal of Educational Psychology**, 89(4), 733-746.
3. Norton, D. E. (2010). **Through the Eyes of a Child: An Introduction to Children's Literature**. Boston: Pearson.
4. Nussbaum, M. C. (2001). **Upheavals of Thought: The Intelligence of Emotions**. Cambridge: Cambridge University Press.
5. Snow, C. E., & Ninio, A. (1986). "The Contracts of Literacy: What Children Learn from Learning to Read Books." **The Development of Literacy in the Home**, 117-136.
6. Zipes, J. (2006). **Why Fairy Tales Stick: The Evolution and Relevance of a Genre**. New York: Routledge.

FAMILIA ȘI CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**PROF. ÎNV. PREȘC. FILIP ALINA VIORELA
GRĂDINIȚA CU PP ȘI PN CRAI NOU, PLOIEȘTI**

Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale, deoarece ea influențează și modelează persoana umană. Familia este adevăratul laborator de formare a persoanei. Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei.

Tuturor ne este cunoscută expresia „Cei șapte ani de acasă”. Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho – social în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie. Modelele de conduită oferite de părinți – precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Pentru fiecare individ, familia reprezintă rădăcina educației, părinții fiind primii „profesori” din viața copilului. Ei sunt cei care pun bazele în educație, formarea și dezvoltarea acestuia.

Familia este factorul determinant care modelează principiile și realizarea copiilor. Ea este o puternică influență asupra a ceea ce am devenit, asupra modului în care ne vedem pe noi înșine, asupra a tot ce ne influențează pe noi. Părinții, așa cum am mai spus, joacă cel mai important rol în formarea, creșterea și dezvoltarea lor ca personalitate. Părinții trebuie să fie parteneri egali în educația copilului. „Meseria” de părinte este foarte grea. În condițiile unei atmosfere familiale echilibrate și prielnice dezvoltării copilului, familia este în primul rând cadrul existenței biofizice a acestei dezvoltări. Părinții sunt cei care stabilesc un anumit program zilnic necesar dezvoltării fizice sănătoase ca alimentația, activitățile, jocurile, plimbările, pregătirea pentru activități, ora de culcare și multe altele. Un bun ghid pentru copil în primul rând sunt părinții și anume comportamentul lor în familie, între ei și față de semenii lor.

Comportamentul părinților față de copil reprezintă o fază principală în dezvoltarea normală a stadiilor de viață a copilului. Participarea afectivă a părinților la necazurile copiilor, la evenimentele din viața acestora, le dau liniștea și siguranța. Nu frica, nu teama trebuie să-l determine pe copil la acțiune; e bine să li se explice natura greșelilor săvârșite, gravitatea acestora și nu se apelează la măsuri autoritare și drastice, deoarece ele produc blocaje psihice. Un factor mai puțin important în educarea copiilor și care influențează chiar și asupra dezvoltării fizice a copilului sunt „mesele luate împreună cu familia”

Părinții ar trebui să îi ofere copilului îndrumare adecvată în exercitarea drepturilor sale, într-o manieră care să țină seama de capacitățile lui în continuă dezvoltare. Îndrumarea adecvată înseamnă

că părinții, pe măsură ce copiii înaintează în vârstă, ar trebui să le ofere mai multă responsabilitate în problemele personale, facilitând exercitarea sporită a autonomiei. Opiniilor copilului trebuie să li se acorde importanța cuvenită, în funcție de vârsta și gradul lui de maturitate. Aceasta nu înseamnă acordarea unei autonomii totale, ci implicarea și încurajarea participării copilului în procesul de luare a deciziilor ce îi afectează viața. Pe de altă parte, părinții nu ar trebui să îi ceară sau să se aștepte din partea copilului lucruri inadecvate cu stadiul lui de dezvoltare. Este de asemenea important ca îndrumarea să nu se realizeze prin intermediul unor forme umilitoare de disciplină.

Activitatea cu părinții, ca parteneri, pentru a asigura dezvoltarea copilului în programul educativ din grădiniță, poate deveni un start bun pentru a crea părinților respect de sine, încredere în competențele lor, făcându-i mai buni.

Parteneriatul grădiniță- familie se referă la construirea unor relații pozitive între familie și grădiniță la o unificare a sistemului de valori care poate avea un efect benefic asupra copiilor atunci când aceștia văd educatoarea sfătuindu-se cu părinții.

Concluzia finală este că, numai o bună colaborare între grădiniță și familie, o mai mare implicare a părinților în activitatea grădiniței (inclusiv în luarea deciziilor) va îmbunătăți colaborarea dintre acești factori, foarte importanți în creșterea și dezvoltarea copilului preșcolar.

Bibliografie:

Dumitrana, M., Copilul, familia și gradinița, Editura Compania, București, 2000

Dima, S.(coord.), Copilăria- fundament al personalitatii, Imprimeria Coresi, București, 1997

PARENTINGUL SECOLULUI XXI: ABORDĂRI ȘI TENDINȚE

Profesor FILIPOIU MĂDĂLINA-RAMONA
Grădinița cu Program Normal Nr. 1, orașul Vălenii de Munte
Profesor DRĂGĂNOIU MARIANA
Grădinița cu Program Normal „Academia Prichindeilor”, Izvoarele

Educația parentală este un domeniu în continuă evoluție, reflectând schimbările sociale, culturale și tehnologice ale timpului nostru. Parentingul secolului XXI este un subiect de maximă relevanță în contextul actual, unde provocările și responsabilitățile părinților sunt mai complexe decât oricând, evidențiind metodele și strategiile care pot ajuta părinții să crească copii sănătoși, fericiți și bine pregătiți pentru viață.

Schimbările în rolul părinților în secolul XXI

În trecut, rolurile parentale erau adesea clar definite și separate pe criterii de gen. Bărbații erau de obicei responsabili pentru susținerea financiară a familiei, în timp ce femeile se ocupau de creșterea și educația copiilor. În prezent, aceste roluri s-au schimbat semnificativ. Ambii părinți sunt adesea implicați în toate aspectele creșterii copiilor, iar egalitatea de gen și partajarea responsabilităților sunt din ce în ce mai comune.

Tehnologia și globalizarea au adus noi provocări, dar și oportunități. Părinții trebuie să facă față unui flux constant de informații și să navigheze într-un peisaj complex al rețelelor sociale și al influențelor media. În același timp, aceștia au acces la resurse și comunități de sprijin online, care pot oferi îndrumare și suport.

Tendințe moderne în educația parentală

❖ Parenting pozitiv și disciplina blândă

Una dintre cele mai semnificative tendințe în educația parentală modernă este abordarea pozitivă a disciplinării. Parentingul pozitiv se concentrează pe încurajarea comportamentului bun prin laudă și recompense, în loc de pedepse și critici. Studiile au arătat că această abordare poate îmbunătăți relația părinte-copil și poate conduce la dezvoltarea unor abilități sociale și emoționale sănătoase.

❖ Educația bazată pe inteligență emoțională

O altă tendință importantă este accentul pus pe dezvoltarea inteligenței emoționale a copiilor. Aceasta implică învățarea copiilor să-și recunoască, să-și înțeleagă și să-și gestioneze emoțiile. Părinții sunt încurajați să fie modele de comportament emoțional sănătos și să ofere oportunități pentru discuții deschise despre sentimente și emoții.

❖ **Echilibrul între viața profesională și cea familială**

Într-o lume în care ambele sexe sunt adesea implicate în cariere solicitante, echilibrul între viața profesională și cea familială a devenit o preocupare majoră. Părinții moderni caută soluții pentru a-și îndeplini responsabilitățile profesionale fără a sacrifica timpul petrecut cu familia. Flexibilitatea la locul de muncă, munca de acasă și concediile parentale sunt aspecte esențiale ale acestui echilibru.

Tehnologia și parentingul

Tehnologia a devenit o parte integrantă a vieții de zi cu zi, iar utilizarea ei în educația copiilor este un subiect controversat. Pe de o parte, tehnologia poate oferi resurse educaționale valoroase și poate facilita comunicarea și învățarea. Pe de altă parte, există riscuri legate de expunerea excesivă la ecrane, cyberbullying și accesul la conținut inadecvat.

❖ **Beneficii și riscuri**

Tehnologia poate fi un instrument educațional puternic, oferind acces la o varietate de informații și resurse interactive. De exemplu, aplicațiile educaționale și platformele online pot sprijini învățarea și dezvoltarea abilităților. Cu toate acestea, părinții trebuie să fie conștienți de riscurile asociate cu utilizarea excesivă a tehnologiei, cum ar fi problemele de somn, lipsa activității fizice și izolarea socială.

❖ **Strategii pentru gestionarea timpului petrecut pe dispozitive**

Pentru a gestiona utilizarea tehnologiei, părinții pot stabili reguli clare privind timpul petrecut pe dispozitive și pot încuraja activitățile offline. De exemplu, limitarea timpului de ecran înainte de culcare și promovarea jocurilor în aer liber pot contribui la un echilibru sănătos.

Educația pentru diversitate și incluziune

Într-o societate din ce în ce mai diversă, este esențial ca părinții să promoveze toleranța și respectul pentru toate culturile și perspectivele. Educația pentru diversitate și incluziune îi ajută pe copii să devină cetățeni globali, capabili să înțeleagă și să aprecieze diferențele dintre oameni.

❖ **Importanța înțelegerii și acceptării**

Părinții pot juca un rol crucial în educarea copiilor despre diversitate prin exemple personale și discuții deschise. Participarea la activități culturale, lecturile diversificate și contactul cu oameni din diferite medii pot contribui la dezvoltarea unei atitudini incluzive.

Exemple și studii de caz

❖ Programe și inițiative de succes

Există numeroase programe și inițiative care au avut succes în educația parentală modernă. De exemplu, programul „Triple P - Positive Parenting Program” a fost implementat în mai multe țări și a demonstrat eficiență în reducerea problemelor comportamentale ale copiilor și în îmbunătățirea competențelor parentale.

❖ Povestiri și experiențe personale

Experiențele personale ale părinților pot oferi perspective valoroase și inspirație. De exemplu, povestea unei mame care a reușit să își crească copiii într-un mediu multicultural poate servi drept exemplu de bună practică în promovarea diversității și incluziunii.

Exemple de colaborare grădiniță-familie

❖ Parteneriate pentru proiecte educaționale

Grădinițele pot organiza proiecte educaționale la care părinții sunt invitați să participe alături de copii. De exemplu, proiectele de artă, știință sau grădinărit pot fi desfășurate în colaborare, stimulând astfel învățarea prin activități practice și consolidând legătura dintre grădiniță și familie.

❖ Ateliere pentru părinți

Grădinițele pot oferi ateliere pentru părinți, axate pe diverse aspecte ale educației și dezvoltării copiilor, cum ar fi gestionarea comportamentului, dezvoltarea emoțională sau utilizarea tehnologiei. Aceste ateliere pot oferi părinților informații și strategii utile, contribuind la o educație coerentă și bine coordonată între grădiniță și acasă.

❖ Ziua Porților deschise

Organizarea unei „Zile a Porților deschise” la grădiniță, unde părinții pot participa la activitățile zilnice ale copiilor și pot interacționa cu personalul grădiniței, ajută la construirea unei relații de încredere și la o mai bună înțelegere a mediului educațional. Această inițiativă poate încuraja comunicarea deschisă și colaborarea strânsă între educatori și părinți.

❖ **Voluntariatul părinților**

Părinții pot fi încurajați să se implice în activitățile grădiniței prin voluntariat. Fie că ajută la organizarea unor evenimente speciale, fie că participă la excursii sau activități în aer liber, implicarea lor directă poate oferi copiilor un sentiment de comunitate și suport.

❖ **Reuniuni și comunicări periodice**

Stabilirea unor întâlniri regulate între părinți și educatori pentru a discuta progresul copiilor și a aborda eventualele preocupări contribuie la o colaborare eficientă. Utilizarea platformelor de comunicare online pentru actualizări frecvente și partajarea de resurse educaționale poate întări legătura și sprijinul reciproc.

Concluzie

Educația parentală modernă este un domeniu complex și dinamic, care necesită adaptare și învățare continuă. Tendințele moderne, cum ar fi parentingul pozitiv, dezvoltarea inteligenței emoționale și echilibrul între viața profesională și cea familială, oferă părinților instrumentele necesare pentru a crește copii sănătoși și bine pregătiți pentru provocările viitorului. Este esențial ca părinții să fie deschiși la noi idei și practici și să caute sprijin și resurse pentru a-și îmbunătăți abilitățile parentale. În final, arta de a fi părinte este un proces de învățare continuă, bazat pe iubire, respect și înțelegere.

Bibliografie:

- ❖ Petrescu Irina – „Parenting: Cum să creștem copii fericiți și sănătoși.” - Editura Litera, 2020
- ❖ Popescu Ana-Maria – „Educația copiilor: Strategii moderne pentru părinți ocupați.” - Editura Polirom, 2018
- ❖ Dumitru Mădălina – „Inteligența emoțională la copii și adolescenți.” - Editura Trei, 2019
- ❖ Negrea Adriana – „Psihologia copilului modern.” - Editura Curtea Veche, 2017
- ❖ Ionescu Maria – „Ghid practic de parenting pentru părinți români.” - Editura Humanitas, 2021

FAMILIA-PRIMA NOASTRĂ ȘCOALĂ

Prof. înv. preșc. Gabor Adriana
Prof. înv. preșc. Mihai Alina Maria
Grădinița cu Program Prelungit și Program Normal “Crai Nou” Municipiul Ploiești

Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale, deoarece ea influențează și modelează persoana umană. Familia este adevăratul laborator de formare a persoanei. Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei.

Tuturor ne este cunoscută expresia „Cei șapte ani de acasă”. Perioada optimă pentru educație și formarea caracterului psiho – social în viața fiecărui individ este reprezentată de copilărie. Modelele de conduită oferite de părinți – precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Pentru fiecare individ, familia reprezintă rădăcina educației, părinții fiind primii „profesori” din viața copilului. Ei sunt cei care pun bazele în

La vârsta preșcolară un factor important este grădinița care desfășoară un amplu proces instructiv-educativ aplicând metode și procedee științifice. Pentru reușita actului educațional munca depusă de cadrele didactice în grădiniță trebuie continuată, susținută și întărită de familie.

Tendențele de schimbare prefigurate în Curriculum pentru învățământul preșcolar subliniază rolul familiei ca partener educațional. Părinții ar trebui să cunoască și să participe în mod activ la educația copiilor lor desfășurată în grădiniță. Implicarea familiei nu se rezumă doar la participarea financiară, ci și participarea la luarea deciziilor legate de educația copiilor, la prezența lor în sala de grupă în timpul activităților și la participarea efectivă la aceste activități și, în general, la viața grădiniței și la toate activitățile și manifestările în care aceasta se implică. În scopul atingerii finalităților educației este necesară coordonarea eforturilor comune a celor trei parteneri ai procesului instructiv-educativ, respectiv cadre didactice, părinți, copii dar și a colaboratorilor și partenerilor educaționali din comunitate a căror implicare este la fel de importantă.

Parteneriatul dintre grădiniță și familie reprezintă o primă experiență relațională și de colaborare a părinților cu persoanele profesioniste în domeniul educației. Cei mai mulți părinți manifestă deschidere, dorință de a colabora cu personalul grădiniței, dar se poate întâmpla ca realizarea unui parteneriat să fie împiedicată de atitudini necorespunzătoare ale fiecăruia dintre cei implicați.

Implicarea familiei în parteneriatul școlii este condiționată de gradul de interes al familiei față de școală. Acesta este crescut dacă familiile au copii care frecventează școala. Gradul de implicare al familiei este mai mare cu cât școala reprezintă o valoare a familiei. Constatăm performanțe școlare

ridicate și au un grad de aspirație ridicat față de nivelul de școlarizare pe care doresc să-l atingă la copiii care provin din familii cu atitudini pro-școală, la acei copii care sunt sprijiniți de părinți.

Atitudinea familiei față de școală se transferă și copiilor și se manifestă în gradul de interes față de activitățile școlii, față de teme, față de rezultatele evaluării, față de aprecierile cadrelor didactice etc.

Considerăm că școlile din România nu sunt unitar dezvoltate în ceea ce privește colaborarea școlii cu familia. Dacă pregătirea cadrelor didactice pentru a susține o relație corespunzătoare cu familia este abordată în programele de pregătire inițială și continuă a cadrelor didactice, colaborarea concretă este diferită de la o școală la alta.

Educația părinților poate fi etapizată pe două paliere mari:

- educația viitorilor părinți prin: introducerea unor cursuri de educație sexuală, educație pentru viața de familie etc.;

- educarea părinților care au deja copii în funcție de nevoile acestora. Dacă pentru copiii mici pot fi urmate cursuri privind îngrijirea și dezvoltarea copilului mic, aspecte medicale, juridice etc. pentru părinții copiilor adolescenți pot fi introduse cursuri referitoare la caracteristicile psihologice ale adolescenților, riscuri și modalități de comunicare cu adolescenții etc. Informarea și formarea părinților în ceea ce privește școlaritatea copilului presupune, cel puțin, ca fiecare părinte să cunoască: obligațiile legale privind educația copilului, drepturile de care dispune pentru educația copilului, importanța atitudinii lui pentru reușita școlară a copilului, metodele de colaborare cu școala.

După familie, grădinița constituie prima experiență de viață a copilului în societate, aici copilul ia cunoștință cu activități și obiecte, descoperă o mulțime de lucruri din jurul lui: culorile, formele geometrice, desenul și muzica, lumea viețuitoarelor, învață să danseze, să se joace, să comunice, etc. Comunicarea este foarte importantă la această vârstă, un rol important avându-l și părinții care trebuie să vorbească cu copilul permanent, să răsfoiască /să citească cu acesta o carte cu imagini frumoase, chiar și să se joace împreună.

Grădinița este un important mediu de socializare unde copiii interacționează cu alți copii, dar și cu adulții într-un cadru plăcut adecvat nevoilor individuale ale acestora. Copilul preșcolar începe să-și definească treptat începutul personalității sale. În cadrul grupei el trăiește prima experiență a vieții în colectivitate, a vieții sociale. Astfel, educatoarei îi revine sarcina să facă cât mai plăcută integrarea micuților antrenându-i mereu în activități plăcute și distractive specifice nivelului de vârstă și ținând cont de dezvoltarea psiho-fizică a fiecăruia.

Bibliografie:

1. Iurea, Corina, Parteneriatul grădiniță – familie pentru un învățământ de calitate, Ploiești, Editura Universității Petrol – Gaze din Ploiești, 2016
2. Băran Adina, *“Parteneriat în educație: familie-școală-comunitate”*, Editura Aramis Print, București, 2004
3. Bunescu Gheorghe, Alecu Gabriel, Badea Dan, *“Educația părinților, Strategii și programe”*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1997

TENDINȚE MODERNE ÎN EDUCAȚIA PARENTALĂ- ARTA DE A FI PĂRINTE

**Profesor învățământ preșcolar Grădinaru Gabriela
G.P.P.”Sfântul Mucenic Mina”, Ploiești**

*„Fiecare ființă are o valoare infinită și un set de nevoi care trebuie satisfăcute”
(Kent Hoffman)*

Implicarea părinților și a comunității în educația copiilor este fundamentală pentru îmbunătățirea generală a dezvoltării generale a acestora și pentru bunăstarea socială.

Colaborarea dintre părinți, comunitate și instituțiile de învățământ nu numai că îmbunătățește performanța academică, ci și dezvoltă indivizi cu abilități și valori necesare pentru a aduce contribuții semnificative societății. O bună cooperare între cei trei parteneri este esențială pentru atingerea celor două obiective interdependente de îmbunătățire a rezultatelor educaționale și de promovare a îmbunătățirii societății.

Lucrând împreună, aceste părți interesate își vor valorifica punctele forte colective pentru a aborda provocările educaționale, pentru a milita pentru echitate și pentru a crea medii în care toți oamenii au oportunități de a crește din punct de vedere academic, social și emoțional.

Lucrând împreună, putem construi comunități mai puternice și mai rezistente și putem permite generațiilor viitoare să-și atingă întregul potențial.

Filozofiile parentale din trecut i-au determinat pe părinți să reacționeze exagerat, să reacționeze în mod insuficient sau să fie în negare, să caute scuze pentru comportamentul negativ al copilului lor. Incapacitatea acestora de a stabili limite clare și faptul că oferă mai degrabă opțiuni decât limite și direcții, nu a făcut altceva decât să deruteze copilul.

În zilele noastre, mulți adolescenți demonstrează că le lipsesc abilitățile și mecanismele de a face față în mod eficient provocărilor cu care se confruntă și se așteaptă ca lumea să îi trateze la fel cum i-au tratat și părinții lor, menajându-i și oferindu-le totul fără a depune vreun efort.

Adesea vedem adulți tineri sărind de la o slujbă sau o oportunitate la alta, luându-le mult timp pentru a-și finaliza educația sau care se întorc acasă după ce au încercat și au eșuat.

În general, ei nu dezvoltă independența sau capacitatea de a face față în mod eficient provocărilor vieții. Se ajunge astfel foarte ușor la situații de depresie, atacuri de panică, anxietate și implicit la inadaptare la viața socială. Acest lucru se datorează în principal pentru că părinții nu s-au implicat de la început și de-a lungul vieții lor, îndrumându-i, modelându-i și îndepărtându-i de alternativele uneori negative la care apelează acum.

Cheia pentru o educație parentală eficientă în secolul XXI este flexibilitatea, potrivirea răspunsurilor și direcției părinților la nivelul de performanță al copilului lor. Pentru un copil cooperant, independent, perseverent, părintele trebuie să intervină mai puțin, să îl susțină și să îi

insufle încredere în puterile lui, pe când în cazul unui copil inadaptat, care nu se descurcă singur sau ia decizii care nu îi sunt favorabile, datoria părintelui este să încerce să îl îndrume în direcția bună, fiind nevoie de mai mult timp și efort pentru a se ajunge la rezultatul dorit.

Acest proces trebuie să fie continuu, evaluat și adaptat la rezultatele copilului.

Reziliența este capacitatea de a reveni și de a se recupera. Din păcate, rezistența, ca și imaginea de sine și conceptul de sine, este un comportament învățat. Asta înseamnă că trebuie să fie predat și susținut de părinți. Dezvoltarea rezistenței la eșecurile vieții se bazează pe direcția și sprijinul oamenilor pe care se bazează copilul. Datoria părinților este să îi învețe cum să-și revină în loc să se ferească de oportunități din cauza unui eșec.

Pentru a-și dezvolta rezistența emoțională copiii au nevoie de siguranță, securitate, structură și sprijin din prima zi de naștere. Când lipsește oricare dintre aceste componente, are un impact asupra modului în care un copil gândește despre el însuși și asupra capacității sale de a răspunde provocărilor. Limitele sunt esențiale în dezvoltarea rezistenței, astfel încât copiii să știe unde este linia de start, precum și linia de sosire.

Cel mai important lucru pe care trebuie să îl facă părintele este să fie permanent conectat emoțional cu copilul său. Un părinte care este conectat emoțional cu copilul său va putea în cele din urmă să depășească orice impediment și să satisfacă nevoile copilului, care includ să fie auzit și înțeles, să fie iubit și acceptat, să se simtă în siguranță, să aibă structură și limite și să își exprime gândurile și sentimente. Într-un mediu sigur și încurajator, un copil este mai receptiv la învățare într-un cadru relațional disciplinat și pozitiv. Acest lucru îi va garanta independența, responsabilitatea, demnitatea și respectul pentru ceilalți, precum și pentru sine. De asemenea, îl va ajuta să devină rezistent și să se bucure de experiențele vieții, crezând că viața este minunată și plină de surprize.

În concluzie, putem spune că „Arta de a fi părinte” constă în primul rând în „a fi prezent, activ, treaz” în viața copilului, în a-l sprijini și îndruma în luarea celor mai bune decizii pentru el și pentru viitorul său.

„PARTENERIATUL ȘCOALĂ-FAMILIE, ASIGURĂ SUCCESUL ȘCOLAR”

**Prof. GRIGORE MĂDĂLINA GABRIELA
G.P.P. NR. 5, ORAȘUL MIZIL, JUD. PRAHOVA**

Familia fără îndoială exercită un anumit climat educativ. Dar în afara acestui element de structură, climatul mai este influențat și de o anumită mentalitate a părinților cu privire la acest climat generator de relații specifice.

Din punct de vedere educativ, părinții trebuie să ofere copilului un model de toleranță și respect. Copilul va învăța să fie sensibil, respectuos, urmărindu-și părinții cum reacționează cu cei din jur și cum valorizează oamenii.

Părinții au rolul de a construi respectul de sine al copilului prin întărire pozitivă, apreciere, admirație. Atunci când un copil se simte valorizat, acel copil va crește cu respect față de sine, acest lucru conferindu-i un anumit grad de maturitate care să îi permită manifestarea respectului față de semenii.

Parteneriatul grădiniță-familie poate contribui la creșterea factorilor educogeni ai familiei, prin activități specifice părinții pot fi sprijiniți să conștientizeze rolul pe care-l au în educația copiilor lor, să conștientizeze și să îndrepte comportamente și atitudini greșite în familie, să fie sprijiniți să se implice în activități educative pentru a le asigura succesul școlar.

Cu cât grădinița reprezintă o valoare a familiei, cu atât gradul de implicare al familiei este mai mare. Se constată că acei copii care sunt sprijiniți de părinți, care au în familie atitudini pro-grădiniță adecvate, obțin performanțe școlare ridicate și au un grad de aspirație ridicat față de nivelul de școlarizare pe care doresc să-l atingă.

Parteneriatul educațional este forma de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional. El presupune o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali.

Parteneriatul educațional se desfășoară permanent și împreună cu actul educațional propriu-zis. El se referă la cerința ca proiectarea, decizia, acțiunea și evaluarea în educație să fie realizate în cooperarea și colaborarea dintre instituții, influente și agenți educaționali.

Roluri și responsabilități ale părinților în cadrul parteneriatului grădiniță-familie pot fi:

-să recunoască grădinița ca instituție incluzivă, care asigură drepturi egale pentru toți copiii; să cunoască regulamentul interior al grădiniței; să-și cunoască copilul și posibilitățile lui, colaborând cu grădinița și educatoarea; să fie dispuși la activități de voluntariat în beneficiul copiilor; să colaboreze și să coopereze cu o deschidere permanentă spre grădiniță, comunitate în interesul copiilor; să recunoască rolul grădiniței în dezvoltarea copiilor; să respecte personalul din grădiniță; să sprijine activitatea educatoarei, în scopul dezvoltării integrale a copilului; să fie deschis la sugestiile și sfaturile avizate ale educatoarei cu privire la educarea copilului.

Roluri și responsabilități ale grădiniței în cadrul parteneriatului grădiniță-familie sunt:

-să ofere șanse egale copiilor la accesul serviciilor oferite de grădiniță; să informeze părintele cu privire la oferta educațională a grădiniței pentru creșterea și dezvoltarea copiilor; să motiveze părintele să se implice și să colaboreze cu grădinița; să prezinte ce așteaptă de la părinte: colaborare, cooperare, încredere, sprijin, ajutor reciproc, confidențialitate, respect; să manifeste transparență în procesul educativ; să ofere familiei informații privind modalitățile de educare a copiilor; să determine părinții să colaboreze pentru ca educația din grădiniță să aibă continuitate și consecvență și acasă; să evite stările conflictuale, tensionate cu părinții, pentru a nu avea efecte negative asupra copilului.

Modalități prin care se poate realiza parteneriatul dintre grădiniță și familie sunt următoarele:

-Întâlniri individuale periodice. Educatoarea va analiza evoluția dezvoltării copilului, va identifica care sunt domeniile de dezvoltare care necesită o diversificare a activităților, care sunt activitățile care sunt realizate cu ușurință acasă, modul în care copilul reacționează la diverse activități propuse. Educatoarea poate evalua dacă abilitățile parentale au nevoie de suport și îi poate oferi diverse materiale pentru ași îmbogăți cunoștințele și dezvolta capacitățile parentale.

-Părinții în sala de grupă. Participarea părinților la activitățile copilului are un dublu câștig: pe de o parte, copilul se va simți securizat de prezența părinților, astfel încât va fi mai deschis spre explorare; pe de altă parte, se va face un transfer de abilități practice și cunoștințe de la educator spre părinte, prin exersarea amenajării spațiilor, a comunicării cu copilul, prin observarea atentă a acestuia într-un alt context decât cel de acasă.

-Întâlnirile de consiliere cu părinții săptămânal sunt utile pentru a discuta despre proiectele tematice desfășurate și despre alte probleme care preocupă ambele părți. Pentru că aceste întruniri sunt destinate părinților subiectele alese trebuie să fie de interes pentru aceștia. Întrunirile vor fi benefice numai dacă se axează pe problemele care îi preocupă pe părinți care nu vor participa dacă nu le vor găsi interesante și utile. Educatoarea află care sunt interesele familiei prin întâlnirile informale sau prin intermediul chestionarelor referitoare la interesele familiei.

-Întrunirile comisiei de consultanță.

În cadrul acestor întâlniri se va discuta despre: participarea familiei, comunicarea educatoare-părinți, implicarea comunității, organizarea de evenimente sociale, strângerea de fonduri, organizarea unor excursii.

-Vizitele la domiciliu trebuie să apară în plan doar după consolidarea relației de încredere dintre părinte și educator.

Important este ca părintele să nu resimtă aceste vizite ca abuzive, ci ca modalități de colaborare partenerială, pentru a determina un răspuns cât mai adecvat nevoilor de dezvoltare ale copilului lor.

Actual, relația educator - copil are sensuri noi, este o relație de colaborare datorită aspectelor ei de conducere democratică și flexibilității în luare deciziilor. Nu numai copilul învață și se dezvoltă sub influența educatorului, ci acesta se formează și se transformă prin relație educativă.

Astăzi, se cere tot mai mult înțelegerea parteneriatului educativ, ca formă de unificare, sprijin și asistență a influențelor educativ-formale. Experiența dovedește că, o atmosferă destinsă între agenții educaționali, facilitează învățarea. Există o rețea complexă de relații în cadrul unei instituții școlare, care are un potențial în influențarea educației copiilor.

Colaborarea dintre instituția de învățământ și familie presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului.

Bibliografie:

- 1.Ciofu., C. (1998). *Interacțiunea părinți-copii*. București: Editura Medicală Amaltea.
2. Tatu, C. (2008). *Note de curs, Consilierea familiei*. Brașov;Facultatea de Pedagogie.
3. Vrășmaș, A. (2002). *Consilierea și educația părinților*. București;Editura Aramis.
4. Vincent, R. (1972). *Cunoașterea copilului*. București; Editura Didactică și Pedagogică.

TENDINȚE MODERNE ÎN EDUCAȚIA PARENTALĂ - ARTA DE A FI PĂRINTE

Hadade Virginia - Silvia
Liceul Teoretic "Lucian Blaga" Oradea

"... cel mai valoros lucru pe care îl putem face ca părinți în orice moment – dar mai ales în momentele de incertitudine – este să ne concentrăm pe construirea unei relații puternice, pozitive, cu copiii noștri, în care să se simtă auziți, protejați și iubiți." spune atât de frumos Eloise Rickman, în cartea sa "Parenting extraordinar".

Educația parentală a evoluat semnificativ în ultimele decenii, tendințele moderne reflectând o abordare mult mai conștientă, empatică și orientată către nevoile emoționale și psihologice ale copiilor. Artă de a fi părinte în prezent nu se mai bazează doar pe reguli stricte și disciplină, ci pe cultivarea unei relații de respect reciproc și susținere.

E important pentru părinți, să conștientizeze ("*mindful parenting*") și să fie atenți la propriile emoții și reacții în relația cu copiii lor. Să fie prezenți în mod activ în toate momentele pe care le petrec cu aceștia lucru care îi va ajuta să gestioneze stresul și să reacționeze cu calm și empatie atunci când comportamentele dificile ale copilului o vor cere.

Pentru sănătatea, fericirea și reziliența copiilor mai târziu, la vârsta adultă, este importantă o relație pozitivă între copii și părinți.

Dezvoltarea emoțională a omului, are la bază modul în care am fost tratați în viața noastră timpurie, de către părinți. Un impact direct asupra dezvoltării creierului nostru în primii ani din viața noastră îl are modul în care am fost crescuți.

Cercetări din neuroștiință ne dezvăluie faptul că experiențele copiilor le modelează acestora creierul: fiecare experiență întărește noi căi neuronale în creier, care, la rândul lor, modelează comportamentul copiilor și viziunea acestora asupra lumii în care trăiesc. Experiențele din mica copilărie modelează viitoarea dezvoltare a creierului, cercetătorii descoperind că stimularea mintală la vârsta de 4 ani, din partea părinților, reprezintă factorul – cheie în prezicerea dezvoltării mai multor părți ale creierului cincisprezece ani mai târziu.

Atunci când nevoile fizice și emoționale ale copiilor sunt simțite și înțelese, atunci când acestea primesc răspuns și sunt satisfăcute în mod repetat, când copiii sunt tratați cu dragoste, compasiune, răbdare și înțelegere, aceștia sunt predispuși să dezvolte o perspectivă a unei lumi bazate pe susținere. Un copil cu un comportament prietenos, amabil și atent este dovada faptului că acesta a avut din partea părinților sprijin emoțional și îngrijire consecventă.

Câteva lucruri pe care părinții le pot face pentru a favoriza un atașament în siguranță cu copiii, pot fi:

- afecțiune fizică și verbală;
- atenție și prezență exclusivă câtva timp zilnic;
- ascultarea activă a copiilor și luarea în serios a ceea ce aceștia comunică;
- respectarea cunoștințelor și opiniilor acestora;
- oferirea unui spațiu pentru a face greșeli și a eșua;
- crearea unui mediu în care copiii pot fi independenți și pot avea succes;
- oferirea libertății de a încerca lucruri noi;
- sprijinirea alegerilor pe care copiii le fac;
- oferirea ajutorului atunci când este cerut nu atunci când nu este cerut.

Educația parentală modernă include și o componentă de conștientizare socială, în care părinții îi învață pe copii despre importanța responsabilității față de comunitate, mediu și bunăstarea celorlalți. Aceasta poate include încurajarea participării la activități de voluntariat sau învățarea comportamentelor ecologice.

Arta de a fi părinte în lumea de astăzi presupune o combinație de iubire, răbdare, empatie și flexibilitate, adaptată la nevoile copilului și provocările moderne ale societății. Este o abordare dinamică, ce îmbină tradiția cu noile descoperiri în psihologia dezvoltării și educație.

Bibliografie:

- Rickman Eloise, *"Parenting extraordinar"*, București, Didactica Publishing House, 2021
- Avants B. Brian și colaboratorii, *"Neuroinformatics and the The Insight ToolKit"*, 2015

DOMENIUL EDUCAȚIEI PARENTALE - INTERRELAȚIONARE

Prof. Ilie Ștefania
Școala Primară Drăgănești, jud. Prahova

Educația parentală reprezintă ansamblul de programe, servicii și resurse destinate părinților, reprezentanților legali, persoanelor în grija cărora se află copilul, cu scopul de a-i sprijini pe aceștia în creșterea și educația copiilor, în conștientizarea rolurilor pe care le au și de a le îmbunătăți competențele parentale. Obiectivul principal al activităților de educație parentală este de a-i conștientiza pe părinți, reprezentanți legali, persoane în grija cărora se află copilul cu privire la importanța rolului pe care îl au în susținerea creșterii și dezvoltării acestuia, pentru ca aceștia să-și amelioreze și să dobândească unele cunoștințe, atitudini, practici de îngrijire și educație în conformitate cu recomandările psiho-pedagogiei moderne. Educatorul parental este profesionistul care poate avea o pregătire inițială în domeniul socio-uman sau medical (educatori, profesori, medici, asistenți sociali, asistenți medicali, psihologi etc.) și care a participat la un program de formare specializată în domeniul educației parentale.

Din perspectiva unei analize sistemice, educația parentală apare ca un element al sistemului de educație, fiind, în același timp și o dimensiune a educației permanente. Deoarece educația adulților, cu excepția unor programe de promovare profesională, nu poate deveni obligatorie, ea trebuie să se adapteze nevoilor diferitelor categorii de adulți și să acorde celor ce studiază condiții de autoeducație și autoevaluare, de alegere a conținuturilor și metodelor, a locului și timpului de învățare. Părinții dar și viitorii părinți sunt, din nou, aceia care au nevoie de cât mai multă flexibilitate, dinamism și adaptabilitate a sistemului de educație la cerințele și nevoile lor, generate de contextele imediate, dar și de cele globale, în care trăiesc și cărora trebuie să le facă față. Părinții au nevoie să-și însușească gama unor competențe de interrelaționare socială, astfel încât să știe cum să răspundă nevoilor emoționale, școlare, sociale ale copiilor, cum să comunice eficient cu copiii și alți părinți, cum să interacționeze cu instituțiile educaționale, cum să-și protejeze copiii împotriva pericolelor și să le ofere îngrijire medicală corespunzătoare

Bibliografie:

Strategia Națională de Educație Parentală „Părinți educați, copii fericiți”, 2022-2030.

EDUCAȚIA PARENTALĂ

Prof. învă. preșcolar ION GABRIELA SANDA
GRĂDINIȚA CU P.P. NR. 3, TULCEA

„Eu sunt copilul. Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă, voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume”.

(din Child's Appeal, Mamie Gene Cole)

Educația parentală reprezintă educația prin care pregătim tânăra generație în direcția preluării modelelor parentale, respectiv, construim modelele și stilurile parentale. Aceasta este o activitate de formare și include orice tip de acțiune educativă de informare, sensibilizare, învățare, antrenare, clarificare referitoare la valori, atitudini și practici parentale de educație.

Educația părinților este o formă de intervenție a acestora, în favoarea educației copiilor lor; este un set de măsuri educative și de sprijin care ajută părinții pe următoarele dimensiuni:

- Înțelegerea propriilor lor nevoi (fizice, sociale, emoționale, psihologice);
- Cunoașterea și acceptarea nevoilor copiilor lor;
- Construiește punți de legare între părinți și copii.

Ea presupune, de asemenea, și crearea unor rețele de servicii de sprijin, aparținând comunității locale, și care ajută părinții și familia să folosească serviciile existente și să se implice în viața comunității.

Rolurile parentale:

În cadrul familiei, rolurile parentale reprezintă o continuitate a rolurilor conjugale. În acest context, rolul conjugal-parental este definit ca „o formațiune complexă de atitudini, comportamente, comunicări verbale și expresive, orientate spre asigurarea, consolidarea și dezvoltarea relațiilor familiale așteptate legitim de fiecare dintre cei doi parteneri și copiii lor.” (Iolanda Mitrofan și Nicolae Mitrofan)

Rolurile parentale constituie „un ansamblu de comportamente (îngrijire, supraveghere, educație) pe care părinții le desfășoară în raport cu copiii: orice societate prescrie, printr-un sistem de norme (culturale, instituționale, juridice), conținutul rolurilor parentale...”

Responsabilitățile parentale

- Acoperirea nevoilor de bază ale copiilor (asigurarea resurselor și îngrijirea mediului domestic) presupune satisfacerea condițiilor ce asigură supraviețuirea: hrană, îmbrăcăminte, locuință, accesul la servicii medicale de bază etc.

Ce poate afecta calitatea parentală?

- Protecția copiilor. Ține de responsabilitatea părinților pentru integritatea fizică, psihică, spirituală, etnică și culturală a copiilor în relațiile lor cu mediul înconjurător, cu persoane, grupuri și instituții. Se manifestă prin două tipuri de comportamente: cele de monitorizare parentală sau control parental (se referă la supravegherea nutriției, stării de sănătate a copilului, a comportamentelor acestuia în raport cu o serie de factori de risc (consumul de tutun, de alcool, activitatea sexuală etc.) și cele de transmitere a abilităților de autoprotecție.
- Sprijinirea dezvoltării fizice și psihice a copiilor. Țin de promovarea aspectelor legate de dezvoltarea copilului: fizice, emoționale, cognitive, sociale, morale, sexuale, spirituale, culturale și educaționale. Printre competențe parentale, ce țin de această responsabilitate, sunt: strictețea, atașamentul emoțional și controlul asupra balanței de putere în relația dintre părinți și copii.
- Reprezentarea intereselor copiilor în comunitate - rolul jucat de părinte în interacțiunile dintre copii și diverse persoane, grupuri, instituții din comunitate mai ales atunci, când vârsta copilului nu îi permite să se reprezinte singur.

Parenting-ul afectuos–permisiv oferă dragoste, disponibilitate afectivă și grade diferite de tolerare și ghidaj parental, grad scăzut de control parental. Părinții manifestă căldură și interes față de tot ceea ce face copilul, le îndeplinesc toate dorințele, nu le interzic comportamente inadecvate, se consultă cu ei când iau o decizie care îl privește.

Funcțiile parentale deficitare:

- Abilitatea de a-și ține sub control durerea;
- Capacitatea de a-i trasa limite copilului, spre a-l responsabiliza.

Avantaje: stimulează formarea responsabilităților la copil, le conferă un anumit grad de independență și autonomie în luarea deciziilor, dezvoltă personalități creative, distincte și originale. Copiii deveniți adulți se vor simți importanți, speciali, cu o stimă de sine înaltă. Muncesc mult, asiduu, eficient. Au multă persuasiune (convingere), rigoare (asprime) logică, combativitate (dârzenie, perseverență), tenacitate (asiduitate, răbdare), tendință de a obține și păstra puterea, supra estimându-se.

Dezavantaje: tendințe de a deține controlul în orice situație asupra celor din jur, dificultăți în a înțelege și respecta regulile (normele, legile), nevoile, dorințele și intimitatea celorlalți, dificultăți interrelaționale.

Incapacitate de adaptare în colectivele grupurilor sociale, comportamentul fiindu-i apreciat a fi inadecvat, obraznic. Este expus la izolare. Ca rezultat, la acest copil sau adult se dezvoltă un Eu slab, invidios, gelos, suspicios, cu frici puternice de respingere, sau chiar ură, cu manifestări de tulburări majore de comportament.

Complicații: există pericolul dezvoltării unei persoane depresive, anxioase, dependentă de substanță (medicamente, droguri, alcool), cu tulburări comportamentale paranoide.

Pareting-ul afectuos-restrictiv se caracterizează prin atitudinea față de copil: Copilul se află pe primul plan. Lui i se permite să-și satisfacă orice dorință, fără a i se fixa anumite reguli de conduită. N-are nici un fel de îndatoriri.

Grad mult prea înalt de afectivitate, cu prea multă grijă și control exagat, generat de îngrijorările și fricile părintelui de a nu i se întâmpla copilului ceva.”

Stilul parental-familial supraprotectiv conține stilurile: nesigur, tendințe anxioase.

Avantajele acestui stil sunt minime.

Dezavantaje: Supra afectivitatea părinților prin ”supragrijă” „jertfire”, „dăruire”,

Ce trebuie să facă părinții și educatorii

La această grupă de vârstă, părinții, cadrele didactice și ceilalți adulți din preajma copiilor trebuie să îi ajute pe micuți să își dezvolte aptitudinile de a se înțelege cu ceilalți după reguli clare. Trebuie să li se explice pe înțelesul lor care sunt consecințele unor fapte. Copiii trebuie încurajați și obișnuiți să își ceară iertare atunci când greșesc, chiar și neintenționat. De multe ori este benefic să li se solicite copiilor nu doar să își ceară scuze, ci și să repare, dacă este posibil, ce au stricat, cum ar fi, de exemplu, un castel din cuburi. În plus, eforturile lor de a-și schimba comportamentul în bine trebuie laudate și apreciate corespunzător. Pe de altă parte, copiii trebuie încurajați să le mărturisească adulților dacă cineva îi amenință în vreun fel sau îi face să se simtă neplăcut, dar și dacă sunt martori la astfel de lucruri. În cazul copiilor violenți, trebuie să înțelegem care sunt scopurile urmărite de ei și să îi ajutăm să și le îndeplinească în mod util. Dacă vor atenție, să o primească și acasă, și în cadrul unor activități. Dacă urmăresc să aibă putere sau să se distreze, pot fi îndrumați către un sport sau către activități în care să se simtă puternici.

De foarte multe ori, un copil agresiv este un copil foarte activ, care are foarte multă energie, oarecum impulsiv, și atunci un sport îl poate ajuta pentru că își poate consuma într-un mod pozitiv energia. Trebuie văzut și altfel: agresorul poate a fost, la rândul lui, și victimă, și atunci poate are nevoie de încurajări, de o intervenție. Pe copilul-victimă îl pot ajuta în primul rând părinții. Să stea de vorbă cu el, să se obișnuiască să comunice, să îi povestească despre problemele pe care le-au avut și ei, să îi ceară părerea și abia după ce îl ascultă să îi ofere părerea lor. În felul acesta îi dau foarte multă încredere pentru că vede și el că are un cuvânt de spus. De foarte multe ori e foarte important ca victima să aibă o „voce”, să poată să spună „Nu!”, să poată să spună „Stop!” Și mai apoi să fie mult mai obișnuit cu relațiile sociale. Să meargă în diverse grupuri, nu neapărat la școală, să aibă alte activități de grup, în care să simtă că poate relaționa.

Sugestii generale pentru părinți

- Construiți o relație bazată pe încredere și afecțiune cu copilul. Dacă ne implicăm în viața copilului, îl încurajăm, îl protejăm scade incidența problemelor legate de agresivitate.

- Asigurați-vă că tânărul este cât mai mult timp supravegheat. Ca părinți, este bine să cunoaștem anturajul copiilor și să încurajăm permanent implicarea lui în diferite activități extrașcolare.
- Oferiți modele de comportament. Copiii învață mai mult prin imitarea de modele. Unii dintre noi încurajăm comportamente agresive fără să ne dăm seama.
- Este important să laudăm copilul atunci când rezolvă problemele constructiv, fără violență.
- Stabiliți reguli clare și urmăriți respectarea lor.
- Așteptările noastre față de copil este util să le explicăm clar. De asemenea, copilul trebuie implicat în formularea regulilor, cunoscând, în același timp, consecințele nerespectării unora dintre ele.
- Monitorizați aspectele de violență cu care intră în contact copilul prin media.

În acest caz se impune o atenție sporită și respectarea unor reguli de bază:

- ❖ Limitarea timpului petrecut de copil la TV (o oră, maximum două ore);
- ❖ Cunoașterea conținutului programelor urmărite de copii;
- ❖ Discutarea scenelor de violență vizionate de către copii;
- ❖ Discutarea consecințelor grave pe care le are comportamentul violent în realitate;
- ❖ Analizarea modalităților de rezolvare a problemelor fără folosirea violenței.

Bibliografie:

1. Convenția Internațională cu privire la drepturile copilului, adoptată la Adunarea Generală ONU (22 noiembrie 1989)
2. Suportul de training- Fără de palme – pentru lucrul cu familia care educă copii cu vârsta 0-6, ani , Programul Educațional Pas cu Pas
3. Suportul de curs pentru formatorii locali în domeniul lucrului cu părinții elevilor în prevenirea abuzului și violenței (Centrul de informare și documentare privind drepturile copilului, 2013)
4. Setul de broșuri informaționale- Jucați-vă cu copilul dumneavoastră, Exersați gândirea critică împreună cu copilul dumneavoastră, Comunicați cu copilul dumneavoastră, Citiți împreună cu copilul dumneavoastră, Programul Educațional Pas cu Pas
5. Proiectul „Parteneriat Global pentru Educație”, implementat de către Ministerul Educației cu sprijinul Băncii Mondiale și UNICEF (2012-2014)
6. Bower, G.H., Hilgard, E.R., (1974), Teorii ale învățării, Editura Didactică și Pedagogică, București.

PARTENERIATUL ȘCOALĂ - FAMILIE - ELEVI: CHEIA SUCCESULUI EDUCAȚIONAL

Prof. înv. primar Ion Georgiana
Școala Primară Drăgănești, jud. Prahova

Parteneriatul dintre școală, familie și elevi este esențial pentru succesul educațional și pentru dezvoltarea armonioasă a fiecărui copil. Această colaborare activă creează o bază solidă pentru educația și dezvoltarea elevilor, fiind un factor determinant în performanțele lor academice, sociale și emoționale. În acest context, fiecare dintre cei trei parteneri are un rol important în susținerea și încurajarea dezvoltării copilului.

Rolul Școlii

Școala nu este doar un loc de instruire educațională, ci și un mediu în care elevii își dezvoltă abilități sociale, emoționale și de viață. Rolul școlii în parteneriatul cu familia și elevii include:

- *Asigurarea unui mediu de învățare sigur și stimulant* - Profesorii și personalul școlii creează un climat educațional pozitiv, în care elevii se simt în siguranță și motivați să învețe.
- *Comunicare deschisă și continuă* - Școala trebuie să mențină o comunicare constantă cu familia elevului, informând părinții despre progresul academic, comportamentul și nevoile copilului.
- *Implicarea în activitățile extracurriculare* - Oferirea de oportunități pentru activități care să dezvolte talentele și interesele elevilor contribuie la dezvoltarea lor completă.

Rolul Familiei

Familia joacă un rol crucial în sprijinirea educației și dezvoltării copilului. Implicarea părinților în procesul educațional este un predictor important al succesului școlar. Rolul familiei în acest parteneriat este:

- *Crearea unui mediu de sprijin acasă* - Părinții trebuie să ofere un cadru care încurajează învățarea, să se implice în teme și activitățile școlare și să stabilească rutine care să sprijine procesul educațional.
- *Comunicare constantă cu școala* - Participarea la ședințele cu părinții, implicarea în activitățile școlare și menținerea unui dialog deschis cu profesorii sunt aspecte esențiale.
- *Sprijin emoțional* - Familia este responsabilă de susținerea emoțională a copilului, încurajându-l să depășească dificultățile și să își dezvolte încrederea în sine.

Rolul Elevului

Elevul este un participant activ în procesul de învățare și în relația dintre școală și familie. Responsabilitatea elevului în acest parteneriat implică:

- *Participare activă la procesul de învățare* - Elevii trebuie să fie motivați să învețe, să participe la activități școlare și să își asume responsabilitatea pentru propria educație.

- *Comunicare deschisă cu părinții și profesorii* - Elevii trebuie să fie dispuși să comunice cu profesorii și părinții lor despre dificultățile pe care le întâmpină și să ceară sprijin atunci când au nevoie.

- *Respectarea regulilor și așteptărilor* - Elevii trebuie să respecte regulile școlii și să își îndeplinească sarcinile școlare cu responsabilitate și integritate.

Importanța comunicării eficiente

O comunicare eficientă între școală, familie și elevi este cheia succesului acestui parteneriat.

Aceasta trebuie să fie:

- *constantă* - comunicarea regulată între părinți și profesori permite monitorizarea progresului și intervenția în timp util atunci când apar probleme

- *clară și deschisă* - toate părțile implicate trebuie să comunice deschis despre așteptări, dificultăți și nevoi

- *colaborativă* - toți cei implicați trebuie să colaboreze pentru a găsi soluții eficiente pentru orice problemă apărută în procesul de învățare

Implicarea comunității

În unele cazuri, parteneriatul școală-familie-elevi se extinde și către comunitate. Implicarea comunității poate aduce beneficii majore, prin sprijinul oferit de organizațiile locale, resurse educaționale suplimentare și oportunități extracurriculare.

În concluzie, parteneriatul școală-familie-elevi este un pilon esențial în procesul educațional modern. Atunci când toate părțile implicate colaborează eficient, rezultatele nu întârzie să apară: elevii devin mai motivați, își dezvoltă abilitățile academice și sociale și sunt mai bine pregătiți pentru provocările viitorului. Comunicarea deschisă, sprijinul reciproc și implicarea activă sunt fundamentale pentru succesul acestui parteneriat.

PARTENERIATUL “FAMILIE-ȘCOALĂ” ÎN REUȘITA EDUCAȚIEI INCLUZIVE

Prof. înv. primar Ion Maria Gabriela
Școala Gimnazială, sat Potigrafu, com. Gorgota, jud. Prahova

„Școlile incluzive sunt mijloace optime de combatere a atitudinilor discriminatoare, de creare a unor comunități primitive, de construire a unei societăți incluzive și de asigurare de șanse egale la educație pentru toți; mai mult, acestea oferă o educație de calitate, sporind, astfel eficiența și, în ultima instanță, rentabilitatea întregului sistem de învățământ”.

Declarația UNESCO de la Salamanca (1994)

Un copil fericit și educat este ceea ce ne dorim fiecare și depunem eforturi substanțiale pentru a atinge acest deziderat, indiferent că facem parte din categoria profesorilor sau a părinților. Societatea zilelor noastre este cea care dictează caracterul dezirabil al viitorului adult, actualul elev, care trebuie să evolueze în funcție de anumiți indicatori și să contribuie la progresul comunității în care își desfășoară activitatea. La rândul său, elevul este influențat de anumiți factori precum ereditatea, mediul și educația. Un rol decisiv în acest sens îl deține familia, cea care se regăsește într-o oarecare măsură în fiecare dintre factorii pe care i-am enumerat mai sus.

Educația integrată se referă în esență la integrarea în structurile învățământului de masă a copiilor cu cerințe speciale în educație (copii cu deficiențe senzoriale, fizice, intelectuale sau de limbaj, defavorizați socio-economic și cultural copii din centrele de asistență și ocrotire, copii cu ușoare tulburări psihoafective și comportamentale, copii infectați cu virusul HIV etc.) pentru a oferi un climat favorabil dezvoltării armonioase și cât mai echilibrate a personalității acestora.

Incluziunea reprezintă esența unui sistem educațional ce se caracterizează prin promovarea egalității în drepturi și responsabilități, flexibilitatea programelor școlare, implicarea activă a comunității în programele școlii, parteneriat cu familia. În reușita educației incluzive un rol important revine familiei. Relația familie-școală se bazează pe încredere. Comunicarea eficientă asigură încrederea reciprocă. La începutul parteneriatului cu părinții, profesorii trebuie să se gândească ce pot învăța de la părinți despre copiii lor. Pentru ca această comunicare să fie eficientă profesorii trebuie să apeleze la bune deprinderi de ascultare. Ascultând atent părintele se poate stabili o relație deschisă cu sprijin reciproc. A ști să ascuți înseamnă a fi capabil să creezi premisele colaborării. Ascultarea activă înseamnă a fi cu adevărat activ .

Pentru o mai eficientă susținere a școlii incluzive din partea familiilor, membrii acestora trebuie să satisfacă un minimum de cerințe:

-să participe activ la toate activitățile școlii și să de implice în promovarea practicilor de integrare școlară a copiilor cu cerințe speciale la toate nivelurile vieții sociale;

- să fie modele de acțiune și comportament în acceptarea și susținerea integrării persoanelor cu cerințe speciale din comunitățile lor;
- să sprijine profesorii în alegerea unor strategii realiste cu privire la evoluția și formarea copiilor în școală și în afara ei;
- să fie parteneri sinceri de dialog și să accepte fără rezerve colaborarea cu echipa de specialiști care se ocupă de educarea și recuperarea copiilor lor, urmărind împreună progresul înregistrat de copil în diverse situații de viață;
- să colaboreze cu alți părinți în grupurile de suport ale părinților și să împărtășească și altora experiențele personale cu propriii copii la activitățile desfășurate în mijlocul familiei;
- să fie convinși de avantajele oferite de școala incluzivă copiilor cu cerințe speciale și să accepte fără resentimente eventualele limite impuse de gradul și complexitatea deficiențelor acestora .

Prin comunicarea bilaterală părinții creează un parteneriat strâns în sprijinul copiilor, se formează comunitatea și cultura școlii, cadru în care aceștia se simt ca “membrii ai unei familii”. Părinții răspund la această cultură prin participarea la educația copiilor în moduri în care ei înșiși niciodată nu le-au cunoscut.

Factorii care influențează părinții în implicarea lor în educația copiilor, includ: nivelul educațional al părinților; grupurile din care ei fac parte; atitudinea conducerii școlii; influențele culturale; problemele familiei în îngrijirea copilului.

Familia este mediul normal în care personalitatea unui copil, cu sau fără deficiențe, se dezvoltă armonios sub toate aspectele.

Succesul educației inclusive este asigurat de comunicarea dintre familie și școală.

Copiii au rezultate bune la școală, se integrează dacă familiile se interesează îndeaproape de educația lor. Părinții sunt cei care cunosc cel mai bine copilul și reprezintă o importantă sursă de sfaturi pentru profesori.

Școala incluzivă și toate cadrele didactice trebuie să creeze un mediu primitor pentru implicarea familiei în recuperarea, adaptarea și integrarea propriului copil cu cerințe speciale, prin: solicitarea tuturor familiilor cu copii care prezintă cerințe educaționale speciale să participe la aplicarea programului educațional și terapeutic propus; recunoașterea cerințelor și drepturilor familiilor de a alege dacă, în ce măsură, cum și când pot participa la cât mai multe activități terapeutice, pentru continuarea lor acasă; includerea familiilor, în mod obișnuit și consecvent, în schimbul de informații despre copil; identificarea resurselor din cadrul programului educațional și recuperator-terapeutic al elevilor cu cerințe speciale prin care se pot sprijini activitățile părinților; anunțarea familiei în legătură cu activitățile propuse în programul recuperator-terapeutic și completarea lui la solicitările părinților; informarea familiilor despre schimbările survenite în cadrul programului; acceptarea feed-backului primit de la familie ca informații utile în ameliorarea programelor destinate educării și recuperării elevilor cu CES.

Parteneriatele școală – familie vin în sprijinul îmbunătățirii comunicării dintre părinți și profesori. Ele se evidențiază în activități comune, participarea părinților la diferite cursuri în care se explică acestora ce înseamnă o regulă în familie, ce înseamnă o pedeapsă când nu au fost respectate regulile și ce înseamnă o laudă. În cadrul parteneriatelor se clădesc relații între indivizi, acestea fiind caracterizate de responsabilități și cooperări reciproce.

Realizarea parteneriatelor funcționale presupune un sistem de activități cuprinse într-un plan pe termen scurt și mediu, cu obiective și responsabilități clare. Ca și obiective operaționale pentru un parteneriat școală-familie pot fi enumerate: implicarea conștientă a elevilor, părinților și membrilor comunității în activitățile propuse potrivit capacităților psiho-fiziologice și aptitudinilor lor; identificarea și înlăturarea barierelor de comunicare; combaterea eșecului școlar, a abandonului școlar; îmbunătățirea bazei materiale a școlii; consilierea elevilor și a părinților să devină frecventă și eficientă; îmbunătățirea relațiilor între școală și părinți, profesori și elevi, părinți-părinți; conștientizarea necesității ascultării active; înlăturarea prejudecăților și a discriminărilor elevilor în funcție de mediul din care provin sau de statutul părinților; identificarea caracteristicilor individuale ale elevilor; exprimarea liberă a opiniilor; dezvoltarea încrederii în sine și în reușita acțiunii.

Un parteneriat între cadrele didactice și familie este posibil numai dacă fiecare dintre cei implicați înțelege rolul pe care îl joacă în viața copilului. Părinții au nevoie de educație pentru a ști cum să-și crească copiii. Prezența părinților și profesorilor împreună în activități de dezvoltare și participare comunitară, influențează pozitiv rolul lor în educația incluzivă.

Dacă părinții și cadrele didactice lucrează împreună, se poate sprijini dezvoltarea copilului, iar cerințele sale pot fi îndeplinite într-o măsură mai mare.

Un parteneriat între familie și școală nu se poate construi foarte repede, ci sunt necesare etape bine planificate. Această planificare duce la stabilirea unei relații de încredere și cooperare activă cu cadrele didactice și alți profesioniști, familia fiind unul dintre factorii a căror contribuție este foarte importantă în procesul de integrare școlară a copiilor.

Bibliografie:

Gherguț, A. (2006), "Psihopedagogia persoanelor cu cerințe speciale". Editura Polirom
Maria Andruszkiewicz, Keith Prenton (2007), – „Educația incluzivă. Concepte , politici și practici în activitatea școlară”-Ghid pentru cadre didactice. Editura Didactică și Pedagogică București
Popescu, M. (2000). "Implicarea comunității în procesul de educație". Editura Corint.

FUNDAMENTE ALE DEZVOLTĂRII ARMONIOASE A COPILULUI

Prof. înv. primar Ioniță Cristina Mihaela

Școala Gimnazială „Alexandru Ioan Cuza”, sat Potigrafu, jud. Prahova

Educația parentală reprezintă un aspect esențial în dezvoltarea copiilor, având un rol crucial în formarea personalității, comportamentului și valorilor acestora. Într-o societate aflată într-o continuă schimbare, părinții trebuie să se adapteze provocărilor noi și să își asume un rol activ în educația și formarea copiilor lor. Acest articol explorează principalele strategii de educație parentală și importanța aplicării unor metode bazate pe respect, comunicare și empatie în relația părinte-copil.

Rolul fundamental al părinților în educația copiilor

Părinții sunt primii educatori ai copilului și joacă un rol determinant în dezvoltarea cognitivă, emoțională și socială a acestuia. Din primele luni de viață, copiii învață prin imitație și prin interacțiunile zilnice cu părinții. De aceea, modul în care părinții își gestionează propriul comportament și relațiile interpersonale devine un model de urmat pentru cei mici.

În educația parentală, este important ca părinții să ofere sprijin emoțional constant, să creeze un mediu sigur și stabil în care copilul să se simtă iubit și apreciat. În plus, stabilirea unor limite clare, dar aplicate cu blândețe, ajută la formarea unui simț sănătos al responsabilității și respectului față de reguli. Copiii învață cel mai bine atunci când sunt încurajați să exploreze și să învețe din greșeli, având certitudinea că părinții lor îi vor sprijini indiferent de circumstanțe.

Abordări moderne în educația parentală

Cercetările recente din domeniul psihologiei copilului subliniază importanța unor metode educaționale bazate pe conectare emoțională, disciplină pozitivă și autonomie. Printre cele mai eficiente abordări educaționale moderne se numără:

1. **Educația bazată pe atașament:** Aceasta se concentrează pe crearea unei legături puternice și sigure între părinți și copii, promovând o relație bazată pe încredere și securitate emoțională. Un copil care se simte în siguranță în prezența părinților va avea mai multă încredere în sine și în abilitățile sale de a face față provocărilor vieții.
2. **Comunicarea non-violentă:** Este esențial ca părinții să comunice deschis și empatic cu copiii lor, evitând critica aspră și judecățile de valoare. O comunicare eficientă presupune ascultarea activă și exprimarea clară a sentimentelor și nevoilor, fără a impune autoritatea prin frică sau intimidare.
3. **Disciplina pozitivă:** În loc să pedepsească comportamentele nedorite, părinții ar trebui să ofere alternative constructive, ghidându-și copiii către auto-disciplină și responsabilitate. Disciplina pozitivă presupune încurajarea comportamentelor adecvate prin recompense și apreciere, și nu prin impunerea unor pedepse dure.

4. **Oferirea de autonomie:** Pe măsură ce copilul crește, este important ca părinții să-i permită să își dezvolte independența și să ia propriile decizii, bineînțeles, sub îndrumare. Autonomia îi ajută pe copii să învețe să își asume responsabilități, să își gestioneze emoțiile și să găsească soluții la problemele cu care se confruntă.

Provocări actuale în educația parentală

Societatea contemporană aduce noi provocări pentru părinți, printre care gestionarea timpului, utilizarea excesivă a tehnologiei și presiunile sociale crescânde. De exemplu, părinții care se confruntă cu programul încărcat de la serviciu au tendința de a-și petrece mai puțin timp de calitate cu copiii lor, ceea ce poate afecta negativ relația părinte-copil.

De asemenea, expunerea copiilor la tehnologie de la vârste fragede poate crea dificultăți în menținerea unei comunicări autentice și directe. În acest sens, părinții trebuie să fie conștienți de impactul negativ pe care tehnologia îl poate avea asupra dezvoltării cognitive și emoționale a copiilor și să stabilească limite clare în ceea ce privește utilizarea dispozitivelor digitale.

Un alt aspect relevant este presiunea socială asupra părinților de a oferi copiilor o educație perfectă. Acest fenomen, cunoscut și sub denumirea de "părinți elicopter", se referă la tendința părinților de a controla excesiv fiecare aspect al vieții copiilor lor, fapt care poate duce la anxietate și o lipsă de autonomie în dezvoltarea copilului.

Educația parentală reprezintă baza pe care se construiește viitorul copilului, având un impact major asupra dezvoltării acestuia. Părinții care își asumă un rol activ în educația copiilor lor, folosind metode bazate pe respect, comunicare și disciplină pozitivă, contribuie semnificativ la formarea unei generații echilibrată și responsabile. În ciuda provocărilor pe care le aduce societatea modernă, părinții pot modela un viitor mai bun pentru copiii lor prin aplicarea unor strategii educaționale care să promoveze încrederea în sine, autonomia și empatia.

MESERIA DE PĂRINTE

Prof.inv. primar Jurj Ioana
Școala Gimnazială nr. 1 Rieni, jud. Bihor

„Pentru ca un copil să devină om, trebuie ca din copilărie să educi din el omul, astfel va rămâne copil toată viața.” (Rabindranath Tagore)

A fi părinte este un lucru costisitor și complex. Familiile care iubesc copiii și doresc să experimenteze emoția de a aduce pe lume noi ființe nu trebuie să se sperie de dificultatea slujbei de părinte. Pentru o mamă, nu există momente mai emoționante în viață ca acela când își privesc copiii. Ce poate fi mai înălțător decât să vezi acele mici făpturi umane cum înfloresc, cresc, învață, și iubesc? Ce recompensă poate fi mai mare decât aceea când copilul ți se cațara pe genunchi, te îmbrățișează și îți șoptește: ”Mămico,te iubesc!” Într-adevar, copiii cer mult efort, dar merită pe deplin prețul plătit. De altfel, nimic valoros nu este ieftin.

Nu mai este nici o îndoială; copiii sunt niste omuleți foarte costisitori. Ca să-i crești așa cum trebuie, ți se cere să dai tot ce ai mai bun din timpul, eforturile și resursele tale financiare. Totuși, pentru cei ce n-au avut ocazia de a fi părinți, aceasta pare o treabă ridicol de simplă.

Majoritatea frustrărilor slujbei de părinte apar pentru că noi nu avem un model bine trasat, un “plan de bataie”, pentru a răspunde așa cum trebuie la situațiile inevitabile cu care ne confruntăm. Apoi, când apar problemele, dăm de greutate și facem greșeli.

Când se năștea un copil prin anii 1900 sau înainte, mama, lipsită de experiență, era ajutată de multe prietene și rude, care se învârteau în jurul ei pentru a-i oferi sfaturile și sprijinul. Foarte puține dintre aceste mătuși, bunici sau vecine au citit vreo carte despre creșterea copiilor, dar acest lucru n-a reprezentat o piedică. Aveau o înțelepciune populară care le dădea o încredere neclintită. Aveau un răspuns gata pregătit pentru orice situație, indiferent dacă acesta era bun, sau greșit. Astfel, o femeie tânără era sistematic învățată de către femeile mai în vârstă cu o considerabilă experiență, cum să devină mamă.

O data cu dispariția acestei “familii extinse”, slujba de mamă provoacă mai multe griji și neliniști. Multe cupluri tinere de astăzi n-au rude și prieteni care să le acorde acest sprijin. Trăiesc într-o societate în continuă mișcare, în care vecinii cei mai apropiați sunt adesea total necunoscuți. Mai mult, s-ar putea ca părinții lor să locuiască departe, sau să nu fie capabili să-i ajute. În consecință, tinerii părinți sunt îngrijorați de lipsa lor de pregătire pentru creșterea copiilor.

Această stare de lucruri i-a împins pe mulți părinți să alerge la “experti” pentru informații și sfaturi. Au cautat răspunsuri pentru complexe probleme la pediatri, psihologi, psihiatri și educatori.

Meseria de părinte pare o misiune din ce în ce mai grea, mai ales ca trăim într-o lume în care ni se cere perfecțiunea și care îi culpabilizează pe cei care nu reușesc să îndeplinească normele. Dar ce înseamnă norma sau normal din punct de vedere al educației copiilor? Pentru că unul dintre cele mai dure lucruri care îți se poate întâmpla este să ai părinți perfecți. Putem încerca să fim modele parintești fără însă să vrem să fim părinți model. E perfect adevărat că mediul este cel care va pune o amprentă fundamentală asupra copilului așa că părinții care au o stima de sine crescută vor oferi copilului un model ca acesta să fie la fel. Aceștia sunt părinți care îndrăznesc să fie așa cum simt ei de cuviință și să se poarte așa cum bunul simț le ordonă. Acest fapt se datorează faptului că părinții își vor trata copiii așa cum se tratează pe sine, adică cu respect. Copilul va imita comportamentele și atitudinile pe care le vede în jurul său și va lua cu sine în viața atmosferă în care a trăit, fie că este una impregnată cu bucurie de viață, respect, creativitate sau dimpotrivă furie, frustrare, negare a vieții.

Sloganul este interzis să interzici să-ți dovedești a fi periculos și, din păcate, inutil. Cuvântul cheie este respectul. Interzic copilului ceea ce l-ar putea pune în poziția de a-și face rău sieși sau celorlalți pentru că îl învață respectul față de oameni și față de propria persoană. Copilul are nevoie în primul rând de dragoste și apoi de fermitate și coerență, pentru că lumea pe care o descoperă să fie una sigură și de încredere. Rețeta este legată de modul în care îl privim pe copil, cu încredere, respect și iubire, dar în același timp ca pe un copil care nu are încă suficientă experiență pentru a vă deveni egal. Este la fel de nocivă și tratarea copilului ca pe un inferior și tratarea lui ca pe un adult. Copilul este o ființă demnă de a fi tratată cu respect, dar nu are nici înțelegerea și nici îndatoririle unui adult. Adesea când spunem nu unui copil îl nemulțumim și el își va manifesta nemulțumirea prin furie și plans, fapt care este dificil de tolerat pentru un părinte. Aceste interdicții trebuie adaptate vârstei și capacităților copilului. Interdicțiile de la 3 ani nu sunt aceleași cu interdicțiile de la 13 ani, la fel cum așteptările față de un copil de 3 ani nu sunt aceleași ca și așteptările față de un adolescent.

Când protejăm copilul prea mult îi oferim imaginea unei lumi periculoase în care este incapabil să se descurce singur. Când însă refuzăm să luăm în serios fricile copilului se simte singur și neputincios în fața unei lumi mari și angoasante. Este la fel de nociv și să supraprotejăm copilul și să îl ignorăm. Anxietatea părinților este de asemenea o sursă permanentă de probleme pentru copil. A te teme mereu că se va întâmpla ceva, a te teme mereu de boli, de microbi, de accidente, de eșecuri, de întâmplări rușinoase va duce la o relație părinte-copil dominată de nevoie părintelui de a controla copilul “spre binele său” și de nevoia copilului de a scăpa poate prin boală și de ce nu prin esec.

Copilul nu va putea evolua liber, nu se va dezvolta și va urma de fapt exact traseul de care părintele se teme. Copilul reacționează la neliniștea parintelui sau printr-o neliniște și mai mare pe care însă nu știe nici cum să o exprime și nici cum să o controleze. Este dezarmat sau nu a avut niciodată vreo armă, incapabil să se distanțeze de ce trăiește și copleșit de neliniștea părinților săi.

Atmosfera de acasă este importantă. Meseria de părinte se îngemănează cu cea de partener în cuplu. Unele familii sunt sufocate de tensiuni, altele sunt copleșite de neliniști și griji, altele sunt depresive și dezarmate. Doar atunci când acasă este un loc comod, liniștitor, conținător, copilul va învăța să își clădească încrederea în sine și seninătatea.

Bibliografie:

Ioan Dolea, Dacian Dorin Dolea „Meseria de părinte”, Editura Aramis, București, 2005

EDUCAȚIA PARENTALĂ

ROLUL ȘI IMPACTUL SĂU ASUPRA DEZVOLTĂRII COPIILOR

Prof. înv. preșcolar Klimpa Gianina Larisa
Școala Gimnazială Nr. 1 Balc, structura G.P.N. Nr. 4 Săldăbagiu de Barcău, jud. Bihor

Educația parentală reprezintă un set de strategii și tehnici utilizate de părinți pentru a sprijini dezvoltarea fizică, emoțională și socială a copiilor. În contextul actual, importanța educației parentale este recunoscută tot mai mult, având un impact semnificativ asupra performanțelor școlare și a comportamentului copiilor.

Rolul educației parentale

Educația parentală joacă un rol esențial în formarea valorilor, comportamentelor și atitudinilor copiilor. Părinții sunt primii educatori ai copilului, iar influența lor este decisivă în primii ani de viață. Prin educația parentală, părinții pot:

Îmbunătăți relația părinte-copil: O educație parentală adecvată contribuie la dezvoltarea unei relații bazate pe respect, încredere și comunicare deschisă între părinți și copii. Acest aspect este crucial pentru bunăstarea emoțională a copiilor.

Dezvolta abilități socio-emoționale: Părinții pot învăța cum să gestioneze emoțiile, cum să încurajeze exprimarea sănătoasă a acestora și cum să dezvolte empatia. Aceste abilități sunt fundamentale pentru integrarea socială a copiilor.

Stabili rutine și structuri: Oferirea unui mediu structurat și stabil contribuie la crearea unui sentiment de securitate pentru copii. Rutinele zilnice și așteptările clare ajută la dezvoltarea autodiscipliniei și a responsabilității.

Sprijini dezvoltarea cognitivă: Implicarea părinților în activitățile educative ale copiilor, cum ar fi cititul împreună sau jocurile educative, stimulează curiozitatea și dorința de a învăța. Aceasta are un efect pozitiv asupra performanțelor academice.

Impactul educației parentale asupra dezvoltării copiilor

Impactul educației parentale este vizibil în multiple aspecte ale vieții copilului. Studiile arată că implicarea activă a părinților în educația copiilor lor are următoarele beneficii:

Performanțe academice îmbunătățite: Copiii ai căror părinți sunt implicați activ în educația lor tind să aibă rezultate școlare mai bune. Aceasta se datorează sprijinului constant și motivației oferite de părinți.

Comportament pozitiv: O educație parentală pozitivă reduce riscul comportamentelor problematice, cum ar fi agresivitatea sau delincvența. Părinții care stabilesc limite clare și oferă modele pozitive de comportament contribuie la formarea unor copii echilibrați și responsabili.

Sănătate mentală: Copiii care beneficiază de o educație parentală echilibrată au o sănătate mentală mai bună. Aceștia sunt mai rezistenți la stres, au o stimă de sine crescută și relații sociale mai bune.

Dezvoltare emoțională: Părinții care își sprijină emoțional copiii contribuie la dezvoltarea unui echilibru emoțional. Acești copii sunt capabili să-și gestioneze mai bine emoțiile și să dezvolte relații sănătoase cu cei din jur.

Bune practici în educația parentală

Pentru a maximiza beneficiile educației parentale, este esențial ca părinții să adopte bune practici, cum ar fi:

1. Comunicare deschisă și empatică: Ascultarea activă și exprimarea clară a sentimentelor și a așteptărilor creează un mediu de încredere și respect reciproc.
2. Implicare activă: Participarea părinților la activitățile școlare și extrașcolare ale copiilor, precum și la viața lor de zi cu zi, demonstrează interes și sprijin.
3. Stabilirea unor reguli clare și consecvente: Disciplina pozitivă, bazată pe reguli clare și aplicarea consecventă a acestora, contribuie la dezvoltarea unui sentiment de responsabilitate și ordine.
4. Încurajarea independenței: Oferirea de oportunități copiilor pentru a lua decizii și a-și asuma responsabilități ajută la dezvoltarea autonomiei și încrederii în sine.

Importanța colaborării cu școala

Un alt aspect esențial al educației parentale este colaborarea strânsă cu școala. Comunicarea regulată între părinți și cadrele didactice poate facilita o mai bună înțelegere a nevoilor și progresului copilului. De asemenea, părinții pot participa activ la evenimentele școlare și pot oferi sprijin suplimentar pentru activitățile educative, contribuind astfel la crearea unui mediu educațional holistic și integrat.

În concluzie, educația parentală este un element fundamental în dezvoltarea armonioasă a copiilor. Prin adoptarea unor practici eficiente și implicare activă, părinții pot asigura o bază solidă pentru succesul academic și personal al copiilor lor. Investind timp și efort în educația parentală, părinții contribuie la formarea unei generații viitoare bine pregătite și echilibrate.

Bibliografie:

1. Gordon, Thomas. Parent Effectiveness Training: The Proven Program for Raising Responsible Children, New York, Three Rivers Press, 2000;
2. Goleman, Daniel. Inteligența emoțională, București, Editura Curtea Veche, 2008;
3. Siegel, Daniel J., și Bryson, Tina Payne. The Whole-Brain Child: 12 Revolutionary Strategies to Nurture Your Child's Developing Mind, New York, Bantam Books, 2012;
4. Baumrind Diana. Child Care Practices Antecedent Three Patterns of Preschool Behavior, Genetic Psychology Monographs, 1967.
5. Ionescu Maria. **Educația emoțională a copiilor**, București, Editura Didactică și Pedagogică, 2017.

METODE MODERNE FOLOSITE IN PROCESUL DE PREDARE-INVATARE-EVALUARE

Prof. înv. preșcolar Lupu Nicoleta

Prof. Vodă Adina

Școala Gimnazială "Sfinții Împărați" Balta Doamnei

Pornind de la cuvântul „metoda” care provine din grecescul „methodos”, metha = spre, catre, iar, odos = cale, drum, prin urmare, metodele reprezintă calea de urmat în vederea atingerii unor obiective.

Dacă în școala tradițională, accentul cădea pe acțiunea de predare și conținut, rolul central revenind profesorului, școala modernă plasează în centru elevul care își îmbogățește, consolidează, corectează și transformă experiența cognitivă - capacitățile și aptitudinile cu scopul perfecționării, profesorului revenindu-i rolul de a-l active cognitiv-afectiv-motivațional-atiudinal, astfel constituindu-se un echilibru între acțiunile de predare-învățare. Metodele tradiționale sunt mult mai rigide, în timp ce cele moderne sunt mai flexibile, mai suplă. Metodele tradiționale pot fi păstrate cu condiția reconsiderării și adaptării lor la exigențele învățământului modern. Îmbinarea eficientă a metodelor tradiționale și a celor moderne ține de tactul pedagogic al cadrului didactic.

Metodele moderne activ-participative de predare-învățare-evaluare încearcă să facă elevul să gândească independent, să înțeleagă cu mai multă ușurință, să rețină mai ușor și pentru o perioadă mai lungă de timp noțiunile asimilate, să aplice cât mai eficient ceea ce a învățat.

Metodele moderne sunt:

Metoda predării / învățării reciproce este o strategie de învățare a tehnicilor de studiere a unui text. După ce sunt familiarizați cu metoda, elevii interpretează rolul profesorului, instruindu-și colegii. Are loc o dezvoltare a dialogului elev-elev. Această metodă dezvoltă capacitatea de exprimare, atenția, gândirea cu operațiile ei și capacitatea de ascultare activă. În cazul copiilor cu CES, aceștia trebuie să relateze în manieră proprie și într-o succesiune logică evenimentele și ideile principale dintr-o poveste.

Mozaicul – este o strategie bazată pe învățarea în echipă. Fiecare elev are o sarcină de studiu în care trebuie să devină expert. El are în același timp și responsabilitatea transmiterii informațiilor asimilate celorlalți colegi. Strategia Mozaicului este focalizată pe dezvoltarea capacităților de ascultare, vorbire, cooperare, gândire creativă. În cazul copiilor cu CES, aceștia trebuie să răspundă fiecare în parte la câte o întrebare din cadrul unei teme comune, iar la final pe baza răspunsurilor, se vor afla și asimila informații utile despre tema respectivă.

Învățarea prin descoperire este o metodă cu ajutorul căreia elevul observă, acționează și dobândește noi cunoștințe. Această învățare este însoțită de o dirijare exterioară. În cazul copiilor cu CES, această metodă este însoțită de material concret-intuitiv, pe baza căruia, elevii descoperă noi cunoștințe.

Brainstorming-ul (evaluarea amânată, "furtuna în creier" sau asaltul de idei) constă în dezvoltarea unor idei noi, pe baza unei teme stabilite. Cantitate mare de idei (liber exprimate) va genera calitatea. După ce s-au emis toate ideile, fără a fi criticate, se alege cea mai bună idee, care dă soluția finală. Avantajele acestei metode sunt : obținerea rapidă și ușoară a ideilor noi și a soluțiilor de rezolvare; costuri reduse; aplicabilitate largă; stimulează participarea activă; dezvoltă creativitatea, încrederea în sine prin procesul evaluării amânate; dezvoltă abilitatea de a lucra în echipa. În cazul copiilor cu CES această metodă se folosește de obicei la rezolvarea de situații-problemă, de tipul: - Dacă nu e așa, cum e? –Cum trebuie să ne comportăm în....?

Turul galeriei se referă la analiza lucrărilor elevilor prin observarea lor de către ceilalți colegi. Colegii stabilesc ce caracteristici are lucrarea respectivă și dacă aceasta a respectat toate cerințele. Se apreciază lucrările prin diferite procedee: se dau puncte, se lipesc etichete pe lucrările apreciate pozitiv.

Tehnica LOTUS (floare de nufăr) presupune deducerea de conexiuni între idei, concepte, pornind de la o temă centrală, care determină opt idei secundare ce se construiesc în jurul celei principale, asemeni petalelor florii de nufăr. Cele opt idei secundare urmează să devină la rândul lor teme principale, pentru alte opt flori de nufăr. În cazul copiilor cu CES, această metodă se aplică pe o perioadă mai lungă de timp. De exemplu, în cazul celor 4 anotimpuri, elevii trebuie să relateze noi enunțuri care să-i conducă la descoperirea anotimpului care va urma.

Metoda ciorchinelui este metoda ce se poate utiliza mai ales în etapa de reactualizare a structurilor învățate anterior, sau în etapa de evocare, elevii fiind puși în situația de a stabili conexiuni între elementele studiate, de a se implica activ în procesul de gândire.

Modalități de realizare :

- elevii vor scrie un cuvânt sau expresie nucleu în centrul unei foi de hârtie;
- elevii sunt invitați să scrie cât mai multe cuvinte sau expresii care le vin în minte despre subiectul selectat până la expirarea timpului;
- cuvintele (ideile) vor fi legate prin linii de noțiunea centrală sau, dacă este cazul, de una din cele propuse de elevi;
- la finalul exercițiului se va comenta întreaga structură cu explicațiile de rigoare;

Participarea întregii clase la realizarea "ciorchinelui" este lansată ca o provocare și determină o întrecere de a descoperi noi conexiuni legate de termenul propus.

Cubul este o metodă folosită în cazul în care se dorește explorarea unui subiect, a unei situații din mai multe perspective. Se oferă astfel elevilor posibilitatea de a-și dezvolta competențele necesare unei abordări complexe și integratoare.

Metoda cadranelor urmărește implicarea elevilor în realizarea unei înțelegeri cât mai adecvate a unui conținut informațional. Această metodă se poate folosi frontal și individual, în rezolvarea problemelor prin metoda grafică.

Prin trasarea a două axe perpendiculare, fișa de lucru este împărțită în patru cadrane, repartizate în felul următor:

- I – textul problemei;
- II – reprezentarea grafică a problemei;
- III – rezolvarea problemei;
- IV – răspunsul problemei;

Diagrama Wenn are rolul de a reprezenta sistematic, într-un mod cât mai creativ, asemănările și deosebirile evidente dintre două categorii de operații matematice. Dă rezultate deosebite la activitatea în echipă.

Problematizarea reprezintă una dintre cele mai apreciate metode active, cu valențe euristice, formative, recunoscute în practica educațională. A mai fost denumită predare prin rezolvare de probleme sau rezolvarea productivă de probleme. Ea constă în crearea unor dificultăți practice sau teoretice, a căror rezolvare să fie consecința activității proprii de investigare efectuată de elev.

În concluzie, *metodele moderne* sunt atractive, dezvoltă creativitatea, gândirea critică a elevului, capacitatea acestuia de a-și expune propriile păreri și de a coopera. Învățarea devine eficientă, iar cunoștințele nou învățate pot fi aplicate în alte situații sau în rezolvarea unor probleme (sarcini de lucru). În acest fel, elevul participă activ la procesul de învățare, care se îmbunătățește considerabil în momentul în care școlarii folosesc un repertoriu de gândire și experiența lor anterioară.

Bibliografie:

1. Cerghit, I., Metode de învățământ, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1997
2. Cucoș, C. (coordonatori), Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice, Editura Polirom, București, 1998
3. Dumitru, I., Dezvoltarea gândirii critice și învățarea eficientă, Editura de Vest, Timișoara, 2001
4. Oprea, C.-L., - Strategii didactice interactive, E.D.P. R.A., 2007.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI PARENTALE

**Profesor pentru învățământul preșcolar Manea Elena-Mihaela
Grădinița cu Program Normal Ologeni,
Școala Gimnazială, Comuna Poienarii-Burchii, jud. Prahova**

Familia joacă un rol esențial în dezvoltarea copilului, mai ales în copilăria mică, fiind prima sursă de afecțiune și inspirație. Toate achizițiile importante sunt obținute de către copil în sânul familiei, aceasta reprezentând cel mai puternic factor socializator.

Abraham Maslow, un mare psiholog umanist, a identificat în toți oamenii o piramidă a nevoilor. Satisfacerea nevoilor de bază este o cale cu ajutorul căreia individul își menține existența și astfel, odată cu satisfacerea nevoilor corporale, dobândesc mai mare importanță nevoile mentale. Copilul preșcolar este dependent de iubirea și grija celor din jur.

Se consideră că un părinte bun este capabil să creeze o relație corectă cu copilul său, îi identifică nevoile și se adaptează situațiilor astfel încât, cu abilitățile necesare, să răspundă adecvat nevoilor caracteristice fiecărei etape de dezvoltare.

Părintele pozitiv comunică eficient cu copilul său, menține o strânsă legătură cu acesta și pune accentul pe respectul reciproc. Dacă vrem să fim un astfel de părinte, trebuie să avem în vedere capacitatea de atașament și empatia. Atașamentul include legături puternice și dragoste necondiționată, iar empatia este privită ca un răspuns adecvat la nevoile copilului.

Părinții care adoptă educația pozitivă nu îl jignesc pe copil, nu îi pun etichete și nu îl învinovătesc pe acesta pentru stările prin care ei trec. Ei validează ceea ce simte copilul, utilizează cuvinte magice, spre exemplu „înțeleg că...”, „am observat că...”, îl apreciază pentru ceea ce este și ceea ce face și nu are pretenția să obțină perfecțiunea, fiind calmi și acceptând eșecul.

Conform lui Daniel Goleman, „Viața de familie este prima școală a emoțiilor. În acest creuzet intim învățăm să recunoaștem emoțiile proprii, cât și reacțiile celorlalți la emoțiile noastre, cum să gândim aceste emoții și cum să le alegem reacțiile; cum să citim și să ne exprimăm speranțele și temerile. Această școală emoțională nu înseamnă doar ceea ce le spun părinții copiilor lor sau ceea ce fac pentru ei; ea presupune, de asemenea, modelele oferite de părinți în ceea ce privește felul de a-și trata propriile emoții și pe cele care apar în relația soț-soție.” (apud E. Vrăsmaș, 2014, p. 299).

Așadar, întrucât studiile UNICEF menționează că 54% dintre părinți ridică vocea când copiii greșesc și 11% dintre părinți aplică violența corporală, consider că rolul cadrului didactic este unul major în consilierea parentală și în promovarea unei educații parentale pozitive.

Bibliografie:

- Dr. David S., 2018, Agilitatea emoțională, Editura Litera, București
- Nouri A., 2009, Cum să ne educăm copiii, Editura Trei, București
- Vrăsmaș, E., 2014, Educația timpurie, Editura Arlequin, București

TENDINȚE MODERNE ÎN EDUCAȚIA PARENTALĂ: O ABORDARE HOLISTICĂ A CREȘTERII COPIILOR

**Prof. MARINOF CRISTINA
GPN OLARII VECHI, PRAHOVA**

Educația parentală a suferit o transformare profundă în ultimele decenii, pe măsură ce părinții contemporani își reevaluează rolul și responsabilitățile față de copii în contextul unei societăți în continuă schimbare. În centrul acestei revoluții se află o abordare mai holistică, bazată pe cunoașterea profundă a dezvoltării emoționale și cognitive a copiilor, respectul pentru individualitatea acestora și adaptarea la provocările impuse de era digitală. Aceste tendințe moderne reflectă o dorință generală de a crea un mediu familial mai empatic, conectat și orientat către bunăstarea pe termen lung a copilului.

1. Parenting-ul Conștient (Mindful Parenting)

Parenting-ul conștient a devenit o tendință esențială, mai ales într-o eră caracterizată de distragerea constantă și viteza cu care trăim. Practicile de mindfulness în educația parentală presupun prezența activă în interacțiunile zilnice cu copilul, oferindu-i atenție totală și reducând răspunsurile automate sau impulsive la comportamentele acestuia. Părinții sunt încurajați să se concentreze pe stările emoționale ale copiilor și pe nevoile acestora în momentul prezent, în loc să reacționeze bazat pe stresul personal sau pe așteptările sociale.

De exemplu, atunci când un copil are o criză emoțională, parenting-ul conștient promovează răbdarea și validarea emoțiilor, în locul pedepsei sau criticii. Această abordare contribuie la dezvoltarea unui atașament sigur și la creșterea empatiei atât din partea părinților, cât și a copiilor.

2. Educația Emoțională și Inteligența Emoțională

Educația parentală modernă pune un accent deosebit pe dezvoltarea inteligenței emoționale. Aceasta presupune recunoașterea și gestionarea emoțiilor proprii și a celor ale copilului într-un mod sănătos. Părinții sunt încurajați să își ajute copiii să-și exprime sentimentele și să învețe strategii pentru a face față emoțiilor dificile, cum ar fi furia, tristețea sau frustrarea.

Această abordare este susținută de studii care arată că o inteligență emoțională ridicată contribuie semnificativ la succesul pe termen lung, atât în viața personală, cât și profesională. În plus, copiii care au o educație emoțională puternică dezvoltă relații sociale mai sănătoase și sunt mai rezilienți în fața stresului.

3. Parentalitatea Pozitivă

Parentalitatea pozitivă este o altă tendință care a căpătat popularitate, având la bază principiul de a ghida comportamentul copilului prin încurajare și îndrumare, în loc de pedepse. Scopul principal este de a dezvolta încrederea în sine și autonomia copilului, fără a folosi metode coercitive sau punitive.

Această formă de educație parentală se bazează pe colaborare și comunicare deschisă între părinte și copil. În loc să spună „Nu face asta”, părintele încearcă să înțeleagă cauza comportamentului și să ofere alternative pozitive. Parentalitatea pozitivă sprijină și o mai bună gestionare a conflictelor și îmbunătățește relația de încredere dintre copil și părinte.

4. Impactul Tehnologiei și Educația Digitală

Tehnologia a devenit parte integrantă a vieților noastre, iar educația parentală modernă trebuie să țină cont de acest aspect. Odată cu accesul timpuriu la gadget-uri și internet, părinții se confruntă cu noi provocări privind siguranța digitală și limitele sănătoase pentru utilizarea tehnologiei.

Astfel, una dintre tendințele majore este **educația digitală**, în care părinții sunt încurajați să își educe copiii despre riscurile și responsabilitățile din spațiul virtual. În loc să interzică complet accesul la tehnologie, părinții moderni optează pentru o **abordare echilibrată**: stabilirea unor reguli clare privind timpul petrecut online și monitorizarea conținutului accesat. În același timp, copiii sunt învățați despre importanța confidențialității și siguranței online, dar și despre utilizarea responsabilă a rețelelor sociale.

5. Diversitatea și Incluziunea în Educația Parentală

O altă tendință esențială este accentul pus pe diversitate și incluziune în educația parentală. Societățile din întreaga lume devin din ce în ce mai diverse, iar copiii cresc într-un mediu globalizat. Părinții moderni sunt din ce în ce mai conștienți de nevoia de a învăța copiii să fie deschiși și empatici față de persoanele din diferite medii culturale, religioase și sociale.

Această tendință încurajează promovarea valorilor legate de respect, echitate și dreptate socială în cadrul familiei. Părinții sunt încurajați să își expună copiii la o gamă largă de experiențe și perspective, pentru a-i ajuta să devină cetățeni globali responsabili și sensibili.

Concluzie

Tendințele moderne în educația parentală reflectă o schimbare profundă în modul în care părinții se raportează la copiii lor și la rolul lor în dezvoltarea acestora. De la parenting-ul conștient la inteligența emoțională, parentalitatea pozitivă și educația digitală, aceste abordări evidențiază importanța unui stil de parenting care promovează echilibrul emoțional, respectul și responsabilitatea. Pe măsură ce părinții navighează prin provocările lumii moderne, tendințele actuale îi ajută să creeze un mediu familial sănătos și susținător, care să pregătească copiii pentru o lume în continuă schimbare.

ROLUL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA PARENTALĂ

Prof. Matei Marilena
Lic. Tehn. „Prof Ilie Gavrilă”, Cioranii de Jos, jud. Prahova

În societatea modernă, copiii sunt expuși la o varietate de influențe și provocări, cum ar fi presiunea academică, stresul social, impactul tehnologiei și mediului online, precum și tentațiile consumului de droguri sau violența. Este important ca părinții să fie empatici, să își încurajeze copiii să își exprime emoțiile și să îi sprijine în gestionarea acestor provocări.

A fi părinte în zilele noastre înseamnă să fii foarte implicat și atent la nevoile, emoțiile și provocările cu care se confruntă copiii tăi. Este important să fii deschis la comunicare, să acorzi timp și atenție copilului tău, să îl înțelegi și să îl ajuți să facă față provocărilor cu încredere și reziliență.

De asemenea, fiind părinte înseamnă să fii un model pozitiv pentru copiii tăi, să îi înveți valori și comportamente sănătoase și să le oferi sprijinul și încurajarea necesare pentru a se dezvolta într-un mod armonios și echilibrat. Este important să construiești o relație de încredere și deschidere cu copiii tăi, să îi asculți, să îi susții și să îi îndrumi într-un mod iubitor și respectuos.

Dacă ne întrebăm dacă este importantă educația părinților, răspunsul nu poate fi decât da, educația părinților este importantă pentru a asigura bunăstarea și dezvoltarea optimă a copiilor. Părinții au nevoie de educație pentru a înțelege și a aplica metode de creștere și educație potrivite, pentru a-și gestiona emoțiile și stresul în relație cu copiii lor, precum și pentru a-i ajuta pe aceștia să se dezvolte sănătos și să devină adulți responsabili și empatici. Educația părinților poate fi oferită prin programe de consiliere familială, cursuri și ateliere de parenting, sau prin consiliere individuală sau de cuplu.

Școala joacă un rol important în educarea parentală prin oferirea suportului și informațiilor necesare părinților pentru a-și sprijini copiii în procesul de învățare și dezvoltare. Prin intermediul școlii, părinții pot învăța cum să-și motiveze copiii să învețe, cum să comunice eficient cu ei și cum să le susțină dezvoltarea emoțională și socială.

De asemenea, școala poate oferi părinților resurse și informații despre metodele de educație și disciplină pozitive, despre modul de implicare în activitățile școlare ale copiilor lor și despre cum să își încurajeze copiii să-și exprime gândurile și emoțiile.

Prin intermediul programelor de educație parentală desfășurate de școală, părinții pot fi sprijiniți în dezvoltarea abilităților necesare pentru a-și crește copiii într-un mediu sănătos și stimulant. Astfel, școala poate juca un rol important în consolidarea parteneriatului între părinți și cadrele didactice, în beneficiul dezvoltării copiilor.

Există mai multe modalități prin care școala poate educa și implica părinții în procesul educațional al copiilor lor:

- Organizarea de întâlniri și sesiuni de informare pentru părinți, în care li se explică rolul și importanța implicării lor în educația copiilor.
- Furnizarea de materiale și resurse educaționale pentru părinți, pentru a-i ajuta să-și susțină copiii în procesul de învățare.
- Crearea unui mediu prietenos și deschis în școală, unde părinții se simt bineveniți și încurajați să participe la activități școlare.
- Organizarea de sesiuni de consiliere și workshops pentru părinți, privind diferite aspecte ale educației și dezvoltării copiilor.
- Implicarea părinților în deciziile și activitățile școlare, prin intermediul consiliilor de părinți sau a altor organe de conducere ale școlii.

Prin aceste inițiative, școala poate să educe părinții și să îi implice mai activ în educația și dezvoltarea copiilor lor.

Orice copil care își are familia aproape are parte de o ancoră de siguranță și susținere în viața sa. Familia este prima și cea mai importantă sursă de iubire, înțelegere și sprijin pentru un copil. Ea îi oferă stabilitate emoțională, un mediu cald și primitiv în care să se dezvolte, precum și un cadru de valori și reguli morale care îl ghidează în formarea sa ca individ.

Prin intermediul familiei, copilul învață să se simtă iubit, valorizat și înțeles, ceea ce îi conferă încredere în sine și îl ajută să-și formeze o imagine sănătoasă despre propria persoană. De asemenea, familia îi oferă oportunitatea de a învăța să comunice, să rezolve conflicte și să-și exprime emoțiile într-un mod sănătos.

Membrii familiei sunt cei care îi oferă copilului modele și exemple de comportament adecvat și îi oferă sprijinul necesar pentru a face față provocărilor și dificultăților pe care le întâmpină în viața sa. Prin intermediul relației cu familia, copilul învață să fie empatic, să aibă grijă de ceilalți și să-și dezvolte abilitățile sociale.

În concluzie, familia reprezintă un pilon de susținere esențial pentru dezvoltarea și bunăstarea copilului, oferindu-i dragoste, siguranță și îndrumare în procesul său de creștere și formare ca individ.

MIGRAȚIA PĂRINȚILOR

”VIS” versus ”DESTIN”

Prof. Mereu Nicoleta
Școala Gimnazială Drăgănești - Grădinița P.N. Drăgănești, jud. Prahova

Mi-am propus în microcercetarea pe care am realizat-o în perioada 2021-2023, în cadrul Grădiniței Drăgănești din județul Prahova, să aduc în prim plan *efectele pe care le produce plecarea în străinătate a părinților asupra copiilor*, evidențiind părerile lor, care de cele mai multe ori, rămân neuzitate, ca niște sunete mute. Părinții sunt prinși în vârtoarea multitudinii de probleme cu care se confruntă, cauzate, în opinia celor mai mulți, de neajunsurile financiare și lipsa locurilor de muncă din țara noastră, uitând adesea de nevoile copiilor lor sau lăsându-se amăgiți de iluzia satisfacerii acestora doar prin asigurarea celor materiale. Cu toții resimțim, de multe ori, nevoia unui confort material și facem tot ce putem pentru a-l dobândi, însă copiii au nevoie, mai ales în perioada de creștere de *prezența părinților în viața lor*. Ei se pot adapta condițiilor de trai mai precare, însă lipsa prezenței părintești din cotidianul lor, le provoacă traume cu care rămân, poate, chiar întreaga viață. Totodată, momentele petrecute împreună, de care îi privăm pe copii, nu le mai putem recupera niciodată. Devenim în felul aceasta, o societate împovărată de probleme și lipsuri ai cărei copii cresc și se dezvoltă într-o singurătate și o nesiguranță greu de apreciat în prezent.

Totodată, mi-am propus să evidențiez *impactul pe care plecarea părinților îl are asupra bunei dezvoltări a copiilor, nevoile pe care acești copii le au în perioada lipsei părinților, și de asemenea, pe baza nevoilor evidențiate*, să propun un program de consiliere pentru ameliorarea consecințelor fenomenului migrației pentru acest grup țintă.

Astfel, *scopul microcercetării a fost acela de face o analiză cât mai completă* asupra situației copiilor rămași fără îngrijire părintească în urma plecării a unuia sau a ambilor părinți la muncă în străinătate.

Am pornit de la următoarea *ipoteză*:

Dacă părinții migrează cu scopul de a crește bunăstarea familiei, implicit condițiile de viață și studiu pentru copiii lor, iar autoritățile locale intervin în direcția asistenței sociale/sprijinirii copiilor rămași în țară, atunci ne-am putea aștepta la o stare de bine și performanțe ale copiilor cu părinți migratori.

Utilizând metoda cantitativă - chestionarul, am constituit un lot de 40 de persoane, format din părintele rămas în țară, bunici, persoane în grija cărora este lăsat copilul.

1. Întrebarea nr. 3: ”Cum se simte un copil ai cărui părinți sunt plecați peste hotare?”

Privirea sumbră și negativistă a copiilor asupra lumii de astăzi, în care foarte mulți nu se regăsesc este întâlnită la 20% dintre respondenți, sărăcia este factor apăsător pentru 22%.

Persoanele care se îngrijesc de acești copii se confruntă cu bariera numită negativism, 17%. Totodată, în colaborarea cu alți copii ai căror părinți se află în țară și cu care își doresc să interacționeze, 15% se consideră înlăturați și marginalizați. Este de dorit faptul ca persoanele de îngrijire care îi substituie pe părinți, să poată împlini aceste nevoie ale copilului și să educe cu autoritatea iubitoare caracteristică lor. Neputința de a suplini un părinte este regăsită în 23% dintre respondenți și astfel există și partea de răzvrătire de 3%, copii care se simt liberi și vor să facă ce vor (fig. 1).

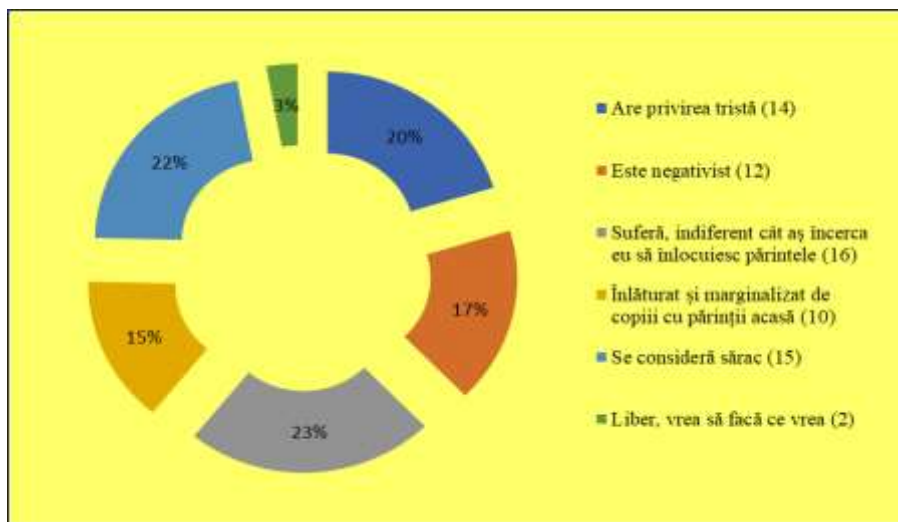

Fig. 1 Lotul 2 referitor la ce simte un copil ai cărui părinți sunt plecați peste hotare
Sursa: Chestionarul nr. 2: "Copilul este aici!"

2. Întrebarea nr. 4: "Considerați că părinții conștientizează efectele pe care această plecare le are pe termen lung asupra dezvoltării armonioase a copiilor?"

Răspunsul respondenților privind conștientizarea și traumele pe care acești copii le resimt este sincer, astfel 78% își asumă acest risc și totuși aleg să plece, 17% dintre respondenți din cauza superficialității și a dorinței maxime de bani, nu cântăresc bine situația și lasă copii în grija cuiva din casă, oricui. 5% dintre cei care au grijă de copii, nu cred că părinții lor au analizat situația obiectiv (fig. 2).

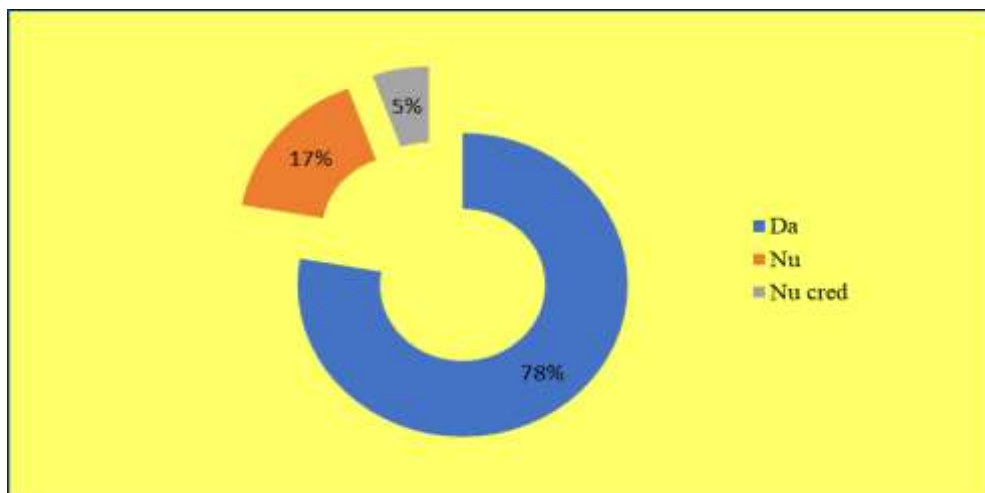

Fig. 2 Lotul 2 reprezentând conștientizarea efectelor plecării părinților de către copil

3. Întrebarea nr. 5: "Care a fost starea emoțională a copilului după plecarea părintelui / părinților?"

Copilul se comportă gradual, astfel: în primele zile apare pasivitatea (18%), urmată de neliniște și adresare de întrebări (21%). După zile, luni, amăgiri, copilul devine agitat (27%), acum este perioada în care copilul se exteriorizează plângând zile și nopți, așteptând. El nu înțelege de ce a trebuit ca mama sau tatăl lui să plece. Prin această stare trec 34% dintre copii (fig. 3).

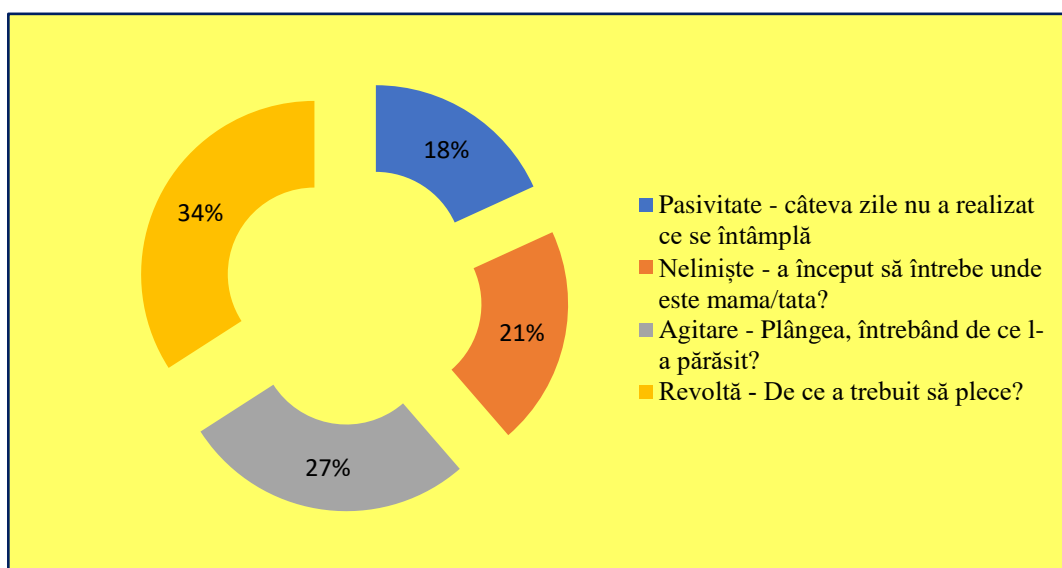

Fig. 3 Lotul 2 reprezentând starea emoțională a copilului după plecarea părintelui/părinților
Sursa: Chestionarul nr. 2: " Copilul este aici!"

4. Întrebarea nr. 6: "Ce modalitate de comunicare se folosește între el/ei și copil?"

Tehnologia este folosită și la îndemâna a 67% dintre respondenți, cu toate că aceștia au o vârstă înaintată. Ei dispun de un telefon cu internet pe care au instalat aplicația WhatsApp pentru video live cu copii. 28% beneficiază de un terminal laptop cu cameră video, astfel încât vizualizarea de ambele părți să fie posibilă (fig. 4). Trist este că, 5% dintre respondenți nu dețin un telefon performant cu internet, astfel copiii nu își pot vedea părinții, ci doar auzi.

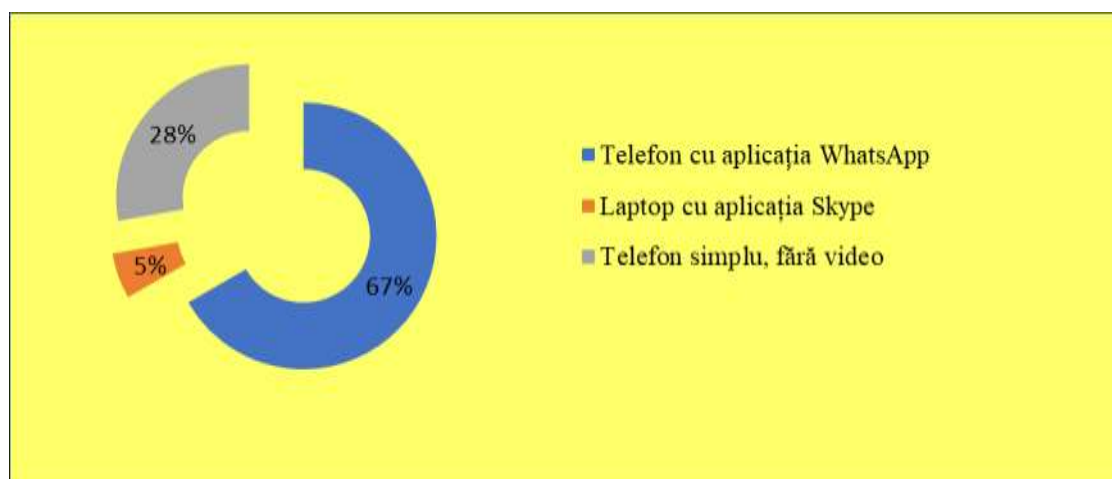

Fig. 4 Lotul 2 reprezentând modalitatea de comunicare cu copilul
Sursa: Chestionarul nr. 2: " Copilul este aici!"

5. Întrebarea nr. 7: "Care este starea de sănătate a copilului manifestată în lipsa părintelui /părinților?"

Starea de sănătate a copiilor este afectată (83%), aceștia aflându-se de foarte multe ori în situația de a nu avea pe cine conta în cazul în care s-au îmbolnăvit. 17% dintre respondenți consideră că starea de sănătate a copilului este în general, bună (fig. 5).

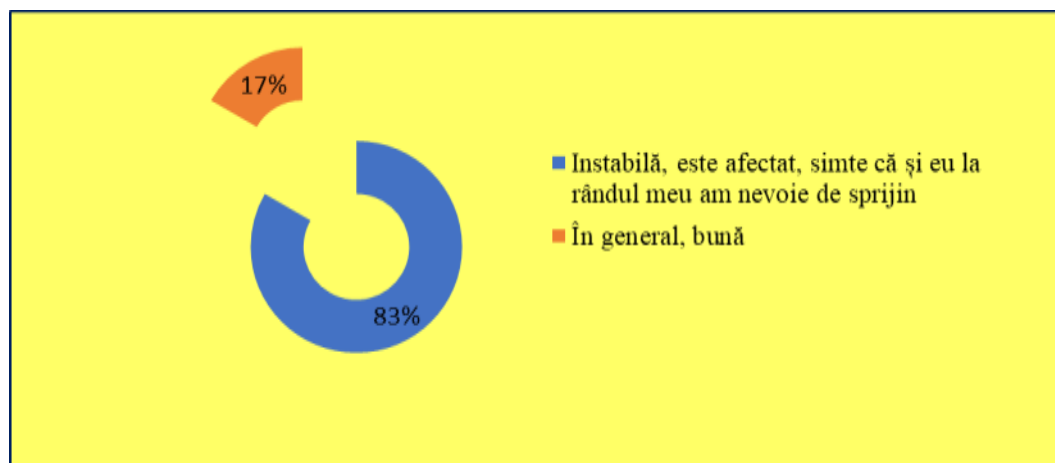

Fig. 5 Lotul 2 reprezentând starea de sănătate manifestată de copil
Sursa: Chestionarul nr. 2: " Copilul este aici!"

6. Întrebarea nr. 8: "În opinia copilului, care sunt motivele care i-au determinat pe părinți să plece la muncă în străinătate?"

Conștientizarea de către copii a situației economice grele în care trăiesc, este reflectată astfel: 34% spun că nu sunt bani pentru mâncare, 31% afirmă că nu sunt bani pentru îmbrăcăminte, 23% nu reușesc să ajungă în cel mai apropiat oraș, Ploiești, pentru a merge la cumpărături, 8% visează la o casă în care să nu mai plouă și 4% speră la o mașină (fig. 6).

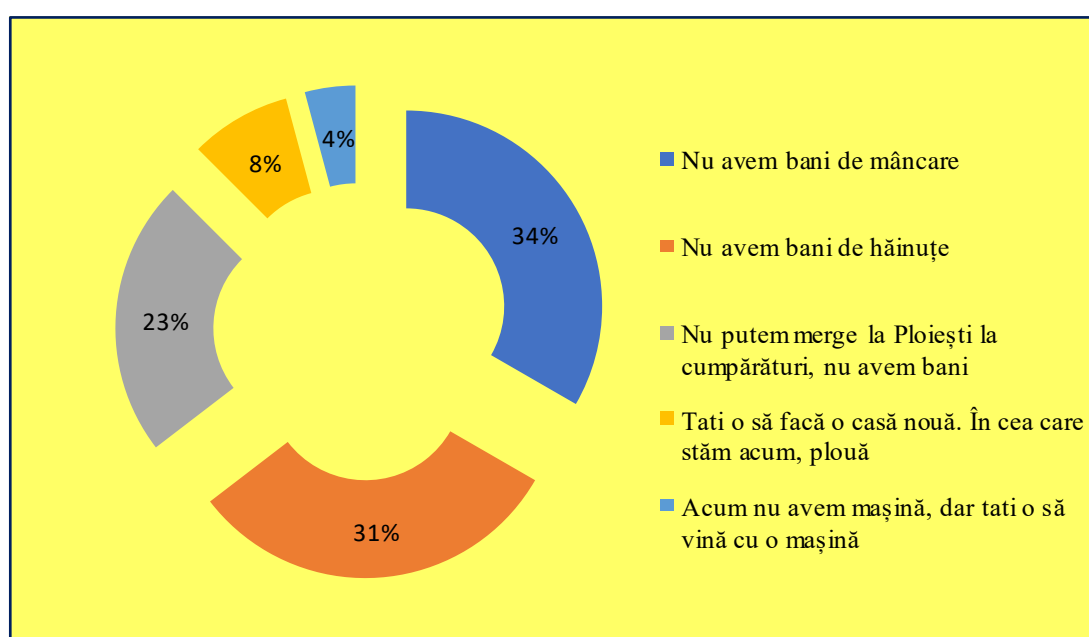

Fig. 6 Lotul 2 reprezentând motivele plecării părintelui, văzute prin ochii copilului

Cuvânt la final...

Generația de tineri care va constitui generația de adulți de mâine, crește într-un mediu diferit de cel cunoscut de copiii care se bucură de prezența unei familii complete. Deși înțeleg necesitatea plecării părinților la muncă în afara țării și au parte de o maturizare prematură, copiii trăiesc cu sentimentul împlinirii eșuate fiind mereu în așteptarea părinților, în așteptarea clipelor petrecute împreună. Fiecare dintre noi, dintre adulți am avut o copilărie mai mult sau mai puțin frumoasă, o copilărie pe care ne-o amintim cu drag și nutrim la momentele din vacanțele școlare pe care le petreceam la bunici, unde ne detașam de cotidianul încărcat. Acum, bunicii sunt părinții full-time ai copiilor de astăzi, și încearcă să-și îndeplinească cât mai bine cu puțință responsabilitatea atât de mare care apasă pe umerii lor. Sunt însă și situații cu atât mai grave, în care copiii sunt lăsați în grija fraților mai mari, în grija altor persoane cu sau fără grad de rudenie, sau singuri. În aceste cazuri deja discutăm despre o patologie în formare a personalității acestora, o luptă acerbă cu responsabilitatea, singurătatea și grija zilei de mâine.

„TENDINȚE MODERNE ÎN EDUCAȚIA PARENTALĂ - ARTA DE A FI PĂRINTE”

Mișescu Florentina Gabriela
Școala Gimnazială nr. 6 Timișoara, jud. Timiș

A fi părinte este o artă care are scopul de a ne ajuta să ne creștem frumos copiii. A fi părinte este un privilegiu, un proces complex prin care creștem nu doar copiii, ci și pe noi înșine.

În intervalul 0-2 ani, mărimea creierului unui copil se triplează, iar până la 21 de ani continuă să se dezvolte rapid. Dezvoltarea creierului în copilăria timpurie este influențată de stimuli ce țin de mediu sau de lipsa acestora. La 3 ani, copilul are un întreg set de emoții, acestea sunt mult mai dezvoltate decât cogniția la această vârstă. Copiii sunt ca bureții, absorb tot ceea ce fac sau spun părinții, adulții din mediul lor. Mulți părinți nu dețin cunoștințe și abilități elementare de comunicare interpersonală și nici abilități de comunicare cu copiii. Lipsa informațiilor privind metodele pozitive și nonviolente de educație a celor mici contribuie la tolerarea de către societate a dezvoltării și accesului la tehnologiile informaționale moderne de la cele mai mici vârste.

În urma cercetărilor, a rezultat faptul că adulții sunt responsabili de modul în care este afectată creșterea și dezvoltarea celor mici și că aceștia trebuie să gestioneze accesul copiilor la materiale cu caracter violent, inadecvate primilor ani din viață. Este atât de important să comunicăm cu cel mic de la naștere prin contact vizual, schimb de surâsuri, gesturi, sunete și manifestări ale plăcerii. Crearea atașamentului nu este posibilă decât prin realizarea integrării, a rezonanței, a comunicării emoționale, dintre copil și părinte.

Uneori uităm că a educa, la fel ca a iubi, este un verb. Este nevoie de efort și muncă pentru a ajunge la rezultate pozitive. A fi un părinte bun presupune multă conștiință de sine, a fi un model de sănătate emoțională constituie o metodă puternică de educare.

Atât grădinița/ creșa cât și familia pot crește sau diminua încrederea în sine a copiilor, creativitatea și dezvoltarea aptitudinilor, talentul sau pasiunile acestora.

Da, cei mici au comportamente nepotrivite uneori, dar înainte de a-i cere unui copil mai mult efort de voință pentru a se schimba, trebuie să ne analizăm așteptările, cerințele, abilitățile prezente ale sale. Este necesar să încercăm și să înțelegem și să interpretăm corect o situație înainte de a interveni. În Danemarca, părinții încearcă să nu intervină decât dacă este absolut necesar în treburile celor mici. Măsurile de disciplinare a copilului pot fi stabilite doar în acord cu demnitatea acestuia.

Dar, de multe ori aplicăm metode și intervenim deși nu cunoaștem cauza reală a problemei. Este foarte important să înțelegem semnificația comportamentului pentru copil și nevoia din spatele

acestuia. Înțelegem, validăm experiența, emoția, abia apoi încercăm să schimbăm. Orice copil are șansa de a se dezvolta atunci când se simte securizat, acceptat, competent, valorizat pentru cine este acum și nu pentru cine va fi.

Copilul simte când îl privim ca pe o persoană de care ne bucurăm și în preajma căruia vrem să fim. El este ghidul. Fiecare comportament al copilului este un semnal atât în privința nevoilor, cât și în privința punctelor tari, a intereselor sale, a relațiilor sale.

În lucrul meu cu părinții copiilor mici (2-4 ani) am constatat cât de puțin observă adulții reacțiile copilului, cât de puține știu despre ce-i place și ce nu micuțului, ce-l liniștește și ce-l agită, ce-l interesează, nerespectând cele două simple principii de bază ale educației: dragostea și respectul.

Bibliografie:

Jessica Joelle Alexander, Metoda daneză de creștere a copilului, București, Litera, 2018.

Prelici Viorel, A educa înseamnă a iubi, București, Didactică și pedagogică R.A, 1997

Ana Munteanu, Psihologia dezvoltării umane, Iași, Polirom, 2006

”ȘCOALA PĂRINȚILOR”

Prof. Mihăilescu Irina-Florența
Grădinița cu Program Prelungit nr. 40 Ploiești

În toamna anului școlar 2023-2024 am preluat o nouă generație de preșcolari. Copiii sunt fericiți că vin la grădiniță, copii temători, copii îngroziți și aproape totii părinții îngrijorați. Cine îi învață ” meseria de părinte”? Putem răspunde noi, cadrele didactice din educația timpurie la această întrebare? Da, dar și noi avem nevoie în permanență de obținerea unor noi cunoștințe și abordări a acestui subiect mereu actual.

”Școala Părinților” este un curs dedicat cadrelor didactice din educația timpurie, inițiat de fundația ” World Vision România” care oferă instrumente necesare facilitatorului – cadrul didactic-dar și un ghid pentru părinți.

Propunând metode și abordări specifice instruirii adulților, cursul este structurat în 4 module pentru educatori. Informațiile sunt oferite ulterior condensat în ” Ghidul formatorului” și oferă structura pentru 3 sesiuni de lucru cu părinții. Temele abordează importanța educației timpurii, caracteristicile copiilor pe grupe de vârstă, dezvoltarea mintală și emoțională a copiilor între 3 și 6 ani, nutriția și dezvoltarea sănătoasă a copilului, comunicarea emoțiilor, ce învață copilul la grădiniță, cum se implică părinții în educația copilului, ce înseamnă educație parentală pozitivă, ce înseamnă violența și ce consecințe are, care sunt drepturile copilului și ce aspecte legislative și instituții protejează copilul, ce efect are stresul asupra copilului și cum pot gestiona acest stres, cum creștem un copil responsabil, cum petrecem timp cu copilul și ce înseamnă jocul pentru el.

Sesiunile de lucru cu părinții au fost interactive, cu momente de conștientizare a unor aspecte din comportamentul copiilor, cu împărtășire și schimb de experiențe, ateliere practice de alimentație sănătoasă a copilului, modalități de a identifica și gestiona stresul copilului, ghid de petrecere a timpului cu copilul/ copiii.

Jurnalul reflexiv de la sfârșitul sesiunilor de lucru a evidențiat nevoia părinților de comunica, de a identifica probleme similare cu ale lor, de a găsi soluții împreună, de a colabora și de a fi îndrumați. Au înțeles aspecte importante privind dezvoltarea cognitivă, socială și emoțională a copilului, nevoia lui de stabilitate și echilibru.

Am decis să continuăm seria de întâlniri și în acest an școlar, să împărtășim succesele și eșecurile, să găsim împreună soluții.

Bibliografie:

”Școala Părinților-Suport de curs”- Fundația ”World Vision România”

”Ghidul formatorului”- Fundația ”World Vision România”

POVEȘTILE SPUSE COPIILOR ȘI ROLUL LOR ÎN DEZVOLTAREA LIMBAJULUI

**Profesor Mihet Claudia Florentina,
Grădinița P.P. nr. 2 Santana, jud. Arad**

„Limba unui popor se formează și dezvoltă prin viața sufletească comună... fiecare cuvânt din limba națională e chinuit, e trăit de neamul întreg, în viața lui sufletească comună de veacuri și milenii...” L. Rebreanu.

În grădinița de copii, povestirea este folosită atât ca metodă de expunere și comunicare de cunoștințe, cât și ca formă de activitate destinată cunoașterii mediului și dezvoltării vorbirii preșcolariilor. Cu ajutorul povestirii, ca metodă, educatoarea realizează apropierea copiilor de cele mai variate aspecte de viață și domenii de activitate și-i informează asupra unor fapte și evenimente ce nu pot fi cunoscute prin experiența lor proprie. În același timp, prin cuvântul viu, li se trezesc copiilor emoții și li se orientează atenția spre cele comunicate.

Povestirea devine un instrument în mâna educatoarei și al părinților, o sursă de imagini mentale ale copiilor în process de formare și este folosită frecvent în anumite momente ale altor tipuri de activități:

-la începutul unor activități comune (de educație muzicală, joc didactic, convorbire);

-în cursul desfășurării pentru sintetizarea unor date, fapte etc.

(observare, lectură după imagini);

- în încheierea lor, cu scopul de a fixa, sintetiza și generaliza cunoștințele respective.

Povestirile și basmele pe care le adresăm copiilor, prin conținutul lor sunt pline de învățăminte. Ele scot în evidență calitățile eroilor pozitivi (fie ei animale personificate sau oameni) și influențează pe această cale formarea personalității copiilor, purtarea și atitudinea lor în diverse situații, precum și limbajul lor.

În măsura în care adultul expune povestea într-o formă cât mai corectă din punct de vedere stilistic și gramatical, pătrund în limbajul copiilor forme de exprimare specifice, atât ale limbajului literar cât și ale celei populare („*La cireșe*”, „*La scăldat*”, „*Pupăza din tei*”) se favorizează însușirea fără dificultate a unor forme stilistice, expresii poetice; odata cu acestea se fac cunoscute și sunt assimilate de către copii, diverse forme flexionare ale cuvintelor. Ceva mai mult ascultând povestiri, copiii sesizează mijloacele verbale folosite de educatoare, dar și memorează cuvintele cu care încep și se încheie basmele (A fost odată ca niciodată...și-am încălecat pe-o șarpe și v-am spus povestea așa). Astfel limba literară și cea populară, cu mijloace stilistice proprii intră în limbajul curent al copiilor.

Prin intermediul povestirilor expuse , copiii sunt familiarizați cu structura limbii române, cu bogăția formelor sale gramaticale, cu frumusețea și expresivitatea limbajului, ceea ce contribuie la dezvoltarea vorbirii și a gândirii lor.

Preșcolarii sunt fermecați de lumea fantastică a basmelor și povestirilor, le ascultă cu aceeași plăcere chiar dacă sunt repetate și își manifestă întotdeauna dorința ca ele să dureze cât mai mult.Prin povești, copiii reușesc să se elibereze de impresiile nemijlocite și au posibilitatea să-și reprezinte obiecte și fenomene pe care nu le-au perceput niciodată.

Cu ajutorul lor se exersează modalitățile de prelucrare a reprezentărilor în imaginație, se face transpunerea în lumea acestor ființe în care eroii acționează în concordanță cu imaginația fecundă a copiilor, în care ființele apropiate și îndrăgite (cățelușul, iepurașul) sunt întotdeauna bune, puternice și îndrăznețe, în care binele și dreptatea triumfă.

Atitudinea copiilor față de conținutul fantastic al basmelor nu rămâne aceeași pe parcursul perioadei preșcolare. Preșcolarii de vârstă mică acceptă fără discernământ critic conținutul basmului, ca și când acesta ar corespunde realității (scaunul și masa desenează, urșii vorbesc,etc).Cunoștințele lor sărace despre realitate nu le permit o separare precisă a imaginilor fanteziei de realitate.

Atitudinea critică față de conținutul fantastic al basmelor în cepe să se manifeste abia de la 5-7 ani, când copilul face o distincție între fictive și real. Cu toate acestea, datele experimentelor arată că preșcolarii rețin și redau mai ușor faptele cunoscute, situațiile familiale, cu alte cuvinte tot ceea ce poate fi asociat cu experiența proprie. Chiar și atunci când reproduce un basm plâsmuirile copiilor deviază în direcția experienței lor de viață. La vârsta amintită imaginația copiilor suferă modificări calitative, în strânsă corelație cu schimbările psihofiziologice ce au loc.Se dezvoltă intens funcția analitică a scoarței cerebrale, se perfecționează funcția reglatoare a limbajului și crește rolul inhibiției condiționate.Gândirea copilului devine mai abstractă ceea ce posibilitatea lărgirii câmpului de acțiune a imaginației, creșterii gradului său de creativitate. Cunoștințele copilului devin mai precise și mai sistematice .Toate aceste schimbări creează noi posibilități de transformare a reprezentărilor, la aceasta contribuind și povestirile.

În concluzie, se poate reține că rolul și importanța povestirilor – ca activități organizate – constă în valoarea lor cognitivă, etică și estetică, prin care se exercită o puternică înrâuire asupra întregii personalități a copiilor. În cadrul activităților de povestire se exersează vorbirea copiilor, se formează deprinderea de a povesti independent, ceea ce contribuie la mărirea posibilităților de exprimare corectă, coerentă și expresivă.

Bibliografie:

- 1.Ministerul Educației și Învățământului, *Programa activităților instructiv-educative în grădinița de copii*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1987.
- 2.Revista, *Învățământul preșcolar*, nr.1-2/1992;
- 3.Salda, Dumitru, *Didactica*, Editura Didactică și Pedagogică București, 1982

„CU BUNE ȘI CU RELE”

**Prof. învă. preșcolar MOCANU GEORGIANA
GRĂDINIȚA STEP BY STEP CU P.P. ȘI P.N. „RAZĂ DE SOARE”, PLOIEȘTI**

Motto: „Nu există părinte perfect. Așa că, fii unul real.” – Sue Atkins

Noi, părinții nu avem posibilitatea de a ne proteja copiii în proporție de 100% de suferință, de răni, dar putem fi alături de ei în această călătorie a creșterii și a descoperirii de sine. Toți copiii au toate șansele să fie descurcăreți, atenți și puternici atunci când părinții le sunt alături.

Părinții prezenți sunt cei care au reflectat asupra propriei povești de viață și atașament și au reușit să-i dea un sens. Și chiar dacă viața ta, ca părinte, a avut parte de provocări, atunci când reușești să dai un sens propriei povești, reușești, ca părinte, să fii deschis și să ai conștiința receptivă a prezenței, care te ajută să fii disponibil pentru copiii tăi. Nu e nevoie să fim perfecți, dar felul în care le suntem alături (sau nu) determină evoluția copiilor noștri și dezvoltarea creierului lor.

Presupunând că fiecare părinte se străduiește cum poate mai bine să ofere copilului un mediu de viață sănătos, în care afecțiunea, atașamentul sigur, deschid copilului oportunitatea de a-și crea o imagine de sine pozitivă, capacitatea de a relaționa cu cei din jur, șansa de a-și descoperi propriul scop în viață și de a se simți autentic, acceptat, într-o lume care vine la pachet „cu bune și cu rele”.

Se știe că nu există părinți perfecți, fiecare părinte poate greși la un moment dat, dar din fericire pentru noi și copiii noștri, acest lucru nu este iremediabil.

Ce are părintele de făcut? Să-și ierte cu ușurință copiii pentru greșelile normale, pentru „neascultări”, în felul acesta copilul învățând iertarea. Copilul va dobândi astfel abilitatea de a vedea binele în sine și în alții și va fi ferit de o percepție negativă asupra lumii. Să facă față sentimentelor de furie și rănire într-un mod constructiv și binevoitor. Să-și îndrume copilul pentru a face față cuvintelor răutăcioase pe care copilul le-a primit de la terți, să facă față dezamăgirilor arătând compasiune și înțelegere. („Înțeleg că ți-e frică”. „Cred că ești trist în acest moment.”)

Meseria de părinte nu este una ușoară, iar atunci când ai un copil, îți dorești să-i fii un prieten bun, dar să ai și autoritate în fața sa, astfel încât să îl poți ghida cel puțin în prima etapă a vieții sale. Stilul tău de parenting poate influența foarte multe lucruri, de la deciziile pe care le ia copilul tău atunci când nu te afli în preajma sa, până la felul în care se percepe pe sine însuși.

Un părinte democratic știe cum să alterneze registrele astfel încât să se comporte și inclusiv să fie perceput ca un prieten al copilului atunci când e nevoie, dar să și fie autoritar în momentele în care acest lucru este necesar. Un astfel de părinte va respecta timpul de joacă al copilului său, îl va ajuta și-l va susține în ce privește performanța școlară și va ști inclusiv ce abilități să-l învețe astfel încât să se descurce mai departe în viața adultă.

Un părinte permisiv își iubește foarte mult copilul, dar nu își poate asuma rolul autoritar pe care ar trebui să-l exercite orice părinte în anumite situații. Copilului îi este satisfăcută orice dorință sau poftă, dar comportamentele neadecvate sunt foarte rar sancționate. Bineînțeles, orice părinte își poate dori ce e mai bun pentru copilul său, însă acesta are nevoie de îndrumare atunci când greșește, nu de ranforsarea unui comportament nepotrivit. Cel mic poate deveni neascultător, obraznic și răsfățat, manifestându-se agresiv atunci când nu i se face pe plac.

Printre cele mai neintenționate greșeli pe care le pot face chiar și părinții binevoitori, este să fie prea atenți la nevoile copilului. Acest lucru poate duce la sufocarea liberului arbitru al copilului și la o dezvoltare întârziată sau deficitară a simțului de independență. Copilul poate simți că nu este în stare să se descurce fără ajutorul părinților săi. Părinții autoritari, în general, din dorința de a-și proteja copilul, stabilesc anumite reguli care trebuie urmate fără întrebări. Cel mic este dirijat în permanență, îi sunt curmate inițiativele, pretinzându-i-se să facă numai ce i se spune. Acest lucru poate avea efecte negative pe termen lung în dezvoltarea copilului, deoarece acesta nu are ocazia să-și exercite capacitatea de decizie și de acțiune.

Din nefericire, există și părinți indiferenți. Aceștia sunt nepăsători și lipsiți de interes față de copiii lor. Cel mic se poate confrunta cu lipsa de afecțiune, suprasolicitare, ba chiar respingere. Părinții care sunt reci și ostili își pot certa copilul pentru lucruri minore, îl pot ignora sau pedepsi. Într-o familie în care au loc dispute frecvente, un copil crescut de un părinte indiferent poate fi antrenat în aceste certuri familiale.

De aceea, ca părinți, trebuie să fim atenți la felul în care acționăm atunci când este vorba de educația copiilor noștri. Este nevoie de multă dragoste, multă delicatețe și nu în ultimul rând, de multă răbdare!

ARTA DE A FI PĂRINTE

Prof. Înv. Preșc. Moise Ligia-Gabriela
Școala Gimnazială „Gheorghe Lazăr” Bărcănești, jud. Prahova

Educația parentală a devenit, în ultimii ani, un domeniu în continuă transformare, influențat de schimbările sociale, tehnologice și culturale. Într-o lume dinamică, în care valorile și modelele familiale evoluează rapid, părinții se confruntă cu provocări noi, dar și cu oportunități inedite.

Un aspect central al educației parentale moderne este impactul tehnologiei asupra dezvoltării copiilor. Dispozitivele digitale sunt prezente în viața de zi cu zi a familiilor, de la vârste fragede. Părinții de astăzi trebuie să fie nu doar supraveghetori ai utilizării tehnologiei, ci și educatori digitali, capabili să ghideze copiii spre utilizarea responsabilă a resurselor online.

Tendențele moderne în educația parentală pun accent pe „alfabetizarea digitală” a părinților, astfel încât aceștia să poată înțelege impactul tehnologiei asupra dezvoltării cognitive și emoționale a copiilor. De asemenea, sunt promovate strategii de limitare a timpului petrecut în fața ecranelor și de stimulare a interacțiunilor față în față.

Un alt trend important în educația parentală este accentul tot mai mare pe dezvoltarea emoțională a copiilor. Înțelegerea emoțiilor și gestionarea sănătoasă a acestora devin aspecte esențiale în procesul de creștere și educație. Părinții sunt învățați să fie mai conștienți de importanța empatiei, comunicării deschise și sprijinului emoțional oferit copiilor.

Conceptul de „inteligență emoțională” câștigă teren, iar cursurile și atelierile pentru părinți includ adesea module despre cum să ajute copiii să-și exprime emoțiile și cum să construiască relații sănătoase cu cei din jur. De asemenea, se promovează tehnici de parenting pozitiv, bazate pe recompense emoționale, în loc de pedepse.

Un alt curent contemporan în educația parentală este „parentingul conștient” (conscious parenting), care subliniază importanța prezenței active a părinților în viața copiilor lor. Această abordare pune accent pe autocunoaștere, reflecție și înțelegerea propriilor reacții emoționale, pentru a oferi un exemplu sănătos copiilor.

În cadrul acestei tendințe, părinții sunt invitați să își reevalueze propriile valori, credințe și tipare comportamentale moștenite din propria copilărie. Astfel, educația parentală modernă încurajează părinții să devină „modele” autentice pentru copiii lor, promovând valori esențiale precum respectul, responsabilitatea și compasiunea.

Într-o societate globalizată și diversă, educația parentală nu poate ignora influențele multiculturală și respectul pentru diversitate. Părinții moderni sunt încurajați să fie deschiși către o varietate de perspective și să învețe să își educe copiii într-un spirit de toleranță și incluziune.

O educație parentală de succes în secolul XXI trebuie să țină cont de nevoile individuale ale copiilor, recunoscând că fiecare copil este unic. Acest principiu stă la baza unei educații personalizate, care respectă ritmul de dezvoltare și pasiunile fiecărui copil.

Provocările economice și sociale actuale fac ca părinții să se afle adesea într-o situație dificilă de a jongla între carieră și responsabilitățile familiale. În acest context, tendințele moderne în educația parentală propun strategii de gestionare a timpului, de reducere a stresului și de crearea unui echilibru sănătos între viața profesională și cea personală.

“Belsky (1984) identifică trei categorii de factori care influențează parentingul: caracteristicile părinților (personalitatea părinților, funcționarea psihologică a acestora), caracteristicile copiilor (temperamentul copiilor) și caracteristicile contextului social (satisfația maritală a părinților, suportul social și obiceiurile profesionale). Taraban și Shaw (2018) aduc o serie de completări modelului propus inițial, iar un rol hotărâtor îl are statutul socio-economic al familiei. În opinia acestora, parentingul este influențat de: (1) personalitate, stările depresive, cognițiile, afectele și istoricul de dezvoltare propriu al părinților, (2) emoționalitatea negativă, răspunsul la stres, reglarea emoțională și unii factori genetici specifici copilului și (3) satisfacția maritală, suportul social, structura și cultura familiei. Stresul parental, indiferent dacă este vorba despre stresul de la locul de muncă, stresul economic sau stresul relațional se asociază negativ cu funcționalitatea parentală și cu starea de bine a copilului (Taraban & Shaw, 2018). Astfel, evenimentele stresante generează stres parental, interacțiune disfuncțională între părinte și copil și anxietate în rândul copiilor (Platt et al., 2016). Mai mult decât atât, stresorii de la locul de muncă (cum ar fi solicitări multiple, supraîncărcare cu sarcini, lipsa suportului organizațional) scad angajamentul părinților față de copii, precum și implicarea pozitivă în familie, prin epuizarea energiei și a resurselor cognitive ale părinților (Repetti & Wang, 2017). În cadrul studiilor privind stresul și parentingul, copingul diadic și satisfacția maritală s-au dovedit a fi resurse importante în atenuarea efectului stresului asupra parentingului disfuncțional (Le et al., 2016; Zemp et al., 2016).”

Există tot mai multe inițiative care sprijină părinții să găsească acest echilibru, fie prin programe de sprijin în companii, fie prin cursuri de gestionare a stresului și a timpului. Un aspect important este și promovarea rolului tatălui în educația copiilor, încurajând împărțirea echitabilă a responsabilităților parentale.

Jocul rămâne o componentă esențială în dezvoltarea copilului. Educația parentală modernă subliniază importanța jocului nu doar ca activitate recreativă, ci și ca metodă de învățare. Jocul stimulează creativitatea, dezvoltarea socială și cognitivă, și oferă părinților oportunitatea de a interacționa mai profund cu copiii lor.

De asemenea, părinții sunt îndrumați să își învețe copiii prin experiențe practice, să îi încurajeze să exploreze lumea din jur și să își dezvolte abilități prin activități reale. Astfel, se pune accent pe educația activă, interactivă, în care copilul învață făcând, nu doar observând.

Educația parentală modernă nu mai este doar o artă intuitivă, ci o știință în sine, bazată pe cercetări și metode validate. În era contemporană, a fi părinte implică o învățare continuă, o adaptare constantă la schimbările din societate și o abordare conștientă și echilibrată. Părinții sunt chemați să își dezvolte competențe nu doar pentru a ghida copiii către succes, ci și pentru a le oferi un mediu emoțional sănătos, bazat pe iubire, respect și empatie.

Bibliografie:

1. Markham, L. (2012). *Peaceful Parent, Happy Kids: How to Stop Yelling and Start Connecting*, New York, Perigee Books.
2. Hirsh-Pasek, K., & Golinkoff, R. M. (2004). *Einstein Never Used Flashcards: How Our Children Really Learn—and Why They Need to Play More and Memorize Less*, Emmaus, PA, Rodale Books.
3. Livingstone, S., & Blum-Ross, A. (2020). *Parenting for a Digital Future: How Hopes and Fears About Technology Shape Children's Lives*. Oxford: Oxford University Press.
4. Carr, N. (2010). *The Shallows: What the Internet Is Doing to Our Brains*. New York: W. W. Norton & Company.
5. Stănculescu, M. S. (2018). *Copilul tău și tehnologia: Cum să gestionezi impactul tehnologiei asupra dezvoltării copilului*. Iași, Editura Polirom.
6. Popescu, A. (2020). *Parenting pozitiv: Cum să crești un copil echilibrat emoțional*. București, Editura Didactica Publishing House.
7. Rusu, P.P., Bogdan, I., Duca, D.S., Ursu, A., *Stres și coping în relațiile de familie: efecte asupra dinamicii de cuplu și comportamentelor de parenting*, Rev. Psih., vol. 69, nr. 2, p. 143–156, București, aprilie – iunie 2023

IMPORTANȚA PĂRINȚILOR ÎN EDUCAȚIA COPILOR

Prof. Înv. Preșcolar Moldoveanu Andreea–Claudia
Grădinița cu Program Prolungit și Program Normal “Crai Nou” Ploiești, jud. Prahova

„*Copilul nu datorează părintelui viața, ci creșterea*”, spunea Nicolae Iorga, punând accent pe importanța științei de a fi părinte. A fi părinte este o profesie care trebuie învățată ca oricare alta, o profesie ce necesită timp, răbdare și dorință de reușită, pentru că a avea un copil educat și sănătos înseamnă că ți-ai desăvârșit rolul de părinte și te poți considera un om împlinit.

O dată cu intrarea în școală, copilul trăiește în două lumi diferite: una a familiei, cu modele mai reușite sau mai puțin reușite, cealaltă a școlii încărcată de noi exigențe și reguli ce trebuie respectate de toți actorii implicați. Dacă aceste medii educaționale, familia și școala, se completează și se susțin, ele asigură, într-o mare măsură dezvoltarea cognitivă și afectivă a copilului.

Școala și familia în colaborare cu consilierul școlar, cu medicul școlii, cu profesorul de religie trebuie să formeze o echipă. Colaborarea acestora în procesul formării copilului în toate planurile personalității sale, presupune în primul rând comunicare, cunoaștere reciprocă, punerea în acord în orice demers pedagogic.

Familia constituie mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani ai existenței personale, se dezvoltă și se formează pentru viață. Ea reprezintă un prim instrument de reglare al interacțiunilor dintre copil și mediul social. Are rolul central de asigurare a condițiilor necesare trecerii prin stadiile de dezvoltare ale copilăriei și care stau la baza structurării personalității individului.

Familia și în principal, părinții copilului școlarizat, nu îndeplinește doar un rol social, și una din rolurile sale de bază trebuie să fie cel educativ. Copilul trebuie să plece din mediul exclusiv familial cu o minimă educație, o bază, o fundație peste care vor fi clădite următoarele cărămizi ale educației sale.

Copilul învață să fie om în cadrul familiei sale, învață ce este moral sau imoral, învață să îi respecte pe cei din jur, văzând modelul familiei sale. Învață să preia inițiativa, să fie demn și corect, ce este respectul și dreptatea, învață reguli de bună purtare și ce înseamnă o conduită corectă. Părinții au obligația să îi formeze copilului mic repere pentru viața întregă, să-și educe valorile după care se va ghida tot restul vieții sale.

Copilul absoarbe din mediul apropiat familial primele impresii, formându-și conduite prin mimetism și contagiune directă. Copiii vor face, sau vor crede precum părinții imitând comportamentele acestora. La ora actuală multe familii au nevoie de o educație solidă, dată fiind starea lor precară din punct de vedere material și spiritual.

Familia este mediul esențial care poate influența dezvoltarea și destinul copilului prin securizare materială, dragoste și educație. Unele studii accentuează o anumită funcție, ca fiind fundamentală și exclusivă a familiei – cea de socializare primară a descendenților, cu scopul integrării corespunzătoare a acestora în societate, și, la fel de fundamentală și exclusivă, cea de asigurare a securității emoționale a adulților.

Cei „șapte ani de acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. Dacă în familie, nu doar s-a vorbit despre cele sacre, despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect, toleranță, ci copilul a

și simțit cum e să fii iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu îngăduință, să aprecieze binele și frumosul, să se îngrijească de cele sacre, acest copil va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil.

Familia este considerată nu drept un grup independent, ci un subsistem al societății – „celula ei de bază”. De la începuturi și până în prezent familia rămâne a fi dependentă de societate în virtutea principiului conexiunii dintre sistem și macrosistem. Prin familie indivizii se integrează în societate, familia constituind, în esență, temelia acesteia.

Un copil care nu a primit o educație corectă din toate punctele de vedere va avea de suferit la maturitate, sau poate toată viața în cazul în care nu are un caracter puternic nativ, prin care să se autoeduce. Lacunele relaționale, complexe, fluctuațiile sentimentale și toate problemele interioare ale omului sunt în mare parte o consecință a unei educații familiale defectuoase. Greu va înțelege extrovertirea unei persoane în familia sa sau între prieteni, ori altruismul cu care se manifestă în societate și altele asemenea, cineva crescut de niște părinți care nu au avut timp să vorbească cu el, să-i asculte problemele, să-l încurajeze la nevoie, să-i ofere afecțiune. Se va adapta greu.

Responsabilitatea unui părinte în ceea ce privește educația copilului său este una uriașă.

Familia joacă astfel un rol esențial în educarea copilului, fiind primul și cel mai important mediu de dezvoltare. În primele etape ale vieții, copilul își formează valori, atitudini și comportamente prin intermediul interacțiunilor cu membrii familiei. Iată câteva aspecte esențiale ale rolului familiei în educația copilului:

❖ Socializare primară

Familia este primul context în care copilul învață să interacționeze cu ceilalți, să respecte reguli și norme. Părinții modelează comportamentul copilului prin exemplul propriu și îi transmit valorile culturale și sociale ale comunității. În această etapă, copilul învață concepte esențiale precum respectul, responsabilitatea și cooperarea.

❖ Formarea valorilor și atitudinilor

Familia joacă un rol fundamental în transmiterea valorilor morale, etice și culturale. Prin intermediul discuțiilor, regulilor și experiențelor de zi cu zi, părinții își învață copiii ce este bine și rău, ce este important în viață și cum să se raporteze la diverse situații.

❖ Sprijin emoțional

Copilul are nevoie de un mediu stabil, plin de iubire și suport emoțional pentru a se dezvolta armonios. Familia oferă acest sprijin, creând un sentiment de securitate și încredere în sine. Relațiile pozitive din familie, bazate pe afecțiune și comunicare deschisă, contribuie la o dezvoltare emoțională sănătoasă.

❖ Transmiterea modelelor comportamentale

Copiii învață prin imitare, iar părinții sunt modelele lor principale. Atitudinile părinților față de muncă, educație, relații interpersonale și rezolvarea problemelor sunt adoptate de copil în mod subconștient. De aceea, comportamentul și valorile părinților au un impact direct asupra comportamentului și succesului copilului.

❖ Suport educațional și dezvoltare intelectuală

Deși școala joacă un rol esențial în educația formală, familia este responsabilă pentru stimularea interesului pentru învățare. Părinții pot oferi resurse educaționale, îndrumare și susținere, contribuind

la dezvoltarea cognitivă și performanțele școlare ale copilului. Un mediu familial care încurajează curiozitatea și dezvoltarea personală îi poate ajuta pe copii să fie mai motivați în educația formală.

❖ **Dezvoltarea abilităților sociale**

În cadrul familiei, copilul învață să comunice eficient, să își gestioneze emoțiile și să își construiască relații. Interacțiunile zilnice cu părinții și frații contribuie la dezvoltarea competențelor sociale esențiale, cum ar fi empatia, respectul și capacitatea de colaborare.

❖ **Educație în domeniul sănătății și stilului de viață**

Părinții sunt responsabili pentru formarea unor obiceiuri sănătoase la copii, inclusiv în ceea ce privește alimentația, igiena și activitatea fizică. Prin modelarea unui stil de viață echilibrat și promovarea sănătății fizice și mentale, familia influențează bunăstarea generală a copilului.

❖ **Managementul comportamentului**

În familie se stabilesc limite și reguli care ajută copilul să înțeleagă consecințele acțiunilor sale. Disciplina aplicată în mod consecvent, dar cu înțelegere și empatie, ajută la dezvoltarea autocontrolului și responsabilității.

Rolul familiei în educația copilului este multilateral și profund. Părinții sunt cei care pun bazele dezvoltării emoționale, sociale și intelectuale ale copilului. O relație sănătoasă, bazată pe comunicare deschisă, susținere și dragoste, este esențială pentru creșterea și dezvoltarea armonioasă a copilului. Astfel, familia influențează nu doar prezentul copilului, ci și viitorul său, formându-i caracterul și orientându-i parcursul în viață.

Bibliografie:

- ✓ Elisabeta Stănciulescu, *Sociologia educației familiale*, editura Polirom, București, 1998
- ✓ Elena Bonchis, *Familia și rolul ei în educarea copilului*, editura Polirom, București, 2011.
- ✓ Elena Cojocaru și colaboratori, *Arta de a fi părinte*, Roman, 2016
- ✓ Faber A. *Comunicarea eficientă cu copiii: acasă și la școală*. București: Editura Curtea Veche, 2010.

EDUCAȚIA PARENTALĂ

Prof. Inv. Presc. Moldoveanu Ioana Mihaela
Grădinița step by step cu P.P. și P.N. Licurici Ploiești, jud. Prahova

Educația parentală reprezintă educația prin care pregătim tânăra generație în direcția preluării modelelor parentale, respectiv, construim modelele și stilurile parentale. Aceasta este o activitate de formare și include orice tip de acțiune educativă de informare, sensibilizare, învățare, antrenare, clarificare referitoare la valori, atitudini și practici parentale de educație.

Educația părinților este o formă de intervenție asupra părinților în favoarea educației copiilor lor; este un set de măsuri educative și de sprijin care ajută părinții pe următoarele dimensiuni:

Înțelegerea propriilor lor nevoi (fizice, sociale, emoționale, psihologice);

Cunoașterea și acceptarea nevoilor copiilor lor;

Construiește punți de legare între părinți și copii.

Ea presupune, de asemenea, și crearea unor rețele de servicii de sprijin, aparținând comunității locale, și care ajută părinții și familia să folosească serviciile existente și să se implice în viața comunității.

Educația parentală nu urmărește crearea unui mit despre părintele perfect, ci se promovează imaginea realistă despre provocarea și bucuria de a fi părinte, oferind părinților posibilitatea de a se redescoperi pe ei înșiși, de a-și îmbunătăți comunicarea și de a-și dezvolta abilitățile necesare privind îndeplinirea rolului de a fi părinte. Activitățile organizate în cadrul programelor se înscriu într-o logică a prevenirii situațiilor problematice, se focalizează, în special, pe prevenire, și apoi – pe intervenție. Programele de educație parentală pornesc de la câteva idei fundamentale:

Toate familiile au nevoie de sprijin și susținere în creșterea copiilor, indiferent de nivelul veniturilor, al educației sau de tipul de familie/părinte despre care este vorba în această perioadă în care conștientizarea importanței stimulării dezvoltării copilului, începând de la naștere, este din ce în ce mai răspândită. Capacitatea familiei de a căuta ajutor și de a se lăsa susținută de servicii sau profesioniști reprezintă un punct forte al acesteia. Fiecare familie este unică. În perioada pe care o trăim, familiile se definesc printr-o diversitate în compoziție, statut economic, mediu cultural, valori și credințe la care aderă sau practici pe care le urmează.

Famiiliile sunt susținute cu cele mai bune rezultate când se arată respect și apreciere față de diferențe, iar mediul de educație în care este înscris copilul reflectă această specificitate.

Părinții sunt recunoscuți drept primul educator al copilului, iar sistemele de educație sunt interesate, pe de o parte, să contribuie la sporirea competențelor părinților, atâta timp cât în prima perioadă de viață (în cele mai multe cazuri, primii doi-trei ani de viață) ei sunt cei care interacționează cu copiii (iar prezența profesioniștilor este cel mai adesea din domeniul medical și social), iar, pe de altă parte, să poată colabora consistent și adecvat la intrarea în instituția de educație timpurie.

Actualmente, societatea noastră se confruntă cu fenomene care afectează familia și pun copilul sub semnul vulnerabilității: numărul sporit al divorțurilor și al familiilor monoparentale, creșterea șomajului în rândul părinților, creșterea numărului mamelor și al copiilor maltratați, sporirea numărului de copii lăsați în grija bunicilor sau altor categorii de adulți. Toate acestea pun în evidență necesitatea formării competențelor parentale prin diverse mijloace și servicii. Scopul lucrului cu familiile este acela de a extinde competențele acestora, nu de a substitui responsabilitățile acestora.

Familia este cea care își asumă răspunderea față de membrii ei, pe care societatea, prin serviciile și resursele propuse, nu o poate prelua, ci doar o susține. Familiile beneficiază cel mai mult atunci, când speranțele, interesele, punctele forte, dar, mai ales, nevoile, îngrijorările sunt în atenția profesioniștilor preocupați de aceste probleme.

Familia este cea care trebuie să răspundă în primul rând nevoilor de securitate ale copilului, care se percepe pe sine ca fiind neajutorat într-o lume a „celor mari”. Familia este mediul în care copilul ar trebui să se simtă securizat, protejat, apărat, nu brusc și agresat. Un mediu familial sănătos din care trebuie să lipsească violența, asupra copilului sau altor membri ai familiei, este o condiție esențială pentru dezvoltarea echilibrată a copilului.

Bibliografia:

1. Educăm cu încredere. Ghidul facilitatorului pentru educația parentală. Biblioteca Pas cu Pas, Chișinău, Editura Epigraf, 2010.
2. Holt România, (2002) Ghiduri de bună practică în asistența socială a copilului și familiei, Editura Lumen, Iași;
3. Stern H. H., (1972) trad. Otilia Ghiulea, Educarea părinților în lume, Editura didactică și pedagogică, București;
4. Simona Maria Glăveanu.(2012), Programe de educație parentală. Training de dezvoltare a competenței parentale. Ediția I. Editura universitară, București
5. Cojocaru s.a. (2011), Studiul Educația parentală în România, București 38
6. Speranța Farca, coord.(2010), Acasă” la grădiniță! / Ghid pentru părinți. București S

METODE ALTERNATIVE DE EVALUARE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL GIMNAZIAL

Prof. Nedeia Iuliana Lic. Tehn. TIU DUMITRESCU Mihăilești, jud. Giurgiu
Prof. Mihaela Micu Lic. Tehn. TIU DUMITRESCU Mihăilești, jud. Giurgiu

Importanța temei "Metode alternative de evaluare în învățământul gimnazial" este legată de evoluția continuă a sistemului educațional și de adaptarea acestuia la cerințele societății contemporane. Utilizarea metodelor moderne de evaluare în clasă poate aduce multiple beneficii atât pentru elevi, cât și pentru profesori și întregul sistem educațional.

Această temă devine crucială în contextul evoluției continue a sistemului educațional și a adaptării acestuia la cerințele societății contemporane. Importanța ei este subliniată de multiplele beneficii pe care le poate aduce atât elevilor, cât și profesorilor și întregului sistem educațional.

În evoluția concepțiilor privind evaluarea eficienței învățământului, se observă o trecere de la focalizarea exclusivă pe verificarea și aprecierea rezultatelor către evaluarea întregului proces educațional. Această schimbare indică o preocupare crescută pentru înțelegerea modului în care s-a desfășurat procesul de învățare și pentru adaptarea acestuia la nevoile individuale ale elevilor.

Evaluarea este esențială pentru ajustarea și îmbunătățirea activității didactice, având un rol crucial în procesul de predare și învățare. Metodele alternative de evaluare vizează diverse modalități de evaluare a elevilor, contribuind la sprijinirea și facilitarea procesului educațional.

Cerința obiectivă în ceea ce privește creșterea eficienței activității de instrucție și educație a generat preocupări ample cu scopul de a conferi procesului de învățământ "un caracter cât mai rațional și viguros. Aceste preocupări majore se referă la mai multe planuri ale actului didactic: "stabilirea clară a obiectivelor instruirii, organizarea conținuturilor în concordanță cu principalele caracteristici și tendințe ale științei și tehnicii și cu logica didactică, stabilirea strategiilor de instruire-învățare în raport cu obiectivele stabilite și conținuturile definite, perfecționarea acțiunilor de evaluare a rezultatelor și a proceselor desfășurate" (Radu & Cerghit, 1990).

În evoluția concepțiilor privind evaluarea eficienței învățământului, se observă, pe de o parte, dezvoltarea unor metode mai eficiente de integrare a evaluării în activitatea didactică și, pe de altă parte, extinderea acțiunilor de evaluare de la verificarea și aprecierea rezultatelor (obiectivul tradițional al procesului educațional) la evaluarea întregului proces, inclusiv modul în care s-a desfășurat activitatea ce a condus la obținerea rezultatelor.

Condiții esențiale ale evoluției procesului de învățământ sunt proiectarea activității didactice și evaluarea rezultatelor școlare. În urma procesului evaluativ, pot fi luate decizii în ceea ce privește

desfășurarea activităților și se pot furniza informații legate de reglarea și ameliorarea activității cu scopul desfășurării acesteia; în contextul unei îmbunătățiri continue, rezultatele evaluării pot fi apreciate și explicate doar atunci când sunt corelate cu diversele componente ale procesului didactic.

Metodele alternative de evaluare se referă la diferitele modalități prin care se evaluează elevul. Ele sprijină și facilitează derularea procesului educațional. “Metoda de evaluare reprezintă calea pe care o urmează, pe care o parcurge profesorul împreună cu elevul/elevii săi în demersul evaluative”. (Potolea & Manolescu, 2005).

Eficiența activității didactice este în mare parte determinată de calitatea procesului de selectare și corelare a celor mai adecvate metode, materiale și mijloace didactice; această etapă este, de asemenea, cunoscută sub numele de etapa selectării și corelării celor „trei M” (Metode, Materiale, Mijloace). Cercetările experimentale și experiența educativă indică faptul că eșecul multor activități didactice este adesea cauzat de deficiențe în proiectarea pedagogică. “Stabilirea strategiei didactice îi permite deja profesorului să își imagineze un scenariu aproximativ al activității sale”. (Cucuș, Teoria și metodologia evaluării, 2008)

În mod evident, sistemul de evaluare tinde să se alinieze sensurilor înnoitoare spre care tinde de fapt, întreaga teorie și practică a instruirii și educației contemporane. Pentru a implementa evaluarea în practică, evaluatorul trebuie să adopte o atitudine flexibilă în ceea ce privește metodele utilizate și, totodată, să fie responsabil. Acesta trebuie să aibă acces la o varietate largă și diversificată de metode și tehnici specifice evaluării.

Astfel, procedurile tradiționale și frecvent utilizate precum observarea curentă, extemporale, teste, chestionare ș.a., sunt întregite cu noi baterii de teste realizate în urma eforturilor asidue de integrarea unor noi tehnologii în procesul măsurării și aprecierii, cum ar fi (Cerghit, 2008) tehnicile bazate pe utilizarea calculatorului, tehnicilor video și audio, precum și a telefonului, dispozitiv la îndemâna aproape oricui.

Evaluarea randamentului activităților educaționale este realizată de cadrul didactic prin forme și metode prestabilite cu „valorificarea unor strategii, metode și tehnici specifice,,. (Bocoș & Jucan). Cu aceste tipuri de strategii alternative, se face un pas important înainte în evaluare, deoarece acestea, spre deosebire de metodele convenționale, sunt mai costisitoare, consumă timp, sunt mai complexe și pretind o înaltă specializare a profesorului.

Pentru a crește eficiența activităților de instruire și educație, este necesară intensificarea eforturilor pentru a asigura un proces de învățământ cât mai rațional și riguros. Aceasta implică determinarea precisă a obiectivelor, organizarea conținuturilor în concordanță cu principalele

caracteristici și tendințe ale științei și tehnicii, precum și cu logica didactică, stabilirea strategiilor de predare-învățare în funcție de obiectivele stabilite și perfecționarea metodelor de evaluare a rezultatelor și a proceselor educative.

Studiile arată că eficiența activității didactice este puternic influențată de selecția și corelarea adecvată a metodelor, materialelor și mijloacelor didactice. Margaret Bearman, David Boud și Rola Ajjawi sunt academicieni remarcabili din cadrul Universității Deakin din Australia, specializați în domeniul evaluării, au explorat diverse aspecte ale acestui proces didactic în contextul unei lumi digitale în schimbare rapidă. Introducerea și implementarea unor metode moderne de evaluare, susținute corespunzător de dispozitive adecvate, pot aduce beneficii semnificative, contribuind la îmbunătățirea performanțelor școlare și a motivației elevilor.

Impactul utilizării metodelor moderne de evaluare la clasă este evident în rezultatele obținute în urma unor studii experimentale. Acestea arată că evaluările digitale nu doar că sunt preferate de elevi, dar și îmbunătățesc performanțele academice și motivația acestora.

Astfel, impactul adoptării metodelor moderne de evaluare este profund și de anvergură, afectând pozitiv performanțele academice, motivația și angajamentul elevilor, dezvoltarea competențelor digitale și flexibilitatea educației. Pe măsură ce aceste metode devin mai integrate în sistemul educațional, vom vedea o transformare continuă și inovatoare a modului în care învățăm și predăm, pregătind mai bine elevii pentru viitorul dinamic și tehnologic al societății noastre, având în vedere și faptul că elevii nu au la îndemână mereu dispozitive pe care să lucreze.

În concluzie, adoptarea pe scară largă a metodelor moderne de evaluare poate avea un impact pozitiv semnificativ asupra motivației, implicării și performanței elevilor, precum și asupra dezvoltării competențelor digitale necesare în lumea contemporană.

Bibliografie:

- Bocoș, M., & Jucan, D. (n.d.). *Fundamentele pedagogiei. Teoria și metodologia curriculum-ului*. Editura Paralela 45.
- Cerghit, I. (2008). *Sisteme de instruire alternative și complementare*. București: Polirom.
- Cucuș, C. (2008). *Teoria și metodologia evaluării*. Iași: Polirom.
- Cucuș, C. (n.d.). *Psihopedagogie, Curs elaborat în tehnologia învățământului deschis la distanță*
- Margaret, B. D. (2020). New Directions for Assessment in a Digital World. 7-18. doi: 10.1007/978-3-030-41956-1_2.

PARTENERI PENTRU O EDUCAȚIE DE CALITATE, GRĂDINIȚA ȘI FAMILIA

**Profesor învățământ preșcolar Nica Dorina
Grădinița cu P.P. „Dumbrava minunată” Tulcea**

„Eu sunt copilul. Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă, voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume.”

(din Child's Appeal, Mamie Gene)

Grădinița este o instituție de educație supusă unui amplu proces de reformă educațională privind calitatea educației oferite, descentralizare, armonizarea conținutului învățământului prin planuri, programe, auxiliare, metodologii și strategii didactice la nivelul corpului profesoral, asumarea de roluri sociale. Între aceste roluri complexe, alături de activități care urmăresc dezvoltarea globală a personalității copiilor, oferirea unor servicii integrate, realizarea incluziunii sociale, reducerea abandonului școlar, se numără activitățile de consiliere a părinților pe probleme de creștere și educație a copiilor.

Meseria de părinte este cea mai dificilă, dar și cea mai ușoară meserie din lume. Este ușoară pentru că se face cu iubire și este dificilă pentru marea-i responsabilitate. Comunicarea pozitivă, fără amenințări, fără contraziceri, fără etichetări și indiferență, ironie, neatenție, permanentă nemulțumire și reproșuri, umiliri și neîncredere, îl ajută pe părinte să-și înțeleagă copiii, să comunice eficient, să prevină conflictele sau să le rezolve pașnic. A crește și a educa un copil este o operă care cere multă dragoste, dar aceasta nu exclude rațiunea, bazată pe cunoștințe precise. Să conduci către maturitate o ființă umană nu e deloc simplu: eforturile, descurajările, temerile, slăbiciunile fac drumul foarte greu. Pe acest drum părinții vor găsi un real sprijin în oamenii școlii - educatorii.

Dar pentru a avea dorința profundă de a cunoaște cu adevărat nevoile emoționale ale preșcolarului, ce îi va asigura pe viitor acestuia un echilibru psihic, social, spiritual și intelectual, adultul trebuie să posede o mare capacitate de autodăruire (pentru ca nevoile celui mic să fie pe primul plan, indiferent de aspirațiile sociale, financiare ale părintelui, în orice context și moment), un mare spirit de sacrificiu (pentru a fi capabil să-și restructureze fostele priorități de până atunci), un grad cât mai mic de egoism (pentru a înțelege marea responsabilitate ce o deține, să fie conștient că pentru personalitatea în formare a copilului sunt importante interacțiunile autentice și afectuoase pe care trebuie să i le ofere necondiționat, dar să înțeleagă și să accepte și unicitatea și individualitatea acestei mici făpturi care are propriile nevoi, dorințe, viață afectivă și care nu este o copie a sa și trebuie tratată cu respect la orice vârstă) și, nu în ultimul rând, un grad de flexibilitate mentală

necesară pentru a accepta că nu sunt un prototip pentru ceilalți părinți, că și ei pot greși în educația copilului lor și că datoria lor este să rămână deschiși la orice inițiativă de bun simț ce li s-ar putea oferi la un moment dat.

Pentru a înțelege nevoile emoționale ale copilului de vârstă preșcolară, am venit în sprijinul părinților cu activități ce au la bază metoda „Educați așa!”. Scopul cursului a fost de a realiza o bună relație între părinte și copil, deoarece aceasta este condiția de bază a dezvoltării sănătoase și armonioase a copilului și de a preveni unele probleme grave de educație, de a-i face pe părinți să înțeleagă că pot influența comportamentul propriilor copii, însușindu-și abilitățile de bază: acordarea atenției, aprecierea, stabilirea limitelor, a spune „nu” și a interzice, ignorarea, izolarea și pedepsirea. Cursul s-a desfășurat pe perioada a 5 ședințe și a cuprins 5 teme, în care accentul s-a pus pe aprecierea faptelor bune ale copiilor cu vârsta de la 3 la 12 ani pentru înlăturarea comportamentelor negative.

Parteneriatul grădiniță-familie implică informarea teoretică a părinților în problemele de psihopedagogie preșcolară. Educatoarea poate avea discuții personale sau colective cu aceștia, dezbătând diverse teme: “Cum ne jucăm cu copiii noștri”, “Cum putem contribui la dezvoltarea limbajului copiilor”, “Care sunt problemele copilului singur la părinți”. Se pot ține lectorate cu părinții și ședințe pe diferite teme în cadrul cărora sunt invitați specialiști (medici, logopezi, psihologi). Grădinița trebuie să organizeze cu familia un parteneriat educațional.

Mijloacele aflate la îndemâna educatoarelor pentru a-i determina pe părinți să fie parteneri activi în educația copiilor mai pot fi: întâlniri periodice cu părinții, acțiuni comune părinți și copii, discuțiile zilnice cu părinții sau atunci când evenimentele le solicită. O altă modalitate de a implica părinții în activitățile grădiniței se realizează prin întâlniri programate, la care pot participa și rudele (bunicii) care doresc să se implice în educarea copilului. Aceste întâlniri se pot realiza sub forma unui program: filme, prezentări, jocuri de rol. În urma discuțiilor pe o anumită temă părinții pot învăța unii de la alții cum să găsească soluții la problemele reale cu care se pot confrunta în familie la un moment dat. Pentru educatoare este o modalitate de a afla multe lucruri despre ei și copiii lor, despre modul lor de viață de acasă. Temele alese în cadrul întâlnirilor pot fi stabilite de educatoare, în urma celor constatate sau pot fi alese la propunerile părinților.

”Cei șapte ani de acasă” este o expresie foarte des utilizată, din păcate, de cele mai multe ori în sens negativ, când unii oameni consideră că lipsesc. Atunci când ne gândim că cineva are ”cei șapte ani de acasă”, ne vine în minte un copil sau chiar un om matur care se comportă cuviincios cu cei din jur, salută, vorbește respectuos, în general respectă regulile de bază ale buneii cuviințe. Toate aceste lucruri se învață în familie, mediul în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, de cele mai multe ori prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în achiziția normelor unui comportament social corect. Psihologii au confirmat faptul că un copil educat, manierat, se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul căruia

îi lipsesc cei șapte ani de acasă, iar educația în familie stă la baza dezvoltării personalității. De aceea, timpul de calitate petrecut în preajma familiei, unde copilul ”copiază” foarte mult din comportamentul și obiceiurile părinților este esențial pentru o bază solidă de comportament.

Așadar, părinții trebuie îndrumați, să evite să critice copilul dacă nu e neaparat nevoie și să nu folosească sintagme precum: "Ce lucru prostesc ai făcut!" sau "Te porți mult mai copilărește decât fratele tau!". Astfel de remarci îl vor tulbura și, chiar dacă nu o arată, vor stârni o adevărată furtună în sufletul și psihicul lui, aflate în plin proces de formare. Să ne alegem cuvintele cu atenție și va da dovadă de înțelegere. Copilul trebuie ajutat să înțeleagă faptul că oricine mai greșește uneori și că îl iubești în continuare la fel de mult - chiar dacă nu-i aprobi comportamentul.

Vârsta preșcolară este, fără îndoială, temelia educativă a întregii vieți. Datorită vârstei mici, educația preșcolară capătă caracter specific. Această perioadă, ca îngrijire și educație, formează temelia întregii vieți de mai târziu. Asigurarea unui parteneriat real între aceștia, implicarea tuturor în realizarea unei unități de cerințe va duce implicit la o educație corectă a copiilor, la evitarea erorilor în educație și la soluționarea problemelor care apar.

Bibliografie:

1. Agabrian, Mircea, *Parteneriate Școală-Familie-Comunitate*, Editura Institutul European, Iași, 2005
2. Agabrian, Mircea, *Școala, Familia, Comunitatea*, Editura Institutul European, Iași, 2006
3. Băran-Pescaru, Adina, *Parteneriat în educație. Familie, școală, comunitate*, Editura Aramis, București, 2004
4. Botiș Adina, Tărău Anca, *Disciplinarea pozitivă sau cum să disciplinezi fără să rănești*, Cluj-Napoca, 2004
5. Manual *Educați așa!*, Fundația Copiii Noștri, 2008

ARTA DE A FI PĂRINTE

**Profesor inv. primar Nițescu Tatiana Geanina
Liceul Teoretic Nr. 1 Periș, jud. Ilfov**

Să fii părinte, pe lângă bucuria și mândria pe care ți le dă acest statut, înseamnă să ai cea mai mare responsabilitate pe care ai avut-o vreodată și pe care o vei avea de acum încolo. Să fii părinte reprezintă, poate, cea mai veche „meserie” din lume, însă pe cât de veche, pe atât de frumoasă și generatoare de satisfacții. Ea implică responsabilitate deosebită, corectitudine, flexibilitate, adaptare, preocupare pentru tine, copil și familie ca întreg.

Până nu demult educația părinților nu a constituit o prioritate în cadrul politicilor educaționale din România. În ultimii ani se discută din ce în ce mai mult despre faptul că susținerea inițierii, formării și dezvoltării competențelor parentale devine una dintre misiunile pe care statul trebuie să și le asume, dacă dorim ca educația copilului și tinerilor să devină o acțiune coerentă, eficientă și care să ofere șanse egale tuturor.

În România, educația parentală a început să se dezvolte la sfârșitul anilor '90, odată cu desfășurarea primelor programe de inspirație internațională. Dincolo de desfășurarea unor programe naționale de educație parentală (Fundatia Copiilor Noștri, Holt România, Step by Step, Salvați Copiii), pentru dezvoltarea și susținerea acestui domeniu de intervenție în România, UNICEF, Ministerul Educației, Autoritatea Națională pentru Protecția Drepturilor Copilului, Ministerul Sănătății și ONG-urile furnizoare de programe de educație parentală au început elaborarea Strategiei Naționale Integrate pentru Formarea și Dezvoltarea Competențelor Parentale (UNICEF, 2009).

Documentul, consideră educația permanentă punctul central al strategiei și vizează îndeosebi perfecționarea dezvoltării personale, sociale și profesionale pe durata întregii vieți a indivizilor, în scopul îmbunătățirii calității vieții, atât a indivizilor, cât și a colectivității lor. De aceea, *credo-ul* de la care pornește este: „ Toți părinții și tinerii, ca potențiali viitori părinți, trebuie să beneficieze de sprijin pentru o educație parentală de calitate, nediscriminatorie, participativă și internaționalizată, să dobândească abilități parentale și capacitatea de a comunica eficient" (*Strategia Națională Integrată de Formare și Dezvoltare a Competențelor Parentale, pag.3*).

De ce este importantă educația parentală?

Într-o societate care evoluează extrem de repede, care solicită o adaptare foarte rapidă la contexte și situații noi, unii părinți rămân tributari metodelor tradiționale pe care le-au asimilat în perioada

copilăriei. Prin urmare, provocarea care ia naștere este cum să creștem copiii de azi pentru a fi adulți adaptați contextului în care trăiesc.

Familia din societatea actuală are din ce în ce mai mult nevoie de un sprijin extern pentru a se adapta cerințelor, în condițiile în care părinții reclamă, fie o incapacitate de gestionare a relațiilor cu proprii copii, fie rămân atașați valorilor care s-au transmis tradițional și pe care le consideră ca fundamentând modele valide de relaționare intrafamilială (Cojocaru, 2008).

Programele de educație parentală își propun, în general, să dezvolte la părinți comportamente noi, pozitive, pe de o parte și să elimine o serie de comportamente care afectează nefavorabil **Scopul** lucrului cu familiile este acela de a extinde competențele acestora, nu de a substitui responsabilitățile acestora. Familia este cea care își asumă răspunderea față de membrii ei, pe care societatea, prin serviciile și resursele propuse, nu o poate prelua, ci doar susține. Familiile beneficiază cel mai mult atunci, când speranțele, interesele, punctele forte, dar, mai ales, nevoile, îngrijorările sunt în atenția specialiștilor preocupați de aceste probleme

Educația parentală reprezintă educația prin care pregătim tânăra generație în direcția preluării modelelor parentale, respectiv, construim modelele și stilurile parentale. Aceasta este o activitate de formare și include orice tip de acțiune educativă de informare, sensibilizare, învățare, antrenare, clarificare referitoare la valori, atitudini și practici parentale de educație.

Educația părinților este o formă de intervenție a acestora, în favoarea educației copiilor lor; este un set de măsuri educative și de sprijin care ajută părinții pe următoarele dimensiuni:

- Înțelegerea propriilor lor nevoi (fizice, sociale, emoționale, psihologice);
- Cunoașterea și acceptarea nevoilor copiilor lor;
- Construiește punți de legare între părinți și copii.

Bibliografie:

1. Cojocaru, D. 2008, *Copilăria și construcția parentalității*, Iași, Polirom.
2. HoltIS, UNICEF, 2015, *Cum ne antrenăm parentingul apreciativ: Manualul educatorului parental*, Iași.
3. Salvați Copiii, 2008, *Cu părinții la școală. Ghid pentru părinți, Preadolescența și adolescența*.
4. Salvați Copiii, 2008, *Cu părinții la școală. Ghid pentru părinți, Vârsta școlară*.
5. UNICEF, 2005, *Cunoaștințe, atitudini și practici parentale în România*, București.
6. *Strategia Națională Integrată de Formare și Dezvoltare a Competențelor Parentale*, 2010.

METODE MODERNE DE PREDARE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR

Profesor învățământ preșcolar Nițu Oana Adriana
Liceul Teoretic Nr. 1 Periș, jud. Ilfov

Schimbarea în activitatea didactică desfășurată în grădinița de copii implică aplicarea de metode, tehnici și procedee moderne ce contribuie la eficientizarea învățării.

Învățarea prin cooperare reprezintă modul de organizare a activității didactice pe grupuri mici, astfel încât lucrând împreună copiii își maximizează atât propria învățare, cât și pe a celorlalți copii, este calea folosită de către educatoare pentru a-i sprijini pe copii să descopere viața, natura, lumea, lucrurile, știința.

Pentru a facilita și moderniza învățarea am organizat deseori activități desfășurate pe grupuri mici de copii. Astfel, copiii au cooperat în rezolvarea sarcinilor de lucru, și-au exprimat propriile puncte de vedere, au argumentat, au pus întrebări cu scopul de a înțelege, au schimbat ideile cu ceilalți.

Vă prezint în continuare câteva exemple de activități desfășurate cu copiii pe baza aplicării metodelor de învățare prin cooperare:

Metoda “Schimbă perechea”

Este o metodă de lucru în perechi. Se împarte clasa în două grupe egale ca număr de participanți. Se formează două cercuri concentrice, copiii fiind față în față pe perechi.

Educatoarea dă o sarcină de lucru. Fiecare pereche discută și apoi comunică ideile. Cercul din exterior se rotește în sensul acelor de ceasornic, realizându-se astfel schimbarea partenerilor în pereche.

Copiii au posibilitatea de a lucra cu fiecare membru al grupei. Fiecare se implică în activitate și își aduce contribuția la rezolvarea sarcinii.

Exemplu: Pentru activitatea matematică.

Tema: „ Numere pare / impare”

Etapele activității:

1. *Se organizează colectivul în două grupe egale. Fiecare copil ocupă un scaun, fie în cercul din interior, fie în cercul exterior. Stând față în față, fiecare copil are un partener.*
2. *Educatoarea comunică cerința: „ Spune un număr par/impar!”.*
3. *Lucru în perechi. Copiii lucrează doi câte doi pentru câteva minute.*

Copilul aflat în cercul interior spune un număr par/ impar celălalt va da exemplu de un alt număr. Apoi copiii din cercul exterior se mută un loc mai la dreapta pentru a schimba partenerii,

realizând astfel o nouă pereche. Jocul se continuă până când se ajunge la partenerii inițiali sau se termină.

4. *Analiza ideilor și a elaborării concluziilor.* În acest moment, copiii se regroupează și pe tabla magnetică aranjează în ordine crescătoare/ descrescătoare numerele pare /impare.

Metoda „Turul galeriilor “

Tema : „ Peisajul anotimpurilor”- *Activitate practică*

Copiii se împart pe grupe, își aleg tema și materialele necesare pentru a realiza câte o lucrare colectivă, ca de exemplu: “ *Peisaj de iarnă (primăvară, vară, toamnă)*”.

După terminarea lucrării fiecare echipă își afișează peisajul realizat întrun loc deja stabilit.

Grupurile de copii trec pe la toate lucrările și vor completa, vor aduce îmbunătățiri și vor face observații la ceea ce au lucrat colegii lor.

La sfârșit se face o analiză a lucrărilor realizate.

Metoda „Studiul de caz”

Categoria de activitate:*Educație pentru societate*

Tema: „*Norme de comportament*”

Se formează grupe de copii. Fiecare grupă primește aceeași imagine în care este prezentată o întâmplare. Copiii citesc imaginea, analizează conținutul și apoi găsesc soluții pentru rezolvarea problemei.

După un timp de lucru, stabilit de la început, fiecare grupă își desemnează câte un reprezentant care va expune soluția găsită pentru rezolvarea problemei.

La final se trag concluzii.

În concluzie, învățarea prin cooperare dezvoltă capacitatea elevilor de a lucra împreună, la toate tipurile de lecții, acoperind neajunsurile învățării individualizate, acordând în același timp, o importanță considerabilă dimensiunii sociale, prin desfășurarea proceselor interpersonale. Folosind acest mod de lucru este important să ținem seama de avantaje și dezavantaje, având în vedere că o bună organizare a activității în echipă este un succes pentru învățământul preșcolar care trebuie să țină pasul cu întreg sistemul de învățământ românesc și să meargă împreună spre un învățământ modern.

Bibliografie:

1.Crenguța–Lăcrămioara Oprea – *Pedagogie. Alternative metodologice interactive*, Editura Universitatea București, 2003.

2. *** - *Revista Învățământul preșcolar*, București, Nr.1/2007.

TENDINȚE MODERNE ÎN EDUCAȚIA PARENTALĂ

Prof. Oargă Daniela
Grădinița P.P. nr.1 Sânnicolau Mare, jud. Timiș

Omul modern este înconjurat de o multitudine de sfaturi și recomandări despre cum să educe copiii săi, astfel încât să devină persoane autentice, autonome și cu o înclinație spre învățământ. În ultimii ani, au apărut noi tendințe în educația parentală care încearcă să răspundă la nevoile și provocările actualei societăți. Printre cele mai populare tendințe moderne în educația parentală se numără:

- În loc să se concentreze pe cunoștințele teoretice, părinții și educatorii se axează pe experiențele concrete și practice ale copiilor, pentru a dezvolta abilitățile și competențele lor.
- Jocul este considerat un mod eficient de a învăța și de a dezvolta abilitățile copiilor. Părinții și educatorii folosesc diverse forme de joc pentru a ajuta copiii să dobândească noi cunoștințe și abilități.
- O tendință recentă în educația parentală este concentrarea pe educația emoțiilor și a sentimentelor copiilor. Părinții și educatorii încearcă să înveselească copiii, să gestioneze stresul, anxietatea și alte emoții negative.
- O altă tendință importantă este educația ecologică, care vizează să formeze o generație de oameni conștienți de importanța protejării mediului și a resurselor naturale.
- Cu apariția internetului și a mobilierelor electronice, educațiile digitale au devenit un element important în viața copiilor. Părinții și educatorii încearcă să îi educe pe copiii să fie responsabili cu utilizarea tehnologiei și să gestioneze riscurile legate de online.
- O tendință importantă este educația critică, care vizează să formeze o generație de oameni care pot evalua informațiile și face drepte decizii.
- Cu apariția rețelelor sociale și a altor forme de comunicare online, părinții și educatorii încearcă să formeze o generație de oameni care sunt conștienți de importanța comunicării eficiente și a respectului pentru al doilea om.
- Într-o lume care se schimbă rapid, părinții și educatorii încearcă să formeze o generație de oameni care pot adaptați la schimbările rapide și neașteptate.
- Creativitatea este considerată un atribut esențial pentru succesul în viețile adulte. Părinții și educatorii încearcă să stimuleze creativitatea copiilor prin intermediul activităților practice și creative.
- O altă tendință importantă este educația financiară, care vizează să formeze o generație de oameni care pot gestiona banii eficient și efectiv.

În general, aceste tendințe moderne în educația parentală sunt centrate pe formarea unor indivizi autentici, autonome, creativi și conștienți de importanța relațiilor interpersonale și a mediului înconjurător.

Educația parentală modernă se dezvoltă într-un ritm accelerat, integrând noi perspective și metode pentru a sprijini părinții în creșterea și educarea copiilor lor. Această abordare pune accentul pe dezvoltarea unei legături emoționale puternice și sigure între părinți și copii. Metodele includ alăptarea la cerere, purtarea copilului și co-sleeping-ul. Scopul este de a răspunde prompt și cu sensibilitate nevoilor copilului, promovând astfel o bază solidă pentru dezvoltarea emoțională și socială.

Educația pozitivă și disciplinarea fără pedepse, o metodă ce se concentrează pe comunicarea pozitivă, respectul reciproc și ghidarea comportamentului copiilor fără a folosi pedepse fizice sau verbale. Tehnici precum stabilirea limitelor clare, oferirea de opțiuni și utilizarea încurajărilor sunt esențiale pentru a dezvolta autodisciplina și responsabilitatea la copii.

Tehnologia joacă un rol din ce în ce mai important în educația parentală. Aplicațiile mobile, platformele online și rețelele sociale oferă resurse, sfaturi și suport pentru părinți. Aceste instrumente facilitează accesul la informații de specialitate, grupuri de suport și cursuri de educație parentală.

Există un accent crescut pe importanța sănătății mentale și emoționale, atât pentru părinți cât și pentru copii. Părinții sunt încurajați să fie atenți la propriile lor stări emoționale și să învețe tehnici de reglare emoțională. De asemenea, se promovează discuțiile deschise despre sentimente și emoții cu copiii, pentru a dezvolta inteligența emoțională și reziliența acestora.

Părinții moderni sunt din ce în ce mai interesați să urmeze practici de educație parentală bazate pe cercetări științifice. Aceasta include utilizarea de metode validate de psihologie și neuroștiință pentru a înțelege și a ghida dezvoltarea copiilor.

Educația parentală modernă încurajează respectul pentru diversitate și incluziune. Părinții sunt învățați să promoveze toleranța, empatia și respectul pentru diferențele culturale, rasiale și de gen. Aceasta contribuie la creșterea unor copii deschiși și empatici, capabili să trăiască armonios într-o societate diversă.

Educația parentală modernă subliniază importanța autocunoașterii și dezvoltării personale a părinților. Aceștia sunt încurajați să-și examineze propriile tipare comportamentale și emoționale, să își dezvolte abilități de comunicare și să își gestioneze mai bine stresul și provocările zilnice.

Într-o lume în continuă schimbare, flexibilitatea și adaptabilitatea sunt esențiale. Părinții sunt învățați să fie deschiși la schimbare și să își adapteze stilul parental în funcție de nevoile individuale ale copiilor și de contextul în care trăiesc.

Aceste tendințe reflectă o schimbare majoră în abordările tradiționale de educație parentală, punând accent pe relațiile pozitive, sănătatea mentală și emoțională, și utilizarea tehnologiei și a cunoștințelor științifice pentru a sprijini dezvoltarea armonioasă a copiilor.

MISIUNEA, IMPORTANȚA ȘI PROVOCĂRILE POVEȘTILOR TERAPEUTICE LA PREȘCOLARI

Director Prof. Înv. Preșcolar Olteanu Mariana
Prof. Înv. Preșcolar Simion Manona Adriana
Grădinița Step by Step cu PP. și PN. „Licurici” Ploiești, Prahova

*„Viața seamănă cu o poveste, ceea ce e important nu este lungimea ei, ci valoarea ei.
Seneca”*

Din clipa procreației, încă din faza intrauterină și până dincolo de norii norilor vieții, fiecare ființă umană crește, se dezvoltă, evoluează și treptat regresează, dar toate experiențele sale se sedimentează într-o poveste unică, ireversibilă cu valoare persoanlă, familială și chiar inter și trans-generațională. De timpuriu, copiii sunt atrași în mod natural de imaginar, de fabulos, de mister, de tot ce-l înconjoară, de jocul și joaca într-un mediu în care el pune frecvent multe întrebări, precum: De ce?, Imi mai spui o poveste?

V-ați întrebat oare, în calitate de adulți / părinți / educatoare / profesori / terapeuți /consilieri / logopezi etc., de câte ori vi s-a cerut să faceți asta? În calitate de adulți, avem o misiune deosebit de frumoasă, dar și delicată în transmiterea, alegerea, selecția și utilizarea poveștilor, inclusiv a poveștilor terapeutice, deoarece poveștile alină, bucură, apropie, răscolesc, transportă comori, tradiții și lecții ale vieții de la o generație la alta, metamorfozează mintea, comportamentul și modul de exprimare verbală, emoțională și nonverbală în diverse contexte (de prietenie sau ceartă/conflict, curaj sau teamă/nesiguranță, stare de liniște sau/și furie, adevăr sau minciună, onestitate sau hoție, hărnicie sau lenevie, credincioșie sau falsitate etc.)ale vieții.

Misiunea cadrelor didactice, a familiilor, a tutorilor și a altor specialiști (logopezi, consilieri preșcolari/școlari) în relația cu preșcolarii/elevii/liceeni/studentii, pornind de la nivelul antepreșcolar și finalizând cu doctoratul din spațiul învățământului preșcolar și nu numai, atât din România, cât și din alte țări, este pe atât de complexă, provocatoare, pe atât de delicată, în ceea ce privește inițierea, formarea și dezvoltarea unor personalități armonioase și holiste în diversitatea infinită a poveștilor personale, familiale, sociale, culturale, religioase, de dezvoltare personală, terapeutică, motivaționale etc.

Astfel că rolurile adulților din diversele medii (familie, școală, centre de logopedie, cabinete de consiliere, centre de recuperare psiho-motorii, centre balneo-fizio-terapeutice etc.) nu ar trebui să fie separate, uneori, chiar diametral opuse, de „neîncredere, suspiciune, critică și respingere ” (datorită unor prejudecăți nefondate și alimentate de teama de necunoscut). Ci mai degrabă, prin schimbarea mentalității și a atitudinii misiunii adulților asupra formării noilor generații, aceștia ar trebui să colaboreze și să conlucreze armonios prin relații și schimburi de informații, metode și

strategii de sprijin reciproc, schimb de experiențe în educarea și formarea holistă a personalității viitoarelor generații, inclusiv a copiilor cu nevoi speciale (CES) pentru a face față cu succes la cerințele societății viitoare, dar și în satisfacerea nevoilor individuale de dezvoltare permanentă pe plan personal, familial și profesional. Fiecare ființă umană este, are și va rămâne o poveste unică și de neuitat în marea carte a universului, a timpului și a spațiului, cu capitole încărcate cu diverse etape, nevoi, emoții, provocări, dileme, temeri, frici, eșecuri, iluzii, deziluzii, reușite, experiențe și trăiri „vizibile”, observabile, iar altele aparent tăcute și invizibile în exterior, dar foarte efervescente și active în interiorul dinamicii formării și dezvoltării personalității fiecărui om.

Poveștile și în special poveștile terapeutice sunt foarte importante, necesare și utile tuturor, indiferent de vârstă, gen, rol și alte caracteristici individuale și/sau sociale. De la mic la mare, inclusiv cei cu nevoi speciale, cu toții, „ne hrănim” mintea/oceanul de gânduri, curcubeul de emoții, fântâna de relații (cu sine, ceilalți și lumea înconjurătoare), vulcanul de nevoi, reacții și comportamente, cu povești, mai ales cele terapeutice.

Astfel, și unii și alții din triada părinți-profesori (inclusiv alți specialiști/precum consilieri, logopezi, terapeuți etc.) și copii din cadrul spațiului educațional formal, informal și nonformal, avem nevoie de câte o poveste caldă „pe dedesubt” care să ne ofere protecție și stabilitate emoțională, iar „în adânc” să fie ancoră sau piatră de stabilitate, care să reprezinte „motorul” din care să ne extragem energia, curajul și puterea de a zbura atunci când plouă, de a continua când este furtună și de a merge optimist mai departe spre „zări și provocări necunoscute”. Această auto-poveste poate reprezenta „căptușeala” tuturor fenomenelor noastre psihologice, devenind astfel conturul/tiparul unic al personalității fiecăruia dintre noi, în marea bibliotecă vie, activă și permanent schimbătoare a vieții.

Cuvintele țesute cu dibăcie în diverse povești, mai ales poveștile terapeutice, au „o forță fantastică de a modela destinele copiilor noștri de la clasă, a copilului/copiilor din propria familie și chiar asupra „copilului” din interiorul propriei ființe umane.

Spre exemplu, ce gânduri, emoții, amintiri, temeri vă trezește următoarea poveste? Înspre ce parte a poveștii de mai jos tindem să ne identificăm?

„A fost odată într-un parc, fetiță veselă și mândră tare de trotineta ei cea nouă. Se avânta curajoasă pe aleile lungi și drepte înaintea mamei ei, cu alunecări lungi și sigure, împinse hotărât când de un picior, când de celălalt. Îți auzea cu precizie bătăile inimii accelerând și șuieratul vântului printr buclele castanii fluturând în urmă.

- Uite mama, zbor!

- Stai, mai încet. Ai să cazi! Vino lângă mine, că te lovesc bicicletele! Hai să-ți dau cu spray, că ne mănâncă țânțarii! Nu m-auzi? Oprește-te odată!

Așa am ajuns, unii dintre noi, în rama unei narațiuni în care lumea/societatea este fie un spațiu imprevizibil, periculos, întunecos de care ne ferim toată viața, fie un spațiu al învățării permanente (life long learning) în care acceptăm diverse imperfecțiuni/temeri/frici/provocări etc., și căutăm soluții/remedii, unii reșind chiar să facă din ele pârghii spre reușită în îndeplinirea propriului destin și nu obstacole în care să ne autocriticăm, să ne blazăm, să acuzăm, să ne oprim din cursul dinamicii vieții. Astfel, alții dintre noi, avem pur și simplu curajul de a cuteza, de a arunca binele în față, de a avea optimismul că toate funcționează și conlucrează împreună, conștient și inconștient în cele din urmă, în favoarea noastră, celorlalți și a tuturor deopotrivă.

Împletirea diverselor cuvinte în anumite contexte mai mult sau mai puțin formale, jocuri de cuvinte, ghicitori, povești, povești terapeutice, jocuri de rol etc., în relația adulților cu copiii, pot descuraja, critica, bloca și chiar instala temeri/frici și laturi întunecoase inconștiente ale adulților asupra prichindeilor, fie pot aduce cu sine multă lumină, siguranță, empatie curaj și vindecare în mintea, inima, sufletul, comportamentul copiilor aflați la startul izvoarelor vieții.

Prin intermediul poveștilor terapeutice, citite sau spuse prin viu grai de consilieri/terapeuți/educatoare și chiar părinți, „maiestatea sa copilul”, poate să descopere un spațiu ideal, sigur, protector cu beneficii multiple, deoarece preșcolarul:

- poate experimenta diverse provocări și exersa emoțional ancorarea sigură și optimistă în lume;

- poate observa, înțelege și cunoaște mai bine propria persoană (aceste povești pot facilita dezvoltarea unor abilități de auto-cunoaștere) în diverse contexte ale mediului natural, social și/sau tehnologic (la joacă, la plimbare, la o petrecere, la cumpărături, la un spectacol/teatru, la o întrecere sportivă, în relațiile cu frații/surorile/părinții/bunicii/invitații etc.) ;

- prin paralelism și/sau antiteză, să observe și să învețe din experiența altora cum să gândească, cum să se exprime și ce comportamente adecvate să adopte, fără a fi criticat/certat sau constrâns prin pedepse sau chiar recompense;

- devine mai flexibil, tolerant, prietenos, protector, empatic, creativ și comunicativ cu alți preșcolari ce prezintă diverse dificultăți și nevoi speciale, evitând astfel etichetarea, discriminarea și marginalizarea/segregarea treptată a copiilor cu CES;

- conștientizează diversitatea și se bucură de ea, fără a se teme de necunoscut;

- poate identifica/recunoaște diverse emoții/reacții/comportamente în anumite situații conflictuale și de asemenea are posibilitatea de a căuta și găsi modalități adecvate de dezvoltare a acestora prin asertivitate;

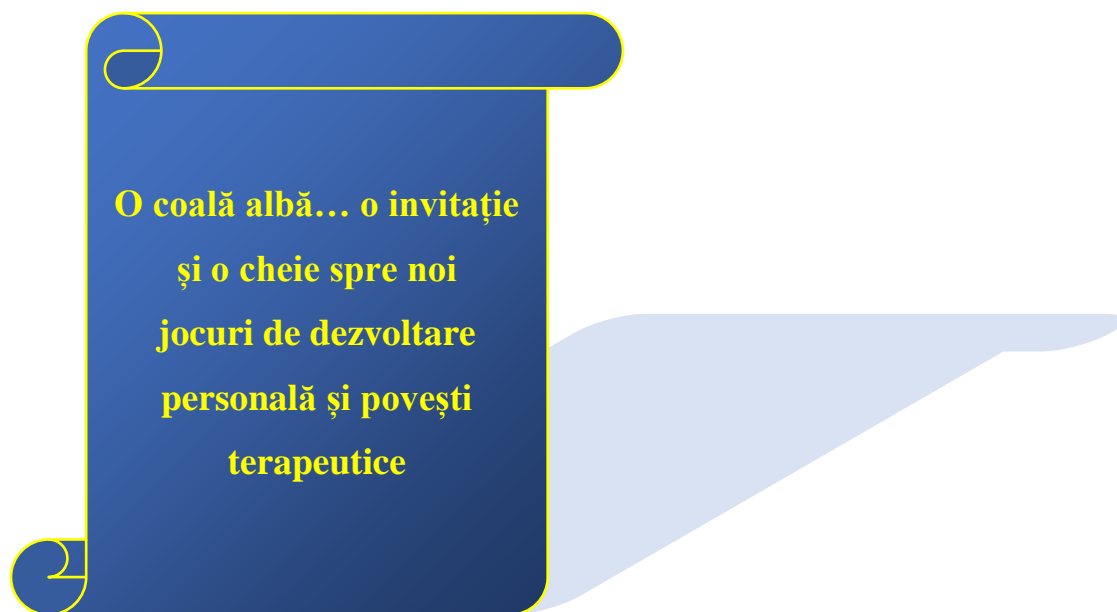
- să-și însușească anumite valori și tipuri/tipologii comportamentale precum hărnicie, prietenie, bunătate, răbdare, dărnicie, cooperare, încredere, politețe, perseverență etc.

Poveștile terapeutice pot fi utilizate de educatoare/consilieri preșcolari, chiar părinți în diverse contexte ale procesului instructiv-educativ, atât la clasă în centrul alfabetizare, fie outdoors sub forma unui opțional sau activitate de sine stătătoare, sau ca activitate de dezvoltare personală (ADP), fie la momentul de poveste înainte de culcare sau chiar după ce s-au trezit prichindeii ca activitate liber aleasă, fie în cadrul unor proiecte/întâlniri/ședințe de consiliere cu familia.

Frumusețea, diversitatea, utilitatea, flexibilitatea și necesitatea poveștilor terapeutice se vor „revela” atât copiilor, cât și asupra „copilului din interiorul fiecărui adult (bunici, părinți, cadre didactice etc.) pe măsură ce doamnele educatoare au curajul, creativitatea, disponibilitatea și flexibilitatea de a le integra în mod firesc, degajat atât în viața personală, în relațiile cu părinții/alți specialiști și mai ales în stilul propriu de predare în procesul instructiv-educativ cu „viitori mari exploratori și făuritori de povești ” (inclusiv preșcolarii cu CES) de la grădiniță în marea poveste a vieții.

Bibliografie:

Psih. Cristina-Angela Tohănean, psih. Mirela Țigănaș, Andra Marișoiu, *„Povești terapeutice PENTRU COPII MICI ȘI MARP”*, editura: Libris Editorial, Brașov;
Susan Perrow, Verena Dallaserra, Isabela Boboc, *„Căluții din ținutul curcubeului”*, București;
Oana Moraru, *„Copilul tău citește: metode pentru formarea cititorilor îndrăgostiți de lectură pornind de la poveștile Olinei Ortiz”*, Editura: Univers, București, 2022.

ARTA DE A FI PĂRINTE

Prof. înv. preșcolar Pârvu Eugenia Dana
Grădinița cu P.P. nr. 47 Ploiești, jud. Prahova

Arta de a fi părinte este una dintre cele mai complexe și gratificante experiențe umane. Acest rol nu vine cu un manual de instrucțiuni și fiecare părinte trebuie să-și descopere propriul stil și să se adapteze la nevoile individuale ale copilului său. În acest referat, vom explora diverse aspecte ale parentingului, de la teorii și stiluri parentale, la provocările și recompensele acestei responsabilități imense.

Teorii și Stiluri Parentale

Există mai multe teorii despre parenting care au fost dezvoltate de-a lungul timpului de către psihologi și educatori. Printre cele mai cunoscute se numără teoria atașamentului a lui John Bowlby și stilurile parentale identificate de Diana Baumrind.

1. **Teoria Atașamentului:** John Bowlby a subliniat importanța legăturii emoționale dintre copil și părinte. El a susținut că un atașament securizant este esențial pentru dezvoltarea sănătoasă a copilului. Copiii cu un atașament sigur tind să fie mai încrezători și mai bine adaptați social.
2. **Stilurile Parentale:** Diana Baumrind a identificat patru stiluri parentale principale:
 - **Autoritar:** Părinții autoritari au așteptări ridicate și reguli stricte. Ei cer obediență și disciplină, adesea fără a oferi explicații sau căldură emoțională.
 - **Permisiv:** Părinții permisivi sunt foarte indulgenți și au puține reguli. Ei sunt afectuoși și comunicativi, dar nu cer respectarea unor limite stricte.
 - **Neglijent:** Părinții neglijenți sunt detașați și oferă puțină atenție sau ghidare. Aceștia nu sunt implicați în viața copilului lor.
 - **Autoritativ:** Părinții autoritativi combină reguli clare și așteptări cu căldură și suport emoțional. Ei încurajează independența, dar și respectul față de reguli.

Provocările Parentingului

Fiind părinte, te confrunți cu multiple provocări, de la cele legate de dezvoltarea emoțională și socială a copilului până la echilibrarea responsabilităților familiale și profesionale.

1. **Dezvoltarea Emoțională și Socială:** Este esențial ca părinții să sprijine dezvoltarea emoțională a copilului, ajutându-l să își exprime și să își gestioneze emoțiile. De asemenea, este important să-i învețe abilități sociale, cum ar fi comunicarea eficientă și rezolvarea conflictelor.
2. **Educația:** Alegerea celei mai potrivite forme de educație și sprijinirea copilului în procesul de învățare sunt provocări constante. Părinții trebuie să fie implicați activ în educația copiilor lor, să le ofere suport și să colaboreze cu cadrele didactice.
3. **Echilibrul Muncă-Familie:** Mulți părinți se străduiesc să găsească un echilibru între viața profesională și cea de familie. Este important să gestioneze timpul eficient și să prioritizeze momentele de calitate petrecute împreună cu copiii.

Recompensele Parentingului

Fiind părinte este adesea considerată una dintre cele mai dificile, dar și cele mai recompensatoare responsabilități din viața unei persoane. Deși provocările sunt numeroase, recompensele de a fi părinte depășesc cu mult dificultățile întâmpinate. Aceste recompense pot fi de natură emoțională, personală, socială și culturală.

1. Legătura Emoțională Profundă

Una dintre cele mai mari recompense ale parentingului este dezvoltarea unei legături emoționale profunde și durabile cu copiii. Această legătură se bazează pe iubire necondiționată, încredere și suport reciproc.

- **Iubire Necondiționată:** Sentimentul de iubire necondiționată pe care un părinte îl are pentru copilul său este unic și profund. Aceasta aduce o mare împlinire emoțională și sens în viața părinților.
- **Afectivitate și Bucurie:** Momentele de afecțiune și bucurie petrecute cu copilul, cum ar fi zâmbetele, râsetele și îmbrățișările, sunt neprețuite și aduc o mare satisfacție.

2. Creșterea și Dezvoltarea Copilului

Urmărirea creșterii și dezvoltării copilului este o sursă continuă de mândrie și bucurie pentru părinți. Aceste realizări pot varia de la cele mici, cum ar fi primul cuvânt, la cele mari, cum ar fi absolvirea școlii.

- **Progrese și Realizări:** Fiecare etapă de dezvoltare a copilului, cum ar fi primele cuvinte, primii pași, primele succese academice sau artistice, aduce o mare satisfacție și mândrie părinților.
- **Independență și Maturitate:** Observarea modului în care copilul devine treptat mai independent și matur este o recompensă imensă, demonstrând impactul pozitiv al parenting-ului.

3. Împlinire Personală și Sens în Viață

Pentru mulți părinți, creșterea unui copil aduce un sentiment profund de împlinire personală și sens în viață.

- **Împlinire Personală:** Rolul de părinte poate aduce o mare împlinire personală, oferind un scop clar și un sentiment de responsabilitate și realizare.
- **Contribuție la Societate:** Creșterea unui copil responsabil, empatic și bine adaptat reprezintă o contribuție valoroasă la societate. Părinții joacă un rol esențial în formarea viitoarei generații.

4. Dezvoltarea de Noi Abilități

Parentingul implică învățarea și dezvoltarea constantă de noi abilități și competențe, de la managementul timpului la soluționarea conflictelor și educație emoțională.

- **Abilități de Comunicare:** Fiind părinte, înveți să comunici eficient cu copilul tău, să asculți activ și să îți exprimi clar sentimentele și așteptările.

- **Răbdare și Reziliență:** Creșterea unui copil dezvoltă răbdarea și reziliența, deoarece părinții trebuie să facă față numeroaselor provocări și să găsească soluții la diverse probleme.

5. Bucuria de a Redescoperi Lumea

Copiii au un mod unic de a vedea lumea, plin de curiozitate și uimire. Acest lucru oferă părinților oportunitatea de a redescoperi lumea prin ochii copiilor lor.

- **Curiozitate și Entuziasm:** Experiențele noi și entuziasmul copiilor în descoperirea lumii înconjurătoare aduc o perspectivă proaspătă și o bucurie reînnoită în viața părinților.
- **Activități și Jocuri:** Participarea la activități și jocuri împreună cu copilul poate fi foarte plăcută și reconfortantă pentru părinți, oferindu-le o pauză de la stresul și rutina zilnică.

Concluzie

Arta de a fi părinte implică un echilibru delicat între a oferi iubire și ghidare, a stabili limite și a încuraja independența. Fiecare părinte își găsește propriul drum, adaptându-se la nevoile unice ale copilului său și la provocările vieții moderne. Cu toate dificultățile, recompensele de a fi părinte fac ca acest rol să fie unul dintre cele mai semnificative și pline de satisfacții din viața unui om.

EDUCAȚIA PARENTALĂ

FUNDAMENTUL DEZVOLTĂRII HOLISTICE A COPILULUI

Prof. înv. preșcolar Păuna Maria Ramona
Grădinița cu Program Normal sat Strejnicu, structură a Școlii Gimnaziale, sat Strejnicu,
jud. Prahova

Educația parentală este un concept esențial în dezvoltarea armonioasă a copiilor, oferind părinților cunoștințele și abilitățile necesare pentru a sprijini creșterea și dezvoltarea sănătoasă a acestora. Într-o societate în continuă schimbare, rolul părinților devine din ce în ce mai complex, iar educația parentală se conturează ca un instrument indispensabil pentru a face față provocărilor moderne ale parenting-ului. Conform lui Haim Ginott (1965), „*copiii sunt ca niște oglinzi – reflectă tot ce facem și tot ce spunem. Educația parentală începe cu auto-educația.*”

Educația parentală se referă la o serie de programe, cursuri și resurse destinate părinților, având scopul de a-i ajuta să înțeleagă mai bine nevoile copiilor lor și să adopte metode de educație eficiente și pozitive. Aceste programe abordează diverse aspecte ale parenting-ului, de la tehnici de disciplină și gestionare a comportamentului, până la comunicare eficientă și susținerea dezvoltării emoționale și cognitive a copiilor.

Importanța Educației Parentale

Prin participarea la programe de educație parentală, părinții își pot dezvolta abilitățile necesare pentru a răspunde adecvat nevoilor copiilor lor. Aceasta include învățarea unor tehnici de comunicare eficientă, abordări pozitive ale disciplinării și strategii pentru gestionarea comportamentelor dificile. „Atașamentul emoțional puternic între părinte și copil este baza unei dezvoltări sănătoase.” (William Sears, 2001, p. 49)

Părinții educați sunt mai bine pregătiți să creeze un mediu stimulat și suportiv pentru copiii lor, favorizând astfel dezvoltarea emoțională și cognitivă a acestora. O bună educație parentală contribuie la creșterea stimei de sine a copiilor, la dezvoltarea abilităților sociale și la formarea unor relații sănătoase cu cei din jur.

Prin învățarea unor strategii eficiente de gestionare a comportamentului, părinții pot preveni apariția problemelor comportamentale la copii. Educația parentală oferă instrumente pentru abordarea comportamentelor neadecvate într-un mod constructiv, reducând astfel stresul familial și promovând o atmosferă de înțelegere și respect.

Într-o lume în continuă schimbare, părinții trebuie să fie pregătiți să facă față noilor provocări aduse de tehnologie și de dinamica socială. Educația parentală îi ajută pe părinți să înțeleagă impactul tehnologiei asupra dezvoltării copiilor și să adopte strategii pentru a gestiona utilizarea tehnologiei în mod echilibrat.

Metode și Programe de Educație Parentală

Cursurile și atelierile de educație parentală sunt organizate de diverse instituții, cum ar fi școli, centre de consiliere familială și organizații non-guvernamentale. Acestea oferă părinților ocazia de a învăța din experiențele altor părinți și de a discuta provocările comune într-un cadru suportiv.

Există o multitudine de resurse online, inclusiv site-uri web, bloguri, webinarii și grupuri de suport pe rețelele sociale, care oferă informații și sfaturi practice pentru părinți. Aceste resurse sunt accesibile și flexibile, permițând părinților să învețe în ritmul lor propriu.

Consilierea individuală cu un specialist în educație parentală poate oferi părinților suport personalizat și soluții adaptate nevoilor specifice ale familiei lor. Aceasta poate include sesiuni de consiliere față în față sau online, în funcție de preferințele părinților.

Beneficiile educației parentale

- **Îmbunătățirea relației părinte-copil:** O educație parentală adecvată contribuie la construirea unei relații bazate pe respect, încredere și comunicare deschisă între părinți și copii.
- **Creșterea stimei de sine a părinților:** Prin dezvoltarea competențelor parentale, părinții devin mai încrezători în capacitatea lor de a face față provocărilor de parenting.
- **Reducerea stresului familial:** Abordările pozitive ale disciplinării și gestionării comportamentelor reduc tensiunile și conflictele familiale, promovând o atmosferă de armonie și cooperare.
- **Suținerea succesului școlar:** Copiii care cresc într-un mediu suportiv și stimulat au șanse mai mari să obțină performanțe școlare ridicate și să dezvolte o atitudine pozitivă față de învățare.

Educația parentală este un pilon fundamental în dezvoltarea holistică a copiilor, oferind părinților instrumentele necesare pentru a crește copii sănătoși, fericiți și bine adaptați. Într-o lume în continuă schimbare, este esențial ca părinții să fie bine informați și pregătiți pentru a răspunde nevoilor complexe ale copiilor lor. Prin participarea la programe de educație parentală și utilizarea resurselor disponibile, părinții pot contribui semnificativ la crearea unui viitor mai bun pentru copiii lor și pentru societate în ansamblu.

Bibliografie:

- Ginott, Haim G. „Between Parent and Child.” Macmillan, 1965, p. 45
- Sears, William, și Martha Sears. „The Attachment Parenting Book: A Commonsense Guide to Understanding and Nurturing Your Baby.” Little, Brown and Company, 2001, p. 49.

CONSILIEREA - O METODĂ EFICIENTĂ PENTRU ÎMBUNĂTĂȚIREA RELAȚIILOR DINTRE ȘCOALĂ ȘI FAMILIE

Profesor înv. primar Petcu Aurelia
Școala Primară comuna Drăgănești, jud. Prahova

Familia, mediul de viață și școala joacă un rol esențial în dezvoltarea completă și armonioasă a copiilor. O colaborare strânsă între acești factori este crucială pentru ca fiecare elev, indiferent de caracteristicile sale individuale, să devină un membru activ și independent al comunității în care trăiește.

Familia îndeplinește funcții clar definite în societate, printre care:

- ✚ Funcția biologică – asigură nașterea copiilor;
- ✚ Funcția socială – se ocupă de creșterea și educarea acestora;
- ✚ Funcția economică – contribuie la producerea de bunuri materiale;
- ✚ Funcția educativă – oferă educație și dezvoltare;
- ✚ Funcția culturală – facilitează instruirea și transmiterea valorilor culturale.

Familia are obligația, atât morală, cât și legală, de a oferi un climat afectiv și protector. Orice dezechilibru în acest mediu poate afecta grav psihicul copiilor. Printre situațiile ce pot duce la asemenea tulburări se numără iubirea tiranică a părinților, ambivalența afectivă sau indiferența emoțională. De exemplu, cercetările lui E.B. Hurlock arată că lauda și încurajarea sunt metode mult mai eficiente decât critica sau pedeapsa, iar nepăsarea față de succesul sau eșecul elevilor poate genera izolare și nesiguranță.

Rolul protector al familiei, bazat pe securitate, sprijin și echilibru, este esențial pentru dezvoltarea psihologică și emoțională a copilului. Conflictele din familie, violența sau divorțul pot influența negativ evoluția acestuia. Cercetările indică faptul că, deși temperamentul este înăscut, caracterul se formează prin educație, sub influența directă a mediului familial.

Timpul pe care copilul îl petrece în familie este semnificativ, mai ales în primii ani de viață. Din acest motiv, modul în care părinții își îndeplinesc responsabilitățile educative este crucial pentru succesul colaborării dintre familie și școală. De la asigurarea subzistenței până la oferirea unor modele de comportament, părinții joacă un rol vital în dezvoltarea copilului și în interacțiunea educativă cu școala.

Școala, în parteneriat cu familia, are responsabilitatea de a forma și educa tinerii, pregătindu-i pentru integrarea în societate și pentru a face față cerințelor în continuă schimbare. Colaborarea între familie și școală este necesară pentru susținerea atât materială, cât și emoțională a elevului. În

cazurile în care simpla comunicare nu este suficientă, consilierea devine un instrument esențial pentru sprijinirea acestui parteneriat.

Consilierea, ca metodă de colaborare între școală și familie, implică o relație bazată pe încredere între consilier și părinte sau elev, având ca scop identificarea soluțiilor pentru problemele școlare și comportamentale ale elevului. Acest proces implică un dialog deschis și constructiv, care necesită o pregătire temeinică din partea consilierului.

Consilierea nu trebuie confundată cu discuțiile formale din timpul ședințelor cu părinții; aceasta reprezintă un act voluntar, un parteneriat activ între consilier, părinte și elev, menit să identifice și să corecteze disfuncționalitățile care afectează dezvoltarea copilului. Scopul consilierii este de a oferi sprijin în autocunoaștere, dezvoltarea abilităților de comunicare și luare a deciziilor, precum și în crearea unei imagini de sine pozitive.

Prin intermediul consilierii educaționale, elevii sunt ajutați să depășească crizele personale, să își îmbunătățească performanțele școlare și să se adapteze mai bine mediului social. Consultațiile cu părinții și profesorii, alături de implicarea consilierilor specializați, sunt esențiale pentru o educație eficientă și pentru succesul colaborării dintre școală și familie.

Prin menținerea unei relații deschise și prin implicarea activă a tuturor părților, consilierea contribuie la formarea unui mediu educațional stabil, care promovează dezvoltarea armonioasă a elevilor și le oferă sprijinul necesar pentru a face față provocărilor educaționale și sociale.

IMPACTUL UNUI PROIECT VALOROS ASUPRA FORMĂRII PERSONALITĂȚII PREȘCOLARULUI

Prof. Înv. Preșcolar Petre Florentina
Prof. Înv. Preșcolar Potocea Daniela Veronica
Grădinița Step by Step cu PP și PN „Rază de Soare” Ploiești, jud. Prahova

„Un copil poate oricând să-l învețe pe un adult trei lucruri: cum să fie mulțumit fără motiv, cum să nu stea locului niciodată și cum să ceară cu insistență ceea ce-și dorește.”

Paulo Coelho

La vârsta preșcolară trebuie acordată o atenție deosebită evoluției copilului în toate domeniile lui de dezvoltare, de către toți factorii implicați în educație. Este necesară implicarea copilului în activități de explorare, de observare și experimentare privind lumea înconjurătoare, de a trece prin experiențe care îl vor ajuta să învețe eficient. Stimularea gândirii și a comportamentului copilului încă de la naștere, contribuie semnificativ la capacitatea de învățare. Învățarea în contextul formal cuprinde o paletă largă de activități și situații care oferă copilului prilejul de a acumula cunoștințe și de a-și forma abilități.

La grădiniță, copilul este implicat activ în activități pe domenii experiențiale, activități la alegere, activități de dezvoltare personală, dar și activități extracurriculare și activități outdoor. O varietate de proiecte vin să încurajeze și să susțină învățarea. Aceste proiecte vizează aspecte importante ale societății de astăzi precum: ecologia, egalitatea de șanse, multiculturalitatea, educația privind alimentația sănătoasă, echilibrul emoțional și reziliența.

Unul dintre proiectele care a creat la nivel preșcolar un context educațional stimulat, a fost proiectul internațional „Oglinzile copilăriei” care a permis copiilor formarea competențelor și abilităților specifice educației interculturale. Proiectul a vizat stimularea interesului pentru cunoașterea unor aspecte ce vizează dezvoltarea durabilă, în context familiar generate de abordarea unor teme legate de importanța sticlei în viața omului care să conducă la oglindirea copilăriei prin lucrări și prin demersuri activ-participative și artistice ale preșcolarilor. Titlul proiectului este unul sugestiv și reflectă precum oglinda, realitățile copilăriei și ale lumii percepute de copil prin: joc, muzică, dans, mișcare și artă.

Activitățile în cadrul acestui proiect s-au desfășurat în armonie cu activitățile stabilite conform planificării anuale și în acord cu obiectivele învățării. Debutul proiectului a lansat o provocare cu tema „Să ne cunoaștem”, vizând familiarizarea preșcolarilor cu țara de origine, limba vorbită, cultura și tradițiile specifice.

Copiii și-au consolidat cunoștințele privind țara lor și au învățat să își iubească și să își prețuiască originea, țara și cultura. O altă activitate intitulată „Povești la gura sobei”, organizată de Ziua internațională a spinnerii basmelor, a creat o lume magică în care fiecare copil și-a folosit imaginația pentru a se identifica cu personajul preferat din poveste. O dată cu sosirea primăverii, oglinda proiectului a scos în evidență un simbol al tradiției, „Mărțișorul”, care a fost înscris de UNESCO în anul 2017 lista Patrimoniului Cultural Imaterial al Umanității. Copiii și-au manifestat creativitatea prin confecționarea mărțișoarelor și realizarea unei expoziții. Beneficiile organizării unei astfel de activități sunt numeroase și extrem de importante pentru dezvoltarea socio-emoțională a preșcolarilor.

„Sărbătorile pascale în oglindă” reprezintă o altă activitate din proiect care a sensibilizat copiii și părinții deopotrivă în ceea ce privește păstrarea tradițiilor specifice sărbătorilor de Paște și cultivarea sentimentelor de empatie și solidaritate pentru cei care au nevoie de ajutor. Copii și adulți în egală măsură și-au demonstrat talentul și măiestria în picturi pe sticlă și încondeierea ouălor. Au fost realizate expoziții pentru a valoriza munca copiilor și pentru a-i învăța să respecte și să aprecieze munca altora.

Fiecare copil a învățat cu ajutorul proiectului „Oglinzile copilăriei” că este unic și deosebit, că poate reuși în orice dorește doar dacă muncește și pune pasiune. Acest proiect a avut o mare valență formativă în ceea ce privește formarea unei personalități puternice la copii prin creșterea stimei de sine și a încrederii în forțele proprii. Activități precum „Familia în oglindă” și „Eu, tu, noi – o lume întreagă” desfășurate, vin să susțină și să completeze formarea unei imagini de sine pozitive și competente.

Venirea toamnei cu bogățiile ei a creat cadrul adecvat desfășurării unor activități specifice, oglinzind hărnicia oamenilor și dărnicia anotimpului prin strângerea roadelor din grădini, livezi și ogoare. Copiii au învățat să prețuiască roadele pământului și să fie recunoscători pentru ceea ce au. Prin activitățile desfășurate copiii și-au interiorizat valori morale precum: respectul, recunoștința și altruismul. Părinții au oferit prin exemplul propriu modele de hărnicie, apreciere și cooperare, participând alături de copii la aceste activități.

Proiectul și-a continuat demersul educativ atingând și domeniul cunoașterii de către copii a propriilor drepturi iar pentru o mai bună înțelegere a acestora au fost desfășurate activități interactive

sub forma unui concurs cu tema „Cine cunoaște cel mai bine drepturile copilului?”. Copiii au învățat care sunt drepturile lor și cum sunt acestea asigurate și respectate de către ceilalți. Fiecare copil a redat prin desen un drept al lui la alegere, la final realizându-se o expoziție cu toate desenele copiilor.

Încheierea anului coincide cu încheierea proiectului „Oglinzile copilăriei” amândouă profitând de magia Crăciunului. Strălucirea sărbătorilor de iarnă cu tradiții și obiceiuri specifice și veselia iscată de jocurile copiilor iarna vin să înfrumusețeze finalitatea proiectului precum împodobesc globulețele bradul. Așa cum șezătoarea reunește mai mulți oameni la un loc și crează cadrul optim de împărtășire a emoțiilor și a valorilor, așa și finalitatea proiectului vine cu momente de reflecție asupra ceea ce a reușit acest proiect să lase în urmă.

AȘTEPTĂRILE PĂRINȚILOR ȘI SUCCESUL COPIILOR

Profesor învăț. primar Petruc Mădălina
Școala Primară comuna Drăgănești, jud. Prahova

Așteptările părinților joacă un rol important în dezvoltarea copiilor și în succesul acestora, atât pe plan personal, cât și educațional și profesional. Se spune ca un copil devine ceea ce părintele vede în el. Mai ales la vârste mici, lucrurile pe care părinții le spun și le transmit prin comportament sunt considerate adevăruri absolute de către copii. De aceea, așteptările părinților față de copii îi pot influența în proporții semnificative. Așteptările ridicate dar realiste au un impact pozitiv asupra evoluției copilului, în timp ce așteptările exagerate au un impact negativ provocând stres și anxietate.

Diferențe între așteptări înalte și presiune:

- Așteptările înalte îi ajută pe copii să-și atingă potențialul cel mai înalt. Când devin inflexibile, nerealiste sau inadecvat sprijinite se pot transforma în presiune
- A pune presiune pe copii, a nu empatiza cu frământările lor, a nu-i sprijini să le înțeleagă, a prioritiza câștigul sau nevoia de a fi mereu pe locul unu, reprezintă forme de presiune și nu modalități de setare a așteptărilor înalte și motivație.
- Așteptările înalte determină copiii să devină cea mai bună variantă a lor.
- Presiunea îi împinge să încerce să devină cei mai buni în comparație cu ceilalți.
- Așteptările înalte îi ajută pe copii să se simtă capabili și încrezători.
- Presiunea îi face să se simtă incapabili să trăiască la nivelul așteptărilor setate.
- În timp ce așteptările înalte pot fi încurajatoare și motivante, presiunea duce la evitare, anxietate și stima de sine scăzută.

Modalități de a seta așteptări înalte fără presiune:

1. Stabilirea unor obiective clare, realiste și rezonabile

Mulți copii se simt copleșiți de presiune atunci când nu înțeleg foarte clar ce se așteaptă de la ei. Părinții își doresc ca ei să se descurce foarte bine la școală. Dar ce înseamnă asta? Să fie în fruntea clasei sau să dobândească cunoștințe și abilități noi? Este important să stabilim așteptări realizabile pentru copii, să ne asigurăm că ei le înțeleg și că știu cum să le atingă. Ne concentrăm pe proces și nu pe rezultate.

Așteptare clară: „Aștept de la tine să rezolvi cel puțin cel puțin 5 probleme pe zi.”

Presiune neclară: „Mă aștept să obții „F.B., la test.”/ „Mă aștept să fii cel mai bun din clasă,,

2. Țintim către cea mai bună variantă personală și atingerii potențialului maxim

Nu toți copiii ajung sportivi de performanță și nu toți copiii ajung să urmeze cea mai bună facultate în specializarea dorită. Dar toți copiii pot practica sportul, pot să-și îmbunătățească performanța și chiar să ajungă să fie foarte buni și pot să găsească calea spre a obține diploma în specializarea mult visată.

Este important să avem așteptări doar privind atingerea celei mai bune variante personale și nu o personalitate de top.

3. Să-i facem să înțeleagă că eșecul face parte din viață

Oferindu-le prea mult ajutor le transmitem mesajul că avem așteptări mici de la ei și că nu-i considerăm capabili să atingă așteptările stabilite de profesori. Chiar dacă se zbat și se frământă, eșecul, în toate formele lui, face parte din viață și din procesul de învățare.

Înțelegând acest aspect de la vârste fragede, copiii ajung să poată fi motivați de propriile greșeli, să descopere unde au greșit și să-și dorească să aducă îmbunătățiri pe cont propriu.

4. Oferim sprijin și încurajare de-a lungul procesului

A oferi suport emoțional este la fel de important ca și stabilirea de așteptări. Copiii au nevoie să știe că părinții lor îi susțin necondiționat, indiferent de performanțele lor academice sau profesionale. Acest lucru contribuie la o sănătate emoțională bună și la reziliență în fața provocărilor.

Spuneți-le copiilor că aveți încredere în capacitățile lor. Spuneți-le că voi credeți în ei și în potențialul lor. Subliniați mereu faptul că pentru a avea rezultate este nevoie de efort susținut. Oferiți-le sprijinul emoțional și practic, necesar pentru ca ei să-și poată îndeplini obiectivele.

În concluzie, așteptările părinților pot influența semnificativ succesul copiilor, dar trebuie gestionate cu atenție. Așteptările ridicate, atunci când sunt echilibrate cu susținerea emoțională și flexibilitatea, pot încuraja dezvoltarea și succesul pe termen lung al copiilor.

Bibliografie:

- Coordonator: Conf. Univ. Dr. Vasile Molan, Ghidul părinților pentru succesul copiilor la școală,, Editura Diana, Pitești
- <https://tikaboo.ro/5-modalitati-de-a-seta-asteptari-inalte-fara-presiune/>

EDUCAȚIE PENTRU VIITOR

Prof. Preda Oana-Maria
Grădinița cu Program Prolungit „Sf. Stelian” Ploiești, jud. Prahova

Educația, prin intermediul învățământului, realizează cel mai important „produs” - omul pregătit și creativ, factorul esențial al dinamizării progresului și dezvoltării societății, diversitatea, ca *principiu*, reprezintă dezideratul flexibilității și toleranței față de diferențele fizice, socioculturale, lingvistice, psihologice existente între copii.

Învățămintul, în calitatea sa de prestator de servicii, trebuie să se adapteze cerințelor elevilor și nu invers. Altfel spus, este necesar să se facă trecerea de la integrare la incluziune. Recunoașterea legăturilor dintre educația incluzivă și valorizarea diversității umane prin promovarea unui etos școlar ar valoriza toți copiii dar și familiile lor. Ca și susținerea unui climat de sprijin favorizabil, putem oferi răspunsuri adecvate cerințelor individuale printr-un program educațional al unității școlare. La fel de important este și accesarea programelor de dezvoltare profesionale a cadrelor didactice care să sprijine dezvoltarea practicilor incluzive.

O etapă importantă a traseului parcurs spre incluziune a fost cea de evoluție de la integrare la incluziune, deși mulți mai folosesc încă termenii de „integrare” și „incluziune” unul în locul celuilalt. „Integrare” și „incluziune” au de fapt semnificații diferite. Farrell remarcă faptul că mulți dintre copiii integrați în viața reală ajung să experimenteze fenomenul de segregare și notează următoarele: “Termenul alternativ de incluziune a fost introdus pentru a descrie mai bine calitatea învățământului oferit elevilor în cadrul unui mediu integrat. Pentru ca acești copii să fie incluși complet este necesar ca ei să ia parte în mod activ și total la viața școlară, să fie considerați membri valoroși ai comunității școlare și totodată membri cu drepturi depline” (Farrell, 2000).

Trebuie să combatem comportamentele de tip etichetare, stereotipurile, marginalizarea și prejudecățile prin activități desfășurate individual sau în grupe de lucru. Avantaje ale lucrului în echipă pot fi: cultivarea toleranței, a spiritului de înțelegere, a încrederii reciproce, a colaborării, a respectului colegial, a înțelegerii naturii umane.

Bibliografie:

- Farell, P. (2000), The impact of research on developments in inclusive education, International Journal of Inclusive Education, 4;
- Gherguț, A. (2005), Psihopedagogia persoanelor cu cerințe speciale. Strategii diferențiate și incluzive în educație, Iași, Ed. Polirom;
- Potolea, D., Neacșu, I., Iucu, R., Pânișoara, I.o., (2008), Pregătirea psihopedagogică, Manual pentru definitivat și gradul didactic II, Iași, Polirom;
- http://www.isjcj.ro/crei/crei/pdfeuri/formare/ghiduri%20formare/Ghid%201_RO.pdf
- <http://www.desprecopii.com/info-id-20145-nm-Educatia-pentru-diversitate-o-provocare-pentru-parintii-secolului-al-XXIlea.htm>

PARTENERIATUL GRĂDINIȚĂ FAMILIE

Prof. învă. preșcolar Purice Florentina Alina
Grădinița cu P.P. și P.N. „Crai Nou” Ploiești, jud. Prahova

Parteneriatele îi ajută pe preșcolari să aibă succes la grădiniță, școală și mai târziu, în viață. Atunci când părinții, copiii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul copiilor o comunitate de suport care începe să funcționeze.

Părinții implicați în parteneriate educaționale realizează cât de importantă este grădinița pentru copil. Dacă între grădiniță și familie ca instituții vor exista neînțelegeri atunci educația copilului preșcolar nu va fi un succes.

Parada costumelor eco

În urma desfășurării de parteneriate între grădiniță-familie, educatoarea:

- câpătă mai multă încredere în ajutorul acordat de către părinți, în desfășurarea unor activități educative;
- cultivă un tip comportamental și moral ce reprezintă un model de comportare ca indivizi pentru preșcolari, arătând respect față de semenii lor și față de tradițiile din zonă;
- tuturor beneficiarilor proiectului li s-a asigurat egalitatea șanselor în desfășurarea activităților
- Căpătă experiență în lucrul cu copiii și părinții acestora ;
- promovează relații reciproce între părinți și alți factori educaționali.

Impactul parteneriatelor asupra părinților:

- Sunt mai implicați în activitățile grădiniței;
- răspund cu mai multă promptitudine chemării instituției;
- stabilirea unor relații de prietenie între părinți;
- au învățat să lucreze în echipă, comunicând cu ușurință;
- au realizat importanța în formarea copiilor lor și în dezvoltarea dragostei față de tradiții locale.

Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea grădiniței și grupei de preșcolari. Ele nu mai sunt de mult considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natura relațiilor publice. În cadrul acestor parteneriate se pot parcurge următoarele conținuturi: transmiterea unor informații despre ecologie, dobândirea unor cunoștințe despre relația om-mediul, educarea unor comportamente și conduite civilizate, îmbogățirea vocabularului activ cu cuvinte din diferite domenii, cultivarea unor atitudini de investigare, cercetare etc.

METODA CULOARE, SIMBOL, IMAGINE

AJUTOR ÎN MANAGEMENTUL ACTIVITĂȚILOR PREȘCOLARE

Prof. Înv. Preșcolar Radu Ramona Beatrice
Grădinița cu P.N. și P.P. Târgșoru Nou, jud. Prahova

Această tehnică de abordare a educației este puternic influențată de domeniul psihologiei și de studiile privind funcționalitatea proceselor psihice.

Identificată drept o modalitate de stimulare a procesării cognitive, tehnica presupune ca pentru o idee (centrală, fundamentală) să se asocieze, prin esențializare, o culoare, un simbol, o imagine.

Specialiștii menționează permanent legătura acestei tehnici cu modalitatea de funcționare a proceselor psihice de asociere a ideii cu diferite elemente corespunzătoare din mediul apropiat, acest lucru facilitând la vârsta școlarității sau în cazul educației adulților o mai mare corespondență, ancorare în acțiunile de transformare.

Punctul forte al tehnicii constă în provocarea pe care o lansează elevului de a găsi un corespondent de altă natură procesuală decât materialul de bază. Această căutare, descomperire, explorare, determină o învățare consistentă, dar și o stimulare a motivației intrinseci. Mediul înconjurător devine mai cunoscut și mai înțeles de preșcolar prin atribuirea unor elemente personalizate prin aceste imagini, culori sau simboluri distribuite în manieră personală.

Astfel, pentru prima componentă, *culoarea*, sarcina este ca o structură verbală (cel mai adesea scrisă sau organizată și enunțată) să fie profund esențializată, sintetizată pentru a i se găsi un corespondent în natură cromatică; este deja evident că o culoare sau o nuanță presupune un cu totul alt tip de prelucrare informațională, mai mult de natură iconică, dar care ar trebui să aibă și o influență afectivă importantă, ca urmare a semnificației afective a percepțiilor vizuale (cromatice).

Constatăm că a doua dimensiune, *simbolul*, se păstrează tot ca o sarcină transformativă a materialului către o prelucrare, în continuare de natură iconică, dar cu implicare mult mai accentuată a abstractizării și generalizării, cu trimiteri științifice, culturale, sociale, economice, etc., prin care se completează și se pot crea elemente de legătură a respectivei idei (de natură verbală) cu sistemul rețelilor de semnificație implicită.

În ultima dimensiune, asocierea cu o *imagine* stabilizează prelucrarea și transformarea verbalului în iconic, funcționând ca o integrare a ideii în imagisticul mental.

Pentru ca rezultatul să nu însemne doar o metamorfoză a verbalului în iconic sau chiar o reducere a semnificației verbale, în utilizarea tehnicii este valoros să fie implicate discuții de tip argumentativ și imagini care să fie esențializate și susținute verbal (mai degrabă oral) pentru a putea fi mai ușor integrate ca imagini în reprezentare, și nu doar ca perceptive.

Nu în ultimul rând, aceste tipuri de asocieri tind să amplifice ancorarea (ca primă fază/etapă a memoriei), cei care utilizează această tehnică putând să valorifice mai bine factorii facilitatori ai memoriei prin multitudinea de prelucrări, dar și prin angajarea subsistemului mnezic perceptual-representativ (culori, imagine), cel primar (prin aspectele de natură vizual-simbolică), dar și cel episodic, ca urmare a implicării personale și a tuturor elementelor subiective incluse în identificarea culorii (sau a nuanței), simbolului, respectiv a imaginii.

Tehnica poate să fie aplicată cu succes de la stadiul de dezvoltare preșcolară (cel puțin 3 ani), evident, cu adaptările și obiectivele corespunzătoare atât nivelului de prelucrare cognitivă (și afectiv-dinamogenă) specifică vârstei, cât și nivelului educațional și particularităților de învățare. Spre exemplu, ideea verbală poate să aibă formulări specifice vârstei (semnificativ diferite față de o altă grupă sau vârstă), iar identificarea culorii, a simbolului, a imaginii să presupună prelucrări mai superficiale de natură iconică sau, dimpotrivă, unele extrem de avansate, puternic impregnate de logică și semantică, într-un demers de natură semiotică.

Bibliografie:

- Ion- Ovidiu Pânișoară, Enciclopedia metodelor de învățământ, POLIROM, 2024.

PRACTICI POZITIVE DE EDUCAȚIE PARENTALĂ NONVIOLENTĂ

**Prof. înv. primar Râb Liliana-Argentina
Liceul Tehnologic „Crișan” Crișcior, jud. Hunedoara**

Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

“Faptul că aveți un copil nu vă face părinte, precum faptul că aveți un pian nu vă face pianist” (Mihail Levine). Prin educație parentală părinții „se descoperă” ca parteneri ai copiilor lor, își descoperă propriul potențial de schimbare, se simt valorizați în rolul lor parental.

Este o mare responsabilitate creșterea unui copil, astfel încât acesta să devină un adult sănătos, echilibrat și capabil. Părinții au fost crescuți cu anumite metode, iar familia din societatea actuală are nevoie din ce în ce mai mult de un sprijin extern pentru a se adapta acestor cerințe, în condițiile în care părinții reclamă fie o incapacitate de gestionare a relațiilor cu proprii copii, fie rămân cu metodele cu care au crescut ei în copilărie. Este ideal ca fiecare părinte să știe să gestioneze și cum să abordeze comportamentele pozitive ale copilului astfel încât să formeze un copil capabil să-și rezolve diferite probleme autonom, să facă față presiunilor exercitate în diferite contexte, să fie capabil să-și asume responsabilități și să le facă față.

Pentru o comunicare pozitivă/eficientă cu copilul:

1. Comunicați cu propriul dumneavoastră copil constructiv, găsiți mereu soluții la probleme, învățând din greșeli și găsiți metode de a se revanșa sau de a-și răscumpăra faptele nesăbuite.
2. Folosiți fraze de încurajare în tot ceea ce încercați să faceți sau reușiți: „bravo”; „ai făcut o treabă bună”; „sunt foarte mândră de cum te-ai descurcat cu ...”; „îmi place să mă joc cu tine”; „ce bine a ieșit...(soarele) în desenul tău”; „ce idee grozavă”; „a fost o încercare reușită” etc.
3. Vorbiți cu copilul permanent, mai ales, din primele zile de viață, astfel îl învățați să deprindă limbajul mai devreme și să comunice verbal cu persoanele din jur.
4. Fiți sincer cu copilul dumneavoastră și el va fi sincer cu cei din jur.
5. Repetați-i ori de câte ori se ivește ocazia, că violența este un comportament neplăcut/incorrect/neacceptat în societate. Nimeni nu are voie să-l bată sau să tragă de el și, la rândul lui, copilul, nu are voie să agrezeze/atace pe nimeni.
6. Găsiți câteva minute când vă întoarceți de la serviciu, pentru a-i povesti cum v-ați simțit în ziua respectivă, dacă ați fost bucuroși, triști sau îngrijorați. Întrebați-l și pe copil același lucru: cum i-a trecut ziua, ce a fost interesant, cum s-a simțit. În scurt timp, va învăța și copilul să procedeze la fel.

7. Acceptați sentimentele copilului și vorbiți împreună despre ele. Orice sentiment este permis, în schimb nu este permis orice comportament. ”Ce te-a întristat așa de tare? Ce te îngrijorează așa de mult? De ce ești supărat? Ce te-a bucurat cel mai mult, vestea că..... sau.....? Ce ți-a plăcut cel mai tare..... sau...?”, ”Știi că te-ai supărat, întristat, dar nu ai procedat corect, atunci când ai smuls jucăria din mâna lui fără să-i ceri permisiunea, și ai și stricat-o”.

8. Dezaprobați comportamentul copilului, atunci când nu este corect, inacceptabil și nu criticați persoana lui. ”Ce ai făcut tu, nu-mi place. Tu ești un copil bun și nu ți se potrivește un astfel de comportament.,,

9. Tratați copilul de pe poziția de egalitate ca pe un cel mai bun prieten al dumneavoastră, dar acesta să fie conștient de existența unor limite și a unei ierarhii.

10. Acordați-i atenție, când comunicați cu copilul. Când discutați cu cineva, sau faceți altceva și copilul vă adresează o întrebare, răspundeți-i la întrebare. Nu amânați. Dar mai târziu îi vorbiți că trebuie să-și ceară scuze când intervine în discuția cu maturii și apoi să-și comunice mesajul dorit.

11. Stabiliți și mențineți tot timpul un contact vizual cu copilul și o postură care să arate că ascultați activ, că nu mai are de ce să-i fie frică fiindcă spune ce simte și ce dorește. Să simtă că manifestați respect față de persoana sa.

12. Folosiți NU doar în situații când vă exprimați dorințe, bucurii, neplăceri, atunci când este cazul și asta fără a jigni sau supăra copilul. Folosiți exprimări care vor duce la evitarea supărărilor, conflictelor, neînțelegerilor dintre adult și copil. De exemplu: „ Mi-ar face plăcere să te aud vorbind mai încet!” în loc de „Nu mai țipa atâta!”; „Sunt supărat pentru că azi ai lăsat lucrurile/jucăriile pe jos.” în loc de „Nu-ți mai dau jucăriile pentru că ești dezordonat!”. Ar fi: „Nu m-am simțit azi plăcut, când te-ai certat de la jucării cu” în loc de „Ești un zgârcit, nu-ți mai cumpăr jucării!”

13. Gândiți și comunicați pozitiv. Nu așteptați de la copilul dumneavoastră unele acțiuni, comportamente sau talente deosebite, fiind gata să-l criticați, penalizați sau să-l pedepsiți necruțător pentru orice greșală. Sau să vedeți doar partea rea a lucrurilor (nereușitele), trecând cu vederea peste aspectele pozitive. „Am așteptat mai mult de la tine!”, ”Tu ești mic nu știi nimic”, “ Eu sunt mai mare și știu mai bine decât tine ce e corect, bine,” , “ Când vorbesc eu, tu să taci!”, “ Desenează/fă..... cum îți spun eu”. Gândirea și comunicarea pozitivă nu presupune că trebuie să încurajați rezultatele mai slabe ale copilului, ci să-l ascultați, să discutați cu el, chiar și atunci când copilul greșește trebuie să comunicați pozitiv, găsind aspectele, faptele, lucrurile care merită laude. „Uite ai murdărit hăinuța de vopsea când ai pictat, dar a ieșit un tablou frumos. Ai grijă când lucrezi cu culorile, nu uita să-ți pui șorțul”.

14. Ascultați și acordați atenție copilului în timpul conversațiilor, dacă vreți ca acesta să dea ascultare pe viitor la ceea ce încercați să-i transmiteți verbal. Nu discutați niciodată cu el în timp ce gătiți, lucrați sau faceți alte lucruri. Opriti-vă din ceea ce faceți, stați în fața lui, uitați-vă în ochii lui și acordați-i toată atenția.

15. Exprimați-vă simplu, clar, concis. Copilul are de asimilat o sumedenie de informații, într-un timp relativ scurt. Nu îi îngreunați și mai mult efortul de înțelegere și reținere a informațiilor, Folosiți cuvinte și expresii simple, cunoscute pentru el, fraze scurte cu pronunțare lentă și precipitată a cuvintelor. Rugămintele /instrucțiunile/ vor conține 1-2 acțiuni pentru copii mici, și până la 3/4 – pentru copiii mai mari de 5 ani, altfel nu le vor reține și executa. De exemplu: pentru un copil de 2-3 ani: „Andrei, ia te rog cămașa de aici, du-o la tine în cameră” și pentru un copil de 6 ani: „Andrei, ia te rog cămașa de aici, du-o la tine în cameră așaz-o în șifonier”. Comunicarea eficientă și pozitivă cu copilul ajută adultul să se apropie mai mult de el, să-l înțeleagă și contribuie și la dezvoltarea lui cognitivă, socială sau emoțională, dar și la disciplinarea lui.

ȘI NU UITAȚI!

- Copiii învață cele mai multe lucruri prin imitarea celor din jur.
- Copiii învață și din propriile lor experiențe. Atâta timp cât consecințele nu sunt periculoase, nu interveniți și lăsați-l să se descurce singur.
- Copiii vă vor testa reacțiile, spunându-vă doar o parte din ceea ce îi deranjează. Ascultați-i cu atenție și încurajați-i să vorbească mai mult, astfel este posibil să aflați și restul poveștii.

Bibliografie:

1. Cuznețov Larisa, *Etica educației familiale*, Chișinău, Ed. CEP ASEM, 2002.
2. Dolean Ioan, *Meseria de părinte*, București, Ed., Aramis, 2002.

PARENTING-UL MODERN ÎN EDUCAȚIA PREȘCOLARILOR

Prof. Rotaru Florica
Grădinița Nr. 274, sector 6, București

Educația parentală a evoluat semnificativ în ultimele decenii, devenind un domeniu de interes atât pentru cercetători, cât și pentru părinți. În contextul actual, părinții se confruntă cu numeroase provocări și oportunități în încercarea de a oferi cea mai bună educație copiilor lor.

Acest articol își propune să exploreze tendințele moderne în educația parentală, subliniind importanța pedagogiei, managementului clasei de elevi, metodicii și metodelor moderne de predare, învățare și evaluare.

Educația parentală

Educația parentală se referă la ansamblul de cunoștințe, competențe și atitudini pe care părinții le folosesc pentru a sprijini dezvoltarea sănătoasă și armonioasă a copiilor lor. Aceasta include strategii de disciplină pozitivă, tehnici de comunicare eficientă și metode de încurajare a dezvoltării emoționale și sociale a copiilor. În România, programele de educație parentală au fost implementate de diverse organizații neguvernamentale și instituții de stat, oferind părinților resurse și suport pentru a-și îmbunătăți abilitățile parentale.

Conform cercetărilor, educația parentală eficientă este asociată cu rezultate pozitive în dezvoltarea copilului, inclusiv performanțe academice mai bune, competențe sociale superioare și o sănătate mentală mai bună (Iucu, 2001). Prin urmare, este esențial ca părinții să aibă acces la resurse și formare continuă pentru a-și îmbunătăți abilitățile de educare.

Pedagogia

Pedagogia, știința și arta educației, joacă un rol crucial în educația parentală. Abordările pedagogice moderne pun accent pe învățarea centrată pe copil, care promovează dezvoltarea holistică a acestuia. Aceste abordări încurajează părinții să adopte metode de învățare prin descoperire, să stimuleze curiozitatea naturală a copiilor și să creeze un mediu de învățare securizant și motivant.

Pedagogia modernă susține importanța relațiilor interpersonale pozitive între părinți și copii, promovând empatia, respectul reciproc și comunicarea deschisă (Cerghit, 2002). Aceste relații sănătoase sunt fundamentale pentru dezvoltarea emoțională și socială a copiilor și contribuie la construirea unei fundații solide pentru învățarea pe tot parcursul vieții.

Managementul clasei de elevi și rolul părinților

Deși managementul clasei de elevi este adesea considerat responsabilitatea exclusivă a profesorilor, părinții joacă un rol esențial în acest proces. Colaborarea eficientă între părinți și profesori poate contribui semnificativ la crearea unui mediu educațional pozitiv și la gestionarea comportamentelor dificile.

Părinții pot sprijini managementul clasei prin promovarea valorilor și regulilor școlare acasă și prin încurajarea comportamentelor pozitive (Popescu, 2003). De asemenea, implicarea activă a părinților în viața școlară, prin participarea la întâlniri cu profesorii și la activități școlare, poate întări parteneriatul între casă și școală, asigurând o continuitate în educația copiilor.

Metodica și metode moderne de predare-învățare-evaluare

Metodica reprezintă studiul metodelor de predare și învățare și este esențială în dezvoltarea competențelor parentale. În prezent, se pune accent pe metode moderne de predare, care încurajează participarea activă a copiilor la procesul de învățare. Printre acestea se numără învățarea bazată pe proiecte, învățarea colaborativă și utilizarea tehnologiilor educaționale.

Învățarea bazată pe proiecte implică copiii în activități practice și relevante, care le permit să exploreze și să înțeleagă concepte complexe într-un mod concret și aplicabil (Voiculescu, 2010). Învățarea colaborativă promovează abilitățile sociale și de muncă în echipă, esențiale în societatea contemporană. Utilizarea tehnologiilor educaționale, cum ar fi aplicațiile de învățare online și platformele educaționale, oferă oportunități suplimentare de învățare personalizată și interactivă.

Evaluarea formativă este o componentă cheie a educației moderne, axată pe monitorizarea progresului copilului și ajustarea strategiilor de predare în funcție de nevoile individuale (Stan, 2012). Aceasta permite părinților și profesorilor să identifice punctele forte și domeniile de îmbunătățit, asigurând o dezvoltare echilibrată și continuă a copiilor.

Bune practici în educația parentală

Bunele practici în educația parentală sunt esențiale pentru a asigura succesul copiilor în toate aspectele vieții. Comunicarea deschisă și empatică între părinți și copii este fundamentală, încurajând exprimarea liberă a emoțiilor și preocupărilor. Stabilirea de reguli și rutine clare ajută la crearea unui mediu predictibil și securizant pentru copii.

Implicarea activă a părinților în viața școlară și extrașcolară a copiilor este crucială. Aceasta include participarea la întâlniri cu profesorii, susținerea activităților școlare și extracurriculare și oferirea de oportunități de învățare și dezvoltare în afara școlii (Dumitru, 2015). Modelarea comportamentului prin exemplu personal este o altă practică importantă, copiii învățând prin observarea și imitarea comportamentelor pozitive ale părinților.

Concluzionând, educația parentală modernă implică o abordare complexă și integrată, care combină elemente de pedagogie, management al clasei, metodică și metode moderne de predare-învățare-evaluare. Părinții sunt încurajați să adopte bune practici și să se implice activ în procesul educativ, pentru a sprijini dezvoltarea armonioasă și succesul copiilor lor. Accesul la resurse și formare continuă este esențial pentru a îmbunătăți competențele parentale și a face față provocărilor actuale.

Bibliografie:

1. Iucu, Radu. Managementul clasei de elevi. Iași, Editura Polirom, 2001.
2. Cerghit, Ioan. Metode de învățământ. Iași, Editura Polirom, 2002.
3. Popescu, Carmen. Pedagogie pentru părinți. București, Editura Didactică și Pedagogică, 2003.
4. Voiculescu, Florin. Educația parentală în secolul XXI. Pitești, Editura Paralela 45, 2010.
5. Stan, Lavinia. Metodica predării-învățării. București, Editura Universității din București, 2012.
6. Dumitru, Gabriela. Bune practici în educația parentală. București, Editura Aramis, 2015.

PĂRINTI MAI BUNI-COPII MAI BUNI!
PROIECT DE PARTENERIAT EDUCAȚIONAL
GRĂDINIȚĂ - FAMILIE

Prof. Rotaru Ștefania, Școala Gimnazială, comuna Filipeștii de Târg, jud. Prahova
Prof. Dinu Raluca, Școala Gimnazială, comuna Filipeștii de Târg, jud. Prahova

ARGUMENT:

Motto:

„Copiii sunt mesajele vii pe care le trimitem unor vremuri pe care nu le vom vedea!”

John W. Whitehead

Datorită faptului că societatea în care trăim este într-o permanentă schimbare, atât părinții cât și educatoarele trebuie să aibă în vedere o adevărată luptă cu mediul, să fie foarte atente la mijloacele pe care le folosesc pentru a-i putea crește corect pe copii, ei fiind foarte vulnerabili la această vârstă, iar influențele negative sunt la tot pasul. Pentru a avea o relație activă și pozitivă cu preșcolarii, trebuie să știm să le descoperim trebuințele și nevoile, pentru că legăturile ce se stabilesc între preșcolari și adulți să se bazeze atât pe încredere, dar mai ales pe respectul reciproc.

După cum bine se știe, familia este factorul primordial în educarea unui copil și educația începe în familie de aceea legătura dintre grădiniță și mediul familial va trebui să se întrepătrundă, iar educatorul să cunoască foarte bine mediul de viață al copilului pentru a putea colabora.

Parteneriatul dintre grădiniță și familie organizat corect duce la o educație solidă, fără pericolul de eșec școlar mai târziu. Preșcolaritatea reprezintă piatra de temelie a personalității în formare a copilului, iar prezența familiei în cadrul grădiniței va fi liantul între copil și mediul necunoscut inițial.

Parteneriatul grădiniță – familie, acțiunile pe care aceștia le desfășoară, continuarea de către familie a activităților desfășurate în grădiniță nu fac decât să ducă la o mai bună formare a preșcolarului ce urmează a se forma pentru viața de adult.

SCOPUL PROIECTULUI:

Conceperea și realizarea acestui parteneriat are ca scop consilierea părinților privind cunoașterea propriilor copii și aplicarea unor strategii educaționale corecte, atât în cadrul familial cât și în instituția preșcolară.

PERIOADA DERULĂRII: 2023-2024

OBIECTIVE CADRU:

- Cultivarea unor relații de parteneriat efectiv între grădiniță și familie, în sprijinul educației și creșterii copilului în vederea adaptării și integrării școlare cu succes;
- Cunoașterea și educarea copiilor preșcolari prin influența pozitivă atât a grădiniței, cât și a familiei;

- Stabilirea unor principii de bază ce trebuie respectate în formarea personalității copiilor, precum și a unor procedee de corectare a unor devieri comportamentale;

OBIECTIVE DE REFERINȚĂ

- Dobândirea de către părinți a unor abilități care să sprijine formarea de comportamente adecvate la copii, pentru a îmbunătăți relaționarea lor în cadrul grupurilor;
Aducerea la cunoștința părinților a strategiilor de cunoaștere a copilului;
- Crearea oportunităților ca părinții să se împrietenească între ei și să-și împartasească experiențele individuale;
- Stabilirea unei relații de încredere și comunicare între grădiniță și familie pentru a veni în sprijinul dezvoltării morale, sociale și psihologice a copilului;
- Folosirea unor metode eficiente pentru dezvoltarea psiho-afectivă;
- Inițierea unor acțiuni comune prin contactul direct al grupului de părinți cu persoane abilitate să desfășoare un proces educațional;

PARTENERI: copiii; părinții; educatoarele, specialiști (profesor logoped, psiholog)

MIJLOACE DE REALIZARE:

- Activități în parteneriat
- Vizite și excursii
- Sărbătorirea zilelor de naștere ale copiilor
- Ședințe cu părinții
- Întâlniri cu specialiști (profesor logoped, psiholog);

MODALITĂȚI DE COMUNICARE

- Comitetul de părinți
- Afișierul
- Expozițiile permanente în sala de grupă
- Serbările
- Consultațiile individuale (în fiecare zi de joi)
- Mesajele scrise
- Portofoliile copiilor etc.

RESURSE MATERIALE ȘI FINANCIARE

- Sponsorizări, donații

Bibliografie:

- Stern, H.H., *Educația părinților în lume*, Editura Didactica și Pedagogica, București, 1972;
- Vrășmaș, E. A., *Educația copilului preșcolar*, Editura Pro Humanitate, București, 1999;
- Vrășmaș, E.A., *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002

PLANIFICAREA ACTIVITĂȚILOR - grupa mică (an școlar 2023-2024)

Nr crt	ACTIVITATEA/ TEMA	OBIECTIVE CE VIZEAZĂ FAMILIA	OBIECTIVE CE VIZEAZĂ COPIII	MIJLOACE DE REALIZARE
1.	<u>Septembrie 2023</u> <i>“Bun venit la grădiniță!”</i> (deschiderea anului școlar)	cunoașterea de către părinți a factorilor implicați în educația copiilor lor; cunoașterea condițiilor materiale (spațiul educațional, grup sanitar, locul de joacă); cunoașterea regulamentului grădiniței.	<ul style="list-style-type: none"> • familiarizarea cu grădinița, cu sala de grupă, cu personalul unității; • pregătirea în vederea acomodării mai ușoare cu mediul nou; • socializarea copiilor. 	întâlnirea în plen cu directorul și educatoarele unității; prezentarea reciprocă: copiii, părinții, personalul grădiniței.
2.	<u>Octombrie 2023</u> <i>„Ce ne-aduce Zâna Toamnă”</i>	familiarizarea părinților cu activitățile copiilor în grădiniță; cunoașterea de către părinți a gradului de implicare și participare a copiilor în activitate; constatarea nivelului de cunoștințe și al lacunelor copiilor (pentru a intervine adecvat)	<ul style="list-style-type: none"> • întărirea sentimentului de securitate în mediul nou, al grădiniței; • dezvoltarea spiritului de echipă și competițional; • stimularea dorinței de a se evidenția în fața părinților. 	activitate demonstrativă derulată de educatoare și copii, pentru părinți.
3.	<u>Martie 2024</u> <i>„Un zâmbet, o floare, o rază de soare!”</i>	întărirea legăturilor dintre mamă și copil; trăirea de către mama a unor emoții artistice; resimțirea efectelor educative ale grădiniței în plan moral.	<ul style="list-style-type: none"> • dezvoltarea sentimentelor de dragoste față de mamă; 	spectacol artistic dedicat mamei-Conacul Pana Filipescu
4.	<u>Aprilie 2024</u> <i>„Bune practici în educația parentală”</i>	Dobândirea de către părinți a unor abilități care să sprijine formarea de comportamente adecvate la copii, pentru a îmbunătăți relaționarea lor în cadrul grupurilor;	<ul style="list-style-type: none"> • Prevenirea unor probleme în comportamentul copilului și a spiralei negative pe care o determină acestea 	CURS DE EDUCAȚIE PARENTALĂ
5.	<u>Iunie 2024</u> <i>„La revedere, grupa mică!”</i>	Înțelegerea valorii educative a manifestărilor artistice.	<ul style="list-style-type: none"> • exersarea calităților artistice; 	SERBARE
6.	PERMANENT “COPILUL MEU E UNIC!”	Consiliere pe teme educative legate de evoluția fiecărui copil în cadrul procesului instructiv- educativ, corelat cu comportamentele dezirabile urmărite.	<ul style="list-style-type: none"> • dezvoltarea armonioasă a copilului 	CONSULTAȚII INDIVIDUALE JOI ORA 12/13

**PROIECT DE PARTENERIAT GRĂDINIȚĂ-FAMILIE
„ÎMPREUNĂ PENTRU COPIII NOȘTRI”**

**Prof. învă. preșcolar Rus Cristina
Liceul Ortodox Episcop Roman Ciorogariu
Grădinița cu Program Prolungit nr. 23 Oradea, jud. Bihor**

I. TITLUL PROIECTULUI: „Împreună pentru copiii noștri”

II. ORGANIZATOR: GPP nr 23/Liceul Ortodox „Ep. Roman Ciorogariu”, Oradea, jud Bihor

III. COLABORATORI:

- Gradinita cu Program Prolungit nr. 23, Oradea
- Părinții preșcolarilor

IV. COORDONATORI PROIECT:

- Educatoare: Prof. Rus Cristina

V. DURATA PARTENERIATULUI - anul școlar 2023-2024

VI. DESCRIEREA PROIECTULUI:

ARGUMENT:

Mediul în care se naște copilul, trăiește, se dezvoltă și se formează, este familia. Învățarea primelor comportamente sociale, prin imitație și interacțiune, se produce în mică lor copilarie și este dependentă de tipul relațiilor din familie. Dar, ca prima etapă a învățământului preuniversitar, grădinița îi revine rolul de a contribui responsabil la formarea personalității copiilor, de a le deschide calea spre cunoaștere, de a descoperi lumea inconjurătoare. Grădinița este o a doua casă a copilului și reprezintă pentru el un spațiu în care se simte ocrotit și în siguranță, însă, în mod obligatoriu, părinții sunt partenerii educatoarei deoarece ei își cunosc cel mai bine copiii și pot oferi cele mai multe informații despre aceștia. Obiectivele educaționale pe care grădinița și le propune nu pot fi realizate în totalitate fără sprijinul susținut al familiei, de aceea, educatoarea, trebuie să mențină o legătură strânsă cu aceasta pentru a asigura acea continuitate de cerințe atât de necesară în activitatea noastră.

Prin acest parteneriat educațional, părinții vor fi implicați permanent în activitatea grădiniței, fiind priviți ca participanți activi. În acest fel, părinții își vor forma deprinderea de a se implica în toate activitățile, cunoscând programul educațional la care participă copiii, progresele făcute de aceștia, dar și percepția pe care o are grădinița despre calitățile și problemele copiilor.

SCOPUL PROIECTULUI:

Dezvoltarea unui parteneriat real, bazat pe sinceritate, cu părinții;

Implicarea și participarea efectivă a părinților în activitățile de la grupă cât și în cele extracurriculare.

Colaborarea dintre familie și grădiniță pentru o implicare cât mai activă în procesul de formare a preșcolarului.

OBIECTIVE GENERALE:

- Formarea părinților în spiritul ideii de parteneri egali ai educatoarei în educația copiilor;
- Formarea unei concepții sănătoase despre grădiniță și rolul acesteia în viața copilului;
- Formarea unor deprinderi și bune practici de relaționare și comunicare între preșcolari, părinți și educatoare.
- Dezvoltarea unor atitudini pozitive față de problemele educative ale preșcolarilor, dar și eliminarea discriminărilor de orice natură

OBIECTIVE SPECIFICE:

- Identificarea responsabilităților membrilor parteneriatului;
- Derularea unor activități specifice, pregătite pentru stimularea unor procedee de colaborare între membrii.
- Cunoașterea individuală a copiilor, pentru o mai bună colaborare grădiniță-copil, grădiniță – familie.

BENEFICIARI:

- preșcolarii grupei mijlocii
- Părinți
- Cadre didactice
- Instituțiile partenere și colaboratoare în proiect

OBLIGAȚII COLATERALE:

- Educatoarele și partenerii implicați au obligația de a fi prezenți la activitățile întreprinse
- Educatoarele au obligația de a media și soluționa problemele ce pot apărea în urma unor dezbateri și lecturări de materiale;
- Părinții participă liber consimțit la acțiunile desfășurate la grupă, dar au obligația de a asigura mijloacele necesare pentru preșcolari.
- Părinții și partenerii implicați au obligația să se implice activ în activitățile desfășurate și să se implice în soluționarea unor probleme de tip educațional

RESURSE:

✓ UMANE:

- Preșcolarii de la grupa
- Educatoarele de la grupă;
- Părinții preșcolarilor;
- Reprezentanți ai comunității locale

✓ MATERIALE

- cărți ,pliante, reviste, fișe, calculator , ecusoane;

✓ FINANCIARE

- bugetul alocat de membrii proiectului ;

MODALITATI DE REALIZARE

- Ședințe cu părinții ;
- Lectorate pe diverse teme;
- Vizite ,excursii,drumeții, concursuri tematice;
- Activități desfășurate împreună cu părinții;
- Sărbătorirea zilelor de naștere sau onomastică
- Expoziții cu lucrările copiilor;
- Serbările realizate în diferite momente ale anului
- Concursuri naționale sau locale.

MODALITĂȚI DE EVALUARE:

- Intalnirea se va desfășura lunar, pe o perioada de un an școlar, timp de o oră, moment în care se vor discuta temele propuse.
- La finele fiecărei întâlniri, educatoarea anunță teme pentru luna viitoare, pentru a le da posibilitatea părinților de a reflecta și obține materiale bibliografice necesare dezbaterilor. Se vor distribui diferite fișe de observatie, chestionare, se vor organiza expozitii cu produsele copiilor: afise, desene, colaje, participarea la concursuri .

**CALENDARUL ACTIVITĂȚILOR DESFĂȘURATE
An școlar 2023-2024**

Perioada/ Tema	Obiective	Modalitati de realizare	Locul desfasurarii
Septembrie „Bucurosi de revedere ”	-să luam la cunoștință regulile si obligatiile fiecarui membru în parte; -prezentarea proiectului de colaborare cu familia -stabilirea prioritatilor pentru acest an scolar;	Întâlnire cu părinții Expuneri	Grădinița Sala de grupă
Octombrie „Asa este copilul meu”	-realizarea unei scurte caracterizari a prescolarilor; - lecturarea unui referat cu tema :„Televizorul, prieten sau dușman?”	Lectorat Masa rotunda	Grădinița Sala de grupă
Noiembrie „Mâini dibace”	Realizarea unei activități practice împreună cu parinții,„ Artă fantezie și culoare ”.	Activitate cu părinții și bunici	Sala de grupa
Decembrie „Uite, vine Moș Crăciun!	Organizarea si participarea la serbarea de Crăciun	Serbare de Crăciun Expuneri	Sala de grupă de la gradiniță
Ianuarie „Arată-mi ce simți! “	Prezentarea unui pachet de activități pentru dezvoltarea emoțională a copiilor preșcolari	Întalnirea cu consilierul educational Masa rotunda Lectorate Expuneri	Sala de grupă
Februarie „Hrană sănătoasă pentru un corp sănătos”	Cunoașterea unor noutati pe teme de sănătate fizică și mentală a copiilor Dezbateri „ Combaterea problemelor de sanatate, consecință a alimentatiei ”.	Discutii libere pe tema propusa	Sala de grupa
Martie „Ziua mamei mele”	Lecturarea referatului cu tema “ Dragoste de mamă! ” Cantece și poezii:„ Pentru tine mama mea! ”	Program inchinat zilei mamei	Grădiniță
Aprilie „Tradiții pascale din Ardeal”	Observarea comportamentului copiilor în mediul religios Referat cu tema:„ Sfaturi pentru copii cuminti ”. Activitate practică: „ Ouă de Paști ”.	Vizită la capela Liceului Ortodox Ep. R. Ciorogariu, Oradea	Capela liceului
Mai „Cel mai prețios dar”.	Discutarea unor probleme de sănătate, referat cu tema :„ Dinți sănătoși, copii frumoși! ” Concurs:„ Ce știi despre mine? ”	Masa rotunda Expuneri Relatari	Gradinita
Iunie „De ziua ta, copile!”	Petrecere tematica de ziua copiilor, cu implicarea parintilor in organizarea acesteia	Organizare petrecere	Gradinita

METODE INOVATIVE DE PREDARE/ ÎNVĂȚARE/ EVALUARE ÎN EDUCAȚIA TIMPURIE

Prof. Sîrbu Georgeta
Grădinița cu program prelungit "Dumbrava Minunată" Tulcea, jud. Tulcea

Motto: „Să nu-i educăm pe copii pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari. Și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci să-i învățăm să se adapteze.”
(Maria Montessori)

Procesul de învățământ este un sistem complex, rezultat al interdependenței dintre predare, învățare și evaluare, cu o finalitate bine conturată – aceea de transpunere în practică a idealului educațional, dezvoltarea integral-vocațională a personalității. Calea principală prin care se realizează acest aspect este perfecționarea tehnologiei, respectiv a formelor, metodelor și mijloacelor prin care se ajunge la rezultatul scontat. Tehnologia didactică include într-un tot unitar toate componentele procesului de învățământ, insistând asupra interdependenței dintre conținut și toate celelalte aspecte, cum ar fi: organizarea, relațiile profesor-elevi, metodele, procedeele folosite etc.

Metodele inovative de învățare sunt modalități moderne de stimulare a învățării și dezvoltării personale încă de la vârstele timpurii, sunt instrumente didactice care favorizează interschimbul de idei, de experiențe, de cunoștințe, asigurând perfecționarea și optimizarea demersului educațional. Metodele utilizate la preșcolari sunt atât cele “clasice”, cât și cele “moderne”; numai abilitatea cadrului didactic poate face ca orice metodă folosită să stârnească interesul copilului preșcolar și să-l determine să învețe în modul cel mai plăcut: prin joc. Cele mai utilizate metode interactive sunt cele care canalizează energiile creatoare ale preșcolarilor în direcția propusă, le captează atenția, stimulează mecanismele gândirii, ale inteligenței, voinței, motivației și imaginației și îi implică afectiv în ceea ce fac. Procesul de formare interactiv presupune acțiune atât din partea profesorului cât și din partea elevului.

Metodele inovative presupun o învățare prin comunicare, prin colaborare, care produce o confruntare de idei, opinii și argumente, creează situații de învățare centrate pe disponibilitatea și dorința de cooperare a copiilor, pe implicarea lor directă și activă, pe influența reciprocă din interiorul microgrupurilor și interacțiunea socială a membrilor unui grup. În învățământul preșcolar sunt utilizate o multitudine de metode moderne însoțite de tehnici specifice și resurse materiale, dintre care amintim:

1. Explozia stelară - steluța mare și 5 steluțe mici
2. Lotus- flori de nufăr mici și o floare de nufăr mare
3. Bula dublă-două cercuri mari de culori diferite câte patru cercuri mici de culori diferite, săgeți lungi și scurte
4. Predarea/învățarea reciprocă - palete colorate cu întrebări, ecusoane, coronițe
5. Ciorchinele-cercuri sau ovale de două mărimi și două culori, săgeți

6. Cubul-un cub sau tot atâtea cuburi câte tematici predați, 6 plăcuțe cu descrie, compară, analizează, argumentează, asociază, aplică, simboluri pentru copii
7. Pălăriețe gânditoare-albă, roșie, galbenă, verde, albastră neagră
8. Piramida și diamantul – suport de lucru, pătrate sau benzi de carton de culori diferite
9. Mozaicul – fișa expert, ecusoane, chestionar de evaluare-ilustrat
10. Diagrama Venn – fișe de lucru, ecusoane

Metodele alternative de evaluare prezente în mai toate materialele de specialitate și care sunt mai frecvent utilizate în învățământul românesc sunt: observarea sistematică a activității și a comportamentului copilului, proiectul, portofoliul, studiu de caz, metoda R.A.I., evaluarea cu ajutorul calculatorului, tehnica 3-2-1, investigația, interviul e.t.c. Multe dintre aceste metode alternative de evaluare sunt aplicabile și în învățământul preșcolar. În activitatea desfășurată cu preșcolarii am căutat de fiecare dată să utilizez demersul evaluativ cel mai potrivit, convinsă fiind că numai apelând la o varietate de metode de evaluare îmi pot forma o imagine cât mai corectă asupra progreselor atinse de fiecare copil și numai astfel pot folosi rezultatele evaluării într-un mod constructiv având drept urmare revizuirea actului didactic.

PROIECTUL - recomandat atât ca modalitate de învățare, cât și ca metodă de evaluare este o activitate amplă ce se derulează pe parcursul câtorva zile sau săptămâni și oferă copiilor prilejul de a se afla într-o situație autentică de cercetare.

Concentrat pe efortul voit al copilului, pe înțelegerea subiectului în toată amploarea lui, proiectul asigură o învățare activă, oferă posibilitatea copiilor de a arata ce știu, dar mai ales ceea ce știu să facă, să-și pună în valoare anumite capacități. Prin această metodă copiii intră direct în contact cu realitatea, iar procesele, fenomenele, obiectele sunt investigate în dimensiunile și caracteristicile lor reale, așa cum se manifestă în realitate.

Ca metodă de evaluare, proiectul este un instrument prognostic întrucât pe parcursul derulării lui putem aprecia măsura în care copilul are anumite aptitudini care-i pot permite obținerea în viitor a unor performanțe, și o valoare diagnostică fiind un bun prilej de testare și verificare a capacităților intelectuale, de depistare a lacunelor și a greșelilor.

În ultimii ani proiectul se bucură de apreciere și este mult utilizat în învățământul preșcolar. Pornind de la ideea potrivit căreia activitatea de grup este stimulativă și din dorința de a crea copiilor oportunitatea de a dezvolta o învățare activă, extinsă până la limitele pe care și le stabilește copilul și bazându-mă pe interesul manifestat de copii pentru anumite subiecte am desfășurat cu preșcolarii proiecte cu teme variate : "Ploaia", "Pâinea", "Frunza", "Trenul", "Animalele din jungla", "Apa", "Flori de toamna", " Cu ce plecăm în călătorie", "Cartea", "Povestea sticlei", etc.

Pe parcursul derulării proiectelor toți copiii s-au implicat activ în sarcina de lucru, au procurat imagini, materiale, cărți, au cerut sprijinul părinților pentru îmbogățirea sferei de cunoștințe, învățarea de versuri, ghicitori, crearea de scurte povestiri . Implicarea fiecărui copil în derularea

proiectului este urmare a interesului manifestat de către copii pentru realizarea demersului colectiv lucru asigurat prin desfășurarea unor activități și jocuri care să mențină treaz interesul copiilor pentru tema proiectului.

În procesul de evaluare am avut în vedere nu numai produsele finale, ci însuși desfășurarea procesului de învățare a constituit pentru mine ca educator un veritabil prilej de a observa copiii în timp ce lucrează, de a urmări relațiile de colaborare stabilite între copii în timpul lucrului. Toate etapele derulării proiectului sunt importante și pot implica absolut toți copiii. Din păcate suntem încă tentați să ne centrăm atenția pe produsele finale ale activității copilului, să judecăm valoarea unei activități după calitatea produsului final, când de fapt adevărata valoare a muncii unui copil stă în ceea ce a învățat prin ea.

Pentru a argumenta afirmația potrivit căreia proiectul este o metodă cu un real potențial formator, superior altor metode de evaluare pot aduce următoarele argumente: copiii sunt implicați activ în procesul de învățare, își construiesc învățarea prin operarea cu idei, cunoștințe și concepții pe care le posedă deja, învață prin cooperare, interacționând unii cu ceilalți, sunt încurajați să se exprime liber, dar să manifeste respect pentru opinia celuilalt. Deoarece sunt antrenați în procurarea materialelor, în colectarea și analiza datelor copiii devin mai responsabili, au mai multă încredere în forțele proprii, au șansa de a-și planifica propriile activități și au prilejul de a se bucura de finalitatea activității desfășurate.

Pe lângă aceste metode și tehnici interactive, schimbările transformăionale ale societății în care trăim, dar și evoluția cerințelor din educație, ne-au determinat să abordăm procesul didactic dintr-o altă perspectivă prin **înlocuirea în totalitate a interacțiunilor face-to-face cu copiii și colegii, cu întâlnirile mijlocite de aplicațiile din mediul virtual**. Trecerea de la procesul instructiv-educativ desfășurat în cadrul grupului educațional și bazat pe relații psihologice directe, nemijlocite, de tipul față-în-față, la derularea activităților didactice, exclusiv prin mijloace moderne de comunicare online, poate conduce la schimbări perceptive ale paradigmei educaționale.

Această nouă abordare a educației trebuie să fie direcționată în spiritul dezvoltării autoeducației, atât a cadrelor didactice, cât și a copiilor pentru că ***nimeni nu a fost pregătit pentru învățarea în totalitate în mediul online***. Cadrele didactice au fost provocate să se adapteze rapid și să transmită un mesaj important:

- *învățarea continuă dincolo de școală și cu instrumente online accesibile tuturor și multă determinare;*
- *se poate face progres;*
- *se pot încuraja copiii să învețe și să lucreze independent.*

Organizarea procesului de învățare în mediul online presupune o pregătire specială, nu numai din perspectiva adaptării și gestionării conținutului, a asigurării mijloacelor necesare procesului

de instruire, a flexibilității metodologiei de predare, ci, mai ales, din perspectiva pregătirii resursei umane (profesori și copii / elevi/studenti, deopotrivă) pentru o astfel de experiență didactică.

În cele mai multe situații, însă, cadrele didactice au accesat diferite forme educaționale, mai mult sau mai puțin convenționale (de la mijloace de comunicare informaționale precum Whatsapp, Facebook Messenger, e-mail, serviciul Drive, Skype, la platforme educaționale variate care au fost promovate în această perioadă pe internet și sunt în varianta *free* - Google Meet, Zoom și aplicații ASQ, Kahoot, Quizziz, Wordwall, Padlet, Twinkl, Digitaliada, până la platforme educaționale recomandate instituțional, precum Suita Google for Education, Google Classroom, Edmodo, EasyClass și ClassDojo sau platforma educațională Moodle cu precădere pentru mediul universitar).

Dacă la nivelul celorlalte trepte de învățământ adaptarea învățării la mediul online se poate realiza într-o oarecare măsură, în educația preșcolară trecerea învățării în mediul online a fost un obiectiv aproape imposibil de realizat.

Fiind nevoită să mă adaptez rapid noilor schimbări, am accesat tot felul de cursuri de formare, tot felul de platforme educaționale care sa-mi facă munca mai ușoară, dar, mai ales, mult mai accesibilă și atractivă pentru copiii din grupă. Dintre toate instrumentele digitale despre care am învățat și cu care m-am familiarizat, cele mai utile din punctul meu de vedere, pentru nivelul preșcolar sunt: Wordwall, Jigsawplanet, Book Creator, Blabberize și Coogole It. Desigur, lista ar putea fi mult mai elaborată, însă eu am utilizat cu succes aceste aplicații și am reușit să realizez jocuri foarte interesante și atractive pentru copii, dar și instrumente educative sau de evaluare a unor cunoștințe ale copiilor. Un mare avantaj al utilizării acestor aplicații este și ușurința cu care acestea pot fi accesate. Este suficientă crearea unui cont de utilizator pentru ca să poți începe să-ți creezi activitățile dorite. De asemenea, unele din aceste aplicații au propriul motor de căutare care te ajută să-ți găsești imaginile de care ai nevoie pentru a crea jocul dorit. În contextul noilor transformări din educație, noi, cadrele didactice, trebuie să luăm aceste schimbări ca pe o provocare, ca pe o lecție de viață și să ne motiveze în găsirea celor mai bune soluții pentru toată lumea, dar, în special, pentru noile generații, cărora suntem datori să le îndrumăm pașii în viață.

Bibliografie:

- Bocoș Mușata, Avram Iftinia, Catalano Horațiu, Someșan Eugenia, “Pedagogia învățământului preșcolar. Instrumente didactice”, Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2009
- Breben Silvia, Gongea Elena, Ruiu Georgeta, Fulga Mihaela, “Metode și tehnici interactive de grup”, sursa [www. scribd.com](http://www.scribd.com)

STILURILE PARENTALE ȘI IMPACTUL ACESTORA ASUPRA DEZVOLTĂRII COPILULUI

**Profesor învățământ preșcolar Sîrcă Raluca
Grădinița cu PN și PP Băicoi, jud. Prahova**

„Nicio altă instituție, oricât de calificată, nu este atât de direct sensibilă la exprimarea trebuințelor, la manifestarea slăbiciunilor sau potențialului de dezvoltare al copilului, fiindcă nicio altă instituție nu cuprinde ființe legate de copil în mod atât de direct și atât de vital ca mama și ca tata...”
(P. Osterrieth)

Familia are rolul cel mai important în educarea copilului.

Stilurile parentale se referă la modalitatea în care părintele interacționează cu copilul și la modul în care își crește și educă copilul.

Stilurile parentale sunt definite ca fiind „maniera în care părinții își exprimă credințele despre cum să fie părinți buni sau răi”.

Toți părinții oferă iubire dar impun și limite în stilul lor parental, existând un echilibru între cele două componente. Acest echilibru determină un stil parental specific.

În studiile de specialitate au fost identificate patru tipuri de stiluri parentale. În practică, însă, aceste stiluri parentale sunt combinate, părinții preluând elemente din mai multe stiluri, deoarece fiecare stil are avantajele și dezavantajele sale. Sunt foarte puțini părinții care adoptă doar stilul autoritar sau doar stilul permisiv, în relația lor cu copiii. Un părinte bun este unul care învață pe parcurs și care reușește să obțină un echilibru în stilul său parental.

Cercetătorii au identificat legături între stilurile parentale și efectele acestor stiluri asupra dezvoltării copiilor.

Cele 4 stiluri parentale și impactul asupra dezvoltării copilului:

Stilul autoritar - Stilul parental autoritar este închis, rigid, se bazează pe comunicarea într-o singură direcție: părintele spune, copilul ascultă.

Potrivit acestui stil parental, copiii trebuie să urmeze cu strictețe regulile stabilite de părinți. Nerespectarea acestor reguli conduce la aplicarea unei pedepse. Acești părinți au așteptări majore de la copiii lor și nu sunt receptivi la necesitățile acestora. Copiii sunt ascultători și competenți, dar nu sunt fericiți, înțeleși și nici nu au încredere sau stimă de sine.

Acest stil este unul centrat pe autoritate și mai puțin pe afecțiune, emoțiile sunt mai puțin importante decât respectarea regulilor. Adoptarea acestui stil rigid nu este avantajoasă pentru copil. Deși părinții autoritari vor ști să se impună și vor avea copii ascultători, relația dintre părinte și copil va fi una rece, distantă.

Stilul permisiv - Este acel stil „laissez-faire” al părinților care doresc să fie prietenii copilului. **Afecțiunea este cea mai importantă în relația părinte-copil, autoritatea fiind văzută ca o formă de putere indezirabilă** și nedreaptă. Părinții permisivi doresc să se facă iubiți și să îi lase copilului libertatea de a se dezvolta și manifesta. Comunicarea este inversă situației anterioare: copilul vorbește, părinții îl ascultă, dorințele și nevoile sale fiind cele mai importante. Stilul parental permisiv creează o personalitate deschisă, sociabilă, încrezătoare. Însă este clar că părinții constant permisivi, care nu impun reguli, nu vor avea puterea să limiteze eficient comportamentele copilului (părinții care se tem că, dacă sunt severi, copilul îi va urî). Copilul poate deveni egoist, răsfățat, nu va respecta nicio regulă, nu se va gândi la consecințele acțiunilor sale.

Stilul indiferent - Acest stil caracterizează părinții care sunt, în mare parte absenți, din viața copilului, care nu se implica cu adevărat emoțional, ci doar cât este nevoie. Acest stil este, poate, cel mai dăunător pentru dezvoltarea copilului. **Nu există nici interesul de a impune autoritate, de a stabili limite, de a educa copilul, nu există nici afecțiunea**, comunicarea deschisă între părinți și copii. Există doar o relație superficială, părinții se asigură că nu îi lipsește nimic copilului și că nu este în pericol. Și atât... Comunicarea se limitează la strictul necesar, nu se realizează o apropiere reală și nici nu se impune cu adevărat autoritatea parentală. Copilul se simte nedorit, neimportant, neapreciat, neascultat, părinții fiind permanent preocupați de altceva. Stilul parental indiferent creează o personalitate complexată, care are probleme de comunicare și de încredere în sine și în alții. Deși copilul este nevoit să își poarte singur de grijă de timpuriu, părinții săi fiind indiferenți și absenți, el nu devine mai puternic astfel: lipsa afecțiunii, a apropierii, a atașamentului, îl fac un copil vulnerabil, complexat, cu risc în adoptarea unor comportamente negative.

Stilul democratic - Acest stil presupune preluarea elementelor pozitive din primele două stiluri parentale: autoritate și afecțiune. Părinții știu că ei sunt părinți și nu prietenii pentru copil, așadar stabilesc clar anumite reguli în educația sa. Totodată știu și că familia trebuie să fie un mediu afectiv și armonios, astfel că au grijă să explice de ce există acele reguli și au grijă să comunice în ambele sensuri cu copilul. **Părinții oferă atenția și afecțiunea, atât de importantă pentru copil, însă nu dau înapoi de la a impune limite și reguli precise.** Este cel mai dificil stil parental, impune atât autoritate cât și afectivitate, dar este cel mai eficient și sănătos pentru dezvoltarea copilului. Acest stil se exersează, se învață pe parcurs, presupune să i se explice copilului ce reguli există și de ce există; în același timp presupune a fi deschiși și dispuși să asculte copilul, să îl lase să se exprime și să negocieze atunci când o regulă i se pare nedreaptă.

Stilul echilibrat se bazează pe reciprocitate în relația părinți-copii: pentru a cere copilului ascultare, respect, afecțiune, trebuie, ca părinte, să le și oferi. Modelele disciplinare ale acestui stil

parental sunt de susținere și nu punitive; părinții sunt interesați de copiii lor și doresc ca aceștia să devină responsabili social, cooperativi și asertivi. Acest stil parental are tendința de a forma copiii fericiți, capabili și de succes.

În literatura de specialitate, se regăsesc și alte tipuri de părinți care prezintă mai mult sau mai puțin trăsături specifice unuia dintre cele patru stiluri anterioare:

-părinți rigizi care impun propriile idei, reguli, obișnuințe și mod de a trăi. Dacă rigiditatea nu se combină și cu alte elemente, vor apărea drept consecințe în dezvoltarea copiilor infantilismul, renunțarea, lipsa de personalitate, de încredere.

-părinți anxiosi care creează presiune asupra copiilor iar aceștia se simt în permanență supravegheați și controlați

-părinți boemi care nu se preocupă de copii atât cât ar trebui. La acești copii poate apărea lipsa unor puncte de reper în viață și a unei baze care să le garanteze un sentiment de securitate

-părinți inconsecvenți care prezintă o instabilitate în modul de relaționare cu copiii, exigențele alternând cu perioade de libertate totală

-părinți indulgenți care nu manifestă niciun fel de rezervă în a oferi copiilor tot ce își doresc. Acești copii nu vor accepta niciun refuz, considerând că li se cuvine totul.

-părinți tandri care sunt părinții ce creează un climat bogat în stimulente afective, manifestându-și fără rezerve întreaga afecțiune

De ce diferă stilurile parentale?

Stilurile parentale variază în funcție de cultura, personalitatea, educația și religia părinților, de numărul de membri ai familiei, de statutul socio-economic.

Acestea sunt motivele din cauza cărora stilul parental democratic, care contribuie la formarea copiilor fericiți, încrezători, înțelegători și competitivi, nu este adoptat în toate familiile, din toată lumea.

Niciunul dintre cele patru stiluri parentale nu este pur, fiecare împrumutând caracteristici de la celelalte stiluri, fiecare având avantajele și dezavantajele sale. Astfel, fiecare părinte trebuie să găsească un echilibru și să se adapteze diferitelor contexte precum și personalității unice a copilului.

FAMILIA, ROL IMPORTANT ÎN PROCESUL INSTRUCTIV-EDUCATIV DIN GRĂDINIȚĂ

**Prof. Spânu Ramona
Grădinița cu Program Normal nr. 11 Arad, jud. Arad**

Activitățile cu caracter instructiv-educativ din grădiniță reprezintă un proces de învățare în cadrul căruia strategiile didactice sunt determinate de modul specific al preșcolarului de a percepe lumea. Se are în vedere ca, la acest nivel de vârstă, dezvoltarea afectivă a fiecărui copil poate fi diferită, iar mediul social și familial are o mare însemnătate în acest sens.

Colaborarea familiei cu grădinița este o condiție de bază în realizarea eficientă a educației copilului, fiind necesară cunoașterea caracteristicilor și a potențialului educativ. Sunt urmărite aspectele multiple și variate ale familiei, cum ar fi: adaptarea sau inadaptația ei socială, înregistrarea succeselor și a insucceselor părinților, rolul pe care copilul îl are în familie și responsabilitățile sale, relațiile afective între părinți și între aceștia și copii. Este necesară stabilirea unui sistem unitar de cerințe în grădiniță și în familie, în caz contrar rezultatele nu vor fi cele dorite.

De la educația în familie depinde întregul stil de viață al copilului, nu prezența fizică a părinților este precumpănitoare, ci conținutul activității și al acțiunilor desfășurate în cadrul familiei. Apar situații în care părinții nu își propun realizarea unei acțiuni educative unitare, în acest caz copilul este derutat, trecând de partea unuia dintre părinți, respingându-l pe celălalt. Copilul, neavând criterii obiective de apreciere a valorilor, de obicei, se alătură tatălui, care se impune prin tonul său autoritar, convingându-l că este mai puternic. Asemenea manifestări sunt dăunătoare dezvoltării armonioase a copilului, deoarece el are nevoie de afecțiunea, grija și preocuparea ambilor părinți.

Colaborând cu familia și cunoscând diferite aspecte ale ei, sunt recunoscute mai ușor motivele atitudinilor și manifestărilor copilului, astfel putându-l ajuta să se adapteze mai ușor mediului din grădiniță. Pentru ca părintele să poată urmări mai bine evoluția dezvoltării copilului, acesta poate asista la desfășurarea programului în grădiniță, mijloc care îl familiarizează cu situația exactă a propriului copil, existând și alte modalități de cunoaștere, precum ședințele sau consultațiile individuale.

Scopurile educației preșcolare sunt orientate spre accelerarea formării unor capacități ce conturează personalitatea, în raport cu specificul vârstei cronologice și individuale, urmărind deschiderea orizontului cultural și pregătirea copilului pentru școală. Din perspectiva punerii unei temelii solide a viitoarei personalități dinamice și creatoare, grădinița, împreună cu familia și societatea, își conectează eforturile pentru asigurarea unui învățământ de calitate.

Educația preșcolară, alături de familie, contribuie la formarea personalității copilului. Aceasta reprezintă mai cu seamă educația simțurilor, a comportării civilizate, a stăpânirii de sine, a voinței, a creativității și autonomiei personale, a atitudinii pozitive față de semenii și mediul ambiant. Educatoarea are menirea să focalizeze și să creeze un cadru optim de pregătire a copilului pentru școală și viață.

Bibliografie:

1. Schwartz Gheorghe, Kelemen Gabriela, Moldovan Olga, Psihologia copilului, Arad, Editura Universității „Aurel Vlaicu”, 2009
2. Verza Emil, Psihologia vârștelor, București, Editura Pro Humanitate, 2000
3. Voiculescu Elisabeta, Pedagogie preșcolară, București, Editura Aramis, 2003
4. Prelici Viorel, A educa înseamnă a iubi, București, Editura Didactica și Pedagogica, 1997
5. Busoiu Olimpia, Psihologia pentru toți, Arad, Editura Gutenberg Univers, 2003

DEZVOLTAREA AFECTIVITĂȚII LA PREȘCOLARI

Educatoare STAN MIHAELA

Școala Gimnazială Drăgănești - Grădinița cu P.N. Drăgănești, jud. Prahova

Stările afective reprezintă componenta esențială a funcționării organismului, dar și a relațiilor. Ele își pun amprenta asupra memoriei, atenției, imaginației, gândirii și influențează modul de a reacționa la comportamentelor celorlalți. Stabilirea unor relații interpersonale armonioase, echilibrate, eficiente este influențată atât de competența cognitiv profesională, dar și de cea socială și emoțională (G. Albu, 2013, p. 184).

După A. Damasio și De Bono emoțiile și sentimentele ne afectează și influențează deciziile, alegerile și relațiile interpersonale. Întreaga viață a individului este gestionată de emoții și sentimente. Unii consideră că emoțiile, dispozițiile, pasiunile sunt esențiale, alții le consideră ca fiind un capriciu, o fantezie, ne întunecă judecata, ne complică și ne îngreunează relațiile interpersonale (D. Goleman, 2008, p.)

Indiferent de părerile diferiților specialiști, stările afective reprezintă limbajul nostru comun. Emoțiile, sentimentele ne apropie, ne ajută să-i înțelegem pe ceilalți, să rezolvăm conflictele pe cale amiabilă, una dintre marile provocări ale societății de azi fiind alfabetizarea emoțională. Așa cum spunea Karen Stone McCown, creatoarea programei Științei Sinelui și fondatoare a Nueva School: „Învățătura nu se poate face izolat de sentimentele copiilor. Alfabetizarea emoțională este la fel de importantă ca și învățarea matematicii și a cititului”. (D. Goleman, p. 331)

Celebrul psiholog Erik Erikson vorbește despre *încredere în sine fundamentală*. Dacă un copil crește într-un mediu favorabil care i-a oferit încredere, iubire, pe parcursul vieții va avea încredere în oameni, își va face prieteni cu ușurință, nu va percepe viața și oamenii cu care intră în contact ca pe o amenințare și va avea relații profunde și stabile. (G. Albu, 2013 , p. 196)

Un copil care va crește într-un mediu ostil, care este abuzat, neglijat, respins, înjosit, desconsiderat, va dezvolta o schemă de inadaptare – neîncrederea. El va percepe oamenii ca fiind dușmanii lui. Această *schemă a neîncrederii* „afectează relațiile cotidiene și îi împinge pe oameni către un teren ostil și primejdios” (ibidem p. 196-197)

Atunci când vom reuși să ne controlăm emoțiile vom atinge *siguranța emoțională*. După G. Lindenfield, atingem siguranța emoțională atunci când „știm că putem conta pe abilitatea noastră de a exercita un control deplin asupra sentimentelor noastre”.(ibidem p. 202)

Beneficiile dobândirii siguranței emoționale sunt:

- Autorespect crescut;
- Simț ferm al identității personale;

- Susținerea motivației;
- Economie de timp;
- Luarea de decizii bune;
- O mare putere de convingere;
- Preocupare pentru propria persoană;
- Asumarea riscurilor;
- O stare de sănătate mai bună;
- Mai multe șanse de succes (G, Albu, 2013, pp. 202-203).

În contextul obținerii de către copii a siguranței emoționale, educația joacă un rol foarte important în următoarele arii:

- Ajută la stabilirea pragului obișnuit al percepției emoțiilor (Pragurile reacțiilor emoționale depind de structura biologică și genetică și de interpretarea personală a factorilor declanșatori);
- Determină ce anume așteptăm de la emoții (Copiii care au profesori deschiși, optimiști au o apreciere pozitivă a potențialului propriu);
- Ajută la formarea stilului în care copiii își manifestă emoțiile (Copiii își exprimă emoțiile după modelul celor din jur – părinți și profesori. Dacă aceștia își arată în mod deschis sentimentele, să nu se ascundă, să nu le fie frică să spună când sunt supărați, triști, când nu sunt de acord cu o decizie etc.);
- Influențează modul în care copiii vor face uz de emoții (Dacă părinții și profesorii vor apela la șantaj emoțional, manipulare, constrângere, copiii vor acționa la fel).

SIMPOZION NAȚIONAL „TENDINȚE MODERNE ÎN EDUCAȚIA PARENTALĂ-ARTA DE A FI PĂRINTE”, EDIȚIA A VIII-A

Stanciu Mariana-Alina
Grădinița cu Program Normal Numărul 8, Ploiești, jud. Prahova

Educația parentală este un domeniu în continuă evoluție, reflectând schimbările sociale, culturale și tehnologice ale timpului nostru. Astăzi, a fi părinte presupune mai mult decât oferirea unui mediu sigur și hrănitor; implică dezvoltarea unor strategii educative și emoționale complexe care să pregătească copiii pentru provocările unei lumi dinamice și interconectate.

1. Tehnologia și Educația Parentală

În era digitală, tehnologia joacă un rol crucial în educația parentală. Aplicațiile de parenting, platformele de e-learning și grupurile de suport online sunt resurse esențiale pentru părinți. Aceste instrumente oferă acces rapid la informații despre dezvoltarea copilului, sfaturi de parenting și oportunități de a împărtăși experiențe cu alți părinți.

Beneficii:

- **Acces rapid la resurse educaționale:** Platforme precum BabyCenter și What to Expect oferă articole, videoclipuri și forumuri de discuții pentru părinți.
- **Conectarea cu experți și alți părinți:** Aplicații precum ParentLab și Tinybeans facilitează interacțiunea cu specialiști și comunități de părinți.
- **Monitorizarea dezvoltării copilului:** Aplicații precum Sprout Baby și Wonder Weeks ajută părinții să urmărească etapele de dezvoltare ale copiilor lor.

Provocări:

- **Gestionarea timpului petrecut în fața ecranelor de către copii:** Este important să se stabilească limite clare și să se promoveze activități offline.
- **Filtrarea informațiilor de calitate din multitudinea de surse disponibile:** Părinții trebuie să fie critici și să verifice sursele de informații.

2. Educația Emoțională și Inteligența Emoțională

O tendință semnificativă în educația parentală modernă este accentul pus pe dezvoltarea inteligenței emoționale (IE) a copiilor. Părinții sunt încurajați să își ajute copiii să recunoască, să înțeleagă și să gestioneze emoțiile. Aceasta nu doar că îmbunătățește relațiile interpersonale ale copiilor, dar contribuie și la succesul lor academic și profesional.

Tehnici de dezvoltare a IE:

- **Reflectarea emoțională:** Părinții pot discuta deschis cu copiii despre emoțiile lor, încurajându-i să exprime ceea ce simt.
- **Exemplul personal:** Demonstrarea unor comportamente emoționale sănătoase. De exemplu, părinții pot arăta cum să gestioneze frustrarea prin calm și dialog.
- **Jocuri și activități:** Utilizarea jocurilor și activităților interactive pentru a dezvolta empatia și gestionarea stresului. Jocuri de rol sau activități de art-terapie pot fi foarte eficiente.

3. Educația Incluzivă și Diversitatea

Într-o lume globalizată, educația parentală modernă trebuie să includă și conceptul de diversitate și incluziune. Părinții au rolul de a învăța copiii să respecte și să aprecieze diferențele culturale, rasiale, de gen și socio-economice.

Strategii pentru promovarea diversității:

- **Educație prin lectură:** Introducerea copiilor în literatura care reflectă diverse perspective și culturi. Cărți precum "The Colors of Us" de Karen Katz și "Last Stop on Market Street" de Matt de la Peña pot fi utile.
- **Experiențe culturale:** Participarea la evenimente și activități multiculturale, cum ar fi festivaluri internaționale și sărbători tradiționale din alte culturi.
- **Dialog deschis:** Discuții despre prejudecăți și stereotipuri, încurajând copiii să fie deschiși și toleranți. De exemplu, părinții pot discuta despre diferite tradiții și obiceiuri din întreaga lume.

4. Parentalitatea Conștientă (Mindful Parenting)

Parentalitatea conștientă este o abordare care pune accent pe prezența și conștientizarea momentului prezent în interacțiunile dintre părinți și copii. Aceasta implică ascultarea activă, răspunsuri empaticе și evitarea reacțiilor automate la comportamentele copiilor.

Beneficii:

- **Îmbunătățirea relației părinte-copil:** Relațiile devin mai profunde și mai autentice.
- **Reducerea stresului parental:** Practicile de mindfulness pot ajuta părinții să gestioneze mai bine stresul zilnic.
- **Promovarea unui mediu familial armonios:** Părinții mai conștienți de propriile reacții pot crea un mediu mai calm și suportiv.

Practicile de mindfulness includ:

- **Meditația:** Practicarea meditației pentru a cultiva răbdarea și calmul. Părinții pot folosi aplicații precum Headspace sau Calm pentru ghidare.
- **Exerciții de respirație:** Utilizarea tehnicilor de respirație pentru a gestiona emoțiile intense. De exemplu, respirația profundă sau respirația în patru pași.
- **Reflectarea zilnică:** Încadrarea unor momente de reflecție zilnică pentru a evalua experiențele și a învăța din ele. Jurnalele de recunoștință pot fi de asemenea utile.

Educația parentală modernă se definește prin adaptabilitate și deschidere către noi metode și strategii care răspund nevoilor actuale ale copiilor și părinților. Integrarea tehnologiei, dezvoltarea inteligenței emoționale, promovarea diversității și practicile de mindfulness sunt doar câteva dintre tendințele care conturează arta de a fi părinte în secolul XXI. Este esențial ca părinții să continue să învețe și să se adapteze pentru a oferi copiilor lor cele mai bune oportunități de dezvoltare.

Astfel, părinții pot crea un mediu familial sănătos și stimulat, pregătindu-și copiii pentru a deveni adulți responsabili și empatici, capabili să navigheze cu succes într-o lume complexă și în continuă schimbare.

”BUCURIA DE A FI PĂRINTE”

CURS DE PARENTING ȘI EXEMPLE DE BUNE PRACTICI

Prof. învă. preșcolar Stanciu Mariana-Elena
Grădinița nr. 233, București

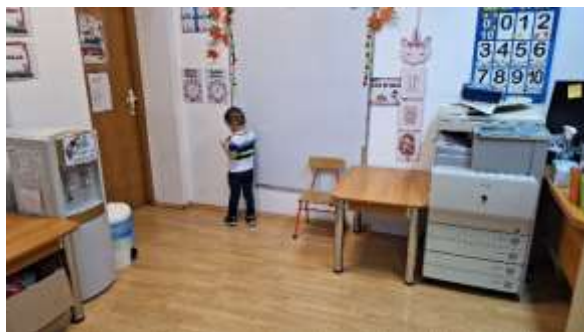
Ideea acestui curs de parenting mi-a venit acum 4 ani după ce am preluat grupa mică la grădinița unde funcționez ca profesor pentru învățământul preșcolar.

Am constatat dificultățile emoționale pe care le aveau părinții preșcolariilor de grupă mică de a se desprinde de aceștia. Ca o situație comică pot să vă spun că am văzut părinții agățați de grilajul de la ferestre pentru a putea vedea în sala de grupă ce face copilul dumnealor, sala de grupă fiind la parter. Primele două săptămâni (la unii chiar primele două luni) au fost dificile deoarece plâneau zilnic la despărțirea de părinți/ bunici și era nevoie de toată măiestria pedagogică a doamnelor educatoare de a le distra atenția, de a-i focusa într-o activitate, de a-i redirecționa la un joc și la socializarea cu ceilalți preșcolari din grupă.

În acest an școlar am preluat din nou grupa mică și am întâmpinat aceleași situații, deși organizasem prima ședință cu părinții în luna septembrie 2023 înainte de începerea oficială a anului școlar și menționasem părinților să le facă o pregătire emoțională copiilor pentru grădiniță.

Le-am sugerat să vină cu copiii în vizită, cât timp noi eram în activitate, să ne cunoască și pe noi, doamnele educatoare, asta în situația în care nu participaseră la evenimentul grădiniței (anual) din luna mai 2023 Ziua Porților Deschise.

Cunoașterea grădiniței, a sălii de grupă ca locație, dotări, împrejurimi alungă teama de necunoscut. Prezența doamnelor educatoare și a altor copii face ca în prima zi de grădiniță preșcolarul să își poată găsi o ancoră emoțională și să nu se simtă pierdut, abandonat și trist.

După primele 3 săptămâni de grădiniță și trecerea perioadei de evaluare inițială am organizat ședințe individuale cu părinții și am discutat cu fiecare tot ce am observat la copilul dumnealor în acest interval de timp. Am recomandat părinților o susținere emoțională mai puternică pentru copii dumnealor din partea familiei, discutarea activităților desfășurate la grădiniță și recunoașterea colegilor de la grupă din fotografiile trimise pe grupul de whatsapp.

Am încheiat în acest an școlar următoarele parteneriate pentru susținerea părinților și a familiilor în vederea acomodării la programul și regulile grădiniței: Parteneriat Grădiniță-Familie ”Împreună alături de copii”, Parteneriat de Educație Parentală cu Asociația Atelier de Cuvinte ”Împreună pentru copii”, Parteneriat cu Biserica ”Sf. Mare Mucenic Dumitru” Colentina ”Lăsați copiii să vină la Mine”, Parteneriat cu Consilierul școlar în vederea accesării în mod gratuit a ședințelor de

dezvoltare personală, Parteneriat cu Opera Comică pentru Copii pentru Atelierele BUBU de dezvoltare emoțională, artistică și creativă și am organizat începând cu luna martie 2024 cursul de parenting "Bucuria de a fi părinte" în colaborare cu Biblioteca Metropolitană București (filiala Alexandru Odobescu).

După perioada de acomodare, care a fost diferită de la copil la copil, cei care au frecventat și creșa obișnuindu-se mai ușor și mai repede, copiii au început să se cunoască și să se joace împreună.

Așa arătau părinții care și-au dorit să participe la întâlnirile cursului de parenting. I-am încurajat să participe ambii părinți ca să poată beneficia de aceleași informații și experiențe.

Așa arată la sfârșit de an școlar preșcolarii de la grupa mică și părinții lor.

La concurs sportiv "Cu mic cu mare, facem mișcare"

La concurs sportiv "Campioni la sănătate" – faza pe municipiu

Iar dintre activitățile care le-au plăcut cel mai mult atât copiilor, cât și părinților: Șezătoarea tăticilor și șezătoarea mămicilor, activități în care au lucrat în echipă cu copiii lor, au observat direct interacțiunea lor cu educatoarea și colegii de grupă, nivelul deprinderilor formate, comportamentul și aplicarea în viața reală a informațiilor însușite la grădiniță.

Cred cu ardoare în puterea parteneriatului grădiniță-familie și sunt convinsă că este de real folos și copiilor și familiei și educatorilor. O bună colaborare și susținere reciprocă vor duce la formarea unor copii dezvoltați armonios din punct de vedere fizic, emoțional, cognitiv, comportamental, pregătiți pentru viață, pentru școală și pentru societatea din care fac parte.

Bibliografie:

Farca Speranța, *"Acasă,, la grădiniță! – ghid pentru părinți*, București, Editura Trei, 2010;
Satir Virginia, *Arta de a făuri oameni – psihologia familiei*, București, Editura Trei, 2010;
Vrășmaș Ecaterina Adina, *Consilierea și educația părinților*, București, Editura Aramis, 2002.

ARTA DE A FI PĂRINTE - STILURILE PARENTALE

Prof. STATE FLORENTINA–CLAUDIA
Grădinița cu P.P. nr. 35 Ploiești, jud. Prahova

„Copilul nu are nevoie de un părinte perfect, ci de părinți autentici care să-și recunoască greșelile și dorința de a se schimba.” - Arnaud Deroo

Educația parentală reprezintă o componentă esențială a dezvoltării copilului, influențând în mod direct și indirect formarea personalității acestuia. În ultimele decenii, abordările moderne în educația parentală au evoluat semnificativ, adaptându-se schimbărilor socio-culturale și tehnologice. Acest referat își propune să exploreze tendințele moderne în educația parentală, concentrându-se pe stilurile parentale și influența lor asupra dezvoltării copilului preșcolar.

Stiluri Parentale reprezintă modalități distincte prin care părinții interacționează cu copiii lor și îi ghidează în procesul de creștere și dezvoltare. În literatura de specialitate, cele mai frecvent întâlnite stiluri parentale sunt:

1. Stilul Autoritar - Părinții autoritari sunt caracterizați printr-o disciplină strictă, reguli rigide și așteptări înalte. Aceștia folosesc adesea pedepsele pentru a corecta comportamentele neadecvate și cer ascultare necondiționată.

Influente asupra copilului preșcolar:

- Dezvoltarea unui sentiment redus de autonomie
- Posibilitatea de a dezvolta anxietate sau stima de sine scăzută
- Performanțe academice ridicate, dar însoțite de stres și nesiguranță

2. Stilul Permisiv - Părinții permisivi sunt foarte indulgenți și au puține așteptări și reguli. Ei încearcă să fie prieteni cu copiii lor, oferindu-le libertate maximă și intervenind rareori în comportamentul acestora.

Influente asupra copilului preșcolar:

- Dezvoltarea unei autocontrol scăzut și dificultăți în respectarea limitelor
- Abilități sociale bune datorită deschiderii și comunicării libere
- Posibilitatea de a dezvolta comportamente egocentrice și probleme de comportament

3. Stilul Neglijent - Părinții neglijenți sunt caracterizați prin lipsa de implicare și indiferență față de nevoile și dezvoltarea copilului. Aceștia oferă foarte puțin sprijin emoțional și direcție.

Influente asupra copilului preșcolar:

- Dezvoltarea unui sentiment de nesiguranță și instabilitate emoțională
- Performanțe academice și sociale scăzute
- Posibilitatea de a dezvolta probleme emoționale și comportamentale

4. Stilul Autoritativ - Părinții autoritativi combină disciplina cu afecțiunea și sprijinul. Ei stabilesc reguli clare și așteptări înalte, dar sunt deschiși la dialog și oferă sprijin emoțional constant.

Influențe asupra copilului preșcolar:

- Dezvoltarea unui sentiment puternic de autonomie și stima de sine ridicată
- Abilități sociale și academice bine dezvoltate
- Capacitatea de a gestiona stresul și de a rezolva problemele în mod eficient

Dezvoltarea copilului preșcolar este influențată major de stilul parental adoptat de părinți. Fiecare stil parental are implicații diferite asupra domeniilor cheie ale dezvoltării copilului:

Dezvoltarea Emoțională - Copiii crescuți într-un mediu autoritativ tind să dezvolte o stima de sine sănătoasă și să fie mai rezilienți emoțional. În contrast, copiii din familii autoritare sau neglijente pot avea dificultăți emoționale, precum anxietatea sau depresia.

Dezvoltarea Socială - Stilurile parentale autoritative și permissive pot conduce la abilități sociale bune, datorită accentului pus pe comunicare și interacțiuni pozitive. Cu toate acestea, copiii din medii permissive pot întâmpina dificultăți în respectarea regulilor sociale, în timp ce cei din medii autoritare pot avea probleme în relaționarea deschisă și empatică cu ceilalți.

Dezvoltarea Cognitivă - Copiii din familii autoritative tind să performeze mai bine academic datorită sprijinului și orientării clare oferite de părinți. Stilurile permissive și neglijente, pe de altă parte, pot conduce la performanțe academice mai slabe datorită lipsei de structură și sprijin.

Dezvoltarea Comportamentală - Stilurile parentale au un impact direct asupra comportamentului copiilor. Un stil autoritativ tinde să producă copii cu comportamente adecvate și autocontrol bun, în timp ce stilurile permissive și neglijente pot conduce la comportamente problematice.

Una dintre tendințele predominante în educația **parentală** contemporană este accentul tot mai mare pus pe **parentingul conștient și intențional**. Părinții sunt încurajați să fie mai atenți la nevoile emoționale și psihologice ale copiilor lor, adoptând abordări bazate pe empatie, înțelegere și comunicare deschisă. În contextul modern, educația parentală a început să integreze o serie de tendințe și metode noi care reflectă schimbările din societate și progresele din psihologia copilului. Aceste tendințe includ:

Educația Bazată pe Empatie și Inteligență Emoțională - Înțelegerea și gestionarea emoțiilor proprii și ale copiilor au devenit esențiale în educația modernă. Părinții sunt încurajați să își dezvolte inteligența emoțională și să-și învețe copiii să-și exprime emoțiile într-un mod sănătos și constructiv.

Comunicarea Deschisă și Respectuoasă - Dialogul deschis și respectuos între părinți și copii este esențial pentru construirea unei relații de încredere și pentru încurajarea dezvoltării unei personalități sănătoase. Părinții sunt încurajați să își asculte copiii și să le acorde atenție și respect.

Utilizarea Tehnologiei în Mod Responsabil - Tehnologia joacă un rol tot mai mare în viața copiilor, iar părinții trebuie să învețe să gestioneze utilizarea acesteia într-un mod care să fie benefic pentru dezvoltarea copiilor. Aceasta include stabilirea unor limite clare și promovarea activităților offline care să contribuie la dezvoltarea socială și fizică a copilului.

Accentul pe Autonomie și Responsabilitate - Părinții moderni sunt încurajați să promoveze autonomia copiilor lor, oferindu-le oportunități de a lua decizii și de a învăța din experiențele proprii. Acest lucru contribuie la dezvoltarea unui sentiment puternic de responsabilitate și la formarea unei personalități independente.

Tendențele moderne în educația parentală subliniază importanța adoptării unui stil parental echilibrat, care combină disciplina cu afecțiunea și sprijinul emoțional. Stilul autoritativ, în particular, pare să ofere cele mai multe beneficii pentru dezvoltarea copilului preșcolar, contribuind la formarea unei personalități sănătoase și echilibrate. Este esențial ca părinții să fie conștienți de influența pe care o au asupra copiilor lor și să adopte metode de educație care să sprijine dezvoltarea optimă a acestora.

Bibliografie:

Autori Români

1. Miclea, M. (2012). *Psihologia copilului*. Editura Polirom.
2. Rădulescu, S. (2011). *Educația și dezvoltarea copilului*. Editura Universitară.
3. Petre, A. (2015). *Parenting modern: Teorii și practici*. Editura Trei.

Autori Străini

1. Baumrind, D. (1966). *Effects of Authoritative Parental Control on Child Behavior*. *Child Development*, 37(4), 887-907.
2. Darling, N., & Steinberg, L. (1993). *Parenting Style as Context: An Integrative Model*. *Psychological Bulletin*, 113(3), 487-496.
3. Maccoby, E. E., & Martin, J. A. (1983). *Socialization in the Context of the Family: Parent-Child Interaction*. In E. M. Hetherington (Ed.), *Handbook of Child Psychology: Vol. 4. Socialization, Personality, and Social Development* (pp. 1-101). New York: Wiley.

EDUCAȚIE PARENTALĂ

Prof. Stoica Claudia-Elena
Grădinița cu P.P. nr. 23 Ploiești, jud. Prahova

Relația dintre părinți și copii aduce cele mai multe satisfacții unui om. Nici o experiență trecută sau viitoare nu se compară cu aceea de a avea un copil, de a te implica în creșterea și dezvoltarea lui, de a-i da cele mai bune sfaturi și de a-l călăuzi în viață. Întotdeauna oamenii se vor întreba cum să procedeze pentru a reuși să fie un părinte bun pentru copilul său însă nu există „rețeta perfectă”, ce funcționează la o familie, poate să nu dea roade în alta.

A fi părinte este o activitate complexă care include multe comportamente specifice, care funcționează separat și împreună, pentru a influența valorile copilului. Există mai multe modalități și strategii diferite de raportare a părinților la proprii lor copii, iar acest fapt duce la conturarea unor efecte educative specifice asupra personalității acestora. În literatura de specialitate s-au conturat câteva profile tipologice ale comportamentului parental. Stilul parental cuprinde două elemente: receptivitatea și exigențele părinților:

- ≈ Receptivitatea parentală (deși este denumită căldură părintească sau sprijin parental) se referă la gradul în care părinții cultivă, în mod intenționat, individualitatea, auto-controlul și auto-afirmarea copiilor, prin adaptarea, suportul și respectarea nevoilor și cererilor speciale ale celor mici.
- ≈ Exigența parentală (care mai este numită și control comportamental) se referă la pretențiile pe care le au părinții de la copii, pentru a se integra în familie, impuse prin gradul de maturitate, supraveghere, eforturi disciplinare și dorința de a discuta, față în față, cu copilul care este neascultător.

Pe baza acestor elemente, stilurile parentale pot fi:

- *Părinții democrațici* - îmbină metode sănătoase de disciplinare cu exprimarea unui comportament de atașament și disponibilitate și creează astfel un mediu securizant pentru copilul lor. Ei trasează limite clare și impun seturi de reguli, însă sunt în același timp destul de flexibili pentru a lua în considerare și a accepta păreri contrare. Părinții încurajează copilul să ia parte la discuțiile familiale și luarea deciziilor, ei invită la dialog, spunând: „Hai să vorbim despre ...” Copiii care cresc în astfel de familii învață că opțiunile lor sunt importante, învață cum să ia decizii. Acești copii sunt crescuți pentru a fi independenți și responsabili;
- *Părinții permisivi* - sunt indulgenți, îi permit copilului să se manifeste cum vrea el, nu îi refuză cerințele și nu îi interzic anumite comportamente, chiar dacă acestea nu sunt de dorit. Părinții sunt calzi și acceptanți, însă nu trasează limite ferme copilului. Ei par a spune: „Facem cum vrei tu ...” Copilul este cel care deține puterea și are ultimul cuvânt de spus. Stilul relaxat de educare a copilului poate duce la haos și răsfăț;

- *Părinții neimplicați* - sunt indiferenți la nevoile copilului și resping cererile acestuia de atenție și suport emoțional. Practic, ei nu sunt nici implicați, nici disponibili și par a spune: „Fă cum vrei”. Interacțiunile sunt restricționate, părinții răspund minimal. Căile de comunicare sunt mai degrabă închise, iar subiectele discutate impersonale. Părinții neimplicați nu ascultă, nu manifestă interes pentru copil și nu sunt preocupați de realizările și provocările sale. Acești copii cresc cu sentimentul dureros de a fi ne semnificativi sau nedemni de iubirea părintească, ca și cum ceva ar fi în neregulă cu ei. Cererea lor de obținere a atenției poate lua forma unor comportamente nedorite, deviate sau periculoase;
- *Părinții autoritari* – impun reguli stricte copilului și nu acceptă nici o abatere de la ele. Ei pot fi descriși prin sintagma: „Faci cum spun eu!” Părinții dețin puterea și controlul. Copilul ar face bine să se ridice la nivelul așteptărilor lor. Dacă el încalcă vreo regulă sau greșește, este sancționat. Severitatea excesivă a părinților impune copiilor un sistem rigid de reguli, un volum mare de sarcini, care pot depăși limitele psihologice ale copilului. Copilul reacționează prin stări de inhibiție, frică, instabilitate, revoltă. Lipsa de disponibilitate, apropiere sau consolare pot duce la dezvoltarea convingerii copilului că el nu merită să fie iubit. Părinții autoritari caracterizați de fermitate sunt cei care dezvoltă, la copii lor, bune competențe cognitive pe când celelalte trei par să nu fie atât de optime din punctul de vedere al dezvoltării cognitive a copiilor. Acest tip de părinți fixau expectanțe foarte înalte copiilor lor dar întăreau comportamentele pozitive ale copiilor și penalizau lipsa de obediență dacă era necesar. Acești părinți ofera copiilor un mediu bine organizat și structurat, cu reguli clare. Părinții autoritari pot fi împărțiți în două tipuri: non-autoritari îndrumători, care sunt fermi, dar nu băgăcioși sau dictatori atunci când își exercită puterea, și autoritari-fermi, care intervin extrem de mult.

Avantajele unei educații autoritare:

- stilul autoritar îl învață pe copil să devină ordonat, disciplinat, respectuos față de cei de care îi este frică;
- se dezvoltă spiritul critic al copilului, el învață să devină „perfecționist” („Dacă faci ceva, atunci fă-o perfect”).

Dezavantajele unei educații autoritare:

- copilul crescut de părinți autoritari, va învăța foarte greu să fie maleabil, sensibil la dorințele altora, el va fi neiertător cu cei care greșesc;
- va întâmpina dificultăți în realizarea unei comunicări eficiente;
- ei vor fi frecvent lipsiți de inițiativă, de curaj și vesnic nemulțumiți;
- pentru ei, „a greși” este sinonim cu „a fi un ratat”, de aceea preocuparea lor majoră este „Ce va zice mama sau tata când va afla?”
- diminuarea stimei de sine („Am greșit! Nu sunt bun de nimic! Niciodată nu voi putea să....”)

Fiecare familie are stilul ei educativ, care este în principal dependent de stilul parental, acesta referindu-se la modul părinților de acționare asupra copiilor și poate fi o unitate armonică sau dizarmonică între stilurile personale de educație ale celor doi părinți. Indiferent de stilul educativ, fiecare părinte proiectează pentru copilul lui aspirații și dorințe pe care nu le-a realizat în viață, neținând cont de posibilitățile copilului, părinții consideră propriul copil o șansă de a nu repeta greșelile pe care le-au făcut ei în viață.

Părinții trebuie să fie un exemplu, să conducă, să călăuzească, să direcționeze, să corecteze și să încurajeze. Personalitatea părinților stă la baza structurii autorității pe care o impune o familie. Viitorul unui popor întreg stă în mâinile părinților, pentru că acesta depinde de copiii noștri și de lumea pe care ei o vor construi și-și vor întemeia viziunea zilei de mâine.

SIMPOZION NAȚIONAL:
„TENDINȚE MODERNE ÎN EDUCAȚIA PARENTALĂ - ARTA DE A FI
PĂRINTE” - Ediția a VIII-a, 28 iunie 2024

Prof. înv. preșcolar TASTAMAN ALINA-GABRIELA
Grădinița cu P.N. „Cezar Petrescu” Bușteni,
Structură a Școlii Gimnaziale „Nestor Urechia”, Bușteni, jud. Prahova

PREȘCOLARUL - OGLINDA FAMILIEI ÎN ERA DIGITALĂ

„Fiecare copil pe care îl educăm este un OM dăruit societății”. (N. Iorga)

Copiii zilelor noastre, aflați în plin proces de formare și dezvoltare, sunt asaltați de avalanșa de informații cărora trebuie să le facă față. Acasă, în parc, în vacanță, la grădiniță, alături de familie sau de cunoștințe, preșcolarii intră în contact cu situații de viață, reale sau virtuale, pe care este necesar să le înțeleagă și din care să aleagă ce este potrivit vârstei, nivelului emoțional, dar și cognitiv. Însă, pentru a-și dezvolta comportamentele adecvate selectării aspectelor benefice din mediul înconjurător, copilul are nevoie de o educație adecvată, susținută, menită să-i cultive o serie de valori care să-l călăuzească de-a lungul întregii vieți.

Valorile sunt standarde stabile, reprezentând fundamentul care stă la baza acceptării sau respingerii normelor. Transmiterea valorilor se face într-un proces în care individul are posibilitatea de a alege între variantele reale, analizând consecințele fiecărei opțiuni, apoi de a se exprima și a acționa conform propriei alegeri. Acest proces de raportare la valori determină formarea atitudinii, a conduitei personale, a comportamentului și, de aceea, trebuie să înceapă în copilăria timpurie. În era digitală, valorile noastre tind să se piardă în cotidian, pe de o parte, față de semeni, față de mediu, pe de altă parte, se constată lipsa de responsabilitate față de acțiunile întreprinse, lipsa de implicare etc.

Educația este o componentă extrem de importantă în progresul unui popor, fiind unul dintre drepturile fundamentale reglementate de **Convenția asupra Drepturilor Copilului** adoptată de către **Adunarea Generală a Națiunilor Unite** la data de 20 noiembrie 1989: „Copilul are dreptul de a primi o educație care să îi permită dezvoltarea, în condiții nediscriminatorii, a aptitudinilor și personalității sale.” Pestalozzi afirmă că „ceasul nașterii copilului” este ceasul începutului educației sale, iar „familia este prima școală a omenirii”. Familia pune bazele cinstei, omeniei, sincerității, demnității, hărniciei, toleranței, compasiunii, empatiei, spiritului adevărului și al dreptății, valori morale dobândite în urma unor experiențe ale membrilor acesteia, ce se perpetuează și se adaptează de la o generație la alta.

„ A iubi un copil nu înseamnă să îi faci toate capriciile; a-l iubi constă în a scoate tot ce este mai bun în el și a-l învăța să iubească dificultățile.”

(Nadia Boulanger)

Educația copiilor este datoria familiei, dar și responsabilitatea întregii comunități. Ea este leagănul creșterii și devenirii tinerilor, de a cărei implicare depinde în mare parte bagajul valorilor după care se ghidează la început de drum. Continuând procesul de socializare început în familie, grădinița oferă preșcolarului cadrul de valorificare a potențialului psiho-social. În perioada educației timpurii, preșcolarii își îmbogățesc vocabularul, își dezvoltă gândirea, concentrarea, memoria, dorința de cunoaștere, atenția, empatia, creativitatea, curajul, comunică mai mult, conturând aptitudinile fizice, psihice sau artistice. Grădinița sprijină copilul în interacțiunea cu mediul, favorizează descoperirea propriei identități și îi formează o imagine de sine pozitivă. În cadrul grupei, copilul trăiește prima experiență a vieții în colectivitate, a vieții sociale, alta decât familia. În schimb, este imperios necesară formarea unei relații pozitive grădiniță-familie, dezvoltând astfel sistemul de valori ce va avea un impact benefic asupra formării personalității copiilor.

Este de menționat faptul că în zilele noastre, copiii vin în contact cu tehnologia de la vârste foarte fragede. De cele mai multe ori din dorința de „ a respira”, părinții își expun copiii diferitelor dispozitive inteligente fără a conștientiza impactul emoțional și cognitiv pe care-l au zonele explorate de aceștia. Abundența informațională asupra copilului poate avea efecte grave în timp. Adesea, părinții se simt depășiți de modul în care gestionează timpul copiilor în fața ecranelor, de comportamentele dobândite de copii în urma expunerii necontrolate, de manifestările violente, de exprimarea nepotrivită sau de întârzierea limbajului la unii dintre aceștia. Trecerea bruscă de la o stare la alta, deficitul de atenție, agitația, nevoia de a primi validare permanentă în cadrul activităților sunt doar câteva dintre aspectele negative pe care le putem întâlni la diferiți preșcolari ce deja au dezvoltat dependență față de jocurile pe calculator sau față de diferitele platforme pe care își petrec timpul zilnic.

Cu toate acestea, copiii de astăzi sunt cetățenii societății informatice. Ei trebuie să acționeze și să gândească altfel decât au făcut-o părinții lor, asistând astfel la o transformare calitativă a vieții oamenilor din diferite perspective.

Adaptarea educației pentru era digitală este responsabilitatea întregii societăți și presupune un dialog real și intens între cadrele didactice și părinți.

„Copiii descoperă totul în nimic; oamenii nu găsesc nimic în toate.”

(Giacomo Leopardi)

Bibliografie:

Curriculum pentru educație timpurie, 2019

Programul Național de Educație pentru Valori „Joc, respect și bucurie”, 2022;

www.smart.edu.ro

www.edu.ro

CUM MĂ COMPORT CU COPILUL MEU?

**Prof. inv. prescolar Tivu Marinela
Grădinița cu P.P. nr. 23 Ploiesti, jud. Prahova**

Relația părinte copil este, de departe, cea mai importantă în dezvoltarea psiho-socială a copilului, a legăturilor pe care cel mic le creează cu lumea exterioară, având legătura chiar și cu procesul de învățare pe care copilul îl dezvoltă încă din primele ore ale vieții. Atunci când relația dintre părinți și copii este una armonioasă și echilibrată, cei mici se pot bucura de o dezvoltare sănătoasă, ba chiar pot învăța lucruri noi mult mai ușor decât acei copii care nu au dezvoltat o relație sănătoasă cu părinții. Însă, pentru ca totul să fie exact așa cum trebuie, este nevoie de multă răbdare, de ingeniozitate, dar și de o cultură vastă despre psihologia copilului și despre nevoile acestuia. Din materialul următor vei afla cum să dezvolti o relație sănătoasă cu cei mici, cum să devii un părinte mai bun, dar și cum să înțelegi nevoile copilului tău.

1. Relația dintre părinți și copii, cea mai importantă legătură din viața copilului. A fi părinte este unul dintre cele mai provocatoare roluri din lume. Fiecare părinte încearcă, mereu, să facă orice pentru a se asigura că va crește copii fericiți, sănătoși și de succes. Deși sunt numeroase stiluri de parenting abordate de milioane de persoane din întreaga lume, indiferent de stilul pe care alegi să îl folosești, acesta se rezumă la tipul de relație pe care fiecare părinte îl are cu propriul copil. Iar cu cât relația părinte-copil este mai puternică, cu atât creșterea și dezvoltarea viitorului adult este mai bună. Relația dintre un părinte și copilul său este legătura unică, care alimentează creșterea și dezvoltarea unui copil, fiind, poate, cea mai puternică conexiune din Univers. Aceasta pune bazele comportamentului, a personalității, a trăsăturilor și valorilor viitorului adult, astfel că este extrem de important ca relația părinte-copil să fie pozitivă, sănătoasă și deschisă.

De ce este relația părinte-copil importantă?

Copiii care au o relație sănătoasă cu părinții sunt mai predispuși să dezvolte relații pozitive cu alte persoane din jurul lor, atât în copilăria timpurie, cât și în adolescență și maturitate. Ei pot stabili legături sigure și prietenii cu colegii, fără să se teamă că ar putea fi răniți sau dezamăgiți. De asemenea, copiii care au o relație bună cu familia și cu părinții reușesc să își regleze mult mai bine emoțiile atunci când se confruntă cu stresul și cu situațiile dificile. Mai mult decât atât, un atașament sigur cu părinții, o relație funcțională, bazată pe dragoste, pe încredere și respect, ajută la dezvoltarea cognitivă, emoțională și socială a copilului. De asemenea, îi ajută pe copii să prezinte comportamente sociale pozitive. Implicarea sănătoasă a părinților în viața de zi cu zi a copiilor lor contribuie la asigurarea faptului că cei mici se pot comporta mai bine, atât din punct de vedere social, cât și

academic. Copiii care au o relatie sigura, pozitiva, sanatoasa si deschisa cu parintii reusesc sa invete si sa castige abilitati si valori esentiale, care le vor asigura un drum sigur catre succesul viitor.

2. Cum să dezvoltî o relație sănătoasă cu cei mici. Atunci cand iti doresti sa ai o relatie frumoasa si sanatoasa cu proprii copii, trebuie sa intelegi ca si cei mici sunt tot fiinte umane, care au propria personalitate, propriile trairi si propriile vise.

Iata ce ar trebui sa faci pentru a dezvolta relatia pe care o ai cu cel mic:

- *Exprimă-ți constant dragostea pentru copiii tăi!* Desi suna foarte simplu, este obligatoriu ca fiecare parinte sa spuna copiilor ca ii iubesc. Cei mici trebuie sa se simta mereu iubiti si sa fie siguri de dragostea parinteasca. Acest lucru este extrem de important in dezvoltarea viitorului adult! Chiar si atunci cand intervin neintelegeri si discutii in contradictoriu, copilul trebuie sa simta ca parintele il iubeste fara nicio rezerva si ca se poate baza pe el in orice situatie.
- *Acordă-le atenție!* Chiar daca ai un loc de munca extrem de solicitant, acest aspect al vietii nu ar trebui sa fie niciodata o scuza pentru a nu petrece timpul adecvat cu cel mic. Acorda intotdeauna timp si atentie copilului, indiferent de situatie! Desi ai proiecte de finalizat, incearca sa iti faci timp pentru nevoile copilului. Chiar daca se joaca cu jucariile, se uita la televizor sau se bucura de o gustare, fa-ti timp sa stai cu el. Nu e nevoie sa faci prea multe, pur si simplu vorbeste cu el, joaca-te cu el, interacționeaza cu el si acorda-le atentia ta.
- *Dezvoltă tradiții si ritualuri alături de copii!* Crearea de ritualuri si traditii creste sentimentul de siguranta al unui copil. In timp ce sunt inca mici, incearca sa faci un lucru important, astfel incat sa dezvolti ritualuri alaturi de ei, pe tot parcursul vietii.

De exemplu, puteti stabili rutina de culcare. Citește-le povesti inainte de a adormi sau chiar inventeaza o poveste in care ei sa fie personajele principale. Poti incerca, de asemenea, sa mergi, o data pe luna, cu ei la cumparaturi, sa ii lasi pe ei sa aleaga tot ce trebuie sa cumpere in ziua respectiva. De la cumparaturile saptamanale pentru casa si familie, pana la hainute, accesorii si incaltaminte pentru ei. Daca ii lasi pe ei sa aleaga, le va creste increderea in fortele proprii, iar mai tarziu vor sti sa se descurce mult mai usor in situatii dificile. De asemenea, poti crea un ritual saptamanal de familie, in care sa va bucurati de o anumita activitate impreuna. De exemplu, in fiecare weekend puteti stabili ca masa se va lua in familie duminica, iar sambata va fi seara de film. Indiferent de varsta copiilor si de ritual, este important sa petreci in mod regulat timp alaturi de cei mici, astfel ca legaturile de familie vor deveni mai puternice.

- *Luați masa împreună!* Ora mesei este cel mai bun moment pentru a purta conversații în familie și pentru a vă povesti ce ați făcut în ziua respectivă. Încearcă, pe cât posibil, să organizezi macar una dintre mesele zilnice în acest context. În plus, asigură-te că elimini orice activitate care poate răpi liniștea din timpul mesei. Oprește televizorul, lasă telefonul departe de masă. Acesta este momentul în care poți vorbi cu familia și te poți bucura de compania celuilalt.
- *Fii atent la sentimentele lor și sprijină-i atunci când au nevoie!* Dacă micuțul tau vine la tine pentru a-și împărtăși sentimentele cu privire la ceva, asigură-te că ești acolo pentru el și că îl sprijini necondiționat. Ascultă-l și fă-l să se simtă înțeles. Orice îi cauzează suferință, încearcă să fii acolo pentru ei, fără să îl judeci, doar fii deschis și discută cu el.

Legătura specială dintre un părinte și un copil este una dintre cele mai puternice și autentice legături din viața viitorului adult.

3. Relația dintre copii și părinți: poți deveni un părinte mai bun pentru copiii tăi? Fiecare părinte încearcă, încă de când cel mic a apărut în lume, să fie cel mai bun, să își sprijine copilul, să îl iubească necondiționat și să fie mereu lângă el. Înșă, oamenii au de învățat mereu, iar cei care își doresc să facă o „treabă” excelentă nu ezită să se informeze. De departe, cel mai important lucru în viața de părinte este să fii acolo, să fii prezent lângă copilul tău, mai ales atunci când are nevoie de ajutor sau de sfaturi.

Cum să fii alături de copilul tău și să te apropii de el:

- Da dovadă de acceptare, încearcă să nu îi spui ce să facă tot timpul. Nu trebuie să îl determini pe cel mic să facă anumite lucruri în modul „corect”.
- Observă ce face copilul tău și încurajează-l, fără să îl critici!
- Ascultă-l cu adevărat! De exemplu, dacă acesta îți spune o poveste lungă despre o mulțime de lucruri care s-au întâmplat în timpul zilei, s-ar putea să spună, printre rânduri, că îi place noul profesor de istorie sau că și-a făcut noi prieteni la școală. Ascultă în mod activ cuvintele sale, pentru a ști întotdeauna ce se petrece în viața lui.
- Gandeste-te și încearcă să studiezi ceea ce transmite prin comportament copilul tău. De exemplu, dacă acesta stă în bucătărie, în timp ce tu pregătești masa, dar nu vorbește prea mult, s-ar putea să își dorească să fie mai aproape de tine. Ai putea să îl îmbratisezi, să îl rogi să te ajute la gătit, fără să vorbești prea mult sau să pui prea multe întrebări.
- Sustine ideile copilului tău. De exemplu, dacă copilul tău mai mare decide să planifice o masă de familie, de ce să nu spui da? În plus, atunci când cel mic își exprimă o părere, ai putea folosi conversația ca o modalitate de a afla mai multe despre gândurile și sentimentele sale, chiar dacă acestea sunt diferite de ale tale.

4. Copilul tău - universul tău. Comunicarea, esențială în relația dintre părinte-copil. Cea mai importantă relație pentru un copil este cea pe care o dezvoltă cu părintele său. Copiii învață despre lumea din jurul lor printr-o relație pozitivă părinte-copil. Pe măsură ce cresc și se schimbă, copiii se uita la părinți pentru a stabili dacă sunt sau nu în siguranță, dacă sunt iubiți, dacă sunt înțeleși. Relația părinte-copil este, de asemenea, fundamentul din care aceștia își vor construi relațiile viitoare. Poți construi o relație părinte-copil pozitivă petrecând timp cu cel mic, arătându-i cum să facă propriile alegeri și cum să își ia propriile decizii. Învăță-l să își aleagă hainele și încălțările singur, să se lege la sireturi, să își încheie nasturii, fii alături de el mereu și creează un mediu în care să se simtă confortabil să exploreze. Nu există un manual secret pentru a obține o relație bună între părinte și copil, fiecare persoană lovindu-se de dificultăți pe parcurs. Cu toate acestea, dacă vei continua să lucrezi mereu la îmbunătățirea relației, copilul tău se va dezvolta armonios, va crește încrezător și cu cât mai puține frustrări.

5. Comunicarea cu copiii: cum să îți înveți copilul să facă propriile alegeri. Atunci când copiii încep să devină, ușor-ușor, independenți, este extrem de important ca părintele să îi învețe cum să își facă propriile alegeri. Copilăria este un moment plin de plăcere și descoperire, mai ales având în vedere faptul că cei mici nu sunt împovărați de realitatea uneori stresantă din lumea inconjurătoare. Ceea ce reprezintă cel mai bine copilăria este învățarea de a face alegeri și modul în care acestea pot să provoace consecințe. Este esențial ca cei mici, apoi adolescenții, să înțeleagă acest proces și să învețe să nu le fie teama de propriile decizii, chiar dacă, pentru început, este vorba numai despre unele chiar banale, cum ar fi alegerea cinei, a locului unde va merge familia în excursie sau a alegerii unui cadou. Dacă în prima copilărie, cei care îi influențează pe copii cel mai mult sunt părinții, în adolescență lucrurile se schimbă radical, iar prietenii și profesorii devin și ei extrem de importanți în viața copilului. Prin urmare, este foarte important ca părinții să fie aproape de copii, atunci când aceștia au nevoie de ei, să îi învețe să aibă încredere în propriile forte, în propriile alegeri, pentru ca cei mici să se dezvolte armonios. Atunci când va veni timpul, copiii, deveniți tineri adulți, vor putea recunoaște modalitățile prin care își pot dezvolta o nouă abilitate atât de importantă: să facă în mod corect propriile alegeri, să se bucure de independență, să își facă prieteni buni, să devină oameni onesti și să își clădească un viitor minunat!

Bibliografie:

Ion Dolea și Dacian Dorin Dolean; „Meseria de părinte”, Ed. Aramis, 2002

PARTENERIATUL CU FAMILIA

Țimblaru Andreea Cristiana
Grădinița Step by Step cu PP Dumbrava Minunată, Ploiești, jud. Prahova
Ionescu Claudia Camelia
Grădinița Step by Step cu PP și PN Licurici, Ploiești, jud. Prahova

Precum știm, familia reprezintă nucleul societății, în care se pun bazele educației și valorilor esențiale fiecărei persoane. Teologul-Pedagog Vasilius Gh. Skiadas afirmă faptul că familia este o „celulă socială fundamentală, este unul din factorii fundamentali și de neînlocuit ai educației” (V. Gh. Skiadas, 2014, p. 27).

Așadar, familia este un factor important în dezvoltarea și educația oricărui copil, el găsește în acest mediu primele sale interacțiuni prin relațiile sale cu membrii familiei. În cadrul familiei apar relații de filiațiune între părinți și copii, între frații și între celelalte rude, cu o influență mai mare pentru copil fiind relațiile cu bunicii. În acest sens, în construirea unei relații pozitive dintre părinți și copil, trebuie să se cunoască care sunt mai exact cu adevărat nevoile copilului.

Părinții trebuie să împlinească nevoia de dragoste care este mai importantă înainte de oricare alta. În acest sens, aceștia trebuie să conștientizeze faptul că nu este suficient ca ei să simtă, să creadă sau chiar să știe că își iubesc copilul, „ci copilul trebuie să perceapă el însuși această dragoste, astfel ea nu are nici o valoare” (K. Kuzma, 2003, p. 12).

Pentru a dezvolta relația dintre părinți și copii, C. A. Ștefan și E. Kallay (2010, p. 136), au identificat câteva aspecte: părinții trebuie să petreacă timp împreună cu copilul; să se implice în activitățile copilului; să participe la jocurile copilului; să țină cont de abilitățile copilului; să descrie acțiunile copilului pentru a încuraja dezvoltarea vocabularului; să încurajeze interacțiunile cu alți copii.

În ceea ce privește parteneriatul cu familia, grădinița este preocupată continuu să aibă o foarte bună colaborare cu aceasta. În grădinița de copii inițiem frecvent activități unde participă părinții copiilor. De asemenea, desfășurăm săptămânal ședințe de consiliere unde abordăm diverse teme specifice acestei perioade, perioada preșcolarității.

Iată, câteva exemple desfășurate în parteneriat cu părinții! Una dintre activitățile desfășurate în acest an școlar, *Play Fest*, unde preșcolarii s-au bucurat alături de familie. Aici, au desfășurat jocuri distractive, au pictat, au construit, au confecționat. Aceștia au manifestat entuziasm, au cooperat, au comunicat, au socializat unii cu ceilalți, dar mai ales cu părinții. Tema festivalului a fost *Orașul meu*. Grupa Mică *Veverițe* a desfășurat acest eveniment sub forma unor ateliere denumite după diverse obiective ale orașului Ploiești. De pildă, *Parcul Municipal Vest*, unde copiii au pictat pe

folie alimentară elemente din acest parc. Aceștia au colaborat cu părinții, și-au exprimat gândurile, sentimentele, trăirile, dar mai ales creativitatea și au pictat frumoase elemente din natură pe care, cu siguranță, le-au remarcat atunci când au fost împreună în acest parc.

Un alt obiectiv, *Centrul orașului Ploiești*, unde au avut de construit din lego clădiri care se regăsesc în centrul orașului. Părinții au fost și ei la fel de bucuroși să se joace împreună cu cei mici. Aceștia au fost apropiați de copii, au interacționat și cu ceilalți preșcolari, au format o adevărată echipă.

De asemenea, cei mici s-au jucat *Cursa lego* formând echipă cu un membru din familie pe *Bulevardul Castanilor*. Distracția a fost în toi, aceștia s-au întrecut în saci, iar la final, ajutați de părinți au mâncat spaghete la *Restaurantul Da Vinci* din Ploiești. Părinții au fost încântați și au oferit sprijin copiilor, i-au încurajat.

Grupa Mare Albinuțele a participat și ea la acest festival împreună cu părinții. Aceștia au desfășurat activități numeroase, distractive, inedite. Părinții au participat cu interes la acest eveniment, bucuroși să fie alături de copiii lor. Acest parteneriat a consolidat relația copil- părinte, copil- copil, dar și relația familie- grădiniță, etc..

Alte activități cu familia precum, 8 MARTIE, ZIUA MAMEI, FESTIVALUL TOAMNEI, etc.

Educația non-formală deține și ea un rol fundamental, astfel excursiile împreună cu familia încurajează prietenii dintre copii, dar și între familiile acestora, dar și coeziunea grupului de preșcolari. Părinții au oportunitatea de a petrece mai mult timp alături de cei mici, într-un alt context.

Bibliografie:

1. Kuzma, K., *Înțelege-ți copilul*, București, Editura Viață și Sănătate, 2003
2. Skiadas, Gh. V., *Educarea – Învățarea, Recreerea copilului*, Galați, Egumenița, 2014

EDUCAȚIA TIMPURIE

Prof. inv. primar Toader Maria
Școala Primară comuna Drăgănești, jud. Prahova

Educația timpurie este prima treaptă de pregătire pentru educația din școală și se adresează copiilor de la naștere până la atingerea vârstei de la 6-7 ani. Copilăria timpurie reprezintă cea mai importantă perioadă din viața unei persoane tocmai prin consecințele durabile pe care le are asupra dezvoltării ulterioare a acestuia.

Primii ani de viață ai oricărui copil are o importanță majoră pentru dezvoltarea ulterioară a acestuia. În cadrul copilăriei timpurii se pun bazele relațiilor de atașament, se învață abilități și modele comportamentale iar dezvoltarea copilului se realizează pe multiple laturi, într-un ritm accelerat. Într-un mod activ și rapid se produce dezvoltarea somatică, au loc achiziții multiple în aria de dezvoltare psihică și fizică.

Perioada copilăriei timpurii este cea mai importantă pentru dezvoltarea ulterioară a persoanei deoarece sistemul nervos central este caracterizat de o plasticitate ridicată în această perioadă iar atunci când expunerile sunt variate, copilul are în acest mod posibilitatea de a învăța și de a se adapta în mod rapid, conform lui Roșan (2015). În mod similar, Meltzoff și Moore, în cadrul unui studiu realizat în anul 2002, constată că această plasticitate este, în termeni de adaptabilitate la mediu, menținută și în stadiile de dezvoltare ulterioară, fiind o caracteristică a dezvoltării umane. Din acest motiv, ceea ce se petrece în perioada timpurie a copilăriei produce semne marcante ce vor rămâne vizibile pe o perioadă îndelungată, în viața copilului (Roșan, 2015).

Copilul are nevoie de un mediu sănătos, de o alimentație adecvată și de dragoste și atenție din partea familiei sale. Sunt condiții necesare pentru o persoană sănătoasă mai târziu. Mediul în care copilul se dezvoltă și stimularea pe care o primește sunt hotărâtoare pentru fiecare în parte.

În ultimii ani s-a evidențiat o creștere a interesului pentru educația timpurie și s-au realizat practici și politici care să ajute la implementarea acestei abordări în societatea românească. Conform Ecaterinei Vrășmaș (2012), educație și îngrijire timpurie pentru dezvoltare constituie un concept și o orientare actuală care încearcă să dea răspunsuri la neliniștile și descoperirile referitoare la noile generații. Autorea completează că este vorba în același timp, de o disciplină nouă de studiu care combină elemente din mai multe câmpuri de cunoaștere și acțiune și care include: stimularea copilului mic, sănătatea, nutriția, educația timpurie, dezvoltarea comunității, dezvoltarea femeii, psihologie, sociologie, antropologie, dezvoltarea copilului, și chiar economie.

Stimularea copilului mic presupune stimularea acestuia să se miște, să comunice, să folosească tot mai mult mâinile și să își dezvolte căile de pătrundere a informațiilor spre creier: văzul, auzul, simțul tactil și mirosul. Cercetările ultimului deceniu au arătat că dezvoltarea creierului copilului în primul an de viață este mai rapidă și mai amplă decât se credea.

Primul an de viață este cel mai important pentru dezvoltarea ulterioară a copilului, pentru modul în care se formează personalitatea copilului și abilitățile pe toate ariile de dezvoltare. Doar dacă copilul este stimulat și îngrijit corespunzător în copilăria timpurie se va pune baza unei dezvoltări armonioase a acestuia.

Copiii sunt programați, din punct de vedere biologic, pentru învățare anume în această perioadă. Legăturile care asigură viabilitatea creierului, depind, în particular, de codul genetic, dar, în mare măsură, de experiența de viață din primul an a copilului.

Creierul copilului mic percepe deosebit de ușor noua experiență. Orice atingere, mișcare sau emoție se transformă în semnale electrice, care dinamizează procesele genetice, transformând, la rândul lor, legăturile din creierul copilului în posibilități de învățare. Experiența timpurie este importantă pentru

crearea mecanismelor necesare funcționării creierului. Copiii se nasc cu premise fizice, sociale și psihologice, care le permit să comunice, să învețe și să se dezvolte. Dacă aceste premise nu sunt recunoscute și nu se stimulează dezvoltarea lor, ele pînă la urmă se pierd.

Atunci cînd copiilor nu le-a fost asigurat un început bun în viață, de cele mai multe ori ei stagnează în dezvoltare și nu-și pot realiza potențialul său la maximum.

Obiectivele generale ale educației timpurii:

- dezvoltarea integrală normală și deplină a copilului, respectîndu-se ritmul propriu de dezvoltare a acestuia, nevoile sale afective și specificul activității sale de bază — jocul;
- dezvoltarea capacității de a interacționa cu alți copii, cu adulții și mediul, încurajarea explorărilor;
- descoperirea de către fiecare copil a autonomiei și dezvoltarea unei imagini de sine pozitive;
- sprijinirea copilului în acumularea cunoștințelor, capacităților, deprinderilor.

Toți ne dorim copii dornici de a învăța, care să ne umple de satisfacție prin ceea ce știu, prin ceea ce pot să facă, prin felul în care se poartă și gîndesc. Niciodată nu vom putea ști totul despre copil, dar cu cît ne vom apropia mai mult de el și îl vom înțelege mai bine, cu atît vom învăța mai multe despre ceea ce ar trebui să facem pentru a-l ajuta să crească și să se dezvolte armonios. Adulții sunt persoanele în care copiii au cea mai mare încredere și care le decide modul în care are loc startul acestora în viață. Educația timpurie se constituie într-o abordare pedagogică ce acoperă un interval în care au loc transformări profunde și achiziții fundamentale în dezvoltarea copilului, subliniindu-se faptul că învățarea începe de la naștere și se derulează pe tot parcursul vieții. Educația timpurie este astfel, prima treaptă de pregătire pentru educația formală, pregătind intrarea copilului în sistemul de învățămînt obligatoriu, odată cu intrarea în clasa pregătitoare.

Note distinctive ale educației timpurii:

- copilul este unic și abordarea lui trebuie să fie holistă (comprehensivă sub toate aspectele dezvoltării sale)
- vârstele mici recomandă o abordare integrată a serviciilor de educație timpurie (îngrijire, nutriție, educație)
- adultul/ educatorul, la nivelul relației didactice, apare ca un partener matur de joc, care cunoaște toate detaliile și regulile care trebuie respectate
- activitățile desfășurate în cadrul procesului educațional sunt adevărate ocazii de învățare situațională
- părintele este partenerul-cheie în educația copilului, iar relația familie – grădiniță – comunitate este hotărâtoare.

Focalizarea pe educația timpurie este firească, știut fiind faptul că dezvoltarea copiilor este rapidă în această etapă de vîrstă, iar valorificarea potențialului pe care îl are copilul creează pentru acesta premisele performanțelor lui ulterioare. Cercetările în domeniul educației timpurii au evidențiat corelații puternice între frecventarea grădiniței și comportamentele copiilor ca elevi.

Mai concret, remarcăm:

- progresul semnificativ în plan intelectual pentru copii, indiferent de mediul din care provin
- efectele pozitive asupra viitoarei integrări sociale și reducerea comportamentelor deviate precum și a eșecului școlar
- descoperirea de către fiecare copil a propriei identități, a autonomiei și dezvoltarea unei imagini de sine pozitive
- dezvoltarea abilităților sociale prin interacțiunile generate de mediul de învățare
- comportamente centrate pe sarcină
- dezvoltare socio-emoțională
- motivație și atitudini pozitive față de învățare.

Valori promovate de orice curriculum pentru educație timpurie:

- Drepturile fundamentale ale copilului (dreptul la viață și sănătate, dreptul la familie, dreptul la educație, dreptul de a fi ascultat și de a se exprima liber)
- Dezvoltarea globală a copilului
- Incluziunea, ca proces de promovare a diversității și toleranței
- Non-discriminarea și excluderea inechității sociale, culturale, economice și de gen (asigurarea de șanse egale tuturor copiilor, indiferent de gen, etnie, religie printr-o abordare educațională echilibrată)

Principii și cerințe în educația timpurie:

- Abordarea holistă a dezvoltării copilului care presupune considerarea și acordarea în permanență a unei atenții egale tuturor domeniilor de dezvoltare: dezvoltarea fizică, sănătatea, dezvoltarea limbajului și a comunicării, dezvoltarea cognitivă și dezvoltarea socio-emoțională a acestuia
- Promovarea și practicarea unei educații centrate pe copil și pe dezvoltarea globală a acestuia, în contextul interacțiunii cu mediul natural și social
- Adecvarea întregului proces educațional la particularitățile de vârstă și individuale
- Individualitatea fiecărui copil trebuie recunoscută și, de aceea, fiecare copil trebuie tratat în acord cu nevoile sale
- Fiecare copil trebuie să aibă oportunități egale de a se juca, de a învăța și de a se dezvolta, în funcție de potențialul său
- Evitarea exprimărilor și a prejudecăților de tip discriminator de către cadrul didactic, personalul non-didactic, copiii și părinți. De asemenea, cadrul didactic nu trebuie să manifeste prejudecăți față de copiii din cauza comportamentului părinților
- Promovarea și aplicarea principiilor incluziunii sociale; luarea în considerare a nevoilor educaționale individuale specifice ale copiilor. Toți copiii trebuie să se simtă acceptați și valorizați. Niciun copil nu trebuie exclus sau dezavantajat datorită etniei, culturii, religiei, limbii materne, mediului familial, deficiențelor, sexului sau nivelului capacităților sale. Un sistem care separă unii de alții copiii și care consideră că cei mai capabili sunt mai importanți și demni de apreciere nu poate fi considerat un sistem incluziv.
- Celebrarea diversității: trăim într-o lume diversă și, de aceea, este important ca diversitatea să fie recunoscută, asumată și apreciată într-o manieră pozitivă. Nici o cultură nu este superioară alteia. Plecând de la această premisă, se va pune accent pe incluziune, recunoscând dreptul tuturor copiilor de a fi educați împreună și considerând că educația tuturor copiilor este la fel de importantă. Valorizarea experienței culturale și educaționale cu care copilul vine din familie și comunitate este temelia dezvoltării și evoluției lui ulterioare.
- Centrarea demersurilor educaționale pe nevoile familiilor în scopul creării unui parteneriat strâns cu acestea, incluzând participarea părinților la organizarea și desfășurarea activităților
- Valorificarea principiilor învățării autentice, semnificative (în care copilul este autor al propriei învățări prin implicarea sa activă și prin interacțiunea cu mediul, în contexte semnificative pentru vârsta și particularitățile sale individuale)

Finalitățile educației timpurii sunt:

- ✓ Dezvoltarea liberă, integrală și armonioasă a personalității copilului, în funcție de ritmul propriu și de trebuințele sale, sprijinind formarea autonomă și creativă a acestuia
- ✓ Dezvoltarea capacității de a interacționa cu alți copii, cu adulții și cu mediul pentru a dobândi cunoștințe, deprinderi, atitudini și conduite noi; încurajarea explorărilor, exercițiilor, încercărilor și experimentărilor, ca experiențe autonome de învățare
- ✓ Descoperirea, de către fiecare copil, a propriei identități, a autonomiei și dezvoltarea unei imagini de sine pozitive
- ✓ Sprijinirea copilului în achiziționarea de cunoștințe, capacități, deprinderi și atitudini necesare

Efecte ale educației timpurii pe termen lung:

➤ Copiii care au beneficiat de educație timpurie de calitate se simt mai atrași de școală, manifestă atitudini pozitive față de învățare, obțin rezultate mai bune, sunt motivați și doresc să finalizeze întregul parcurs școlar, ceea ce duce la scăderea absenteismului, creșterea ratei de școlarizare și reducerea abandonului școlar

➤ Educația timpurie contribuie la egalizarea șanselor copiilor (copiii în situații de risc, care provin din medii socio-culturale dezavantajate, cei care prezintă dizabilități sau aparțin unor grupuri etnice minoritare), la progresul acestora și ulterior la integrarea în societate

➤ Educația timpurie contribuie substanțial la realizarea idealului paideic prin factorii implicați: calitatea personalului din grădiniță; mediul educațional organizat pe centre de activitate/ interes; numărul de copii din grupă; calitatea proiectării demersurilor instructiv-educative la nivel macro și micro (demers personalizat, care presupune elaborarea de instrumente didactice de interpretare personală a programei școlare în funcție de contextul educațional)

Tot ceea ce se întâmplă în jurul nostru invită la o revalorizare a locului educației în contextul vieții contemporane. Pe de o parte, este din ce în ce mai acută nevoia de a oferi individului instrumente reale de a se înțelege pe sine și pe de altă parte, pentru o mai bună conviețuire într-o lume complexă. Educația diferențiată și personalizată a copiilor poate fi unul dintre răspunsurile școlii la această problemă. Dacă pentru mult timp copilul trebuia să se adapteze grădiniței sau școlii, în zilele noastre este din ce în ce mai evident că grădinița și școala trebuie să se adapteze nevoilor specifice și particularităților copilului. Abordarea diferențiată aduce în discuție adaptarea învățământului la particularitățile psihofizice ale copilului, ceea ce presupune o foarte bună cunoaștere a copilului în ceea ce privește temperamentul, priceperile și deprinderile, interesele, potențialul intelectual, trăsăturile de personalitate, etc. Pe de altă parte, dincolo de aceste caracteristici individuale, educatorii trebuie să cunoască „ereditatea socio-culturală“ pe care copilul o aduce din familie.

Respectarea diferențelor individuale duce la crearea unor situații de învățare care să permită copiilor progresul pe căi diferite, pentru realizarea aceluiași obiective. Definitiv pentru progresul copiilor este modul în care aceștia conectează informațiile și procesele psihice specifice învățării. Implicarea unei multitudini de procese psihice potențează caracterul formativ al demersului educațional și creează condițiile favorabile pentru activitatea ulterioară de învățare. Ca proces, învățarea implică o serie de componente psihice, diferite de la un copil la altul. Drept urmare, organizarea situațiilor de învățare urmează să asigure condiții favorabile activității de învățare ca proces complex de informare și formare, de asimilare a cunoștințelor și dezvoltare a componentelor structurale ale personalității umane. Aceasta implică crearea situațiilor de învățare care să determine o participare activă a copilului în procesul de învățare prin interacțiuni directe.

Teoria inteligențelor multiple formulată de Gardner argumentează ceea ce se constată, de altfel, în viața cotidiană: avem stiluri de învățare distincte, ceea ce solicită o abordare diferită, individualizată, pe durata întregului proces de educație și formare. Fiecare individ trebuie să fie tratat în așa fel, încât să se

asigure o dezvoltare armonioasă a personalității sale, în funcție de dominantele sale de personalitate. Învățarea individualizată poate fi definită ca acțiune a cadrului didactic în direcția proiectării și realizării activității didactice/ educative în funcție de particularitățile biopsihosocioculturale ale fiecărui individ. Aceasta se realizează prin individualizarea obiectivelor, a mijloacelor de învățământ și a metodelor de predare – învățare – evaluare – autoevaluare.

Premise ale învățării individualizate sunt:

- ✓ Dreptul de a fi diferit sau dreptul la diversitate este un drept fundamental al omului.
- ✓ În activitatea de învățare, între copii există diferențe semnificative de ritm, volum, profunzime și stil.
- ✓ Egalitatea șanselor în ceea ce privește educația trebuie să se instituie prin recunoașterea și respectarea diferențelor de capacitate înnăscută și dobândită.
- ✓ Egalitatea accesului la educație presupune o școală adaptată posibilităților aptitudinale și nevoilor fiecăruia.

Indiferent de rolul pe care îl avem în grădiniță ne aflăm într-o poziție de receptor/ inițiator al interacțiunii cu copilul, preluând într-o mare măsură acțiunile parentale. Tot ceea ce-l înconjoară pe copil trebuie să îl susțină să exploreze, să experimenteze, să se dezvolte. Dincolo de mediul fizic în care se derulează activitatea din grădiniță, mediu care este deosebit de important, este necesar să recunoaștem importanța intervenției fiecărui membru al personalului, didactic, nedidactic sau auxiliar, fiecare membru în echipă, se va regăsi într-o mai mare sau mai mică măsură în relațiile pe care copilul învață să le construiască cu adulții din jurul său și, în același timp, în dezvoltarea integrată a acestuia.

În derularea activității în grădiniță, într-un spațiu destinat copilului și dezvoltării acestuia, fiecare gest are o semnificație de îngrijire, creștere și dezvoltare a copilului și este important ca toți profesioniștii să dețină același tip de aptitudini și atitudini în raport cu copilul:

- căldură și afecțiune;
- răspuns imediat la nevoile copilului;
- disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului;
- sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului;
- respect;
- deschidere și comunicare;
- limite clare și bine precizate;
- recunoașterea calităților și a reușitelor;
- nediscriminarea;
- confidențialitate și încredere reciprocă.

FII UN MODEL PENTRU COPILUL TĂU!

**Prof. Toader Sidonia Oana,
Grădinița cu P.P. și P.N. “Crai Nou” Municipiul Ploiești, jud. Prahova**

Copiii sunt cele mai minunate daruri ale vieții și la fel ca oricare alte daruri de la viață, ne putem bucura de ele, doar o perioadă de timp, tocmai de aceea trebuie să fructificăm la maxim aceste relații părinți – copii. Să fi părinte este o artă deoarece necesită multă răbdare și multă grijă.

Elain M Ward spunea: ”Există trei reguli pentru părinți: iubește, pune limite unde e cazul și lasă-i să se dezvolte natural.”

Părinții- primul model al copiilor! Mama și tata sunt cele mai frumoase cuvinte indiferent în ce limbă sunt rostite, iar sentimentul de a fi părinte este unic prin împlinirea și binecuvântarea sa. Suntem cele mai mari exemple din viața copiilor noștri, iar personalitatea celor mici se formează în primii doi-trei ani de viață, iar acest proces de “modelare” continuă este generat de atitudinea noastră.

Nu există o școală pe diverse cicluri care să ne învețe cum să devenim și cum să fim părinți, o școală care să se finalizeze cu o diplomă.

Tocmai de aceea sunt binevenite întotdeauna povestirile părinților despre aventura lor în a crește , a-și educa proprii copii și aventura cunoașterii și modelării propriei personalități pentru a fi un „ bun” părinte.

Putem spune că suntem buni părinți, atunci când copilul reușește să se adapteze, să ia singur cea mai bună decizie, într-un moment anume, să aplice cea mai bună soluție atunci când nu suntem lângă el. Este important să conștientizeze consecința faptelor lui, a deciziilor lui și să iasă singur dintr-un impas, sau să solicite ajutorul, doar atunci când nu reușește, după ce a încercat singur. Deciziile la care mă refer sunt legate de mediul în care el se învâрте, școală, familie, prieteni, petreceri, bazinul de înot, concursurile școlare la care participă, excursiile în care merge, etc. Atunci, pentru noi, ca părinți este o dovadă că, tot ce am putut să le insuflăm despre valorile și principiile unei vieți echilibrate, s-au concretizat, și că, am reușit.

Ar trebui să fim fericiți când îi auzim spunându-ne „ce dor mi-a fost de tine ” sau „ sunt furios pe tine pentru că nu m-ai lăsat mai mult la televizor ”.....să fim fericiți când reușim să-i determinăm să-și exprime emoțiile, fie că ele sunt de bucurie, tristețe sau de furie.

Este ceea ce încerc să-i învăț și pe alți părinți: să-și învețe copiii să-și recunoască emoțiile , să-i învețe să-și exprime emoțiile (chiar dacă e prin plâns, țipăt, ton ridicat, exaltat, bătut din palme, etc.), dar intervine o problemă pe care mi-o ridică majoritatea părinților: „Cum să-i învăț să-și exprime emoțiile ?”

Nimic mai simplu: “prin exemplul personal”și asta deoarece copilul crede mai mult ce vede decât explicațiile logice venite din partea părinților.

Este bine știut faptul că, minunații noștri copii învață prin imitație și nu preiau numai informații, ci își formează comportamentele, învață să-și gestioneze sau să-și exprime emoțiile. Exemplu : dacă te vede pe tine ca mamă că te bucuri de un cadou primit și sari în sus de bucurie, și te minunezi de surpriza din interiorul cutiei, fii sigură că și copilul tău va învăța să se bucure de un cadou.

În primul rând copiii învață de la modele, ei nu pot învăța ceva fără un model pozitiv precis. Mulți dintre noi am respins ipocrizia frazei: “ Fă ce-ți spun..!” și nu vrem să ne comportăm precum părinții noștri. Este mai mult decât indicat ca părinții să fie mereu conștienți de faptul că reprezintă primele modele din viața copilului și cu cea mai mare influență și credibilitate și să acorde o mai mare importanță propriului comportament, mai ales în preajma copiilor.

Așadar , dragi părinți, haideți să acordăm noi înșine mai multă atenție propriilor noastre trăiri, emoții, pentru a învăța și copiii noștri de la noi. Și astfel vom afla cu ușurință când sunt triști, de ce

sunt triști , ce putem face noi pentru ei, dar mai ales ce pot face ei înșiși pentru ei. Important este să găsim o soluție împreună cu copilul, și să fim alături de el înțelegându-i supărarea, ajutându-l să și-o exprime, să accepte situația și, să găsească soluția confortabilă.

Imi plac experiențele pozitive și negative prezentate de părinți la ședințele de consiliere și suport educațional pentru că astfel putem învăța din experiența lor , din ceea ce au făcut și ceea ce au greșit.

Pentru că unii, chiar dacă nu vor să recunoască chiar fac greșeli majore : de genul „ Nu îți dau prăjitura decât după ce mănânci supa, așa cum am stabilit mai devreme!”-spune mama, iar copilul începe să plângă cu sughițuri, și astfel nu mai poate să mănânce supa, și supa începe să se răcească ...și între timp mamei îi sună telefonul (șeful de la serviciu) și copilul plânge în continuare cu lacrimi de crocodil pentru că el vrea prăjitura acum, nu supa, și mai și țipă să audă cel cu care vorbește mama la telefon astfel că.... exasperată... mama cedează și ca să tacă copilul ...îi dă să mănânce prăjitura!

Dar vă întreb eu dragi părinți, cum vreți să vă asculte și să vă respecte cuvântul și deciziile, dacă voi, ca în exemplul de mai sus, voi înșivă vi le încălcați ?

Respectă-ți cuvântul ca părinte și vei fi ascultat de copilul tău! Iar astfel îl vei învăța și pe el să-și respecte promisiunea făcută, să-și strângă jucăriile, să aibă încredere în ceea ce spui, să se bazeze pe cuvântul tău, iar la rândul-ți vei fi ascultat.

E nemaipomenit dacă fixați unele reguli împreună, dar cel mai important, să respectați și dumneavoastră regulile.

Asta face ca și încrederea copilului în voi să fie maximă, și invers, veți avea satisfacții maxime pe măsură de la propriul copil, își va respecta și el promisiunea făcută.

Vreau să aduc în discuție problema unor părinți care mă întreabă: „De ce copilul meu nu se joacă cu jucăriile? ”

Unii părinți chiar sunt intrigați și nu înțeleg de ce, deși le cumpără multe jucării, diversificate, scumpe, ieftine, din materiale diferite, copiii lor nu se joacă cu ele aproape deloc. Ei spun chiar, “eu nu aveam atâtea jucării , ci doar 3-4”, ei au atâtea și nici nu se uită la ele. Sau „ Îți cumpăr jucăria care-l atrage în magazin, iar acasă nici nu se uită la ea.”

Din păcate , astfel de părinți scapă din vedere un lucru esențial : copiii învață prin imitație, deci și noi trebuie să ne jucăm cu ei, să fim prezenți în joaca lor, în universul lor.

Astfel că le-aș sugera părinților ca atunci când ajung acasă, și desfac ambalajul jucăriei, să nu-i abandoneze pe copii în camera lor cu noua jucărie, ci să rămână alături de ei și să se arate suficient de curioși și ei de noua jucărie încât să le stârnească curiozitatea, lucru pe care le-aș sugera să-l facă și în drum spre casă de la magazin, de exemplu : „cât sunt de nerăbdătoare să văd și eu cum funcționează jucăria ta cea nouă pe care ți-ai ales-o !” (subliniez - ți-ai ales-o pentru a-l încuraja că a decis singur).

Oferă-i un model de joacă (exemplu ,este o mașină nouă,f ă-i cunoștință cu celelalte mașini din garaj, inventează o cursă nouă cu alt traseu, etc.

Așa că, dragi părinți, puneți-vă imaginația la încercare! Nu vă refuzați șansa de a retrăi copilăria prin copiii dumneavoastră, redescoperiți jocurile copilăriei vestre într-o formă actualizată!

Bibliografie:

- Dr. Tanya Byron,” Educă-ți pozitiv copilul-Oferă ce vrei să primești”, București, Editura Aramis, 2009
- Vășmas Ecaterina Adina, „Consilierea și educația părinților”, București, Editura Aramis, 2002

PROIECT DE EDUCAȚIE ȘI CONSILIERE A PĂRINȚILOR

Prof. înv. preșcolar Trăscău Cristina Ștefania
Grădinița cu P.N. Nucșoara de Jos, jud. Prahova

1. *Titlul proiectului* **TOTUL PENTRU COPIII NOȘTRI**

2. *Definirea problemelor:*

Proiectul abordat își propune o comunicare eficientă cu familiile preșcolarilor în vederea cunoașterii activităților ce se desfășoară în grădiniță, observarea modului de reacție și comportament al copiilor pe parcursul derulării diferitelor tipuri de activități, dar și participarea părinților alături de copii la unele proiecte și găsirii unor soluții comune pentru o bună socializare, integrare, relaționare, dezvoltare socio-emoțională a copiilor.

3. *Descrierea problemelor*

Vârsta preșcolară este o perioadă complexă, caracterizată prin multe schimbări survenite în dezvoltarea copilului, fapt ce declanșează tot felul de emoții, peste unele reușind să treacă, altele creându-i probleme.

În aceste situații, preșcolarii trebuie înțeleși, sprijiniți, încurajați să depășească situațiile de criză, să devină mai încrezători în forțele proprii, să aibă o stimă de sine crescută.

Din foarte multe motive obiective sau subiective cei mai mulți părinți nu au o comunicare eficientă cu copiii lor (e doar ceva legat de problemele de hrană și odihnă și mai puțin de nevoile copilului de a petrece timp împreună cu părintele, de a fi ascultat). În momentul în care apar probleme, fie din lipsă de experiență, fie din ignoranță sau chiar comoditate, părinții apelează la educatoare sau psiholog, iar uneori refuză să accepte că este nevoie de sprijin.

La grupa mijlocie la care îmi desfășor activitatea există probleme de comunicare între părinți și copii din motive legate de timp îndelungat petrecut la serviciu, alți copii acasă cu care să efectueze temele pentru școală, preocuparea celor mici pentru calculator, tabletă sau tv, treburi casnice, situații de boală, alte obligații toate în detrimentul copilului preșcolar.

Tot mai puțini părinți își alocă timp pentru copii, pentru ieșiri împreună la **joacă în parc, în natură, pentru a citi povești** și a le discuta împreună, pentru a face cumpărături împreună, pentru a desfășura activități casnice împreună, pentru a-i responsabiliza pe copii sau pur și simplu pentru a discuta orice, despre orice dorește copilul. Pe un fond de oboseală, comunicarea se limitează la întrebări generale (Ai mâncat?, Ai dormit?, Te-a durut ceva?), părinții considerând că ei trebuie să asigure copiilor doar condiții de hrană, îmbrăcăminte, jucării.

Mai sunt și copii cu părinți plecați în străinătate la muncă, copii de care se ocupă doar mama sau tata după caz, ajutați de bunici. Aici comunicarea este și mai dificilă.

4. *Identificarea posibilor factori de formare și dezvoltare a problemei*

În ultimul timp se constată mari curențe atât în educația copiilor cât și în comunicarea dintre părinți și copii.

Obiectivul comun atât al familiei cât și al grădiniței – educarea copiilor în vederea pregătirii lor pentru școală și pentru viață - poate fi realizat eficient numai printr-o colaborare strânsă între cei doi parteneri ai educației, cu sprijinul altor specialiști (logopezi, psihologi, medici), prin înțelegerea responsabilităților ce le revin, dar și acceptarea rolurilor, prin oferirea de exemple de bune practici,

experiențe, exemple, informații utile și nu în ultimul rând implicarea comună în soluționarea problemelor.

Copiii ai căror părinți sunt plecați în străinătate afișează rețineră, timiditate, lipsă de afectivitate, vulnerabilitate emoțională, situații ce duc la interiorizare, lipsă de concentrare, plâns motivat de dor față de părintele plecat, dar de multe ori și de cel de acasă.

Copiii cu lipsă de încredere în ei, cu stimă de sine scăzută, care trăiesc permanent frica de a nu greși leagă problemele lor de autoritatea părinților („se supără tata/mama și vorbește tare cu mine”), de violența fizică sau verbală a colegilor („Mi-a spus Petru că sunt...”, „M-a îmbrâncit Darius”, „Mi-a stricat construcția Denis”) și ori abandonează, ori se izolează.

5. Identificarea factorilor de menținere și de activare a problemei

Factorii de menținere și de activare a problemelor descrise sunt:

- Părinți foarte ocupați (cu 1-2 servicii, de carieră, copii rămași în grija bunicilor);
- Părinți cu atenție preferențială pentru copii (acordă mai multă atenție copilului școlar, temelor acestuia);
- Prea puțin timp petrecut împreună cu copilul în familie;
- Unul din părinți sau chiar ambii părinți plecați în străinătate (Copii aflați în grija bunicilor cărora li se satisface orice dorință);
- Necontinuarea acasă a deprinderilor corect formate la grădiniță (să facă ordine la colțul jucăriilor, să-și schimbe hăinuțele înainte de culcare, să respecte reguli de igienă personală, etc);
- Lipsa de responsabilizare a copiilor (să-i antreneze în activități specifice vârstei: ștergem praful, adunăm jucăriile, împăturim hainele, etc);
- Etichetarea copiilor în situații de criză;
- Observații nepotrivite în prezența prietenilor de joacă, părinților altor copii;
- Compararea cu alți copii.

6. Planul de intervenție

a) Obiectiv de lungă durată:

Atragerea, sprijinirea, implicarea și participarea părinților la activități de cunoaștere a propriilor copii pentru o mai bună comunicare/ relaționare/ îndrumare / conlucrare împreună pentru creșterea încrederii în forțele proprii și a stimei de sine a copiilor în vederea pregătirii acestora pentru școală și implicit pentru viață.

b) Obiective specifice:

O1 - Informarea/ formarea/ implicarea părinților în cunoașterea personalității copiilor, vârstei preșcolară, managementului emoțiilor și nevoilor copilului;

O2 - Cunoașterea și învățarea unor modalități, exemple de bune practici, de petrecere plăcută a timpului liber cu copiii;

O3 - Găsirea și diversificarea posibilităților de comunicare cu părinții/reprezentanții acestora prin depistarea și înlăturarea deficiențelor/obstacolelor/problemelor de comunicare;

O4 - Sprijinirea implicării părinților și a altor factori responsabili în educarea copiilor;

Activități/Ateliere de lucru

O1: Informarea/ formarea/ implicarea părinților în cunoașterea personalității copiilor, vârstei preșcolară, managementului emoțiilor și nevoilor copilului;

Cum să îmi cunosc mai bine copilul?

- descrierea și punctarea momentelor cheie ale proiectului (argumentul, prezentarea problemelor, durata, posibile activități de realizare, acceptarea de propuneri /sugestii, etc.)
- completarea de chestionare de către părinți;
- cunoașterea părerilor copiilor despre părinți –dorințele/nevoile copiilor;
- vizionarea unui film de desen animat privind emoțiile copiilor la debutul în grădiniță.

La o primă întâlnire cu părinții copiilor le este prezentat proiectul în sine-motivarea necesității desfășurării acestui proiect în urma înregistrării problemelor sesizate în rândul copiilor, sunt descrise activitățile de remediere propuse precum și atribuțiile participanților.

Părinții sunt solicitați să completeze chestionare.

În următoarea parte părinții sunt solicitați să-și descopere propriul copil după răspunsurile înregistrate de educatoare în urma unor discuții cu aceștia privind dorințele copiilor și așteptările/pretențiile părinților. Pe un panou sunt expuse cartonașe colorate (fiecare copil și-a ales culoarea) pe care sunt scrise cuvinte care exprimă cum se simt ei, cum le-ar plăcea să își petreacă timpul liber cu părinții, care este activitatea preferată, care este jucăria preferată, cine vorbește mai mult cu el, mama sau tata, ce își doresc ei de la părinți și invers.

Pe cealaltă parte a cartonașului este trecut numele copilului. Fiecare părinte va alege cartonașul care crede el că se potrivește copilului său. Se trag concluziile necesare: câți părinți cunosc părerea copiilor despre ei, câți știu să comunice cu ei, câți le înțeleg emoțiile ?

În ultima parte părinții vizionează un filmuleț cu tema „Aventura emoțiilor”.

Filmulețul descrie emoțiile pe care le trăiește o fetiță în prima zi de grădiniță. La final au loc discuții pe baza filmului și se desprinde latura educativă: cunoașterea importanței emoțiilor copilului pentru gestionarea corectă a acestora.

O2: Cunoașterea și învățarea unor modalități, exemple de bune practici, de petrecere plăcută a timpului liber cu copiii;

Împreună ne jucăm, împreună învățăm!

- jocuri în parc, în natură;
- susținerea/ efectuarea de activități/ , pe centre de interes,
- dezbateri.

La această activitate propusă, copiii vor alege un centru de interes din cele deschise și alături de părinți vor forma echipe ce vor lucra împreună.

- centrul de interes: Știință „Cea mai frumoasă curte de joacă” (plantare de flori în curtea grădiniței;
- centrul de interes: Artă „Felicitare pentru cei dragi” (conturare imagini, decupare, lipire, scriere mesaje).

Fiecare echipă va trece pe la toate centrele deschise. La sfârșitul activității va fi observată starea emoțională a fiecărui copil, reacțiile acestora, dar și reacțiile părinților față de activitatea în echipă cu propriul copil, aprecierea comportamentelor copiilor, dorința de a desfășura și acasă astfel de activități.

O3: Găsirea și diversificarea posibilităților de comunicare cu părinții/reprezentanții acestora prin depistarea și înlăturarea deficiențelor/obstacolelor/blocajelor de comunicare;

Cu mama și tata în lumea poveștilor

- lecturarea/povestirea/citirea de imagini din povești terapeutice mama-copil/tata-copil;
- discuții

Pentru a obține rezultatele scontate sugerez lecturarea împreună a unei povești terapeutice. Această poveste urmărește cultivarea curajului de a-și exprima propriile păreri, dezvoltarea stimei de

sine și nu în ultimul rând realizarea unei apropieri față de familie/părinți printr-o activitate desfășurată împreună.

O4: Sprijinirea implicării părinților și a altor factori responsabili în educarea copiilor;

Copiii și limbajele iubirii

Activitatea constă în pregătirea și prezentarea de costume ecologice confecționate de părinți împreună cu copiii lor sub forma unui carnaval „Parada costumelor”. Pentru realizarea ei am parcurs mai multe etape:

- implicarea părinților în activități ecologice alături de copii;
- cunoașterea materialelor reciclabile și folosirea în alte scopuri a acestora;
- realizarea/confecționarea de costumații din diferite materiale refolosibile; utilizarea materialelor naturale;
- prezentarea de costume ECO.

Părinții au fost solicitați să se implice în confecționarea de costume din materiale reciclabile luând în calcul dorințele copiilor, sugestiile educatoarelor, dar și propria imaginație. Pe fond muzical, fiecare copil a prezentat costumul pregătit împreună cu părinții, s-au bucurat de aprecierile colegilor și adulților, primind în final câte o diplomă pentru cel mai original, creativ, ingenios...sau frumos costum. A fost subliniat mesajul activității: „Înainte de a arunca deșeurile unde nu trebuie și a distruge natura să ne gândim ce am putea face din ele sau cu ele, pentru a exista un echilibru între calitatea vieții și a mediului!”

Prin această activitate s-a urmărit formarea unor atitudini deschise între părinte-copil, dezvoltarea unui dialog socio-afectiv pozitiv între părinți și copii.

Împreună este mai ușor

Activitatea finală va fi concepută sub forma unei mese rotunde unde fiecare participant (părinte,cadru didactic) își va exprima impresiile cu privire la proiectul derulat luând în calcul câteva repere stabilite:

- „Ați schimbat ceva în relația cu copilul dv. în urma participării la acest proiect?”
- „Cum a perceput copilul schimbarea?”
- „Ce credeți că a determinat această schimbare?”
- „Completează sintagma.....„Pentru copilul meu voi face...”

EVALUAREA INTERVENȚIEI

Evaluarea intervenției va continua permanent. În acest timp atât educatoarea cât și părintele observă reacțiile copilului și înregistrează rezultatele/ concluziile într-o matrice de înregistrare a progresului .

După o perioadă stabilită, de cel puțin o lună, se stabilește o întrevedere cu părinții în care se vor lua în calcul următoarele indicii:

- Ce ați schimbat în comunicarea cu copilul dv. în urma acestui proiect?
 - Ce metode ați folosit pentru a îndrepta/perfecționa comunicarea?
 - Cum ați procedat pentru dezvoltarea stimei de sine a copilului?
 - Remarcarea /accentuarea cazurilor în care copiii au arătat stimă de sine crescută.

După schimbul de opinii, fiecare părinte va primi îndrumări, sugestii, exemple de bune practici pentru perioada următoare.

Bibliografie:

1. Rusu, P. (2018). *Educația și consilierea părinților-suport de curs*.
2. Botiș, A.& Axente, A. (2011). *Disciplinarea pozitivă sau Cum să disciplinezi fără să rănești*, Editura ASCR, Cluj Napoca.
3. Rusu, P. (2018). *Educația și consilierea părinților-suport de curs*.
4. Ștefan A.C.&Kallay,E. (2010). *Dezvoltarea competențelor emoționale și sociale la Preșcolari*, Editura ASCR , Cluj Napoca.
5. Țîbu S.&Goia D. (2014). *Parteneriatul Școală-Famile-Comunitate*, Editura Universitară, București.
6. Vărășmaș, E. A. (2002). *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București.
7. Resurse online: *Povesti si desene animate terapeutice pentru copii*

PĂRINȚII, PARTENERI DE JOACĂ ÎN EDUCAȚIA COPILOR

Prof. Truțescu Gabriela
Grădinița cu P.P. nr. 3 Tulcea, jud. Tulcea

MOTTO:

“Eu sunt copilul. Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu dermini, în cea mai mare măsură dacă voi reuși sau eșua în viață. Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume” (Child’s Appeal)

Familia este primul grup social din care face parte copilul. Mediul în care copilul se naște, trăiește primii ani de viață, se dezvoltă și se formează pentru viață.

Parintii sunt primii educatori ai copilului- principiu de bază al programului educațional Step by Step, iar ei vor furniza mai departe informații educatoarei, căci ei îl cunosc cel mai îndeaproape, îi cunosc obiceiurile, știu ce îi place și ce nu. De aceea, educatoarea trebuie să se bucure de încrederea copilului, dar și de cea a familiei sale. Cu cât cunoaștem mai bine familiile copiilor, cu atât mai eficient va fi parteneriatul cu ele. Cu cât părinții vor cunoaște mai bine programul educațional, cu atât va fi mai coerentă influența ambilor factori educaționali și a ambelor medii educaționale. Cu cât colaborarea dintre educatoare și părinți va fi mai strânsă, cu atât mai bine ambii actori vor cunoaște mai bine copilul.

Dar cum facem ca să cunoaștem mai bine familia copiilor?

Echipa de educatori trebuie să considere familia ca parte importantă a procesului de învățare centrat pe copil, valorificând pozitiv și deschis dialogul ce se bazează pe încredere și comunicare. Dintre modalitățile de comunicare cu familiile copiilor se pot enumera:

- ✓ Dialogul deschis cu părinții la venirea și plecarea copiilor. Programul încărcat al părinților are, de multe ori, drept consecință lipsa de timp liber a familiei, de aceea ocaziile informale de dialog au o mare importanță. În aceste momente, părinții copiilor, în lipsa acestora, dar și a celorlalți părinți, primesc informații cu privire la progresul copilului, comportamentul acestora, unele probleme pe care aceștia le parcurg, precum și informații despre activitățile zilei pe care pe pot continua acasă.
- ✓ Întâlnirile cu părinții reprezintă pentru noi un bun prilej prin care îi informăm cu privire la programul educațional furnizat în care alternează activitățile pe domenii experiențiale cu cele opționale, cele statice cu cele dinamice, de învățare prin joc și “joaca liberă”, timp în care copilul asimilează cunoștințe și deprinderi, dar se și destinde.
- ✓ Implicarea părinților în activitățile grupei reprezintă o altă modalitate oportună de cunoaștere a părinților, dar și o practică educațională de succes prin care părinții sunt familiarizați cu activitățile din centrele de activitate, conținuturile și metodele didactice utilizate, mai mult,

părinții îi pot observa mai bine pe copii și prietenii acestora, felul în care aceștia interacționează cu persoanele din jurul lor. Totodată, familia în sala de grupă va interacționa cu ceilalți copii și va putea împărtăși astfel, valori specifice culturii de familie.

- ✓ Parintele, ca partener de joacă în activitățile cu preșcolarii.

Echipele de educatori din grădinița Step by Step oferă posibilități multiple părinților de se juca împreună cu copiii pornind de la considerentul că *pentru a fi un bun părinte ce își cunoaște și înțelege copilul, adultul trebuie să-și amintească de propria copilărie, să retrăiască sentimentele copilului de atunci care se păstrează intacte și în loc să îndepărteze acel copil, să-l scoată la iveală, să-l actualizeze și, simțind ca un copil, să se recunoască în fiul/fiica lui.*

Dintre aceste proiecte educaționale extracurriculare derulate în parteneriat cu familia se pot enumera:

- **STARUL SĂPTĂMÂNII**, pe parcursul unei săptămâni, copiii în parteneriat cu echipa de educatori hotărăsc împreună copilul care va deveni *Starul Săptămânii*, acel copil care a reușit să-și depășească anumite temeri (mersul la toaletă singur, extracția unui dințișor, exprimarea unei păreri în fața unui grup, etc.), care a oferit un zâmbet frumos celui de alături, care își ajută partenerii de joc atunci când au nevoie și colaborează în spiritul formării unei adevărate echipe, care își oferă jucăria preferată celorlalți, etc. *Starul săptămânii* este liber să-și aleagă orice dorește din sala de grupă (o carte interesantă, o jucărie, un joc “special”) pe care îl duce acasă în familie și alături de aceasta desfășoară jocuri inițiate de el sau familia lui. De asemenea, familiei îi este oferit un jurnal în care copilul alături de părinți va consemna / desena tot ce dorește să împărtășească celorlalți copii și echipei de educatori privind experiența acumulată în săptămâna respectivă. Principiul pe care se bazează acest proiect educațional este: *Fiecare copil este unic, are nevoie să fie iubit, să se simtă important, să i se asigure securitate fizică și psihologică, și – lucru esențial - să fie respectat.*
- **OMUL ZILEI**, pe parcursul unui an școlar fiecare copil își prezintă o pasiune, o preocupare, o experiență de viață în fața colegilor. Copiii sunt anunțați cu o zi înainte că vor fi „Omul zilei” și, împreună cu părinții, pregătesc subiectul preferat de copil. Rutina generată de schimbul de impresii i-a ajutat pe copii să se obișnuiască în postura în care atenția celor din jur este concentrată asupra lor. Are loc un schimb de cunoștințe și informații de pe urma cărora beneficiază întregul grup. Colegii pun întrebări sau vin cu completări, fac comentarii în legătură cu subiectul, iar “omul zilei” răspunde la întrebările acestora. Când activitatea devine interactivă și plină de viață, responsabilitatea realizării acesteia este transferată copiilor, rolul educatoarei se concretizează în a încuraja inițiativa, a crea feed-back pozitiv, a încuraja comunicarea dintre copii, a asista și a adresa cuvinte de apreciere copiilor.

- **DE-A TOAMNA, SĂ NE JUCĂM** , activitățile s - au desfășurat dimineața în centrele de activitate când, părinții alături de copii, au confecționat o sperietoare veselă, lămpioane, accesorii de toamna, au redactat scrisori și au gătit o plăcintă delicioasă cu mere și gutui. Munca le- a fost încununată cu succes după amiază când joaca interactivă și de echipă, muzica și dansul au animat atmosfera de toamna. La lumina felinarelor, părinții și copiii au copt bezele, au citit gândurile din scrisori au servit plăcinta cu arome de toamna.

Prezența mai multor adulți în activitățile de joacă cu preșcolarii reprezintă o cerință a educației de azi și va ajuta la individualizarea activităților, în felul acesta acordându-se mai mult timp fiecărui copil, copilul este mai în siguranță, așteaptă mai puțin, este ascultat mai bine și i se răspunde prompt la întrebări.

“Cum să aduc părinții în sala de grupă?, răspunsul este simplu: “Cu ajutorul copiilor!”

Bibliografie:

- Kristen A. Hansen, Roxane K. Kaufmann, Kate Burke Walsh, Crearea claselor orientate după necesitățile copilului, Educație pentru drepturile omului,
- Mihaela Ionescu, Cristiana Boca, Repere fundamentale în învățarea și dezvoltarea timpurie a copilului de la naștere la 7 ani, București, Vanemonde, 2010

JOCUL - INSTRUMENT ȘI MIJLOC PENTRU EDUCAȚIA EMOȚIONALĂ

Prof. Tudorache Angelica
Grădinița cu P.P. nr. 32 Ploiești, jud. Prahova

În viața copilului, jocul este o activitate deosebit de atrăgătoare care evoluează între ficțiunea pură și realitatea muncii, ajutându-ne să cunoaștem înclinațiile copilului și prin intermediul căruia putem observa anumite comportamente ale acestuia. Jocul ne permite să urmărim copilul sub toate aspectele dezvoltării sale: cognitiv, motor, afectiv, social, moral. Pentru copil, jocul este munca, este binele, este datoria, este idealul vieții. Jocul este sintagma, atmosfera în care ființa sa psihologică poate să respire și, în consecință, poate să acționeze. (Ed. Claparede, 1936)

Importanța jocului în procesul educației:

- jocul are un rol foarte important pe tot parcursul procesului de educație;
- jocul spontan dezvoltă copilul;
- climatul natural, cultural, interpersonal trebuie îmbunătățit pentru a încuraja jocul;
- o componentă importantă a procesului învățării este interacțiunea copil-adult din activitățile de joc.

Conform teoriei inteligențelor multiple a lui H. Gardner, jocul este un proces interdisciplinar ce încurajează toate tipurile de inteligență: lingvistică, personală și socială, spațială, logico-matematică, muzicală, corporal-chinesteziă. Datorită resurselor sale educative, jocul este utilizat de educator, în grădiniță, ca formă de activitate și ca metodă de instruire, contribuind la dezvoltarea percepției, memoriei, imaginației, gândirii, sentimentelor, voinței. Atât jocul cât și activitățile de învățare propriu-zise pot fi spontane sau conduse de educatoare. Jocurile de exersare, jocurile simbolice, jocurile cu reguli, jocurile de construcție le vom întâlni în cadrul jocurilor spontane. Jocurile didactice sunt propuse și dirijate de educatoare cu scopul realizării unor sarcini precise.

Important este rolul jocului ca instrument și mijloc al educației sociale și morale. Copilul își atribuie roluri preferate din familie sau din societate, devenind „mamă”, „tată”, „educatoare”, învățând atitudinile pe care urmează să le adopte în realitate mai târziu, dar și comportamentele la care trebuie să se aștepte. Un rol deosebit are jocul în dezvoltarea creativității, a inventivității. Pe lângă elementele consacrate (versuri, numărătoare, cântec etc.) jocul determină imaginarea de situații, transpunerea în pielea personajelor, găsirea de soluții noi, originale de a câștiga sau a ieși din impas. (Elisabeta Voiculescu, 2001, pag 84.) Părinții trebuie să conștientizeze faptul că aceste jocuri sunt o pregătire foarte serioasă pentru mai târziu și nu „o joacă” inutilă. Jocurile și jucăriile reprezintă cel mai simplu și mai eficient mijloc de a-l ajuta pe copil să-și însușească principalele aptitudini sociale și emoționale. În plus sunt și pe înțelesul copilului, lucru care face ca eforturile de a-l face să priceapă anumite lucruri se diminuează considerabil.

Printre cele mai recomandate astfel de activități pentru dezvoltarea emoțională a copilului se numără jocurile de rol, jucariile de plus, jocurile de societate etc. Adultul are ocazia să îl învețe pe copil cum să se joace frumos cu alți copii și să îi creeze oportunități pentru a fi generos și a împărți jucăriile cu ceilalți sau de a face schimb între ele. Nu va fi ușor și va trebui ceva răbdare și timp, dar până la urmă micuțul va învăța să socializeze. Chiar dacă e mic, nu înseamnă că trebuie să petreacă timp și să interacționeze doar cu copii de vârsta lui. Este recomandat să încurajăm copiii prin comunicarea și interacțiunile cu alte persoane, inclusiv adulții. Are multe de învățat din aceste ciocniri sociale și sunt eficiente pentru o dezvoltare emoțională echilibrată. O tehnică importantă pentru dezvoltarea socio-emoțională a copilului este aceea de a iniția jocuri prin care copilul să identifice emoții, trăiri și sentimente. Nu doar că învață care sunt acestea, dar, în timp, reușește să și le identifice singur și să le recunoască și la cei din jurul lui.

Dezvoltarea emoțională, pe de altă parte, se referă și vizează formarea conceptului de sine a celui mic prin capacitatea de a reuși să se perceapă ca o persoană unică, individuală, și de a recunoaște emoții, sentimente, trăiri. O dezvoltare emoțională echilibrată a copilului îl ajută să identifice rapid sentimente și emoții, să le exprime și să le facă față corespunzător în anumite situații. În plus, îl ajută să perceapă și să identifice trăirile prin care trec cei cu care interacționează și să gestioneze situația și dialogul în funcție de acestea.

Există sute de studii care arată că felul în care părinții îi tratează – fie că este vorba de o disciplină aspră sau de o înțelegere empatică, de indiferență sau de căldură și așa mai departe – are consecințe profunde și de durată pentru viața emoțională a copilului. Felul în care un cuplu își stăpânește sentimentele – pe lângă felul cum își tratează copilul – pot oferi lecții foarte eficiente pentru copii, care sunt ascultători neîntrepuți, care sesizează scimburile emoționale.

Bibliografie:

- Gardner, H., (2005) *Mintea disciplinată*, Editura Sigma, București;
- Roco, M., (2004) *Creativitate și Inteligență Emoțională*, Editura Polirom Iași;
- Voiculescu, E., (2001), *Pedagogie preșcolară*, Editura Aramis, București;
- Ziglar, Z., (2000), *Putem crește copii buni într-o lume negativă!*, Editura Curtea Veche, București;

IMPORTANȚA CONSILIERII PĂRINȚILOR ÎN CADRUL GRĂDINIȚEI

Prof. înv. preșcolar Vasile Georgeta
Grădinița cu P.P. nr. 35 Ploiești, jud. Prahova

Grădinița reprezintă un prim pas esențial în dezvoltarea și educația copiilor, un mediu în care aceștia își dezvoltă abilități cognitive, sociale și emoționale fundamentale. În această etapă timpurie a vieții, implicarea părinților este crucială pentru a asigura o tranziție lină și pentru a maximiza beneficiile educației preșcolare. Unul dintre cele mai eficiente moduri de a sprijini această implicare este prin consilierea părinților, un proces ce aduce numeroase avantaje atât pentru copii, cât și pentru părinți și educatori.

Beneficiile consilierii părinților

1. Sprijin emoțional și psihologic

În perioada preșcolară, copiii trec prin numeroase schimbări și provocări. Părinții, la rândul lor, pot simți anxietate și nesiguranță în ceea ce privește adaptarea copiilor la noul mediu. Consilierea oferă părinților suport emoțional, îi ajută să înțeleagă mai bine nevoile copiilor și să gestioneze mai eficient stresul asociat cu aceste schimbări. Astfel, părinții devin mai încrezători și mai echilibrați, ceea ce contribuie la crearea unui mediu familial armonios.

2. Îmbunătățirea relației părinte-copil

Consilierea îi ajută pe părinți să dezvolte abilități de comunicare eficientă și de rezolvare a conflictelor. Prin sesiuni de consiliere, părinții învață tehnici de ascultare activă și modalități de a răspunde nevoilor emoționale ale copiilor lor. Aceste abilități sunt esențiale pentru construirea unei relații solide și de încredere între părinți și copii, aspect fundamental pentru dezvoltarea sănătoasă a copiilor.

3. Educație parentală

În cadrul consilierii, părinții sunt informați despre stadiile de dezvoltare ale copiilor, despre comportamentele specifice vârstei și despre metode eficiente de educație. Această educație parentală le permite să înțeleagă mai bine comportamentul copiilor lor și să adopte strategii adecvate pentru a-i sprijini. De asemenea, consilierea poate aborda teme precum disciplinarea pozitivă, gestionarea emoțiilor și stimularea dezvoltării cognitive.

4. Colaborarea cu educatorii

Consilierea părinților facilitează o comunicare deschisă și constructivă între părinți și educatori. Prin sesiuni de consiliere și întâlniri regulate, părinții pot fi informați despre progresul și dificultățile întâmpinate de copii în cadrul grădiniței. Această colaborare strânsă asigură o continuitate în educație și permite abordarea problemelor într-un mod coerent și concertat.

Implementarea consilierii părinților

Pentru a maximiza eficiența consilierii părinților, grădinițele pot implementa diverse strategii și programe:

Sesiuni de consiliere individuale și de grup:

Acestea permit părinților să discute în detaliu probleme specifice și să primească feedback personalizat. De asemenea, grupurile de suport oferă părinților ocazia de a împărtăși experiențe și de a învăța unii de la alții.

Workshop-uri și seminarii:

Organizarea periodică de workshop-uri pe teme de interes comun, cum ar fi gestionarea comportamentului, dezvoltarea emoțională sau pregătirea pentru școală, oferă părinților informații valoroase și instrumente practice.

Resurse educaționale: Grădinițele pot pune la dispoziția părinților materiale informative, cărți și ghiduri care să îi ajute să înțeleagă mai bine nevoile copiilor și să aplice tehnici eficiente de parenting.

Consilierea părinților în cadrul grădiniței este esențială pentru a sprijini dezvoltarea armonioasă a copiilor și pentru a construi o relație solidă și de încredere între părinți, copii și educatori. Prin oferirea de suport emoțional, educație parentală și facilitarea unei colaborări eficiente, consilierea contribuie semnificativ la crearea unui mediu educațional propice, unde fiecare copil poate să prospere și să își atingă potențialul maxim.

PROTOCOL DE ACTIVITATE CU PĂRINȚII
cu tema
STRUCTURA ȘI DINAMICA DEZVOLTĂRII PERSONALITĂȚII
PREȘCOLARULUI

Profesor educație timpurie VLAICU DANIELA
Grădinița cu P.P. DUMBRAVA MINUNATĂ Tulcea, jud. Tulcea

Pe listă - 20 copii/ părinți
Prezenți –20 părinți/ preșcolari
Absenți –0

SCOPUL ACTIVITĂȚII

- Eficientizarea relației familie-grădiniță prin implicarea directă a părinților în activități cu preșcolarii în sala de grupă

OBIECTIVE URMĂRITE

- Inițierea unei acțiuni comune prin care să se realizeze contactul direct al părinților cu specificul activității instructiv-educative ce se desfășoară în mod curent în sala de grupă
- Implicarea părinților direct în activitate, prin asumarea rolului primit de a executa o parte din sarcina didactică (cea mai dificilă) și realizarea împreună cu copilul a unei lucrări cu motivația enunțată de tema și subtema activității;

Agenda întâlnirii

- I. Activitatea de energizare „Asemănări și deosebiri”
- II. Completarea și analiza mesajului dat
- III Sugestii pentru o dezvoltare armonioasă a personalității preșcolarului mic
- IV Metoda interactivă de grup ”Explozia stelară”
- V Evaluarea întâlnirii

I. Activitatea de energizare ”Asemănări și deosebiri”.

Pentru a crea o atmosferă de colaborare și lucru, am rugat părinții să formeze grupuri a câte 5 persoane, plus copiii.

Sarcina:

- timp de 5 min să discute și să scrie 4 calități prin care se aseamănă membrii grupului și câte 2 prin care se deosebesc.

În timpul prezentării, se evidențiază care a fost cel mai dificil moment al acestei activități și de ce este necesar să se cunoască asemănările și deosebirile dintre membrii unui grup. La finalul activității s-a discutat despre:

- cum s-au simțit părinții la începutul activității, pe parcursul și la finele ei ?
- ce asemănări /deosebiri au fost menționate cel mai des ?
- de ce?
- cât de util a fost acest joc ?

Scopul acestui joc a fost în degajarea atmosferei și crearea unui mediu confortabil.

II. Completarea și analiza mesajului dat

Părinții au fost încurajați să se implice activ în completarea mesajului alături de preșcolari.

Nu e ușor, dar..... (soare) -----zîmbim, luminăm, încălzim, strălucim.

Nu e ușor, dar.....(flori) -----înflorim, mirosim, bucurăm...

Nu e ușor, dar.....(păsări) -----zburăm, visăm, sperăm, cutezăm...

Nu e ușor, dar..... (copaci) -----creștem, ne dezvoltăm...

Astfel și copii au necesitatea în toate celea ce are nevoie natura, pentru a crește și a se dezvolta. Dar mai au nevoie și de joc, de a se juca, în dezvoltarea sa...

III. Sugestii pentru o dezvoltare armonioasă a personalității copilului

Studiul dezvoltării umane încearcă să răspundă la întrebarea de ce oamenii se schimbă în timp și de ce ei rămân aceiași. Studiul dezvoltării umane, în general și al dezvoltării copilului, în particular surprinde particularitățile de vârstă și individuale, felul cum apar și se manifestă diversele procese și însușiri psihice.

Dezvoltarea proceselor cognitive, afective, voliționale, a însușirilor personalității se realizează în cadrul unei relaționări specifice în care putem surprinde, pe de o parte, particularitățile de vârstă, iar pe de altă parte, particularitățile individuale. Jocul este principala activitate a copilului pentru o dezvoltare armonioasă. Jocul presupune un plan, stabilirea unui scop și a anumitor reguli pentru a realiza în final o anumită acțiune ce produce satisfacție. Prin joc se afirmă eul copilului, personalitatea sa. Adultul se afirmă prin intermediul activităților pe care le desfășoară, dar copilul nu are altă posibilitate de afirmare decât prin joc.

Mai târziu, el se poate afirma și prin activitatea școlară valorificată prin note, acestea se sumează în medii, rezultatul final al învățării fiind tardiv din punctul de vedere al evaluării, pe când jocul se consumă ca activitate creând bucuria și satisfacția acțiunii ce o cuprinde. Copiii care sunt lipsiți de posibilitatea de a se juca cu alți copii de vârstă asemănătoare fie din cauză că nu sunt obișnuiți, fie din cauză că nu au cu cine, rămân nedezvoltați din punct de vedere al personalității.

Jocul oferă copiilor o sumă de impresii care contribuie la îmbogățirea cunoștințelor despre lume și viață, totodată îi mărește capacitatea de înțelegere a unor situații complexe, creează capacități de reținere stimulând memoria, capacități de concentrare, de supunere la anumite reguli, capacități de a lua decizii rapide, de a rezolva situații-problemă, într-un cuvânt îi dezvoltă creativitatea. Fiecare joc are reguli. Atunci când un copil vrea să se joace cu un alt grup de copii, el acceptă regulile în mod deliberat, voit. Cu alte cuvinte, acesta va accepta normele stabilite, adoptate și respectate de grupul respectiv înainte ca el să intre în joc.

Jocul, ca activitate didactică specifică, îndeplinește multiple funcții: de distracție, de creativitate în conformitate cu vârsta, în final –de modelare și formare a personalității copiilor. Încorporate în activitățile didactice, elementele de joc imprimă un caracter mai viu și mai atrăgător, aduc o varietate și o stare de bună dispoziție, de veselie, de destindere, prevenind apariția oboselii. În procesele de interacțiune din cadrul jocului au loc procese de învățare, importante pentru dezvoltarea socială, cognitivă și psihomotorie. Jocul pleacă de la ideea că are un scop, dar este deschis modificărilor, finalul său nefiind previzibil. Nivelul jocului

exprimă nivelul dezvoltării psihice a copilului, dar jocul este și un stimulator principal al dezvoltării psihice, confirmând, și prin aceasta, locul lui fundamental în viața preșcolarului.

IV. Metoda interactivă de grup “Explozia stelară”

Părinții sunt repartizați pe 5 echipe. Un membru din fiecare grup alege un plic de pe masă. Plicul conține câte o întrebare referitoare la subiectul întâlnirii. Fiecare grup de părinți trebuie să răspundă la întrebarea propusă.

Răspunsurile vor fi scrise în spațiile rezervate libere pe planșă.

Cine este responsabil de jocurile care le practica copilul?

Cînd este necesar să se realizeze jocul?

Cum explicați noțiunea de dezvoltare armonioasă?

Unde putem crea jocuri pentru copii?

De ce este important să existe jocul în dezvoltarea copilului?

V. Evaluarea activității

Părinții au menționat că pe parcursul întâlnirii a dominat o atmosferă plăcută, relaxantă și a avut loc o comunicare eficientă, lucrul în echipă părinte-preșcolar fiind benefic de ambele părți, au fost cointeresați în subiectul abordat, considerând tema actuală și considerând importantă participarea lor în activitățile din grădiniță.

EDUCAȚIA PARENTALĂ

Prof. Înv. Preșc. Voina Florica
Prof. Înv. Preșc. Bainok Bianca-Narcisa
Grădinița P.P. "Palatul Fermecat" Reșița, jud. Caraș-Severin

„Eu sunt copilul. Tu ții în mâinile tale destinul meu. Tu determini în cea mai mare măsură, dacă, voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire. Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume.”

(din Child's Appeal, Mamie Gene Cole)

Educația parentală urmărește reducerea gradului de vulnerabilitate a persoanelor și presupune un transfer de competențe eficiente, de la specialist la familie, pe termen lung.

Ea, educația parentală, se adresează tuturor categoriilor de părinți, fără excepție, vizând activarea resurselor parentale intrinseci, sporirea competențelor parentale (educația copiilor), a abilităților educative și nu modificarea unui comportament sau a unei structuri existente.

Prin educația parentală nu se urmărește crearea unui mit despre părintele perfect, ci se promovează imaginea realistă despre provocarea și bucuria de a fi părinte, oferind părinților posibilitatea de a se redescoperi pe ei înșiși, de a-și îmbunătăți comunicarea și de a-și dezvolta abilitățile necesare privind îndeplinirea rolului de a fi părinte. Activitățile organizate în cadrul programelor se înscriu într-o logică a prevenirii situațiilor problematice, se focalizează, în special, pe prevenire, și apoi – pe intervenție.

Programele de educație parentală pornesc de la câteva idei fundamentale:

- ✚ Toate familiile au nevoie de sprijin și susținere în creșterea copiilor, indiferent de nivelul veniturilor, al educației sau de tipul de familie/părinte despre care este vorba în această perioadă în care conștientizarea importanței stimulării dezvoltării copilului, începând de la naștere, este din ce în ce mai răspândită.
- ✚ Fiecare familie este unică. În perioada pe care o trăim, familiile se definesc printr-o diversitate în compoziție, statut economic, mediu cultural, valori și credințe la care aderă sau practici pe care le urmează.
- ✚ Părinții sunt recunoscuți drept primul educator al copilului, iar sistemele de educație sunt interesate, pe de o parte, să contribuie la sporirea competențelor părinților, atâta timp cât în prima perioadă de viață (în cele mai multe cazuri, primii doi-trei ani de viață) ei sunt cei care interacționează cu copiii.

Actualmente, societatea noastră se confruntă cu fenomene care afectează familia și pun copilul sub semnul vulnerabilității: numărul sporit al divorțurilor și al familiilor monoparentale, creșterea șomajului în rândul părinților, creșterea numărului mamelor și al copiilor maltratați, sporirea numărului

de copii lăsați în grija bunicilor sau altor categorii de adulți. Toate acestea pun în evidență necesitatea formării competențelor parentale prin diverse mijloace și servicii.

Scopul lucrului cu familiile este acela de a extinde competențele acestora, nu de a substitui responsabilitățile acesteia. Familia este cea care își asumă răspunderea față de membrii ei, pe care societatea, prin serviciile și resursele propuse, nu o poate prelua, ci doar o susține. Familiile beneficiază cel mai mult atunci, când speranțele, interesele, punctele forte, dar, mai ales, nevoile, îngrijorările sunt în atenția profesioniștilor preocupați de aceste probleme.

Educația parentală reprezintă educația prin care pregătim tânăra generație în direcția preluării modelelor parentale, respectiv, construim modelele și stilurile parentale. Aceasta este o activitate de formare și include orice tip de acțiune educativă de informare, sensibilizare, învățare, antrenare, clarificare referitoare la valori, atitudini și practici parentale de educație.

Educația părinților este o formă de intervenție a acestora, în favoarea educației copiilor lor; este un set de măsuri educative și de sprijin care ajută părinții pe următoarele dimensiuni:

- Înțelegerea propriilor lor nevoi (fizice, sociale, emoționale, psihologice);
- Cunoașterea și acceptarea nevoilor copiilor lor;
- Construiește punți de legare între părinți și copii.

Ea presupune, de asemenea, și crearea unor rețele de servicii de sprijin, aparținând comunității locale, și care ajută părinții și familia să folosească serviciile existente și să se implice în viața comunității.

Rolurile parentale:

În cadrul familiei, rolurile parentale reprezintă o continuitate a rolurilor conjugale. În acest context, rolul conjugal-parental este definit ca „o formațiune complexă de atitudini, comportamente, comunicări verbale și expresive, orientate spre asigurarea, consolidarea și dezvoltarea relațiilor familiale așteptate legitim de fiecare dintre cei doi parteneri și copiii lor.”

Rolurile parentale constituie „un ansamblu de comportamente (îngrijire, supraveghere, educație) pe care părinții le desfășoară în raport cu copiii: orice societate prescrie, printr-un sistem de norme (culturale, instituționale, juridice), conținutul rolurilor parentale...”

Responsabilitățile parentale

- Acoperirea nevoilor de bază ale copiilor (asigurarea resurselor și îngrijirea mediului domestic) presupune satisfacerea condițiilor ce asigură supraviețuirea: hrană, îmbrăcăminte, locuință, accesul la servicii medicale de bază etc.

Sugestii generale pentru părinți

- Construiți o relație bazată pe încredere și afecțiune cu copilul. Dacă ne implicăm în viața copilului, îl încurajăm, îl protejăm scade incidența problemelor legate de agresivitate.
- Asigurați-vă că tânărul este cât mai mult timp supravegheat. Ca părinți, este bine să cunoaștem anturajul copiilor și să încurajăm permanent implicarea lui în diferite activități extrașcolare.

- Oferiți modele de comportament. Copiii învață mai mult prin imitarea de modele. Unii dintre noi încurajăm comportamente agresive fără să ne dăm seama.
- Este important să lăudăm copilul atunci când rezolvă problemele constructiv, fără violență.
- Stabiliți reguli clare și urmăriți respectarea lor.
- Monitorizați aspectele de violență cu care intră în contact copilul prin media.

Bibliografie:

1. Convenția Internațională cu privire la drepturile copilului, adoptată la Adunarea Generală ONU (22 noiembrie 1989)
2. Suportul de training- Fără de palme – pentru lucrul cu familia care educă copii cu vârsta 0-6, ani , Programul Educațional Pas cu Pas
3. Suportul de curs pentru formatorii locali în domeniul lucrului cu părinții elevilor în prevenirea abuzului și violenței (Centrul de informare și documentare privind drepturile copilului, 2013)

EDUCAȚIA PARENTALĂ

Prof. Vulpe Marcela Ramona
Grădinița cu P.P. nr. 2 comuna Filipeștii de Pădure, jud. Prahova

Să fii părinte, pe lângă bucuria și mândria pe care ți le dă acest statut, înseamnă să ai cea mai mare responsabilitate pe care ai avut-o vreodată și pe care o vei avea de acum încolo. Să fii părinte reprezintă, poate, cea mai veche „meserie” din lume, însă pe cât de veche, pe atât de frumoasă și generatoare de satisfacții. Ea implică responsabilitate deosebită, corectitudine, flexibilitate, adaptare, preocupare pentru tine, copil și familie ca întreg.

În România, educația parentală a început să se dezvolte la sfârșitul anilor '90, odată cu desfășurarea primelor programe de inspirație internațională. Dincolo de desfășurarea unor programe naționale de educație parentală (Fundatia Copiilor Noștri, Holt România, Step by Step, Salvați Copiii), pentru dezvoltarea și susținerea acestui domeniu de intervenție în România, UNICEF, Ministerul Educației, Autoritatea Națională pentru Protecția Drepturilor Copilului, Ministerul Sănătății și ONG-urile furnizoare de programe de educație parentală au început elaborarea Strategiei Naționale Integrate pentru Formarea și Dezvoltarea Competențelor Parentale (UNICEF, 2009).

Educația parentală reprezintă un set de practici, cunoștințe și strategii pe care părinții le aplică pentru a sprijini dezvoltarea fizică, emoțională, socială și intelectuală a copilului. Acesta este un proces continuu care începe de la nașterea copilului și continuă pe parcursul întregii vieți. Unul dintre rolurile principale ale părinților este acela de a forma caractere, valori și comportamente care vor influența semnificativ viața viitorului adult.

Rolul educației parentale este esențial în crearea unui mediu favorabil dezvoltării sănătoase a copiilor. Aceasta contribuie nu doar la formarea personalității, ci și la succesul lor în relațiile interpersonale și carieră. Părinții sunt primii educatori ai copilului, oferindu-i acestuia primele lecții despre viață, etică, morală și despre cum să interacționeze cu ceilalți. Studiile psihologice demonstrează că stilul de educație parentală are un impact direct asupra comportamentului copilului și asupra capacității sale de adaptare în diverse situații. Un stil de parenting bazat pe afecțiune și reguli clare conduce la o dezvoltare armonioasă, în timp ce un stil permisiv sau autoritar poate crea disfuncționalități în relațiile sociale și poate afecta stima de sine a copilului.

Importanța educației parentale devine din ce în ce mai evidentă într-o societate în continuă transformare, unde schimbările rapide și nevoia de adaptare constantă impun noi modalități de abordare a rolului de părinte. În contextul actual, mulți părinți se bazează încă pe metodele tradiționale de creștere și educare a copiilor, pe care le-au învățat în copilăria lor, însă aceste strategii nu mai corespund nevoilor unei generații care trăiește într-o lume radical diferită. Provocarea majoră cu care

se confruntă părinții de astăzi este aceea de a pregăti copiii pentru a deveni adulți bine adaptați la realitățile unei societăți complexe și dinamice.

Famiiliile contemporane se află adesea într-o situație în care au nevoie de sprijin extern pentru a se adapta la noile cerințe ale societății. Unii părinți pot întâmpina dificultăți în gestionarea relațiilor cu propriii copii, simțindu-se depășiți de complexitatea situațiilor moderne. Alții, deși rămân ancorați în valorile tradiționale transmise din generație în generație, se confruntă cu dilema dacă aceste valori sunt suficient de relevante pentru a ghida corect dezvoltarea copiilor în prezent.

Beneficiile educației parentale

O educație parentală eficientă aduce numeroase beneficii atât copilului, cât și părinților. Copiii care cresc într-un mediu de susținere emoțională și disciplină echilibrată dezvoltă mai rapid abilități de autocontrol, empatie și încredere în sine. Ei devin mai rezistenți la stres, au o capacitate mai mare de adaptare și sunt mai predispuși la succes în relațiile personale și profesionale. Pe de altă parte, părinții care se implică activ în educația copiilor lor simt o satisfacție personală profundă și observă rezultatele pozitive ale muncii lor. Relația lor cu copiii devine mai solidă, iar legătura afectivă se consolidează pe măsură ce copiii cresc și devin adulți responsabili.

În acest context, educația parentală devine un instrument esențial. Aceasta le oferă părinților resursele necesare pentru a învăța comportamente noi, mai adaptate nevoilor actuale ale copiilor, și pentru a elimina acele comportamente care, deși tradiționale, pot afecta negativ dezvoltarea emoțională și socială a copilului. Prin intermediul programelor de educație parentală, părinții pot dobândi abilități care îi ajută să creeze un mediu familial sănătos, bazat pe înțelegere și suport reciproc, pregătindu-și astfel copiii pentru a face față cu succes provocărilor viitorului.